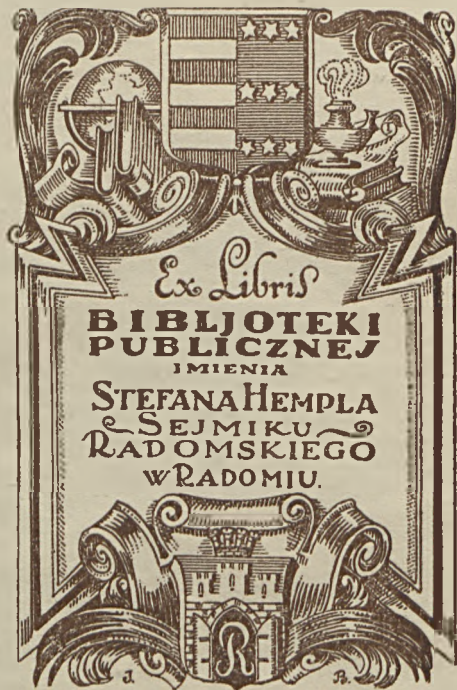

268

SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM
AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT,

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

ACCEDIT

LEXICON SOPHOCLEUM

ET

INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS

VOL. II.

ELECTRA.

LIPSIAE,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.
C1833.

Z KSIĘGOZBIÓRU
STEFANA HEMPLA

WOJEWÓDZKA
BIBLIOTEKA PUBLICZNA
-1- 26-600 RADOM

*księgozbiór
przedwojenny*

16019

Amicis carissimis
M. GREGORIO THEOPHILO
WERNSDORFIO

Scholae Cathedralis Numburgensis Rectori Vicario

et

M. AUGUSTO GOTTHILF
GERNHARDO

Ejusdem Scholae Subconrectori

hanc Sophocleae Electrae editionem
amoris pignus esse voluit
Carol. Gottl. August. Erfurdt.

P R A E F A T I O.

Sophocleam Electram eadem fere ratione adornatam in lucem emisimus, qua nuper Trachinias, nec nisi de codd. quibusdam fabulam nostram continentibus praefandum videtur, qui hucusque a Viris doctis collati sunt et excussi. Ac primum quidem quibus Brunckius praeter membranas Bibliothecae Regiae in Trachiniarum praefatione jam commemoratas usus est, hos ita descripsit:

„C. Codex Regius bombycinus, catalogi 2794. continens Ajacem, Electram et Oedipum priorem.

D. Codex Regius chartaceus, catalogi 2820. praeter alia continens Ajacem, Electram et Oedipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus, catalogi 2884. praeter alia continens Ajacem, Electram, Oedipum priorem et Antigonom.

AUGUSTANUS, e bibliotheca Senatus liberae civitatis Augustae Vindelicorum, chartaceus, praeter alia continens Ajacem, Antigonom, Oedipum priorem et Electram. Codicem hunc, ut et Regium E. diligentissime contulit ad Johnsoni editionem Joannes Schweighaeuser Graecae linguae in hujus

civitatis Academia publicus doctor, cujus multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quae nuper prodiit editio elaboratissima, quod ad exemplum alios Romanae historiae graecos scriptores ejusdem viri solertia in integrum restitutum iri et optamus et ominamur.

MEUS, bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.“

Praeterea varietatem lectionis et Scholia e codice bibliothecae Jenensis academicae exsignata *) publicavit Purgoldus in Observv. criticis Jenae et Lipsiae 1802. editis, unde excerpere liceat, quae ad Codicis illius vel notitiam litterariam, vel indolem cognoscendam maxime pertinere videantur. Scribit autem Eichstadius in Auctario Purgoldi Observationibus subjecto p. 366. fq. sic:

*) Haec Scholia litteris minutionibus exscripta reliquis interserui.

„Princeps, quod ego sciam, hujus codicis mentionem fecit Joannes Fafoldus: qui quum ab Jo. Andr. Bosio, possessore libri, accepisset scholiorum excerpta quaedam, iis dissertationem suam, quam scripsit de *Ἱερολογία* veterum Graecorum, exornandam putavit. Prodiit ea dissertatio Jenae a. 1676., recusa deinde in Gronoviani Antiquitatum Thesauri Vol. VII.: specimina autem Scholiorum reperiuntur Decad. I. Fest. I. n. 2. 14. et 17. Decad. IV. Fest. VII. n. II. et 5. et Decad. VIII. Fest. X. n. 1. Haec Scholia quamquam minime carent doctis et indoctis nugis, quae accessiones recentiorum Grammaticorum testentur: tamen adeo multa et nova et bona continent, ut mox ad omnem illam farraginem edendam Bosius ipse accingeretur. Significatio ejus consilii haud obscura exstat tum in Morhossii Polyhistore T. I. L. I. cap. VII. n. 44. tum in Fabricii Biblioth. Gr. Vol. II. p. 220. ed. Harles. Sed

eventum res non habuit, omninoque de Codice nostro altum fuit silentium, donec anno superioris saeculi XLV. Jacobus Fridericus Heusingerus, Societati tum Latinae adscriptus, postea Rector Wolfenbuttelani Gymnasii, Jenae dissertationem emitteret, quae Codicis Ms. qui Ajacem et Electram Sophoclis continet, brevem descriptionem et in eadem Tragoedias Observationum specimen complectitur.“ Jam repetuntur, quae de Codicis aetate et indole Heusingerus judicavit.

„Est Codex, inquit, chartaceus, forma plane eadem, quam in nostris quaternionibus deprehendimus. Anni et loci, quod non raro in aliis Codd. addiderunt librarii, ne minimum quidem in hoc observare licet indicium. Nisi tamen aliquis de tempore, quo scriptus sit Codex, conjicere velit ex aquila bicipiti, quae initio Electrae

loco primae particulae Ω rubro eodem colore et calamo, quo rubricae et Glossae, interlineares vocant, picta est. Mihi, licet initio ex aspectu hujus picturae opinio aliqua subnata sit, nunc tamen inde conjecturam ducere non libet. Istud notae, quibus exaratus est Codex, chartae, atramentum, minium et reliqua omnia suadere videntur, ut credamus, illum saeculo XIV. *), quamvis non ineunte, scriptum esse. Recentior enim aliquanto judico hunc librum esse Epiphaniae Codicem, qui in eadem Bibliotheca servatur, et, quod alicubi adscriptum legi, exaratus est ἐν ἔτει αὐτῷ β' ἰνδ. β. i. e. anno post Christum natum CIACCIII. Ignorasse hoc Tenzelium, apparet ex Dialogis ejus mensuris Germanicis mense Novembr. anni CIICICLXXXII. p. 883. sq. Quamvis vero ea sit Sophoclei codicis aetas, ut aliis, quae in aliis Bibliothecis superfunt, exemplaribus

*) Eadem sententia est Griesbachii et Purgoldi.

harum tragoediarum longe sit inferior: tamen, quia pleraque illa a viris eruditis excussa, & optima quaeque exscripta et publicata arbitror, non facile librum scriptum inventum iri puto, ex quo majora, quam ex hoc Codice fieri poterit, hujus poëtae tragoediis, certe Ajaci et Electrae, parari possint ornamenta. — Versus poëtae ita scripti sunt, ut inter singulos relictum sit modicum spatium. Occupaverunt istud explicationes singulorum fere verborum, quae, ut a Sophoclea oratione facilius queant distingui, rubro colore sunt scriptae. Harum ratio talis est, ut vocibus minus notis et poëticis vulgares et notiores appositae sint. Ubi cumque praeterea aliquid omissum esse Glossatori visum est, de suo id supplevit. Hoc ea sedulitate factum est, ut etiam articulos, quos poëta non raro neglexit, suis nominibus praefixos videas.

Dubitari possit, an etiam ex his aliquid viris doctis usui esse queat. — Fateor equidem, harum interpretationum magna parte, si id solum spectemus, ut intelligamus verba auctoris, non viros solum, sed etiam pueros, dum modice sunt in Graecis litteris exercitati, facile posse carere. Neque inficias eo, observasse me in illis quasdam explicationes, quae a sensu poetae longissime recedant. Nihilo tamen secius affirmare ausum, utilitatem ex his percipi posse non contemnendam. Non raro enim Sophoclem pulchre explicant, ellipsium supplendarum rationem scite ostendunt, et in primis criticae artis peritis antiquas lectiones imperitia interpolantium corruptas investigandi et restituendi opportuam praebere possunt occasionem. Et quia satis constat, Glossas saepe verbis auctorum inculcatas, aut

in locum illorum temere esse receptas, glossematum varia genera ex accurata harum et similium interpretationum consideratione egregie perspicui, multorumque scriptorum loci ab his feliciter poterunt liberari. Ipse animadverti, aliquoties in vulgatis harum tragoediarum exemplaribus pro Sophocleis verbis eas ipsas explicationes, quas minio in codice pictas esse supra indicatum est, nobis propinari. — Enarratio marginem Codicis sibi vindicavit. Non pauciora Scholia exhibet hic liber, quam Johnsonus e tribus Codd. Bibliothecae Bodlejanae depromere potuit. “Conveniunt cum his ea, quae Purgoldus monuit, cui merito notabile visum est, in cod. nostro, qui aliis in locis cum Triclinii recensione nil quidquam commune habet, septem tamen lectiones, quas Brunckius a Triclinio temere textui

invectas cenfet, (Aj. 80. 82. 193. 727. EL. 222.
521. 1361.) accurate distincteque legi.

Sufficiant haec. Tu vero, Lector, vale,
meisque conatibus fave. Scrib. Merseb. d. XVIII.
April. CIOIΩCCCIH.

Υ Π Ο .

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α Σ .

(ex ed. Brunckii.)

Υπείκειται ὡδὲ ὁ τροφεύς ^{a)}, δεικνύς Ορέστη ^{b)}
τὰ ἐν Ἀργεῖ. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν ^{c)} κλέψασα
Ἠλέκτρα ^{d)}, ἠνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο ^{e)}, δέδωκε
τῷ τροφεῖ, δάσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν ^{f)}. ὁ δὲ
ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ
μετὰ ἑκοσιν ἔτη ἐπανιάν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἀργος,
δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ. ^{g)}

- a) Articulum omittunt edd. antiquae. Post τροφεύς
Turn. Steph. et Canter. addunt: *πρεσβύτης, ἥτοι
παιδαγωγός.*
- b) Cod. Jen. et edd. antiquae, praeter Canterianam,
νοεῖ Ορέστη articulum τῷ praemittunt.
- c) αὐτὸν ὄντα edd. antiquae.
- d) ἡ Ἠλέκτρα Ald. Brub. — ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἠλέκτρα
Turn. Steph. et Canter.
- e) ὁ πατὴρ αὐτῶν Turneb. Steph. Canter. — ἐσφάζε-
ται cod. Jen.
- f) Cod. Jen. φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσι σὺν τῷ πα-
τρί. Aldus δάσασα μὴ — πατρί. Brubachius Brunckia-
nam lectionem habet. Turn. Steph. et Canter.
φοβουμένη — φοβούσασιν σὺν τῷ πατρί.
- g) Cod. Jen. sic: ὁ τροφεύς δὲ ἐστὶν ὁ προλογίζων πρεσβύτης
ὢν καὶ ὑπεκδέμενος τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν
Στρόφιον. ἑκοσι γὰρ ἔτην γενόμενος, ἀφίκετο μετὰ τοῦ
παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ Πυλάδου εἰς τὸ Ἀργος. ἐν ᾧ καιρῷ ὑπο-
δακνυ αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ. Aldus: τροφεύς δὲ ἐστὶν ὁ προ-
λογίζων πρεσβύτης, παιδαγωγός υποκείμενος, καὶ ὑπεκδέμε-
νος τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα, πρὸς Στρόφιον καὶ ὑπο-
δεικνύς αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ. μικρὸν γὰρ αὐτὸν κλέψας ἐκ τοῦ
Ἀργους ὁ παιδαγωγός, ἔφυγε καὶ δι' ἑκοσιν ἔτη ἐπανιάν

Ἡ σκηνή ^{β)} τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἀργεῖ.
ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλο-
γίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ορέστου.

σὺν αὐτῷ πρὸς Ἀργος, δαίκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ. Bru-
bach., ut Brunck. — Turneb. Steph. Canter.:
ὁ δὲ τροφεὺς υπεξέθετο τὸν Ορέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν
Στοίβιον, καὶ δὲ ἀκασιὶν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἀργος μετ'
αὐτοῦ, δαίκνυσιν αὐτῷ, ὡς ἄρηται, τὴν ἐν αὐτῷ.

h) Edd. vett. et cod. Jen. Ἡ μὲν σκηνή.

Sequitur in Cod. Jen. παρασημαίωσις illa, quam Brun-
ckius Scholiastae Romano adjunxit, a cujus lectioni-
bus nec Johnsoni ed., nec cod. multum dissonat, nisi
quod hic ita incipit: *Ἀπαροκαλον δὲ ἔστιν τὸ λέγειν, ὅτι οὐ
τρόπον κατὰ μέρος τὰ τῆς 19ῆς κ. τ. λ. ex quibus κατὰ μέ-
ρος τὰ τ. 19. non improbat Purgoldus. Mox pro παρλ.
αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς in Cod. est: π. α. ἀπὸ τῆς Ἠλένης.*
— In line versus Tragici paullo plenior laudatur: καὶ
σύ, φίλτατε Πολιάδη.

Ceterum argumentum illud, quod Brunckius ex
membranarum Parisiensium fide, ut videtur, edidit, pro-
pter brevitatem a Purgoldo pro antiquissimo habetur.
Huic id, quod in cod. Jen. tragoediae praefigi-
tur, proxime ex ceteris eodem auctore accedit. Hoc
deinde aetate excipere videtur Aldinae editionis expo-
sitio, ex qua tandem Triclinius illam, quae apud Tur-
nebum legitur, non satis probabiliter concinnavit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΧΟΡΟΣ.
ΧΡΕΣΘΕΜΙΣ.
ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ᾧν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἀργος, εὐπόθεις, τότε,
τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κέρης· 5
αὐτὴ δ', Ορέστα, τοῦ λυκικτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐχ' ἀριστερεῶς δ' ὄδε,

Α 2

v. 4. τὸ γὰρ. Sic libri omnes recte, etiam cod. Jenensis, in quo sequens versus, librarii negligentia praetermissus est. In E. scriptum τότε γὰρ παλαιὸν Ἀργος, εὐπόθεις, quod Brunckius in ordinem recepit, sic explicans: τότε (δακτυλῶς) γὰρ παλαιὸν Ἀργος ἐστίν, ὃ ἐπόθεις.

Ηεως ὁ κλεινὸς ναὸς· οἱ δ' ἰκάνομεν,
 Φάσκεν Μυκίνας τὰς πολυχρύσους ἱεῖαν,
 πολυφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
 ὄθεν σε πατὴρ ἐκ Φόνων ἐγὼ ποτε,
 πρὸς σῆς ὀμῆμου καὶ κασιγνήτης λαβῶν,
 ἠνεγκα, καζέσωσα, καζεθρεψαμην
 τοσονδ' ἐς ἠβης, πατρὶ τιμωρὸν Φόνου.
 νῦν οὖν, Ορέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
 Πυλάδῃ, τί χρῆθρα ἐν τάχει βουλευτέον·
 ὡς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
 ἔωα κινεῖ Φθέγματ' ἐρνίθων σαφῆ,
 μέλαινά τ' ἀστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
 πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, 20
 ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν,
 ἴν' οὐκ ἐτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὡς μοι σαφῆ

v. 12. Cod. Lipsiensis a Reiskio collatus habet *ὀμκίμονος καὶ κασιγνήτου.*

v. 17. Vulgo *ἡμῖν.* In H. Stephani ed. legitur *ἡμῶν*, pariterque v. 41.

v. 21. *ξυναπτέον λόγοισι.* Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam I. 87. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex *ξυναπτέον λόγοισιν*, ut vulgo legitur. Brunck. — *ἴμεν* scripti pro *ἴμην*, quod antiquae edd. et membr. cum vetustissimis optimisque codd. exhibent probante Brunck. Superfcripta in quibusdam glossa *ἰσμέν*, quae in alijs codd. librariorum stupore textum invasit.

σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμῶς γεγώς.
 ὡσπερ γὰρ ἵππος ευγενῆς, καὶ ἡ γέρων, 25
 ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
 ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
 ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καυτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.
 τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
 ὄξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς, 30
 εἰ μὴ τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 ἐγὼ γὰρ ἠνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτω τρόπῳ πατὴρ
 δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πύσει τάχα· 35
 ἀσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
 δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγῆς.
 ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
 σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40
 ὅπως ἂν εἰδῶς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
 οὐ γὰρ σε μὴ γῆρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὡς ἠνθισμένον.

v. 28. *ἴκα.* Vulgo *ἴκη.*

v. 35. *πύσει* recte Brunck. Vulgo *πύση.*

v. 37. Cod. Lips. habet *ἐνδίκας.*

v. 43. *οὐδ' ὑποπτεύουσιν.* Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensioem scriptus est. (nec non Jenens., Laudian. Baroccian. I. ap. Johnson.) In unico C. (diphthongo ου superfcriptum ω, pro variae lectionis iudicio; sed glossa ad probam directa, *υποπτεύουσιν.* In Aldina perperam ex-

λόγῳ δὲ χρῶ τοιαῦθ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
 Φωκεύς, παρ' ἀνδρῶν Φανοτέως ἦκαν· ὁ γὰρ 45
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
 ἀγγελλε δ' ὄρκιον προστιθείς, ὃθ' οὐνεκα
 τέθνηκ' Ορέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
 ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
 δίφρων κυλισθεῖς· ὡδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50
 ἡμεῖς δὲ πατέρας τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λουβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἴτ' ἀψορρόν ἤζομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἠγμένον χερσῖν,
 ὃ καὶ σὺ θάμοις εἶσθ' αἶ που κερκυμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἠδεῖαν Φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τοῦμόν ὡς ἐρρεῖ δέμας

cufum ὑποπτεύουσιν, quae menda in Juntina (et Brubach.)
 sublata fuit, reposito ὑποπτεύουσιν. Primus Turnebus in-
 vexit ὑποπτεύουσιν, genuinum id esse opinatus scilicet, quia
 praecedit verbum subiectivi modi γνῶσι. Verum purum pu-
 tum soloecismum esse ostendimus in nota ad Comici Lyfistr.
 704. Brunck.

v. 45. Brunck. ὁ.

v. 47. ὄρκιον dedi pro vulg. ὄρκω.

v. 52. λουβαῖσι πρῶτον. Sic Ald. Turneb. Steph. Canter. et
 Scholiastes cum duobus codd., etiam Jenensi. In aliis et in
 ed. Brubach. λουβαῖς τε πρῶτον.

v. 56. Pro κλέπτοντες Turneb. in margine θνήσκοντες.

v. 57. φέρωμεν. Sic ex linguae indole invitis librariis legen-
 dum. ἤζομεν πάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἠδεῖαν Φάτιν. So-
 loecum est quod vulgo legitur φέρομεν. Particulae ὡς, ὅπως,

Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοισι σωθῶ, καὶ ξενέγκωμαι κλέος; 60
 δοκῶ μὲν οὐδὲν εἶμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάλιστα θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὐθις, ἐκτετίμνηνται πλέον.
 ὡς καὶ ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς Φήμης ἀπὸ 65
 δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄστρον ὡς, λάμψειν ἐτι.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐγχαίριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχεῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σὺ τ', ὦ πατρῶων δῶμα· σοὺ γὰρ ἔρχομαι
 δίκη καθαρτῆς, πρὸς θεῶν ἀρημημένος· 70
 καὶ μὴ μ' ἀτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 ἔρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρησάμενος χρέος.
 νῶ δ' ἐξιμεν. κούρις γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι 75

ἵνα, ut significantes, cum optativo non construuntur, nisi
 praecedat verbum temporis praeteriti. Vide Dawesii Mi-
 scell. Crit. p. 82. Brunck.

v. 60. C. Lipsf. ἔργοις habet.

v. 64. Antiquae edd. comma post ἔλθωσιν exhibent.

v. 73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd., Jenensis quo-
 que et Laud. Bodl. Bar. 2. ap. Johnf. In Aldina et reliquis
 edd. γέρον. — Aldus νῦν.

v. 75. Antiquae edd. νῶ. Vulgo ἀνδράσι.

μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ μοι μοι δύστηνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἐδοξᾱ προσπόλων τινὸς
ἰποστενούσης ἔνδον αἰσθῆσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ηλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων; 80

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἔρδειν, καὶ πὸ τῶνδ' ἀρχηγετῶν,
πατρὸς χέοντες λουτρᾶ. ταῦτα γὰρ φέρε
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. 85

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω Φάος ἀγνόν,

- v. 76. παντός ἐστ'. Sic libri vett. Perperam Brunck. παν-
τός ἐστ'. Cf. Hermannus de emend. ratione Graecae gramm.
p. 84. sqq. — Jenensis ἐστ' ἐργατης ex glossa.
v. 80. Stephan. ἐστιν.
v. 81. γοῶν Brunck.
v. 83. παρώμεθ' ἔρδειν Brunck. Perperam in impressis ἔρδειν
cum spiritu aspero, quod etiam Jenensis habet.
v. 86. 87. Sic versus dispositi sunt ab Hermanno ad Eurip. He-
cub. p. 76. Male vulgo:

καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρηῶν ὠδᾶς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἧσθου
στέρνων πληγὰς αἰμασσομένων, 90
ὅποταν δυοφερὰ νύξ ὑπολειφθῆ·
τὰ δὲ παννουχίδων, ἤδη στυγεραὶ
ζυγίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ἕσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηῶ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν 95
Φοίνιος Δρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ μὴ χῶ κοινολεχίης
Αἴγισθος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα Φονία πελέκει.
κούδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης 100
ἡ μού φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
ἀϊκῶς οἰκτρῶς τε θανόντες.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρηῶν,

ὦ Φάος ἀγνόν καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀήρ, ὡς μοι.

- v. 90. πληγὰς alter cod. Augustanus ab Hermanno collatus
(cf. ad Eurip. Hecub. p. LXXV.) et Scholiastes. Male
Brunck. cum antiquis edd. πλαγὰς.
v. 96. ἐξένισεν Scholiastes et Turnebus in margine. Edd. et
plerique codd. ἐξένισε: Jenensis cum cod. Brunckii ἐξένισε.
v. 102. ἀϊκῶς auctore Scholiasta reposui, apud quem perpe-
ram scriptum ἀεικῶς, de quo videbimus infra ad v. 216. (211.)
In Tragici exemplaribus (et Jenensi cod.) deterior lectio
obtinet, ἀδίκως. Ad ἀεικῶς pertinet glossa in D. ἀνάκαιστος.
Brunck.

στυγερῶν τε γόων, ἔς τ' ἂν λεύσσω
 παμφεγγεῖς ἀστρων ῥιπᾶς, 105
 λεύσσω δ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ, τεκνολέτετερ' ὡς τις αἰηδῶν,
 ἐπὶ κωκυτῶ, τῶνδε πατρῶων
 πρὸ θυρῶν, ἠχῶ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Αἴδου καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθονί' Ερμῆ, καὶ πότνι' Αἰγά,
 σεμναί τε θεῶν Ερινύες, αἱ τοῦς

v. 104. 5. 6. Sic constituit locum Hermannus ad Hecub. p. 76. cum in edd. tum antiquis tum Brunckiana legeretur hunc in modum:

στυγερῶν τε γόων, ἔς τ' ἂν
 λεύσσω παμφεγγεῖς ἀστρων
 ῥιπᾶς, λεύσσω δὲ τὸδ' ἡμαρ.

v. 107. μὴ οὐ semper est monosyllabum. Inepte Triclinius harum vocularum priorem praecedenti versui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus. Brunck.

v. 109. Jenens. in versus ferle προφαινεν: sed pro varia lectione superscriptum προφωνεῖν.

v. 112. Sic dedi cum Hermanno (ad Hecub. p. 76.). Vulgo exhibetur locus hac ratione:

σεμναί τε θεῶν παῖδες Ερινύες,
 αἱ τοῦς ἀδίκως θνήσκοντας ὄρατε.

Articulum αἱ, quem Aldus et codd. omnes veteres, Jenensis quoque et omnes Johnsoni agnoscunt, Triclinii stupor ejecit, metro pariter ac sententia laborante. Namque ut versus digessit iste, ne versus quidem sunt iudice Brunckio. Claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat caesura. In priore scribere saltem debebat graeculus Ερινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripitur nequit. Ipse Brunckius edidit:

ἀδίκως θνήσκοντας ὄρατε,
 καὶ τοῦς εὐνάς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθεται, ἀρῆξάτε, τίσασθε πατρὸς 115
 Φόνον ἡμετέρου,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
 μούνη γὰρ ἀγειν οὐκ ἐτι σωκῶ
 λύπης ἀντίβροπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω παῖ, παῖ δυστανοτάτας στροφή α. 120
 Ηλέκτρα ματρός, τίν' αἰεὶ
 τάκεις ὡδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν,

σεμναί τε θεῶν
 παῖδες Ερινύες, αἱ τοῦς
 ἀδίκως (sic) θνήσκοντας ὄρατε,

quem ordinem defendit his verbis: „Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendificare debebant. Non animadvertenterunt systema hoc anapaesticum minus regulare esse, quippe in quo praeter solita metra, basin, paroemiacum et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce.“ Verum hac ipsa nota facile caremus. Johnsoni codd. dant ἀδικούς.

v. 114. Rursum secutus sum Hermannum l. l. Aldus et Brubach. omittunt καί. Alii omnes suppeditant τοῦς τὰς εὐνάς ὑποκλ.

v. 117. καὶ μοι libri omnes recte. Brunckius perperam καὶ μοι, quod non sine vi quadam adhiberi solet ac plerumque ita, ut ei opponi aliquid possit.

v. 120. Aldus et Brubach. ἰώ.

v. 122. ἀκόρεστον. Sic Aldus, Turneb. Steph. Canter. et cod. Jenensis. In membr. D. E. Brunckii cod. et Brubach. ed. legitur ἀρόρεστον, in T. ἀρόρεστ.

τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τὰδε πορῶν 125
ὄλοιτ', εἴ μοι θεμὶς τὰδ' αὐδαίν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενναίων γενέθλα τοκέων,

v. 123. ἀθεώτατα scripti pro vulg. ἀθεωτάτας.

v. 125. Jambicum hunc trimetrum male in duos versus dispe-
scunt antiquae edd. et Brunck. κακᾶ — ὡς et ὁ — πορῶν. Pari-
ter in antistropha. Turneb. Steph. et Canter. exhibent χειρὶ
et ταδί, ac prior πρόδοτον.

v. 127. In Aldina (et reliquis antiquis edd.) legitur ὦ γέ-
νεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri
omnes agnoscunt, hic, ut infinitis aliis in locis, e glossa
irrepisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γένεθλα,
in aliis γενέθλα, ut infra 226. (221.) In E. γέννεθλα. In
T. sic versus legitur: ὦ γενεθλα γενναίων τοκέων. Voci γε-
ναίων superscripta glossa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Est ta-
men haec ipsissima lectio quam commendat Heathius, ver-
sumque dactylicam hepthemimerin esse ait, quod ei con-
cedendum non est, nisi ostendat anapaestum in dactylico
versu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, et E. pro varia
lectione, quam, ut magis poeticam, amplector, versumque
sic lego:

γενέθλα γενναίων τοκέων.

Cum antistrophico congruit:

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς.

Uterque dimeter est anapaesticus catalecticis, non qualis
esse debet paroemiacus in regulari systemate, qui ante cata-
lecticam syllabam anapaestum semper habet, sed quales
multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba cata-
lectica vel spondeo vel dactylo subiecit. Brunck. Cod.

ἤκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνήμι τὰδ', οὐ τι με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τῶδε, 130
μηδ' οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
εἴατέ μ' ὦδ' ἀλύειν,
αἰ αἰ, ἰκνοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐ τοι τὸν γ' ἐξ Αἴδα ἀντιστ. α'. 135
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοισιν, οὔτ' εὐχαῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα δὶόλλυσει.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν, 140
τί μοι τῶν δυσφέρων ἐφίει.

Jen. ὦ γένεθλα γενναίων τοκέων. Melius videbatur, vo-
ces γενέθλα γενναίων transponere, versus ut esset dactylici-
cus, quales sunt etiam, qui sequuntur.

v. 129. 130. Turn. Steph. Canter. exhibent οὐδ' ἐθέλω et τόγε.
Cod. Jen. οὐδ' αὖ ἐθέλω.

v. 132. male in antiquis edd. duos versus efficit.

v. 134. αἰ αἰ Turn. Steph. Canter. minus recte. In Cod.
Jen. textu additur glossa ἰκετεύω ἡμᾶς.

v. 135. Cod. Jen. ἀλλ' οὔτι, cum Barocc. 1. 2. ap. Johns.

v. 137. Codd. omnes veteres habent, ut Ald., Brub. et Brunck.
οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς. Ceteri οὔτε γόοισιν, οὐ λιταῖς.

v. 141. Vulgo ἰφίη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' αἶ στονόεσσ' ἄραρεν Φρένας,
αἶ Ἴτυν, αἶ ἐν Ἴτυν ἐλοφύρεται, 145
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἀγγελος.
ὦ ὦ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,
ἀτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

- οὐ τοι σοὶ μούνα, τέκνον, στροφή β'. 150
- v. 142. Brub. ὄσ. Jen. cod. ἐπιλάθεται.
- v. 144. Vulgo ἄραρε omisso ν ἐφελκ., quod recte addunt Scholia Romana.
- v. 145. Brunckius cum Triclinio inferuit post alterum Ἴτυν particulam γ', metri causa. Inepte; brevis enim syllaba in arsi versuum dactylicorum producitur, non item aliorum metrorum.
- v. 146. ἀτυζομένη Turn. Steph. Canterus. Cod. Jen. et Schol. in margine ἀτιζομένα, frequenti harum vocum commutatione. Cf. Ruhken. Ep. crit. I. p. 11.
- v. 147. ὦ ὦ. Sic corrigi vulgatum ἰὼ metrum jubet. — σὲ δ' ἔγωγε bene dant exemplaria vetera. Brunck. ex membranis recepit σέ, σ' ἔγωγε.
- v. 149. Antiquae edd. et plerique codd. αἶ αἶ, (cod. Jen. αἶ αἶ) δακρύεις. In Brunckiano αἶ ἐν, cum gl. ἀέ. Alteri lectioni in August. adposita nota γρ. αἶ ἐν. Unde Brunck. meliori sententia dedit, αἶ δακρύεις.
- v. 150. Cod. Jen. οὐ τι.

ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾶ ζύναμος,
οἷα Χρυσόθεμις
ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα, 155
κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιος ὃν αἶ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονη
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ορέσταν. 160

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ', ἀτεκνος
τάλαν', ἀνύμφευτος αἶ ἐν οἰχῶν,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἷτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὦν τ' ἔπαθ', ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ 165

- v. 152. Cod. Jen. πρὸς ὅτι σὺ — τῶν ἔνδοθεν αἶ π. —
- v. 154. Vulgo οἷα.
- v. 157 — 161. vulgo Electrae tribuuntur. Choro eos restituit Th. Tyrwhit. ὄλβιος a Brunck. mutatum est in ὄλβιον.
- v. 161. vulgo duos efficit, quorum prior est ὃν — ἀκάματα.
- v. 162. Cod. Jen. ἰχῶν, et sic fere semper librarius hanc vocem notare solet tum in Sophoclis versibus, tum in Scholiis. Derivavit eam ab ἰχνος.
- v. 164. Cod. Jen. ἔχουσα οἷτον κακ. — λάθεται.

έρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
αἶ μὲν γὰρ ποδῆ·
ποδῶν δ' οὐκ ἀξιῶ Φανῆαι.

ΧΟΡΟΣ.

Θάρσει μοι, Θάρσει, τέκνον. αντιστ. β'.
170
ἔστι μέγας οὐρανῶ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ὦ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός. 175
οὔτε γὰρ ὁ τῶν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκτῶν
παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσπων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη 180
βίωτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἐτ' ἀρκῶ·

- v. 166. ἔρχετ' ἀγγελ. cod. Jen.
- v. 170. Sic emendavit lectionem librorum omnium: ἔστι μέγας ἐν οὐρανῶ Hermannus ad Hecub. p. 134.
- v. 176. Κρίσαν cod. Jen. c. Bar. 2. ap. Johnf. et Turnebus.
- v. 177. βούνομον Ald. Brub. Turn. in margine. Idem in textu cum reliquis dat βουνόμαν.
- v. 180. Cod. Jen. ἀπέλειπεν.
- v. 181. οὐδέ τ' Ald. Brub.

ἄτις ἀνευ τοκέων κατατάκομαι,
ὡς φίλος οὐ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος, ἀναξία
οἰκονομῶ θαλάμου πατρός, ὧδε μὲν 185
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά, στροφη γ'.
190
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταῖα
γενύων ἀρμάθῃ πλαγᾷ.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας.
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφάν, εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πρᾶσσαν. 195

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασσᾶν κείνα πλέον ἀμέραι

- v. 182. Cod. Jen. κατατήκομαι.
- v. 184. ἀπερεί τις cod. Jen. c. Bar. 1. 2. ap. Johnf. Non memoravit Brunck., vulgatum ἀπερ ἢ τις sic a se mutatum esse. Perperam in Ald. Brub. et Brunck. ed. post ἀναξία demum interpungitur.
- v. 191. Cod. Jen. γεννύων.
- v. 192. Cod. Jen. ἔρωσ.
- v. 195. Cod. Jen. in fine versus addit ὄλοιτο, quod e margine interlineari irrepsit. Sic etiam Bar. 1. 2. ap. Johnf.
- v. 196. ἀμείρ Turn. Steph. Canter. — Cod. Jen. ἐκείνα.

ἐλθοῦς' ἐχθίστα δὴ μοι
 ὦ νῆξ, ὦ δειπνων ἀβρήτων
 ἔκπαυλ' ἀχθῆ.

τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ 200

θανάτους αἰκίαις διδύμαιν χειροῖν,
 αἰ τὸν ἐμὸν ἔλλον βίον

πρόδοτον, αἰ μ' ἀπώλεσαν·

οἷς θεὸς ὁ μέγας Ολύμπιος

ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι· 205

μηδὲ ποτ' ἀγλαίας ἀπονείατο,

τοιὰδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

Φράζου, μὴ πέρσω Φωνεῖν. ἀντιστρ. γ'.

οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἴων

τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας 210

ἐμπίπτεις οὕτως αἰκίως;

v. 200. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχη. Perperam vulgo αἰε, quod ex glossa in textum migravit. Brunck.

v. 201. αἰκίαις. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo αἰκίαις. Tum χειροῖν, non χειρῶν legendum. Versus est anapaesticus. Brunck.

v. 204. Cod. Jen. Turn. Steph. Canter. οἷς ὁ μέγας θεὸς Ολύμπιος.

v. 208. Cod. Jen. Φράζου μὴ πέρσω.

v. 211. αἰκίαις. Perperam in libris αἰκίως, ut paulo ante αἰκίαις. Brunck.

πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτίσω,

οἷα δυσθύμω τίκτουσ' αἰεὶ

Ψυχᾶ πολέμου. τὰ δέ, τοῖς δυνατοῖς

οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. 215

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινοῖς ἠναγκάσθη, δεινοῖς·

ἔχοιδ', οὐ λάθει μ' ὄργα.

ἀλλ, ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω

ταύτας ἄτας,

ὄφρα με βίος ἔχη. 220

τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ Φιλία γενέθλα,

B 2

v. 212. Cod. Jen. κακόν.

v. 213. Cod. Jen. αἰε.

v. 215. Cod. Jen. πελάθειν.

v. 216. In Aldina et in veteribus codd. (Jenenfi quoque) legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθη, ἐν δεινοῖς. Geminata praepositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθη δὴ. Brunck.

v. 217. Cod. Jen. οὐ γὰρ λάθει.

v. 220. ὄφρα με βίος ἔχη. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat, in strophico versu 205. (200.) ἴδε pro αἰε reponere, quam lectionem hujusce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μ' ἔχη βίωτος. Brunck.

v. 221. τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ Φιλία γενέθλα. Sic edidit Aldus, (Brub.) ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codicibus veteribus. Versus est dimeter anapaesticus. Proinde in strophico 206. (201.) vere emendavimus Heathius et ego:

πρόςφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
 τίνι φρονούντι κείρια;
 ἀνετέ μ', ἀνετε παρ' ἀγοροί.
 ταῦτα γὰρ ἅλυστα κεκλήσεται.

225

θανάτους αἰκῆς διδύμαιν χερσῶν.

Istis versiculis inauspicato medicam admovit manum Touplus ad Suidam II. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit αἰκῆς legendum esse. Videat jam Parisinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probae notae librorum consensu nixam Triclinii naeniis praeferunt. Scripserat stolidus ille Graeculus:

τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὃ φίλα γενέθλα.

et in strophico versu:

θανάτους αἰκῆς διδύμαιν χερσῶν.

Novus noster Triclinius ista, tamquam si e tripode editata fuissent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et αἰκῆς per synizesin dissyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro discipulum! Brunck. Consentit hic, ut nonnullis aliis in locis, cod. Jen. cum Triclinio.

v. 222. *πρόςφορον ἀκούσαιμ' ἔπος.* Sic recte scriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut mendosa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, *πρόςφορον ἀκούσαιμ' ἔπος*, omni structurae violata lege; hoc Turnebus bonae codicis sui lectioni ἀκούσαιμ' praetulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in κείρια. Brunck. ἀκούσαιμ' extat etiam in cod. Jen. atque in Brub. et Cant. ed.

v. 225. ταῦτα γὰρ Turneb. Steph. Canter.

οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
 ἀνάριθμος ὡδὲ θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ,
 μάτηρ ὡσεί τις πιστά,
 μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ἐπὶ πόδι.

230

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; Φέρε,
 πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
 ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;

μήτ' ἔην ἔντιμος τούτοις.

μήτ' εἰ τῷ πρόσκειμαι χερίστῳ,

235

ζυνοίοιμ' εὐκῆλος, γονέων

ἐντίμουσ' ἰσχουσα πτέρυγας

ὄξυτόνων γόνων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανῶν γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν

κείσεται τάλας,

240

οἱ δὲ μὴ πάλιν

v. 226. Cod. Jen. οὐδέποτε καμάτων ἀποπαύσομαι.

v. 231. Φέρε negligitur in Cod. Jen.

v. 232. Cod. Jen. φθιμένοισιν, sed Schol. φθιμένοις.

v. 233. Cod. Jen. ἔβλαστην c. Laud. Bodl. ap. Johnson.

v. 237. ἐντίμουσ' ex conj. Hermanni dedi. Vulgo ἐκτίμουσ'.

v. 239. Unum versum exhibui cum Aldo et Brub., eumque asynartatum e duobus dochmiacis. Duos dedit cum reliquis editoribus Brunckius.

δώσουσιν ἀντιφόνους δίνας,
 ἔρροι τ' ἄν αἰδώς,
 ἀπάντων τ' εὐσεβεία θνατῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα, 245
 καὶ τοῦμόν αὐτῆς, ἦλθον· ἐξ δὲ μὴ καλῶς
 λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δεκῶ
 πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
 ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δεῖν, 250
 ζύγγνωτε. πῶς γὰρ ἢ τις εὐγενῆς γυνή,

v. 242. δώσουσιν ἀντιφόνους δίνας. Sic scriptum in D. ubi ver-
 sus vocatur dimeter jambicus, male ad stipulante Brunckio.
 Cod. Jen., Aldus et reliqui δώσουσ' —.

v. 243. 44. Sic distinguendos putavi hos versus, prior ut esset
 dochmiacus, alter antispasticus Hipponasteus. Brunckius
 ita dispositos dedit, ut in antiquis edd, exhibentur:

ἔρροι τ' ἄν αἰδώς, ἀπάντων τ'
 εὐσεβεία θνατῶν.

Tum posterior versus dactylicus est. Verum unde habeat
 εὐσεβεία, non declaravit Brunckius, nam non solum Aldus,
 sed alii omnes dant εὐσεβεία.

v. 246. Cod. Jen. αὐτῆς.

v. 247. Cod. Jen. ἐψόμεθ'.

v. 249. Cod. Jen. θρήνοισι.

v. 251. ζύγγνωτε Brunck. Vulg. σὺγγνωτε. — Cod. Jen. πῶς
 γὰρ ἢ τις εὐγ. —.

πατρῶ ἑρώσα πῆματ', οὐ δεῖν τὰδ' ἄν,
 αἴ γ' κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρένῃν αἰεὶ
 θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ἑρῶ;
 ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἢ μ' ἐγένεατο, 255
 ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
 ἐν τοῖς ἑμαυτῆς, τοῖς Φονεῦσι τοῦ πατρὸς
 ζύνειμι, καὶ τῶνδ' ἀρχομαι, καὶ τῶνδ' μοι
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὰ τητᾶσθαι πέλει.
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκῆς μ' ἄγειν, 260
 ὅταν θρόνοις Λίγισθον ἐνθαποῦντ' ἰδῶ
 τοῖσιν πατρῶοις; εἰσὶδῶ δ' ἐσθῆματα
 φοροῦντ' ἐκείνω ταυτά, καὶ παρεστίους
 σπένδοντα λοιβάς, ἐνθ' ἐκείνον ὤλεσεν;
 ἰδῶ δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν, 265
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ζύν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσαυδᾶν τῶδε συγκαοιμωμένην;
 ἢ ὅ ὡδε τλήμων, ὥστε τῶ μιάστρι
 ζύνεστ', Ἐριννὺν οὐ τιν' ἐκφοβουμένη· 270
 ἀλλ', ὥσπερ ἐγγελάωσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐρούσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ τότε

v. 253. ἄγ' ἄν Brunck. Vulgo ἄ γ' ἄν.

v. 258. τῶνδ' μοι. Sic cod. Jen. et edd. omnes. Brunck
 τῶνδ' ἐμοί.

v. 262. Cod. Jen. τοῖσι.

v. 266. τὸν αὐτοέντην. Haec lectio Scholiaetae memorata,
 vulgatae αὐτοφόντην praeferrī digna erat. Vide Lexicon in
 Αὐθέντης. Brunck.

πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
ταύτη χοροὺς ἴστησι, καὶ μηλοσφαγῆ
θεοῖσιν ἔμμην ἱερά τοῖς σωτηρίοις. 275

ἐγὼ δ' ὀρώσ' ἢ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρός
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτῇ πρὸς αὐτὴν οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσάνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἠδονὴν φέρει. 280
αὐτῇ γὰρ ἢ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·

Ω δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὐ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδὲ σ' ἐκ γόων ποτὲ 285
τῶν νῦν ἀπαλλάττειαν οἱ κάτω θεοί. —
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἤζοντ' Ὀρέστην, τῆνικαῦτα δ' ἐμμανῆς
βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τουργον, ἥτις ἐκ χειρῶν 290
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίτουσά γ' ἀξίαν δίκην. —
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ζῦν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἀναγκίς οὗτος, ἢ πᾶσα βλάβη, 295

v. 273. Vulgo κατέκτανεν.

v. 287. Cod. Jen. τοιάδ' ἐξ. — Eod. vers. τινὸς desideratur.

v. 288. Cod. Jen. dat τήνικα.

v. 293. ζῦν Brunck. Vulgo σὺν.

ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' αἰεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν, ἢ τάλαιν ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορον. 300
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, Φίλει,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
πολλή γ' ἀνάγκη κάπιτηθεύειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων; 305

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἢ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἢ καὶν ἐγὼ θαρσοῦσα μάλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ᾧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς νῦν ἀπόντος, ἰστόρει τί σοι Φίλον. 310

v. 299. Brunck. τ' ἐμοῦ.

v. 303. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. (cod. Jen. atque in edd. antiquis omnibus.) At in membr. in quatuor aliis veteribus, et in Triclinii recensione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particalae declaratione τοι. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τι φῆς;
ἤξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φησὶν γὰρ Φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

Φιλῆ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράστων μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὀκνω. 315

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πέποιθ', ἐπεὶ τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδὲν ὡς δόμων ὄρῳ
τὴν σὴν ὀμαιμον, ἐκ πατρὸς ταυτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρός, ἐντάφια χερσὶν 320
φέρουσαν, οἷά τοῖς κάτω νομίζεται.

v. 319. Cod. Jen. φῶσαν.

v. 320. ἐκ τὲ Turneb. Steph. Canter.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς Θυρῶνος ἐξόδοις
ἔλθοῦσα φωνῆς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κουδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 325
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καὶ τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαυτήν, ὅτι
ἀλγῶ πῖ τοῖς παροῦσιν ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακῶι μοι πλεῖν ὑφαιμένη δακῆ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δεῖν τι, πημαίνειν δὲ μὴ. 330
ταιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλμαι ποιεῖν.
καὶ τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἢ γῶ λέγω,
ἀλλ' ἢ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινόν γε σ' οὔσαν πατρός, οὐ σὺ παῖς ἔφυς, 335
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γὰρ σοι τὰ μὲν νοσητέματα
κείνης διδακτά, κουδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἐπειθ' ἔλου γὰρ θάτερ, ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονούσα μὴ μνήμην ἔχειν. 340

v. 322. Cod. Jen. τίν' αὖ σὺ προθυρῶνος ἐξ. —

v. 339. ἐπαθ'. Sic recte Aldus et Brub. Reliqui, ut cod. Jen. et Bar. 2. ap. Johnf. ἐπαθ', quod recepit Brunckius. —
θάτερ. Sic Aldus et veteres libri, Attice, ut πρότερα pro πότερον. Triclinius imperite supposuit θάτερον. Scilicet anapaestum in pari fede tragici senarii non reformidabat.

ἦτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβεις
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐνδείξεται ἀν'
 οὔτε ζυνέρδεις, τὴν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαζον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι 345
 κέρδος γένοιτ' ἀν' τῶνδε ληξάσῃ γόων.
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δέ μοι.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῶ τεθνηκέτι
 τιμὰς προσάπτειν, εἴτις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ, 350
 ἔργῳ δὲ ταῖς Φονεῦσι τοῦ πατρὸς ζύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἂν ποτ', οὐδ' εἰ μοι τὰ σα
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς,
 τούτοις ὑπεκείθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω, καὶ περιβρέϊτω βίος. 355
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τουμὲ μὴ λυποῦν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς λαχεῖν.
 οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλησθαι, καλοῦ

v. 343. In Cod. Jen. a prima manu est τὴν τε ζῶσαν ἐκτρέπεις.
 Superfer. a glossatoris manu minio, a tertia atramento pro
 varia lectioe δρῶσαν.

v. 347. δ' ἡμοί Brunck.

v. 353. Cod. Jen. μέλλει.

v. 356. λυποῦν dedi pro mendofo λυπεῖν. Brunckius scripsit
 τουμὲ νιν λυπεῖν.

v. 357. λαχεῖν. Sic in C. E. August. Brunckius cum Aldo
 et reliquis τυχεῖν.

τῆς μητρὸς. οὕτω γὰρ Φανεῖ πλείστοις κακῆ, 360
 θανόντα πατέρα καὶ Φίλους προδοῦσα σοῦς.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
 ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθεις
 τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὐτὴ πάλιν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως 365
 τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ,
 εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
 ἦκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φέρ', εἰπέ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδὲ μοι
 μείζον τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμι ἔτι. 370

ΧΡΥΠΡΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ σοὶ πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.

v. 360. Φανῆ Brunck. Vulgo Φανῆ.

v. 366. οὐδ'. Sic vet. edd. Brunckius edidit κοῦδ', nescio
 unde.

v. 369. Brunck. τῶνδ' ἐμοί.

v. 371. ἐξερῶ σοὶ. Sic bene Aldus, unico adstipulante co-
 dice. In aliis τοι cum superscripta glossa σοὶ. Si genuinum
 esset τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen

μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γένων,
 ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου
 φέγγος προσόψει ζῶσα δ' ἐν κατηρεφῆ
 στέγγι, χθονὸς τῆσδ' ἐκτός, ὑμνήσεις κακὰ. 375
 πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῶ φρονεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἢ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μάλισθ' ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδε γ' οὐνεκ' ἐν τάχει. 380

τοι Atticis poetis inusitatum est. Hae voculae saepissimo permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871. (865.) Brunck. ται etiam cod. Jen. habet.

v. 372. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; (Jen. et Bar. 2. Johnf.) perperam in impressis λήξοις. Brunck.

v. 374. προσόψα. Eustathius p. 1839. ubi de adverbii ἐνταυ-
 θοῦ, ἐνταῦθα differit, hunc locum citans κατόψα legit.

v. 376. Brunck. καμί.

v. 378. δὴ με. Sic codd. omnes veteres (etiam Jen.). In impressis *μαι*, ut est in Triclinii recensione. Imperite fa-
 mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696.

ταυτί με ποιῶ, οἶμοι τί λέγεις;

κοῦκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιῶς.

Pro δὴ in Triclinii recensione est γάρ, quod in E. a secunda manu in locum alius particulae eraiae substitutum. Brunck.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθεῖν ἐκείνον, εἴ τι τῶνδε δεῖν νοεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅπως πάθης τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρονῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσάτατ' ἐκφυγῶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; 385

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καλὸς γὰρ οὐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῆν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατούσι δ' εἰκάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ ταῦτα θάπτει· οὐκ ἐμούς τρόπους λέγεις. 390

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καλόν γε μὲν τοι μὴ ἕξι ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεσοῦμεθ', εἰ χρεῖ, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πατήρ δὲ τούτων, αἶδα, συγγνώμην ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταῦτ' ἐστὶ τάπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

σὺ δ' οὐχὶ πείσεις καὶ ζυναιέσεις ἐμοί; 395

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆτα. μὴ πῶ νοῦ τασόνδ' εἶην κενή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

χωρήσομαι τ' ἄρ', οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

v. 392. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes, etiam Triclinianus (Jen. et Bar. 1. 2. Johnf.). Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet foliocam arbitratus est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμωρούμενας. Imperite. Muller si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomem vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926. Brunck.

v. 395. πείσεις et ζυναιέσεις Brunck. Vulgo πείση et συναίσεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῖ δ' ἐμπορεύεις; τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; 400

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὄν ἔκταν αὐτῇ. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρρεσεν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ θεοὶ πατρῶσι, ζυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; 405

v. 398. ἐμπορεύη Brunck. Perperam Aldus, Brub. et Turneb. in margine ἐκπορεύη, ut in cod. Brunckii scriptum est.

v. 404. Edd. vett. συγγένεσθε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, ἔποιμι ἂν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν Φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

λόγος τις αὐτὴν ἔστιν εἰσιδεῖν πατρός 410

τοῦ σοῦ τε καμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἔλθόντος ἐς Φῶς· ἔτα τόδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ
αὐτός, τανῦν δ' Ἄγιος· ἐκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστῆν βρύνοντα θαλλόν, ὧ κατὰσκιον 415
παῖσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.

τοιαῦτά του παρόντος, ἠνίχ' Ἠλίω
δέκνυσι τοῦναρ, ἐκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ Φόβου χάριν. 420

v. 406. Cod. Jen., ut Laud. Bar. 2. Johnf. λέγας.

v. 407. Turneb. in margine σμικρῶ.

v. 420. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. (etiam in Jen., Bodl. Bar. 1. 2. ap. Johnf.) Minus bene ceteri et Aldus (itemque reliquae edd.) πέμπε με κείνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
εἴ μοι πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλία πεσεῖν.
εἰ γὰρ μ' ἀπώσει, ζῦν κακῶ μέτει πάλιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ Φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χερσῶν,
τύμβω προσάψης μηδέν. οὐ γὰρ σοι θέμις, 425

οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι
κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοᾶσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρός
τούτων πρόσεισι μηδέν· εἰλλ', ὅταν θάνη, 430
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.

ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνή
πασῶν ἐβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοαῖς
οὐκ ἂν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῶδ' ἐπέστεφεν.
σκέψαι γὰρ, εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ 435

C 2

Brunck. Pro τοῦ Φόβου Cod. Jen. τοῦ τάρβους, glossa mi-
niata superfer. τοῦ Φόβου.

v. 421. Ab hoc versu incipit Electrae ῥῆσις in Aldina (Bru-
bach.) et codd. aliquot, (etiam Jen.) librarii manifesto er-
rore. Brunck.

v. 423. ἀπώσει et ζῦν Brunck. Vulgo ἀπόση et σύν.

v. 431. σωζέσθων. Sic in meo. (et in Jenensi.) Ceteri om-
nes, ut impressi, σωζέσθω. Illud praetuli tum euphoniae
gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100.
Brunck.

v. 434. Vulgo ἐπέστεφε.

γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
 ἰφ' ἧς θανάων ἄτιμος, ὥστε δυσμενής,
 ἔμασχαλίσθη, καπὶ λουτροῖσιν κάρρα
 κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα καὶ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; 440
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέγες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βοστρυχῶν ἀκρας φέβας,
 κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως
 ἄ' ἤχω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῇ τρίχα,
 καὶ ζῶμα τούμον, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον. 445
 αὐτοῦ δὲ προσπιτυῖσα, γῆθεν εὐμενῆ
 ἡμῖν ἀρωγὴν αὐτῶν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν
 καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερσὶς
 ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέρας 450
 χερσὶν στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
 οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κακείνω μέλον

v. 436. Cod. Jen. τὰδ' ἐν.

v. 438. κάρρα Brunck. Vulgo κάρρα omisso i subser.

v. 439. ἄρα καὶ reposui pro vulgato ἄρα μή.

v. 444. τήνδε λιπαρῇ Brunck. — Cod. Jen., ut vulgo et ap. Hefych. legitur, τήνδ' ἀλιπαρῇ.

v. 450. ἀφνεωτέρας. In D. ἀφναςωτέρας, mendose pro ἀφναςωτέρας. Librario obversabatur usitatio forma ἀφνας. Sed et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφναςὸς δύναται καὶ ἀφνας λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ χερσὶν ἀφνεωτέρας παρὰ Σοφοκλεῖ. οὐτῶ δὲ καὶ ὁ θαύτερος, θαύτερος ἐν τῷ περιγητῇ. Brunck.

v. 451. Vulgo χερσὶ.

πέμψαι τὰδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.
 ὅμως δ', ἀδελφῆ, σοὶ θ' ὑπαύρησεν τὰδε
 ἐμοὶ τ' ἀρωγὰ, τῷ τε Φιλτάτῳ βροτῶν 455
 πάντων, ἐν Αἰδοῦ κειμένῳ κοινῷ πατρί.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
 εἰ σωφρονήσεις, ὦ Φίλη, δράσεις τὰδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδει τὸ δρᾶν. 460
 πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγῇ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, Φίλαι·
 ὡς εἰ τὰδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
 δοκῶ με πῆραν τῶνδε τολμήσειν ἐτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ γὰρ παρὰφρων στροφή. 465

v. 454. Cod. Jen. σῆ θ'. Tamen Schol. a recepto non recedit.

v. 455. ἐμοὶ τ' ἀρωγὰ. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres. (etiam Jen.) Triclinius inepte καί μοι τ', quod illi Turnebus relinquere debebat. Brunck.

v. 460. ἐπισπεύδει. Sic apud Stobaeum in sermone de Veritate legitur etiam in codd. Brunckius ἐπισπεύδαν recepit, quod cum omnibus Tragicis exemplaribus cod. Jen. habet.

v. 464. τῶνδε reposui pro vulg. τήνδε.

v. 465. Antiquae edd. male εἰ μὴ ἐγώ.

μάντις ἔφυν, καὶ γνάμας
 λειπομένα σοφᾶς,
 εἰσιν ἂ πρόμαντις
 Δίκαι, δίκαια φερομένα
 χερσὶν κρᾶτη· μετῆσιν, ὧ
 τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
 ὕπεστί μοι θράσος,
 ἀδυπνίων κλύουσας
 ἀρτίως ὀνειράτων.

οὐ γὰρ ποτ' ἀμναστῆ γ' ὁ Φύσας 475
 Ἑλλάνων ἀναξ,
 οὐδ' ἂ παλαιὰ χαλκόπακτος
 ἀμφάκης γένυς,
 ἄ νιν κατέπεφνεν αἰσχί-
 σταις ἐν αἰκίαις. 480

v. 472. Aldus, Brub. et codd. omnes veteres, etiam Jen. et omnes Johnf. θάσος exhibent, quod, si Brunckio credimus, falso metro retineri poterat.

v. 473. κλύουσας. Sic Aldus et codd. omnes, praeter antiquissimum, in quo κλύουσα librarii errore. Brunck. κλύουσαν etiam Cod. Jen. et edd. antiquae.

v. 477. χαλκόπακτος dedi pro vulg. χαλκόπληκτος, quod in Cod. Jen. rectius scriptum est χαλκόπλακτος.

v. 478. ἀμφάκης. Dorismum in vitis libris restitui. Brunck.

v. 479. Perperam vulgo distinguitur sic:
 ἄ νιν κατέπεφνεν αἰ-
 σχίσταις ἐν αἰκίαις.

Arguit hanc rem partim male divisam αἰσχίσταις et νυκτός,
 v. 495. partim syllaba anceps.

ἦξει καὶ πολύπους
 καὶ πολύχεις, ἂ δαινοῖς
 κρυπτομένα λόχοις,
 χαλκόπους Ερινύς.

ἄλεκτ' ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα 485
 μαιφόνων γάμων ἀμιλ-
 λήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις.
 πρὸ τῶν μ' ἔχει θράσος,
 μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
 ἀψευγὲς πελαῖν τέρας 490
 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ ται
 μαντεῖαι βροτῶν
 οὐκ εἰσὶν ἐν δαινοῖς ὀνειρόις,
 οὐδ' ἐν θεοφάτοις,
 εἰ μὴ τόσος φάσμα νυκτός 495
 εὐ κατασχῆσαι.
 ὧ Πέλοπος ἂ πρόσθεν
 πολύπους ἵππειά,
 ὡς ἔμολες αἰωνῆ
 τᾶδε γὰρ. 500

ἀντιστροφῆ.

v. 481. ἦξει καὶ πολύπους. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen.). Inepte Triclinius particulam δὲ inserfit, quae Heathio fraudi fuit, de hujus versiculi metro disputanti. Est revera, ut trochaeus, choriambicus incipiens a spondeo. Brunck.

v. 488. πρὸ τῶν μ' ἔχει θράσος. Sic dedi pro vulg. πρὸ τῶνδ' εἰ μὴ ἔχει.

v. 498. Steph. Canter. πολύπους pariterque v. 508. cum Turnebo.

εὔτε γὰρ ὁ ποντιοθεὺς
 Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρύσων διΨρων
 δυστάνεις αἰκίας
 πρέρξιζος ἐκριφθεὺς,
 οὐ τις πω
 ἔλειπεν ἐν τοῦδ' οἴκου
 πολύπρονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ανειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὐτὴ στρέφει·
 οὐ γὰρ πάρεστ' Λίγισθος, ὅς σ' ἐπέειχ' αἰεὶ 510
 μή τοι θυραΐαν γ' οὔσαν αἰσχύνην φίλους·
 νῦν δ' ὡς ἀπεστ' ἐκείνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καὶ τοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ
 ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά. 515
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δὲ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ·
 ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἐξοῖδα· τῶνδ' ἀρησις οὐκ ἔνεστί μοι. 520
 ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,

v. 504. Turneb. Steph. Canter. *δυστάνεισιν*.

v. 505. Turneb. in margine *ἐκριφθεὺς*.

v. 509. Vulgo *στρέφη*, ut v. 512. *ἐντρέπη*.

v. 518. Male vulgo, interpunctione post *ἄλλο* omiffa, post
αἰεὶ demum colo distinguitur.

v. 521. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recen-

ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ Φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
 ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος, ὃν θρηνεὺς αἰεὶ,
 τὴν σὴν ὀμαιμον μῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ 525
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτουσ' ἐγώ.
 εἶεν· δίδαξον δὴ με τοῦ χάριν τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἔρεῖς;
 ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμήν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δήτα Μενέλεω; κτανῶν 530
 τάμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δῶσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνω παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
 οὐς τῆσδε μάλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
 καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
 ἢ τῶν ἐμῶν Λιδῆς τιν' ἴμερον τέκνων, 535
 ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
 ἢ τῶ πανώλεε πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ

fio. Hic legere ei placuit *ἄλε, κοῦν ἐγώ* — . Quinto post
 versu pro *ἢ τίκτουσ'*, quae codd. omnium lectio est, suppo-
 suit *ἢ τεκοῦσ'*, spreta temporum ratione. *ὥσπερ ἢ τίκτουσ'*
ἐγώ valet *ὥσπερ ἐγώ, ὅτε ἐτικτον*. Brunck. Probat Tri-
 clinii lectionem *ἄλε κοῦν ἐγώ* cod. Jenensis.

v. 523. Vulgatum *οὗτος σὸς* soni causa mutavi.

v. 527. Perperam in Aldina (et Brnbach.) τοῦ, *χάριν τίνος*
 (quod etiam cod. Jen. habet.) — In Triclinii recensione
 τοῦ, *χάριν τίνων*. Turnebus absque ullo commodo distin-
 ctionem mutavit, τοῦ *χάριν, τίνων* — . Perperam uterque
τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.
 Brunck. Cod. Lips. *πρὸς χάριν τίνος*.

v. 531. Brunck. τῶνδ' ἐμοί, ut v. 545. γ' ἐμ', et v. 549.
 δ' ἐμ'.

παιδῶν πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἔνῃν;
 οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
 δικῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω. 540
 Φαίη δ' ἂν ἢ Θανουσαί γ', εἰ Φωνὴν λάβοι.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δὺς θυμός· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς
 γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τι 545
 λυπηρόν, ἔτα σοῦ τὰδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
 λέξαιμ' ἂν ὄρθως, τῆς κασιγνήτης θ' ὀμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ μὴν ἐφίμ'· εἰ δέ μ' ᾧδ' αἰεὶ λόγοις 550
 ἐξήρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι· τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίῳν ἔτι,

v. 539. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis
 codd. κακοτρόπου, quod olim perperam in textum intuli.
 Brunck. Eandem et lectionem et glossam exhibet cod.
 Jen.

v. 547. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina (Brubach.) et
 plerique veteres codd. (etiam Jen.). In meo neutra parti-
 cula comparat. Pro γε in Triclinii recensione est τε.
 Brunck.

εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι,
 ὡς οὐ δίκη γ' ἔκτενας· ἀλλά σ' ἔπρασεν
 πειθᾶ κακοῦ πρὸς ἀνδράς, ᾧ τανῦν ζύνει. 555
 ἔρου δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν, τίνας
 πικρῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
 ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
 πατὴρ ποθ' οὐμός, ὡς ἐγὼ κλύω, θεῶς
 παίζων κατ' ἄλλος, ἐξεκίνησεν ποδαῖν 560
 στικτὸν κεραιστὴν ἐλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς
 ἐκκομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλῶν.
 καὶ τούδε μηνίσασα Λητώα κόρη
 κατέϊχ' Ἀχαιοῦς, αἷς πατὴρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην. 565
 ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θυμάτ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῶ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ἂν βιασθεῖς πολλὰ, κἀντιβείς, μόλις
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὖν, ἔρω γὰρ καὶ τὸ σὸν, κέινον θέλων 570
 ἐπαφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν

v. 554. ἔσπικσεν Aldus, Brub. Reliqui omittunt v ἐφελκ.

v. 560. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξεκίνησεν, quod
 quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ce-
 teri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod
 probum est. Brunck.

v. 568. μόλις. In D. (cod. Jen., Laud. et Bodlej. ap. Johnf.)
 μόγις. Significatione differre haec adverbia tradunt cum
 alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Pro-
 miscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucy-
 didem p. 470. n. 85. Brunck.

χρεῖν αὐτὸν οὐνεκ' ἐκ σέθεν; ποῖω νόμῳ;
 ὄρα, τιθεῖσα τόδε τὸν νόμον βροτοῖς,
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγονοιαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σὺ τοι 575
 πρώτη θάνοισ ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσέραι, μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
 εἰσχίστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἦτις ξυνεύδεις τῶ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ 580
 πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπάλεσας,
 καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 καὶ εὐσεβῶν βλαστούστας ἐμβαλοῦσ' ἔχεις.
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἔρεῖς,
 ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; 585
 αἰσχροῦ δ', εἴαν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθροῖς γαμῆσθαι, τῆς θυγατρὸς οὐνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νοθετεῖν ἐξεστὶ σε,

v. 574. In Aldina (et Brub.) hic et tertio post versu excusum
 τιθῆς. In aliquot veteribus libris (et in cod. Jen., Barocc.
 1. 2. ap. Johnf.) scriptum τιθῆς, quod neutiquam folioecum
 est. Nam μὴ cum indicativo construitur. Exemplis quae
 protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iph. A. 1545.
 Ione 1545. In D. (ut in Turn. Steph. Cant. edd.) subjun-
 ctivus est τιθῆς, quod ob usitatem structuram praeferrī de-
 bet. Brunck.

v. 576. εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Sic recte Turnebus edidit. Codd.
 omnes et Aldus (ac Brub.) habent τυγχάνεις, folioec: vide
 quae notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librariū
 oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχά-
 νεις. Brunck. Cod. Jen. πρώτη θάνοισ γ' ἄν, εἰ δίκη γε
 τυγχάνοις.

ἢ πᾶσαν ἡς γλώσσαν, ὡς τὴν μητέρα
 κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν, 590
 ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
 ἢ ζῶ βίον μοχθηρόν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
 πολλοῖς αἰεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
 ὁ δ' ἄλλος ἐξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
 τλήμων Ορέστης δυστυχῆ τρίβει βίον· 595
 ὃν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάστορα
 ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθονον,
 ἔδρων ἄν, εὐ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὐνεκα
 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρεὶ κακῆν,
 εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλεον. 600
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἰδίρις,
 σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὄρῳ μένος πνέουσιν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
 ζῦεσσι, τοῦδε φροντίδ' οὐκ ἐτ' εἰσορῶ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ποίας δὲ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος, 605
 ἦτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὑβρίσεν,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἀρ' οὐ σοὶ δοκεῖ

v. 589. ἡς. Sic codd. nonnulli. In plerisque tamen, ut in
 Ald. et Brub., ἡς. Perperam Brunck. ἡς.

v. 593. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notae non melioris
 ξυνόμου. Brunck. Sic etiam in cod. Jenensi.

v. 605. Brunck. δ' ἐμοί. Pariter v. 609. τῶνδ' ἐμ'.

v. 606. Vulgo ὑβρίσεν.

χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνῃς ἄτερ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδ' ἐμὴν αἰσχύνῃν ἔχειν,
καὶ μὴ δοκῶ σοὶ μανθάνω δ' ἔθ' οὐνεκα 610
ἔξωρα πράττω, οὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σά
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δεῖν βίαι.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχροῖς πράγματ' ἐνδιδάσκειται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θρέμμ' ἀναιδές, ἢ σ' ἐγὼ καὶ τὰμ' ἔπη, 615
καὶ τὰρ γὰρ τὰμὰ πολλὰ ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σύ γὰρ ποιεῖς
τοῦργον. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκειται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Δαρτεμιν, θράσους 620
τοῦδ' οὐκ αἰλύξεις, εὐτ' ἂν Ἀγισθοσ μόλη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔργα; πρὸς ἄργῃν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι

v. 611. Cod. Jen. in margine, pro varia scriptura, προσει-
κότα.

v. 620. Cod. Jen. μόλοι.

v. 621. Vulgo ~~κέρειν~~. — In C. πάντα, gl. ἰδοῦσα. Vulgata
lectio cum eadem glossa in Cod. Jen.

λέγειν ἂν χρῆζοιμ'. οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐκουν εἴσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοὶ γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴω, κελεύω, θῦε' μηδ' ἔπατιώ 625
τούμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἢ παροῦσά μοι,
πάγκαρπ', ἀνακτι τῶδ' ὅπως λυτηρίουσ
εὐχὰς ἀνάσχω δαιμάτων, ὧν νῦν ἔχω. 630
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάζιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς Φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ζῦν Φθόνα τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρη ματαίαν βάζιν ἐς πᾶσαν πόλιν. 635
ἀλλ' ὧδ' ἀκουε. τῆδε γὰρ καὶ γὰρ φράσσω.
ἂ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῆδε φάσματα

v. 626. Cod. Jen. περαιτέρω λέξαι μ' ἔτι.

v. 629. δαιμάτων, ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus (Brub.) etcodd. om-
nes veteres (etiam Jen.) praeter C. in quo ἂ pro ὧν, quod
et Triclinius praetulit. Supra 431. (424.) ὧν ἔχεις. 763.
(756.) ὧν ὅπωπ', metri lex ne mutaretur obstitit. Vide
quae notavimus ad Comicl Vespas 907. Brunck.

v. 634. ζῦν Brunck. Vulgo σύν.

δισσῶν ἐνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἀνάξ,
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
 εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες. 640
 καὶ μὴ, με πλούτου τοῦ παρόντος εἰ τινες
 δόλοισι βουλευούσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς.
 ἀλλ' ὠδὲ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
 δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν 645
 εὐήμεροῦσα, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
 δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἴλεως κλύων,
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
 τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπῶσης ἐμοῦ, 650
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναί.
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκὸς ἐστὶ πάνθ' ὄραϊν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
 εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τὰδ' ἐστίν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἦκασας καλῶς. 655

v. 639. πέφηνεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glosfema est genuinae vocis, cujus locum etiam invaserat in Aeschyli Prom. III. Brunck.

v. 643. Cod. Jen. ὠδὲ με ζῶσαν. Vox αἰεὶ abest.

v. 645. 46. Libri omnes οἷς ξύνειμι νῦν, εὐήμεροῦσαν, —

v. 653. Cod. Jen. εἰδείην.

v. 655. ἦκασας. Vulgo αἰκασας, Atticam formam reposui.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρὰ
 κένου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσεραῖν.

ΧΟΡΟΣ.

μάλιστα πάντων. ἦδε σοι κείνη πάρα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ χαῖρ' ἀνασσα. σοὶ φέρων ἦκω λόγους
 ἠδεῖς, Φίλου παρ' ἀνδρῆς, Αἰγίσθω δ' ἐμοῦ. 660

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐδεξάμην τὸ ῥηθὲν· εἰδέναι δέ σου
 πρῶτιστά χερίζω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Φανοτεὺς ὁ Φακεὺς, πρᾶγμα περσύνων μέγα.

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἶπέ. παρὰ Φίλου γὰρ ὦν
 ἀνδρῆς, σάφ' οἶδα, προςΦιλεῖς λέξεις λόγους. 665

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τέθνηκ' Ορέστης· ἐν βραχέῃ ξυθδαῖς λέγω.

Vide notam ad Comici Nubes 350. Brunck, ἐστίν. Male vulgo ἐστίν.

v. 662. Vulgo ἀπίσταλι.

v. 664. Cod. Jen. et Bodl. ap. Johnf. ὀπίον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ ἴγῳ τάλαν, ὄλωλα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί Φῆς, τί Φῆς, ὦ ξένη; μὴ ταύτης κλύε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Θανόντ' Ορέστην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδέν ἐμ' ἔτι. 670

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πράσσ'· ἐμοὶ δὲ σύ, ξένη,
τάληθές εἶπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καπέμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω. ·
κείνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἀθλων χάριν, 675
ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμαίων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

v. 667. οἱ ἴγῳ recipiendum erat Brunckio ex edd. antiquis omnibus, licet praestantissimi e veteribus codd. οἱ ἴγῳ exhiberent.

v. 669. τότε. dudum. In Triclinii recensione scriptum νῦν τε καὶ τότε λέγω, altera superscripta lectione. Illa in Augusti, quoque nostrae superscripta. Brunck.

δρόμου δ' ἰσώσας τῆ' ἴφεισε τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. 680

χάπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω
κύκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·
ἐν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων, ὧν νόμος, πεντάθλια,
τούτων ἐνεγκῶν πάντα ταπινίγια. 685

ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ἄνομα δ' Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Λυγαμέμονος στρατεύμ' ἀγέραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ἔταν δὲ τις θεῶν
βλάβη, δύνατ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν. 690
κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἰππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγῶν,

D 2

v. 679. ἰσώσας τῆ' ἴφεισε τὰ τέρματα. Sic vulgo legitur, Brunckius recepit Musgr. conjecturam, τῆ' ἴφεισε, propositam ad Eur. Phoen. 1135.

v. 682. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Haec est codicis mei lectio, quam vulgatae τοιοῦθ' praefero. In T. superscripta varia lectio ἔργ' οὐκὲ κράτη, quam D. in contextu exhibet. Glossa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαυτην ἰσχύον, quae explicatio ad nostram lectionem refertur. Eam descripsi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦθ', Brunck.

v. 683. Cod. Jen. ὅσων. Sed a fertiori manu adposita correctio ὅσων. — βραβῆς. Vulgo βραβᾶς. Vid. Brunck. ad Oed. T. 18.

v. 684. ὦν νόμος, πεντάθλια. Sic correxit locum Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 114. Vulgo πεντάθλ', ἢ νομίζεσσι.

εἰσηλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μετὰ
 εἰς ἦν Αἰχαιός, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται· 695
 καὶ κείνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλαὶς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἔκτος ἔξ Αἰτωλίας
 Ξανθαῖσι πῶλοις· ἑβδομος Μαίγνης ἀνὴρ·
 ὁ δ' ὄγδοος, λεύκιππος, Αἰνιᾶν γένος· 700
 ἑνάτος, Αθηνῶν τῶν Θεοδμήτων ἀπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὄθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβύης
 κλήροισι ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
 χαλκῆς ὑπὸ σάλπιγγος ἤσαν· οἱ δ' ἅμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἠνίας χερσὶν 705
 ἔσεσαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστῶθι δρόμος
 κτύπου κροτήτων ἀρμάτων· κίνισι δ' ἄνω
 ῥορεῖθ' ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
 ῥεῖδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι

v. 696. Θεσσαλαὶς ἔχων. In D. ἄγων, quae lectio in T. alteri
 superscripta. Brunck. ἰάγων etiam Turneb. in mar-
 gine.

v. 699. Αἰνιᾶν, et infra 724. (717.) Αἰνιᾶνος. Perperam Al-
 dus (Brub.) et plerique codd. habent Αἰνιᾶν et Αἰνιᾶνος,
 ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emen-
 date Αἰνιᾶν, Αἰνιᾶνος, quod adferit Eustathius ad Homeri
 catalogum p. 335. Vide Stephanum Byzant. in Αἰνία.
 Brunck. Αἰνιᾶν etiam Cod. Jen. et codd. Johnsoni.

v. 702. Steph. Cant. ὄτ'.

v. 708. ῥορεῖθ' Brunck. Vulgo ῥορεῖθ'. Cant. vitiose ῥορεῖ
 θ'. Sic sequenti versu edd. vet. habent ῥεῖδοντο.

v. 709. Cod. Jen. c. Barocc. 2. ap. Johaf. ὑπερβάλη.

χινίας τις αὐτῶν καὶ Φρυάγμαθ' ἵππικᾶ. 710
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσας
 ἠφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,
 ἔχειμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιὸν τ' αἰεὶς
 σαρκεῖον ἵππον, εἴργε τὸν προσκείμενον. 715
 καὶ πρὶν μὲν ὄρθοι πάντες ἕστασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑπὸ στρεφῆς,
 τελούντες ἔκτον ἑβδομὴν τ' ἤδη δρόμον,
 μέτωπα συμπαίουσιν Βαρκαίοις ὄχοις· 720
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἔξ ἑνὸς κακοῦ,
 ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαίων ἵππικῶν πέδον.
 γνοὺς δ' εὐξ Αθηνῶν δεινὸς ἠνιστρέφος
 ἔξω παρασπᾶ, κἀνακωχεύει, παρῆς 725
 κλύδων ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυε δ' ἐσχάτος μὲν ὑστέρως ἔχων
 πῶλους Ορέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
 ὁ δ' ὡς ὄρεᾶ μόνον νιν ἐλλειψιμένον,
 ὄξυν δι' ὠτῶν κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς 730
 πῶλοις, διώκει· κἀξισώσαντες ζυγαί

v. 720. Mendose Ald. et Brub. συμπαίουσιν.

v. 727. ὑστέρως ἔχων. Aldus (ceteri quoque) et codd. ad unum
 omnes (etiam Jen.) ὑστέρως δ' ἔχων. Melius esset cum Hea-
 thio legere ὑστέρως τ' ἔχων. Verum neutra particula opus
 est, nec ullam agnoscit August. codex, quem hic sequimur.
 Librarius de suo inserit δέ, ob praecedens μὲν. Vide ad
 Trach. 844. (849.) Brunck.

v. 731. κἀξισώσαντες ζυγαί. Sic bene in scholiis legitur. Tra-

ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κάρη προβάλλων ἵππικῶν ὀχημάτων.
 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλῆς δρόμους
 ἄρθουθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ἔρθων δίφρων· 735
 ἔπειτα λύων ἠνίαν ἀριστεράν
 κάμπτοντες ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
 πάσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
 καὶ ἀντύγων ὠλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδω 740
 πῶλοι δισπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ', ὅπως ἔρα νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 οἱ ἔργα ὀρέσας οἶα λαγχαίνει κακά,
 Φορῦμειος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῶ 745
 σιέλη προφαίνων· ἔς τε νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχέθοντες ἵππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρόν, ὥστε μηθίνα
 γνῶναι Φίλων ἰδόντ' ἄν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς, ἐν βραχέϊ 750

gici exemplaria (et cod. Jen.) pluralem pro duali habent, qui hic elegantior est. Brunck.

v. 732. τότε ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is, qui Triclinii recensionem habet. (Item cod. Jen. et Laud. Bar. 1. ap. Johnf.) Turnebus tamen pravum πότ' ex Aldina retinuit. Brunck.

v. 741. ἐς Brunck. Vulgo εἰς.

v. 749. Φίλων abest a Cod. Jen.

v. 750. κήαντες. Sic Aldus (Brub.) et veteres codd. omnes, (etiam Jen. Laud. Bodl. Bar. 2. ap. Johnf.) partim ut edi-

χαλκῶ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκίαν τεταγμένοι,
 ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχη χθονός.
 τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγοις 755
 ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ ἔδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ, Φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότασι τοῖς πάλαι
 πρόρριζον, ὡς ἔσικεν, ἐφθαρεται γένεσ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δὲ; λυπηρῶς δ' ἔχει, 760
 εἰ τοῖς ἑμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τί δ' ὦδ' ἀθυμεῖς, ὦ γυναῖ, τῶ ἱὺν λόγῳ;

dimus, partim cum i subscripto κήαντες. In C. a prima manu scriptum fuerat κείαντες. In Triclinii recensione est κείαντες. Homericæ forma est κήα, unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κέαντες, quod in Euripidis Rheseo ex codd. auctoritate restituit Musgravius:

ἀλλ' ἐκείαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν.

Vide Pierseum ad Moeridem p. 231. Brunck.

v. 753. ἐκλάχη. Sic cod. Jen. Alii omnes ἐκλάχοι.

v. 754. τοι Brunck. Vulgo σοί.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μίσος ἂν τέκη προσγίγνεται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς εἴοικεν, ἤκομεν. 765

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσηλθεῖς, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,
μαστῶν ἀποστάς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενούτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς 770
ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν' ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρῴους, δαίν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. 775
νῦν δ', (ἡμέρα γὰρ τῆδ' ἀπήλλαγμαί φόβου

v. 763. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Sic libri omnes. Brunckius, cui nimis languidum videbatur illud γὰρ, reposuit καί. Pro τέκη Triellinius habet τέκοι, quod in D. superferiptum. Vide Brunck, ad Oed. Col. 393. — προσγίγνεται Brunck. Vulgo προσγίγνεται.

v. 770. Brunck. καί. Sequenti versu δ' ἐμοί.

v. 776. νῦν δὲ — νῦν ἠηλά που. Intermedia in parenthesi sunt, Eleganter repetitur, ut saepe, adverbium νῦν: sed addita posteriore loco particula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὲ ἠηλα που, quod vulgato me-

πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ' ἤδε γὰρ μείζων βλάβη
ζυνοίκος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἰεὶ
ψυχῆς ἀκρατον αἶμα·) νῦν δ' ἠηλά που
τῶν τῆσδ' ἀπαιλῶν οὔνεχ', ἡμερεύσομεν. 780

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμᾶσαι πάρα,
Ορέστα, τὴν σὴν ζυμφοράν, ὅθ' ὦλ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐ τοι σύ· κείνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρετίως. 785

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἤκουσεν ἂν δεῖ, καὶ πεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὑβρίξει. νῦν γὰρ εὐτυχῶσα τυγχάνεις.

Ilus non est, Brunck. Revocavi particulam male a Brunckio deletam.

v. 783. Vulgo ὑβρίξει.

v. 785. Νέμεσι. Sic Aldus (Brab.) et praestantissimi e veteribus codd. (etiam cod. Jen. et Bodl. ap. Johnf.) In aliis Νέμεσις. Brunck.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὐκοῦν Ορέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεπαύμεθ' ἡμεῖς, εὐχ' ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν ἂν ἦκαίς, ὧ ξέν', ἀξίως τυχεῖν, 790
εἰ τήνδ' ἐπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

οὐκοῦν ἀποστέχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρῶ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἦκιστ' ἐπέπερ οὐτ' ἐμοῦ κατ' ἀξίαν
πράξειαι, οὔτε τοῦ πορευσάντος ξένου.
ἀλλ' εἰσιθ' εἴσω τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοῶν 795
εἶα τὰ θ' αὐτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακὰ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
δειῶς δακρυῶσαι καὶ πικρωκῦσαι δοκεῖ

v. 788. Turneb. in textu οὐκοῦν, in margine οὐκοῦν et παύσατον.

v. 790. πολλῶν ἂν ἦκαίς. Perperam in August. et in Triclinii recensione ἦκαίς. In E. αἴης, quod e glossa quam edidimus ortum. Brunck.

v. 793. κατ' ἀξίαν. Sic cod. Jen., in quo vulgata lectio κατὰ γλῶσσαν glossae loco minio adscripta est.

τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ᾧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελάωσα Φρῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ' 800
Ορέστα φίλταθ', ὡς μὴ ἀπάλεσας θανάων.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει Φρενός,
αἱ μοι μόναι παρήσαν ἐλπίδων ἐτι,
σὲ πατρός ἤξειν ζῶντα τιμωρὸν ποτε,
καίμου ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρεὴ μολεῖν; 805
μόνη γὰρ εἰμι, σὺ τ' ἀπεστερημένη,
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί,
Φονεῦσι πατρός. ἀρὰ μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὐ τι μὴν ἐγωγε τοῦ λοιποῦ χρένου 810
ξύνοικος ἔσομαι τῆδ' ἔγ' ἀλλὰ πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτήν, ἀφίλος ἀνανώ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἐνδον ὄντων ὡς χείρις μὲν, ἦν θάναω,
λύπη δ', εἰάν ζῶ τοῦ βίου δ' αὐδεῖς πόθος. 815

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ ποτε κεραινοὶ Διός, ἦ στροφῆ α΄.

v. 802. Vulgo οἴχη.

v. 811. Sic dedi pro vulgato ξύνοικος ἔσομα· ἀλλὰ τῆδε πρὸς πύλῃ —.

v. 814. ἦν θάναω. Sic optime legebat Scholiafies, quem vide ad v. 975. (969.) Tragici exemplaria (et cod. Jen.) habent ἦν κτάνη. Quanto praestantior sit nostra lectio, ex membrorum diserta oppositioe apparet: χείρις ἦν θάναω, λύπη ἰάνζω. Brunck.

v. 816. Hunc versum et tres sequentes Elestrae tribuit Brunck.

ποῦ Φαίδων
 Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
 κρύπτουσιν ἔκκλησι;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔ, ἔ· αἰ, αἰ.

820

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' αὔσης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπολεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς;

825

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ τῶν Φανερώς οἰχομέτων

v. 824. Turn, Steph, Cant, ἀπολεῖς με.

v. 825 — 29. Ut ego hos versus disposui, choriambici sunt, quorum prior ἀνάγκουσι habet. [In Brunck. ed. sic leguntur.]

εἰς Αἶδαν ἐλπίδ' ὑποί-
 σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας
 μᾶλλον ἐπεμβάσει.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα γὰρ ἀνάκτ' Ἀμφιάρεων ἀνίστρ. α' 830
 χρυσοδέτοις
 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν
 καὶ νῦν ὑπὸ γαίας —

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔ, ἔ· ἰά.

ΧΟΡΟΣ.

πάμψυχος ἀνάσσει.

835

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ.

εἰ τῶν Φανερώς οἰχομένων εἰς
 Αἶδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
 τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.

Cod. Jen. habet τηχομένας.

v. 832. Addita in Aldina (Brub.) et in codd. vox ἀπάταις a mala manu est et ejici debuit: tam sententiae inutilis est quam metro. Brunck. Turn. Steph. Cant. locum sic exhibent:

χρυσδέτοις ἔρκεσι
 κρυφθέντ' ἀπάταισι. —

Cod. Jen. Brunckianam tuetur lectionem: sed sub finem versus 832. videtur lacuna esse in Codice.

v. 836. Prius Φεῦ a Cod. Jen. male abest, et v. 838. Eletrae verbis adjungitur.

ΧΟΡΟΣ.

Φεῦ δῆτ' ὀλοά γάρ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔδάμη —

ΧΟΡΟΣ.

ναί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶδ', οἶδ' ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 840
ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει ἐμοὶ δ'
οὔτις ἐτ' ἐσθ' ὅς γὰρ ἐτ' ἦν,
Φροῦδος ἀναρπασθεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

δειλαία, δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ γὰρ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, 845
παισύργω παμμήνω πολλῶν
δειῶν τε στυγνῶν τ' ἀχθεῖ.

v. 837. Pro γὰρ Turn. in margine γοῦν.

v. 838. Turn. Steph. Cant. ἔδάμη γάρ.

v. 844. Male Brub. et Turn. comma ponunt post δειλαία.

v. 847. In Aldina (Brub.) δειῶν στυγνῶν τ' ἀχθεῖν. et sic codd. (etiam cod. Jen. et omnes ap. Johnf.) metro claudicante. Oportuit δειῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. II.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδομεν ἂ θρηνεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μέ νυν μηκέτι

παραγάγης, ἦν οὐ — 850

ΧΟΡΟΣ.

τί Φῆς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεισιν ἐλπίδων

brarii errore frequentissimo, quo *αι* et *ε* confunduntur, scriptum ἀχθεῖν. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχθεῖν. Glossa in E. ἀλγῶν. In mendosum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit, ut mendam animadverteret: inde fecit Αχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, adposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc metro convenire et ad sententiam non ineptum esse dicit Heathius. Ineptissimus itaque sim ego, qui non videam, quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodisse affirmo, nec unquam in ullo Tragici probo exemplari extitisse. Brunck. Ego scripsi ἀχθεῖ ex conj. Hermannii.

v. 848. Cod. Jen. εἶδομεν. — θρηνεῖς reposui pro vulg. θροῦς.

v. 849. μέ νυν Brunck. Vulgo με νῦν.

v. 851. τί Φῆς; additum in Aldina (Brub.) et in veteribus codd. αὐδᾶς δὲ ποῖον; ineptum contonem a mala manu adfuturum fuisse nemo non videt, Brunck. Recte in codd. Turn. Steph. Cant. unus versus est: Brunckius duos exhibet. — In Cod. Jen. additur αὐδᾶς δὲ ποῖαν; gl. γνάμαν.

ἔτι κοινοτόκων
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.

ΧΟΡΟΣ.

πᾶσιν θνατοῖς ἔφυ μόρες. *ἀντιστ. β. 855*

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἢ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνω,
τμητοῖς ὀλοκοῖς ἐγκύρσαι;

ΧΟΡΟΣ.

σκοπος ἀ λάβρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμῶν χερῶν — *860*

ΧΟΡΟΣ.

παπαί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κέκευθεν, οὔτε του

v. 855. Vulgo πᾶσι.

v. 856. Vulgatae lectioni χαλαργοῖς superscr. in cod. Jen. varia scriptura χαλαργαῖς.

v. 861. ἀτερ ἐμῶν χερῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitabat. Mendose Aldus (Brub.) χαρῶν. Brunck. Turn. Steph. Cant. ἐμαῖν χερῶν.

τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

865

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Υφ' ἡδονῆς σοι, Φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
Φέρω γὰρ ἡδονάς τε, καὶ ἀπάυλαιν ὧν
πάρσιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόθεν δ' ἂν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων *870*
ἀρηξίν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πάρσετ' Ορέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσι, ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσερᾶς ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἢ μέμνησας, ὦ τάλαινα, καπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, καπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾶς; *875*

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μαὶ τὴν πατρῶαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει

v. 866. ὑφ' ἡδονῆς σοι. Aldus (ceterique) et codd. τοι male. Vide supra ad v. 378. (372.) Brunck.

v. 874. ἀλλ' ἢ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἢ cum signo tamen interrogationis in fine sententiae. Ista quid differant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932. Brunck.

λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκείνον ἄς παρόντα νῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ μοι τάλαινα· καὶ τίνας βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὡδὲ πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμεῦ γε οὐκ ἄλλου, σαφῆ 880
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῶδὲ πιστεύω λόγῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν', ὦ τάλαινα, ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλλπει τῶδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πρὸς νῦν θεῶν, ἀκουσον, ὡς μαθούσά μου
τὸ λοιπὸν ἢ φρονούσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς. 885

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἠδονή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὄρῳ κολώνῃς ἐξ ἀκρας νεοβρύτους

v. 880. Vulgo ἐμοῦ τε.

v. 883. Vulgo θάλλπει.

v. 884. Brunck. μαθούσ' ἐμὸν.

πηγαῖς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ 890
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρὸς.
ἰδοῦσα δ' εἶχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή που τις ἡμῖν ἐγγυὸς ἐγχερίμπτη βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερχόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἄσσον' ἐσχάτης δ' ὄρῳ 895
πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
κευθὺς τάλαινα ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ζύνηθες ὄνομα, Φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ορέστου τοῦθ' ὄραν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὐ, 900
χαρᾶ δὲ πῖμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρυῶν.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἐξεπίσταμαι,
μὴ του τόδ' ἀγλαΐσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τότε;
καὶ γὰρ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 905
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ἢ γε μὴδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστήναι στέγῃς.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
ταῖαυτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν·
ἀλλ' ἐστ' Ορέστου ταῦτα τὰπιτίμια. 910

E 2

v. 898. ζύνηθες Brunck. Vulgo σύνηθες. — ὄνομα reposui cum Hermanno (ad Eurip. Hecub. p. 123.) pro mendoso ὄμμα.

v. 902. Schol. Jen. omittit θ'.

v. 909. ἐλάνθανεν. Sic libri omnes. Male Brunck. dedit ἐλάνθαν' ἄν.

ἀγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατῆ.
νῶν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ' ἐποικτεῖρω πάλαι. 915

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί δ' ἔστιν; σὺ πρὸς ἠδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρεε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάττιδ', ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τὰ κείνου δέ σοι

v. 911. Vulg. ἀλλ' ὦ φίλη. — ἀγῆ restituit Valckenar. Hippol. 283.

v. 912. οὐχ αὐτὸς αἰεὶ. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoſt. 521. Ut αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret, quam illis, ipsis, nequaquam vero accipi posset pro iisdem; ita αὐτός sine articulo nihil aliud esset quam ille, ipse, non vero, quod sententia flagitat, idem. Brunck.

v. 917. Vulgo φέρεν.

v. 919. τὰ κείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic accurate scriptum est in codd. Perperam in impres-

εωτῆρι· ἔρρει· μηδὲν ἐς κενόν γ' ἔρα. 920

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἱ μοι τάλαινα· τοῦ τὰδ' ἠκουσας βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦ πλησίον παρόντες, ἠνίκ' ἄλλυτο.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ ποῦ ἔστιν οὗτος; θαυμά τοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατ' οἶκον, ἠδύς, οὔτε μητρὶ δυσχερῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἱ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν 925
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶμαι μάλιστ' ἐγώ γε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ορέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὦ δυστυχῆς· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους

sis τὰ κείνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Var. Lect. IV. 29. τὰ κείνου legendum decernit. Brunck.

v. 924. οὔτε scripsi cum Purzoldo pro vulg. οὐδέ. — Pro δυσχερῆς Schol. Rom. variam lectionem memorat δυσμενῆς.

τοιούσδ' ἔχουσ' ἔτπευθον, οὐκ εἶδυ' ἀρα 930
ἦν ἡμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,
τά τ' ἄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· εἰάν δέ μοι πίδαη,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρως.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 935

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ᾧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί γὰρ κελεύεις, ὦν ἐγὼ φερέγγυος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τλήναι σε δρῶσαν ἅ' ἢ ἐγὼ παρανέσω.

v. 933. Brunck. δ' ἱμοί.

v. 934. Cod. Jen. a prima manu λυσις, quod glossator mutavit in λύσεις.

v. 938. ἅ' ἢ, id est ἅ' ἢ. In codd. sic fere scribi solet, ἅ' ἢ, quae quidem scriptura melior. Quippe quum duae voculae per crasin in unam coalescant, geminato accentu opus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, (et Jen.) scriptum est, ut edidimus, ἄν' ἢ ἐγὼ παρανέσω, ut nesciam unde in Aldinam irreperit pronomen σ, quod a male seriato homine insertum fuit sustentando versui, qui

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπάσομαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 940

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὄρω. ζυνοῖσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀκουε δὴ νῦν, ἧ βεβούλευμαι τελεῖν.

παρουσίαν μὲν ὄσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὐ τις ἡμῖν ἐστίν, ἀλλ' Αἰθῆς λαβῶν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνον λελείμενον. 945

ἔγωγ', ἕως μὲν τὸν κασίγητον βίω
θάλλοντ' ἐτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
Φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἴξεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἠνίκ' οὐκ ἔτ' ἐστίν, εἰς σέ δὴ βλέπω,

hoc fulcro non indiget. Brunck. σ' etiam reliquae edd. habent.

v. 946. ἔγωγ' — . Vulgo minus bene ἐγὼ δ' — . Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίω θάλλοντά τ' εἰσήκουον. Copulae non est locus, nisi post βίω distinguatur, hocque nudo positum censetur per ellipsin praepositionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγητον ἐν τῇ βίῳ, καὶ θάλλοντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῆντα καὶ θάλλοντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco praetuli lectionem cod. D. βίω θάλλοντά γ' εἰσήκουον. Brunck. θάλλοντ' ἐτ' dedi ex conj. Reiskii.

v. 949. Vulgo ἐστίν.

ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώου Φόνου 950
 ζῶν τῆδ' ἀδελφῆ μὴ κατοκινήσεις κτανεῖν
 Δίγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
 ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
 βλέψασ' ἔτ' ἐρθῆν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρώου κτήσιν ἐστραχημένη, 955
 πάρεστι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσοῦδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μὲν τρι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως
 τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ᾧδ' ἀβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Δίγισθος, ὥστε σὸν ποτ' ἢ καμὸν γένος 960
 βλαστεῖν εἶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλευμάσιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 965
 καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίαν
 τεύξει. Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστά πᾶς ὄραϊν.
 λόγῳ γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὄρας ὄσσην

v. 951. ὅπως μὴ κατοκινήσεις. Sic liquido in membr. et in E. ad Attici sermonis normam. Soloece vulgo κατοκινήσης. Brunck.

v. 953. ἐς Brunck. Vulgo εἰς.

v. 959. τεύξει Brunck. Vulgo τεύξη.

v. 961. αὐτῷ Brunck. Vett. edd. αὐτῶ.

v. 962. Vulgo βουλευμάσι.

v. 964. οἴσει Brunck. Vulgo οἴση. Sic v. 966. καλῆ et 967. τεύξη.

v. 968. Pro γε μὴν cod. Jen. et Turneb. in margine μὲν οὐν.

σαυτῆ τε καμὸι προσβαλεῖς πεισθεῖσά μοι;
 τίς γὰρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδῶν 970
 τοιοῖσδ' ἐπαίνοισι οὐχὶ δεξιώσεται;

Ἴδεσθε τῶδε τῷ κασιγνήτῳ, Φίλοι,
 ᾧ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωτάτην,
 ᾧ τοῖσιν ἐχθροῖς εὐ βεβηκόσιν ποτέ,
 ψυχῆς ἀφαδήσαντε, προϋστήτην Φόνου. 975
 τούτῳ Φιλεῖν χρεῖ, τῶδε χρεῖ πάντας σέβειν·
 τῶδ' ἐν θ' ἐορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας, οὐνεκ' ἀνδρείας, χρεῶν. —
 τοιαυτὰ τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν·
 ζώσαν θανούσαν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος. 980
 ἀλλ', ᾧ Φίλη, πέσθητι, συμπίνει πατρί,
 ζύγκαμν' ἀδελφῶ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
 ΖΗΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΤΚΟΣΙΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐστὶν ἡ προμηθεῖα 985
 καὶ τῶ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

v. 969. Vulgo πασθᾶσ' ἐμοί.

v. 978. οὐνεκ' ἀνδρείας. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione (et in cod. Jen.). Turnebus tamen dedit ἀνδρείας. Brunck.

v. 980. μὴ κλιπεῖν. Perperam in veteribus codd. μὴ λιπεῖν, vera lectione glossae loco superscripta ἐκλιπεῖν.

v. 982. ζύγκαμν' Brunck. Vulgo σύγκαμν'.

v. 983. Male in edd. antiqq. γινώσκουσ'.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ πρὶν γε Φωινῶν, ὦ γυναῖκες, εἰ Φρεωνῶν
 ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
 τὴν εὐλάβειαν, ὡς περ οὐχὶ σώζεται.
 ποῖ γὰρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιούτον θράσος 990
 αὐτὴ θ' ὀπλίζει. καὶ μ' ὑπηρετῆν καλαῖς;
 οὐκ εἰσεραῖς; γυνὴ μὲν, οὐκ ἀνὴρ ἔφους·
 σθένεις δ' ἔλασπον τῶν ἐναντίων χερσὶ.
 δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
 ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, κάπι μὴδὲν ἔρχεται. 995
 τίς οὖν, τοιούτον ἄνδρα βουλευῶν ἔλεῖν,
 ἄλυπος αἴτης ἔξαπαλλαχθήσεται;
 ἔρα, κακῶς πρᾶσσοντε μὴ μείζω κακῶ
 κτησώμεθ', εἰ τις τούτῳ ἀκινύσεται λόγους
 λύσει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπαφελῆ, 1000
 βάζειν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
 οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χρεῖζων τις, εἴτα μὴδὲ τοῦτ' ἐχη λαβεῖν.
 ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν παναλέθρευς τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, καὶ ξερημῶσαι γένος, 1005
 κατὰσχες ὀργῆν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα

- v. 991. Vulgo ὀπλίση. Cod. Jen. ὀπλίξας.
 v. 992. οὐκ ἀνὴρ. Sic bene in D. ut et in Triclinii recensione.
 In ceteris, ut apud Aldum (aliisque omnes), οὐδ' ἀνὴρ.
 Mox χερσὶ codd. omnium; (etiam Jen.) praeter Triclinii,
 lectio est. (Is enim χερσῶν habet.) Perperam in libris
 ἐπυτον. Brunck.
 v. 1006. Cod. Jen. λεγόμενα.

ἄρρητ' ἐγὼ σοὶ κάτελλῃ φυλάξμαι·
 αὐτὴ δὲ νοῦν σχές ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
 σθένουσα μὴδὲν, τοῖς κρατούσιν ἐκάθειν.

ΧΟΡΟΣ.

πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφου 1010
 κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπροσδέκτον οὐδὲν εἰρηκας· καλῶς δ'
 ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
 ἀλλ' αὐτόχειρὶ μοι, μόνῃ τε δραστέον
 τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1015

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Φεῦ·

εἴθ' ὠφελος τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
 θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν καταργάσω.

- v. 1010. πιθοῦ in C. scriptum, quod, ut magis Atticum, vul-
 gato πᾶθου praeferendum fuisse ipse iudicat Brunck.
 v. 1013. ἤδη. Perperam in codd. et in impressis ἤδαν. Vide
 ad Oed. T. 433. Librorum veterum auctoritas si hic deside-
 raretur, confirmari posset nostra lectio scriptura codicis Eclo-
 garum nominum Atticorum Thomae Mag. in quo legitur ἤδη.
 Brunck.
 v. 1014. αὐτόχειρ. Vulgo αὐτοχειρὶ.
 v. 1018. πᾶν γὰρ ἂν καταργάσω. Aldus (ac reliqui) πάντα
 γὰρ καταργάσω, et sic codd. ad unum omnes. In solo C.
 (etiam in cod. Jen. et Bar. 2. ap. Johnf.) sincerae lectiois

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἦσσαν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν. 1020

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς εὐχὴ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στρυγῶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

αἰνέξομαι κλύουσα, χῶταν εὐ λέγῃς.

remansit vestigium: πάντα γὰρ ἂν καταργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πάν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens particula ἂν, quae salvo sensu per linguae indolem abesse non potest. Nam πάντα καταργάσω nihil aliud valet, quam omnia confecisti: neutiquamvero omnia confecisses. Vide supra ad v. 914. (909.) et quae notavi ad Aeschyli Prom. 622. Brunck.

v. 1022. πράσσαν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo (etiam in cod. Jen.). Perperam Aldus (et reliqui) πράτταν. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐποτ' ἐξ ἑμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε. 1025

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἐνι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔνεστιν' ἀλλὰ σοὶ μάθῃσις οὐ πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἐξείπεσθῃ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθὸς ἐχθάρω σ' ἐγώ. 1030

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἀγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δὲ σου.

v. 1025. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. et E. (etiam cod. Jen.) estque in D. etiam haec lectio alteri inde depravatae μῆθῃς superscripta. Sic apud Comicum saepe scriptum τί μαθῆς; ubi oportuit τί παθῶν; Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τῷ σῶ δικαίῳ δὴτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅταν γὰρ εὖ Φρογῆς, τίθ' ἠγήσει σὺ νῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ δεινόν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν. 1035

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰρηκας ὀρθῶς, ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκη λέγειν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἔστιν, εἴθ' αὖ χ' ἡ δίκη βλάβην φέροι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινήσεις ἐμέ. 1040

v. 1034. Male vet. edd. ἠγήσει, et v. 1042. βουλεύση.

v. 1035. ἐξαμαρτάνειν in cod. Jen. a feriori manu scriptum videtur, antiquiore scriptura erasa.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βουλῆς γὰρ ἔστιν οὐδὲν ἔχθριον κακῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

φρονεῖν βολικας οὐδέν, ὧν ἐγὼ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάλα δέδοκται ταῦτα, καὶ νεωστὶ μοι. 1045

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τὰ μ' ἔπη
τολμᾶς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέφομαί ποτε,
οὐδ' ἦν σφίδρ' ἡμέρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ

v. 1043. ἔστιν οὐδὲν —. Hoc ordine collocatae voces in D. (et in cod. Jen.) concluduntur quam in aliis οὐδὲν ἔστιν. Brunck.

v. 1047. Cod. Jen. οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς λόγους. A feriori manu appositum τρόπους.

v. 1049. ἦν τυγχάνης. Sic Ald. (Brub.) et codd. veteres recte. In Triclinii recensione scriptum εἰ τυγχάνης.

πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά. 1050

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
Φρονεῖν, Φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἀνώθεν Φρονηματώτατους στροφή α.
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι 1055
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε βλαστῶ-
σιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρω-
σι, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;
ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀστραπαῖν

v. 1056. 1057. Hos versus ita distinxī, prior ut sit Phalaeceus, posterior Anacreonteus: pariterque in antistropha. Brunck. cum Turn. Steph. Cant. sic exhibuit:

τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὐρω-
σι, —

v. 1056. τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν —. Id est τῆς τροφῆς ἐπειρῶν, ἀφ' ὧν —. In meo scriptum τροφᾶς, et in margine τροφῶν. Unde olim non male coniecisse mihi videbar τροφῶν, parentum. Postmodo nihil mutandum esse vidi. Brunck.

v. 1057. ὄνασιν. Dorisium in hac voce usitatum restitui. Minus bene in libris ὄνησιν. Brunck.

v. 1058. ἐπ' ἴσας Brunck. ἐπίσας Ald. Brub. Reliqui ἐπίσης.

v. 1059. In Aldina (Brub.) et in veteribus codd. (etiam cod. Jen.) οὐ μὲν τὰν —. Verum μὲν non admittit metrum, et

καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν, 1060

δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.

ὦ χθονία βροτοῖσι Φάμα,

κατὰ μοι βόασον εἰκτρᾶν

ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρείδαις,

ἀχόρευτα Φέρευσ' ὀνείδη· 1065

ὅτι σφίσιν δὴ τὰ μὲν ἐκ δόμων ἀντιστρ. α.

νοσοῦσιν· τὰ δὲ πρὸς τέκνων

διπλῆ φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξισοῦται

Φιλοτασίῳ δικάτῃ.

πρέδοτος δὲ μόνα σαλεύει 1070

salva phrasi abest. Vide ad Oed. T. 660. Brunck. Omitserunt etiam Turn. Steph. Canter.

v. 1061. δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. Sic Aldus et codd. omnes veteres, etiam Jenensis. In D. ἀπόνητοι, cum glossa, quam minora scholia exhibent. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repraesentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Super-scripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμάρηται. ἐθενται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus agnoscit. ἀπόνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus adstipulante Brunckio. Quippe hic eam, nescio qua de causa, dicit altera probabiliorem,

v. 1064. 65. transpositi sunt in Cod. Jen. Ita, ut posterior alterum praecedat. Ille sic scriptus: ὅπα τοῦ ἐνερθ' ἀτρείδαις.

v. 1066. σφίσιν δὴ. Sic legendum. Perperam in Ald. Brub. et veteribus codd. σφίσιν ἤδη. In D. σφίσι γ'. Brunck. cum Turn. Steph. Canter. dedit σφίσι' ἤδη, quod locum habere non potest, quum i in σφίσι non elidatur.

v. 1067. νοσοῦσιν metri causa reposui pro νοσῶν, quod libri veteres exhibent omnes. Triclinius νοσᾶ δὴ.

- Ηλέκτρα, τὸν αἰὲ, πατρός
 δειλαία, στενάχουσι, ὅπως
 ἂ πάνδυτος ἀηδῶν,
 οὔτε τι τοῦ θανῆν προμηθίης,
 τό τε μὴ βλέπειν ἐτοίμα, 1075
 διδύμαν ἐλοῦσ' ἐριμῶν.
 τίς ἂν εὐπατρις ὧδε βλάστοι;
 οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς στροφή' β'.
 εὐκλειαν κατασχύναι θέλει
 νώνυμος, ἔ' ἔ, παῖ παῖ, 1080
 ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
 ῶνα κοινὸν ἔλου,
 τὸ μὴ καλὸν παρεπλίσασα,
 δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ,
 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖν κεκλήσθαι. 1085
 ζῶης μοι καθύπερθεν χερσί- ἀντιστ. β'.

- v. 1073. πάνδυτος dedi pro vulgato πανδούτος.
 v. 1074. τοῦ θανῆν. Perpetiam Eustathius ad Iliad. Z. 333.
 p. 645. legit τοῦ μὴ θανῆν. Protulit ejus verba Brunckius
 ad Oed. T. 58. Schol. Jen. omittit τι.
 v. 1077. Aldus, Brub. et veteres codd. etiam Cod. Jen. Bodl.
 Bar. 1. ap. Johnf. male τίς ἂν οὖν. Brubach. in margine
 βλάστη.
 v. 1079. κατασχύναι scripsi pro vulg. αἰσχύναι.
 v. 1080. Vulgo νώνυμος, ὦ παῖ παῖ.
 v. 1083. παρεπλίσασα restitui pro καθοπλίσασα.
 v. 1084. δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ. Sic recte Ald. Brub. et vete-
 res codd. Brunck. post φέρειν praepositionem ἐν interposuit.
 Triclinius inficet ἐν γε λόγῳ.

καὶ πλούτῳ τόσον γ' ἐχθρῶν, ὅσον
 νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις·
 ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοί-
 ρα μὲν αὖκ' ἐν ἔσθλα 1090
 βεβῶσαν· ἂ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
 νόμιμα, τῶν φερομένων
 ἀρίστα τᾶ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
 ὀρθῶς θ' ὀδοιποροῦμεν ἔνθα κρηζόμεν; 1095

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐξερευνάς, καὶ τί βουλευθεὶς πάρεις;

F 2

- v. 1037. καὶ πλούτῳ. Sic Aldus, Brub. et plerique veteres
 libri. Brunck. cum Turneb. Steph. Canter. dedit πλούτῳ τε,
 — τόσον γ' ἐχθρῶν rescripti pro vulg. τῶν ἐχθρῶν ex Her-
 manni conjectura.
 v. 1088. χέρα dedi pro χῆρα.
 v. 1090. ἐν ἔσθλα. Sic Aldus (Brub.) et codd. plerique: in
 aliis ἐπ' ἔσθλα: quidam neutram praepositionem habent.
 Supra 1056. (52.) ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκης. Brunck.
 v. 1092. Vulgo τῶνδε. — Versus Paeonicus est.
 v. 1093. Porfonus ad Eurip. Orest. 1700. sic: „In So-
 phocl. Elestr. 1097. „Ἀρίστα τᾶ Διὸς εὐσεβείᾳ haec notat
 Brunckius: Sic libri omnes veteres. Tricli-
 nii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessam
 dato metro. Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastae Romani;
 Διὸς metrum pessundat.“ Saepe confunduntur Διὸς et
 Ζηνὸς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἴγισθον, ἐνθ' ᾠκηκεν, ἰστορῶ πάλει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ θ' ἰκάνεις, χῶ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν; 1100

ΧΟΡΟΣ.

ἦδ', εἰ τὸν ἀγχιστόν γε κηρύσσειεν χρεῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθούσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ μοι τάλαινα. οὐ δὴ ποτ' ἦς ἠκούσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; 1105

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληθόν'· ἀλλὰ μοι γέμων

v. 1098. εὖ θ' ἰκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii re-
ceusio (et cod. Jen.). Turnebus tamen edidit εὖ γ' — .
Brunck.

v. 1103. Φωκῆς. Vulgo Φωκῆς. Illud reposuimus etiam infra
v. 1442. (1438.) Brunck.

v. 1106. Brunck. ἀλλ' ἐμοί.

ἔφειτ' Ορέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί ὃ ἔστιν, ὦ ξέν; ὡς μ' ὑπέρχεται φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὄρεσ, κομίζομεν. 1110

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἱ γὰρ τάλαινα, τούτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφέες.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέχομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ορεστέων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξένη, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε 1115
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἑμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ἰμοῦ
ξὺν τῆδε κλαύσω καίποδύρωμαι σποδᾶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δέθ', ἥτις ἐστί, πρὸς φέροντες. οὐ γὰρ ὡς

v. 1109. Turn. Steph. Cant. μικρὰ.

v. 1111. Male vulgo οἱ ἐγώ.

v. 1115. Edd. antiquae νῦν, ac sequenti versu εἰς. Pro νῦν ad-
dita in cod. Jen. varia lect. νῦν.

ἐν δυσμενείᾳ γ' οὐσ' ἐπαιτεῖται ταύδε· 1120
ἀλλ' ἢ Φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος Φύσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί,
ψυχῆς Ορέστου λοιπόν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὅτα βασταάζω χεροῖν· 1125
δύμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὠφελον πάριθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐπέμψαι. χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανῶν ἐκείσο τῇ τέθ' ἡμέρα, 1130
τύμβου πατρῶου κοινὸν εἰληχῶς μέρος.
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἀλλης φυγᾶς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κούτ' ἐν Φίλῃσι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγώ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς 1135

v. 1120. ταύδε. Sic Aldus et veteres codd. (etiam Jen.)
Triclinius substituit τόδε. Brunck.

v. 1123. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων. Omissum librariorum errore, ut
videtur, pronomem restitui. Brunck.

v. 1127. Cod. Jen. et Barocc. 2. ὠφελος, quod etiam Triclinius
in Scholiis memorat.

v. 1129. Cod. Jen. et Barocc. 2. κἀνασώσασαι.

v. 1134. Φίλῃσι. Sic procul dubio scribi debuit, ut paullo
infra ξένησι. In codd. (et edd.) Φίλαισι. August. tamen
Φίλῃσι, quod ex forma a nobis reposita depravatam videri
possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211. Brunck.

ἀνευλόμην, ὡς εἰκός, ἀθλιὸν βίαιος.
ἀλλ' ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεὶς τάλαις,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κῦτει.
οἱ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου. τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ 1140
πάνω γλυκῆ παρέσχον. οὔτε γὰρ ποτε
μητρὸς σὺ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος·
οὐθ' οἱ κατ' οἶον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς
ἐγὼ δ' ἀδελφῆ σοὶ προσηυδώμην αἰεὶ.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρα μιᾷ 1145
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατὴρ·
τέθνηκ' ἐγὼ σὺ Φροῦδος αὐτὸς εἰ θανῶν·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μάλιστα δ' ὑφ' ἠδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ συ πολλῶν 1150
φήμας λάθρα πρέυπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς

v. 1144. ἀδελφῆ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd.
veteres (etiam Jen.). Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus
(quem reliqui sequuntur) edidit ἀδελφῆ σῆ. Brunck.

v. 1146. θανόντα σὺν σοί. Aldus (Brub.) et plerique codd.
θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. prae-
ter Triclinii recensionem, quod praefero. Euripides Herc.
Eur. 69.

καὶ νῦν ἐκείνα μὲν θανόντ' ἀνέπατο.

Idem Temenidis:

κακοῖσι δὲ

ἅπαντα Φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χθονός. Brunck.

Edd. vett. συναρπάσας.

v. 1148. Vulgò τέθνηκ' ἐγὼ σοί. —

δαίμων ὁ σὺς τε καὶ μὲς ἐξαφείλετο,
ὅς σ' ᾤδ' ἐ μοι προὔπεμψεν, ἀντὶ Φιλότητος
μορφῆς, σποδὸν τε καὶ σκιάν ἀνωφελῆ. 1155

οἱ μοι

ᾧ δέμας οἰκτρὸν,

Φεῦ, Φεῦ.

ᾧ δεινοτάτας, οἱ μοι μοι.

πεμφθεὶς κελεύθευς, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας· 1160
ἀπώλεσας δὴτ' ᾧ κασίγνητον κάρα.

τοιγάρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδέν, εἰς τὸ μηδέν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπὸν. καὶ γὰρ ἦνικ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετέχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ 1165

v. 1154, Brunck. ᾧδ' ἰμοί.

v. 1156. Sic disposuit hos versiculos Hermannus ad Eurip.
Hecub. p. 77. Brunckius in digerendis iis Aldinam secutus
est, cui concinnat codd. veteres plerique (etiam Jen.). Ibi
leguntur hac ratione:

οἱ μοι μοι.

ᾧ δέμας οἰκτροῦ. Φεῦ, Φεῦ.

ᾧ δεινοτάτας, οἱ μοι μοι.

Turnebus, Steph. Canter. et in hoc et in illo versu exhi-
bent οἱ μοι οἱ μοι. In D. aliter digesti sunt, ut videtur qui-
dem, haud deterius,

οἱ μοι μοι· δέμας οἰκτρὸν· Φεῦ, Φεῦ.

ᾧ δεινοτάτας, οἱ μοι μοι,

Dimetri anapaestici sunt, quorum alter paroemiacus.

v. 1163. Edd. antiquae σύν.

v. 1165. ξὺν σοὶ. Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes, etiam
Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοί, quem

τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ᾖ πολέεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ἔρω λυπουμεῖτους.

ΧΟΡΟΣ.

θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ηλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ορέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν. 1170

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φεῦ, Φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἐλθῶ; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἐτι γλώσσης σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον. 1175

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἱ μοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

errorem nullus subsequantium editorum correxit. Vide su-
pra ad v. 378. (3:2.) Brunck.

v. 1171. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine ac-
ceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C.
recte scriptum ἀμηχανῶν. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμέρου τε σῆς τροφῆς. 1180

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν τῷ διέγνωσ τούτο τῶν ἐρημένων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὄρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὄρας γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν. 1185

v. 1182. ἤδη. Perperam vulgo ἤδαν.

v. 1184. Vulgo ἄλγεσι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ βλέπειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔθ' οὐνεκ' εἰμὶ τοῖς Φονεῦσι σύντροφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τού; πῶθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῖς πατέρος. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βία.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς γάρ σ' αἰάγκη τῆδε προτρέπει βροτῶν; 1190

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμῃ βίου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ παῖσιν κακοῖς.

v. 1186. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ. Sic liquido scriptum in meo codice, (etiam in Jen.) ut scribi debuisset monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδ' τ' ἐχθίῳ. Brunck.

v. 1190. αἰάγκη teste Brunck. scripsit pro vulg. ἀνάγκη. — Brub. προτρέπει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐθ' εὐπαραήζων, οὐθ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆθ'. ὡς ἦν γὰρ μοι, σὺ προϋθῆκας σποδόν. 1195

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ δύσποτμ', ὡς ὄρων σ' ἐπικριτέρω πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐπικριτέρας ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μόνος γὰρ ἤκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενῆς ἤκεις ποθέν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ φρεάσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὐνοῦν πάρα. 1200

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἔστιν εὐνοῦν, ὥστε πρὸς πιστάς ἐρεῖς.

v. 1194. In plerisque veteribus libris depravatum est οὐθ' in οὐδ'.

v. 1197. ἐπικριτέρας ποτέ. In D. ἐμέ. Brunck.

v. 1198. Vulgo τοῖσι σοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθεσ τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πιθοῦ λέγοντι, κούχ' ἀμαρτήσῃ ποτέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή, πρὸς γενείου, μὴ ἕξῃ τὰ φίλτατα. 1205

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ φημ' εἰάσειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὐφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;

v. 1204. πιθοῦ. Vulgo πάθοι. Vide supra adv. 1015. (1009.)
Brunck. Edd. antiquae ἀμαρτήσῃ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνήν Φάτιν. 1210

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἀτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀτιμος οὐδενός σύ· τούτο δ' οὐχὶ σόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἶπερ γ' Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος; 1215

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω.

v. 1216. ἔστω Brunck. Vulgo ἔστι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ζῆ γὰρ ὠνήρ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἶπερ ἐμψυχός γ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ γὰρ σὺ κείνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγίδα πατρός, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω. 1220

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φίλτατον Φῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φίλτατον, ζυμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φθέγγμ', ἀφίκου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἄλλοθεν πίθῃ.

v. 1218. ἦ ζῆ γὰρ ὠνήρ; Perperam vulgo ὠνήρ. In D. liquido scriptum ὠνήρ. Brunck.

v. 1219. Edd. antiquae προσβλέψασά μου.

v. 1221. Edd. antiquae συμμαρτυρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχω σε χερσίν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὄρατ' Ορέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν 1225
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσασμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ὄρωμεν, ὦ παῖ, καπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ομμάτων ἄπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ γυναῖ, στροφὴ α.

γυναῖ σωμαίων ἐμοὶ φίλτάτων, 1230

ἐμόλετ ἀργίως,

ἔφεύρετ', ἤλθετ', εἶδεθ' οὐς ἐχρηζετε.

v. 1223. ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί. Perperam Aldus (et reliqui) ἔχεις, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχει. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur. Brunck. ἔχοις pro var. lect. minio adpictum est in cod. Jen.

v. 1230. Vox γυναῖ in membr. F. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, (Brub. et cod. Jen.) semel tantum posita est, Brunck.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάρεσμεν' ἀλλὰ σίγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ' ἔστι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγαῶν ἄμεινον, μή τις ἐνδοθεν κλύη. 1235

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἀρτεμιν,
τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἀχθος ἐνδον
γυναικῶν ὄν αἰεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔρα γε μὲν δή, καὶν γυναῖξιν ὡς Ἀρης 1240

v. 1234. Edd. antiquae τί δ' ἔστιν;

v. 1236. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. (et edd.) ἀλλ' οὐ τάν Ἀρτεμιν τάν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis (ut in Brub.) ἀλλ' οὐ μὰ τάν Ἀρτεμιν τάν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati pedes versus, qui debet esse trimeter jambicus, cuiusque in fine ἀδμήταν stare non potest. Proinde legendum:

ἀλλ' οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἀρτεμιν.

an accusativi nominum primae declinationis corripunt Dones, quorum dialecto utuntur in melicis Tragicis. Brunck. Apposuit huic versui Brunckius signum strophae secundae, versui 1241. tertiae. Verum unam tantummodo stropham atque antistropham hoc loco contineri nec quidquam excidisse, nisi unum trimetrum jambicum, monuit Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 71. 72.

Ξεστὴν· εὖ δ' ἐξοισθα πειραθεῖσά που.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὄττοτοτοτοτοτοί.

ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὐ ποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
ἀμέτερον
οἶον ἔφυ κακίην.

1145

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐξοῖσα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
Φράξῃ, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστρ. ἀ.
ὁ πᾶς ἂν τρέποι παρῶν ἐννεπεν

1250

v. 1241. Hic versus nescio qua foecordia omiffus est in edd. Turn. Steph. Cant.

v. 1242. Sic scribendum statuit Hermannus l. l. Codd. omnes ap. Johmf., Jen. cod., Ald. et Brub. ὄττοτοτ. Reliqui ὄττοτοτοί.

v. 1245. Post hunc versum Brunckius collocavit lacunae signum.

v. 1248. Cod. Jen. ἀλλ' ἔταν παρήσιαν. Gl. τοῖς ὑπάρχουσιν. — παρήσια a glossa.

v. 1249. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργων. Manifestam mendam propagavit Stephanus, Brunck.

v. 1251. Cod. Jen. πᾶς τρέποι παρῶν.

τάδε δίκαι χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξύμφημι καὶ γῶ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δρῶσα;

1255

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ου μή ἔστι καιρός, μή μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος,
μεταβάλοιτ' ἂν ᾧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

1260

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότ' εἶδες, ὅτε θεοὶ μ' ἐπάτρυναν μολεῖν.

G 2

v. 1257. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus (Brub.) et codd. veteres omnes. Foedum in modum impadens Triclinii audaclia hunc versum corrumpit. Brunck.

v. 1261. θεοὶ μ' ἐπάτρυναν. Aldus (Brub.) et veteres codd. (etiam cod. Jen.) θεοὶ μ' ᾠτρυναν, syllaba deficiente ad verus integritatem. Metrum suffulfit Triclinius putri tibi cine, θεοὶ γὰρ μ' ᾠτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus,

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔφρασας ὑπερτέρων
 τὰς πάρος ἐτι χάριτος,
 εἰ σε θεὸς ἐπῶρσεν
 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
 δαιμόνιον
 αὐτὸ τίθημι ἐγώ.

1265

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάζειν· τὰ δέ,
 δέδοικα λίαν ἠδονῇ νικωμένην.

praepositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπῶτρυναν,
 ut paulo infra ἐπῶρσεν. Brunck.

v. 1262. Cod. et Schol. Jen. ἔφρασαν.

v. 1262. Tertiam hanc antistrophen plane exhibeo, ut in Aldina (Brub.) et in veteribus codd. legitur: impudentissime hic grassata est Triclinii stolliditas: ejus ineptis bonam charitam commaculare nolo. Excidit versiculus, qui prime strophae respondet, ut quintus excidit versiculus strophae. Brunck. Vid. notata ad v. 1236.

v. 1267. Cod. Jen. τίθημι ἐγώ.

v. 1269. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes (etiam Jen.). Triclinius inserfit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessaria corripit, quae apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobaeum Floril. Grotii p. 321.

τί φης; λαθὲν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκα ἐραῖς
 τὸ πρῶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρεις,
 ἢ πᾶσι τοῖς κηρυξὶν ἐν ἀγορᾷ φράσας;

Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius inserfit γε post μακρῶ, in vitis veteribus libris. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ χρόνω μακρῶ Φιλτάταν ὄδον ἰπιδ. 1270
 ἐπαξιώσας ὠδὲ μοι Φανῆναι,
 μή τί με πολύστονον ὠδ' ἰδῶν —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ ποιήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἀποστερήσης
 τῶν σῶν προσώπων ἀδονᾶν μεδέσθαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδῶν. 1275

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυνανεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ οὐ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν

v. 1271. Brunck. ὦδ' ἐμοί.

v. 1272. In D. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή σοι. In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Brunck. In cod. Jen. μή τί με πολύστονον.

v. 1274. ἀδονᾶν Porfono auctore dedi pro ἠδονῶν.

ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδαί.
 ἔσχον ὄργαν' ἀναυδον,
 οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλανα.
 νῦν δ' ἔχω σε· προῦφάνης δὲ
 Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

1280

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τά μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
 καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
 μήθ' ὡς πατρώων κτήσιν Αἴγισθος δόμων
 ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐνχῶ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
 χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργει λόγος.
 ἃ δ' ἀρμόσει μοι τῶ παρόντι νῦν χρόνω,
 σήμαιν', ὅπου Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
 γελῶντας ἔχθρους παύσομεν τῆ νῦν ὁδῶ.
 οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
 Φαιδρῶ προσώπῳ, νῶν ἐπελθόντων δόμους·
 ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτῇ τῇ μάτην λελεγμένη
 στένας. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 χαίρειν παρέσται, καὶ γελῶν ἐλευθέρως.

1285

1290

1295

v. 1285. δίδασκ' ἐμὲ Brunck.

v. 1288. ἐξείργει. Sic codd. omnes nostri (etiam cod. Jen. et vett. edd.). Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξαιρί. E scholiastae expositione suspicari quis possit eum legisse:

ἔργου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργει λόγος. Brunck.

v. 1290. Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. Φανέντες οἱ κεκρυμμένοι. Brunck.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ἠδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
 καὶ τοῦμὸν ἔσται τῆδ'· ἐπεὶ τὰς ἠδονάς,
 πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοῦκ ἐμάς, ἐπιτησάμην.
 κοῦδ' ἂν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
 αὐτῇ μὲν' εὐρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
 ὑπηρετοίμην τῶ παρόντι δαίμονι.
 ἀλλ' οἴσθα μὲν τάνθενδε, πῶς γὰρ εὐ; κλύων
 ὄθ' οὐνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στεγὰς,
 μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δέσσης ποδ', ὡς
 γέλωτι Φαιδρὸν τοῦμὸν ὀφεται κάρα.
 μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι
 καπέι σ' ἐσεῖδον, οὐποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
 δακρυβρόουσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμι ἐγὼ,
 ἦτις μῖα σε τῆδ' ὁδῶ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαί με μ' ἀσχοπα
 ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
 τέρας νομίζεν αὐτό, πιστεύειν δ' ὄραν.
 ὅτ' οὐν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεισ' ὁδόν,
 ἀρχ' αὐτός, ὡς σοὶ θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον. ἢ γὰρ οἶν καλῶς
 ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

1300

1305

1310

1315

v. 1306. γέλωτι Φαιδρὸν τοῦμὸν ὀφεται κάρα. Sic Aldus (Brub.) et codd. veteres. In C. inverfo vocum ordine, τοῦμὸν Φαιδρὸν. Triclinius inepte dedit Φαιδρῶ. Brunck. Conspirat cum Triclinio cod. Jen.

v. 1307. Brunck. ἐντέτηκέ μοι. Sic v. 1311. δ' ἐμ' ἀσχοπα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγαῖν ἐπήνεσ' ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἐνδοθεν χωρῶντος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰσιτ', ὦ ξένοι,

ἄλλως τε καὶ φέροντες οἳ' ἂν οὔτε τις 1320
δόμων ἀπόσσειτ', οὔτ' ἂν ἠσθεῖη λαβῶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητῶμενοι,
πότερα παρ' οὐδέν τοῦ βίου κήδεσθ' ἐτι,
ἢ νοῦς ἐνεστιν οὐ τις ὑμῖν ἐγγενής,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς 1325

τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσω, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθεμην ἐγώ. 1330

καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς οὖν ἔχει τὰν τευθεν εἰσιόντι μοι; 1335

v. 1326. Edd. antiquae γινώσκετε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καλῶς. ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γινῶναι τινα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἠγγειλας, ὡς εἰκεν, ὡς τεδινηκότα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

εἰς τῶν ἐν Αἰδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τελουμένων, εἴποιμ' ἂν ὡς δὲ νῦν ἔχει, 1340
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχὶ ξυνίης;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

v. 1343. ξυνίης. Sic in duobus codd. et in Jen. in ceteris
ξυνίας. Brunck. ξυνίης.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποιῶ; τί Φωνεῖς;

1345

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ τὸ Φωκίαν πέδον
ὑπέξεπέμφθην, σὴ προμηθεΐα, χερσῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἢ κείνος οὗτος, ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς Φόνῳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅδ' ἔστι. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φίλτατον Φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων 1350
Δγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κείνος εἶ,
ὃς τόνδε καὶ ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ Φίλταται μὲν χεῖρες, ἠδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλας

v. 1344. ἐς Brunck. pro vulg. εἰς.

v. 1345. Cod. Jen. Φωκίαν δάπεδον.

v. 1349. Vulgo ἔστι. Cod. Jen. omisso ἔλεγχε, πλάσσει
habet.

ξυνῶν μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλὰ με 1355
λόγοις ἀπάλλυς, ἔργ' ἔχων ἠδισταί μοι.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἠχθήσα, καφίλισ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἀρεκῆν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους 1360
πολλὰ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἱ ταυτὰ σοι δείξουσιν, Ηλέκτρα, σαφῆ.
σφῶν δ' ἐνέπω γε τοῖν παρεστώτων, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταμνήστρα μόνῃ·
νῦν οὐ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέζετον, 1365
Φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοιςι τούτων πλείοσιν μαχοῦμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τούργον· ἀλλ' ὅσον τάχος 1370
χωρεῖν ἔσω, πατρῶα προσκύσανθ' ἔδη
θεῶν, ὅσοιπερ προπυλα ναίουσιν ταῦδε.

v. 1355. Brunck. ἀλλ' ἐμὲ. Sequenti versu libri omnes ha-
bent ἠδισταί ἐμοί.

v. 1361. κυκλοῦσι. Sic Aldus (Brub.) et codd. veteres. Acti-
vum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Tricli-
nius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται.
Brunck. κυκλοῦνται etiam cod. Jen. cum gl. συστρέ-
φουσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀνάξ Ἀπολλον, ἴλεως αὐτοῖς κλύε,
 ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἢ σε πολλὰ δῆ,
 ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερσί.
 νῦν δ', ὧ Δύκει' Ἀπολλον, ἐξ οἶων ἔχω, 1375
 αἰτῶ, προπιτῶ, λίσσομαι' γενοῦ πρόφρων
 ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴδεθ' ὅπη προνέμεται στροφὴ α'. 1380
 τὸ δυσέριστον αἶμα Φυσῶν Ἀρης.
 βεβᾶσιν ἄρτι δαμάτων ὑπέστεγοι
 μεταδρομοὶ κακῶν πανουρηγημάτων
 ἀφυκτοὶ κύνες,
 ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει 1385
 τοῦμόν Φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
ἀντιστ. α'.
 παρὰγεται γὰρ ἐνέρων
 δολιόπους ἀρωγὸς ἔσω στέγας,
 ἀρχαιοπλοῦτα πατρὸς εἰς ἐδάλια,

v. 1380. ὅπη προνέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπου. Brunck.

v. 1381. Cod. Jen. ἄρμα.

v. 1385. Ignoravit Triclinius ultimam in μακρὰν longam esse: alioqui non inferisset suum γε. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra, ubi libri omnes veteres habent βεβᾶσιν ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

v. 1389. πατρὸς vs ἐδάλια. Antiqua haec est et genuina le-

νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων' 1390
 ὁ Μαιίας δὲ παῖς
 Ἐρμῆς σφ' ἄγα, δόλον σκότῳ
 κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοῦκ ἔτ' ἀμμένει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα στροφὴ β'.
 τελοῦσι τούργον' ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε. 1395

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δῆ; τί νῦν πρᾶσσουσιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἢ μὲν ἐς τάφον
 λέβητα κοσμεῖ, τῷ δ' ἐφέστατον πέλας.

810 a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa ἐδράσματα. Vide Suidam in Εδῶλια, et Toupitii Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplectus fuerat: ejus recensio habet ἐδῶλια: verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione. Brunck. ἐδῶλια etiam cod. Jen.

v. 1390. νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων. Aldus (Brub.) et codd. veteres χειροῖν reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio χειρῶν. Dativus est χειροῖν, quem casum structurae lex flagitat. Brunck.

v. 1392. Cod. Jen. Bodl. Barocc. 2. Ἐρμῆς ἐπάγα δόλον σκότῳ κρύψας.

v. 1394. ἄνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φρουρήσουσ' ὅπως
Αἰγισθοῦ ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

αἶ αἶ αἶ αἶ. ἰὼ στέγαι 1400
Φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βραῖ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ Φίλαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσ' ἀνήκουστα 1405
δύστανος, ὥστε φριξάει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἱ μοι τάλαινα. Αἰγισθε, ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς; 1405

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.

v. 1399. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, (Brub.) pede mancus est hic versus: Αἰγισθοῦ μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς supplevit, melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς. Brunck. In cod. Jen. ἡμᾶς, ut glossa, supplevit.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτερε τὴν τεκοῦσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ὠκτέρεθ' οὗτος, οὗθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε 1410
μοῖρα καθαμερία φθίει, φθίει. στροφὴ δ'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ μοι πέπληγμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

παῖσον, εἰ σθένεις, διπλήν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ μοι μάλ' αὖθις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ γὰρ Αἰγισθῶ θ' ἔμου.

v. 1410. καθαμερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recensione Dorica est forma καθαμερία. — φθίει, φθίει. Vox repetenda, in Aldina (Brub.) et codd. ali-quot (etiam Jen.) semel tantum posita est. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
γὰς ὕπαι κείμενοι. στροφῆ ε'.

πολύρρυτον γὰρ αἶμ' ὑπέξ- 1415
αιρούσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεσιν οἶδε· Φονία δὲ χεῖρ ἄντιστρ. β'.
στάζει θυηλῆς Δρεσ. οὐδ' ἔχω τί φῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ορέστα, πῶς κυροῦντα; 1420

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Απόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.

v. 1413. τελοῦσ' ἀραί. Aldus (Brub.) et veteres codd. (etiam Jen.) τελοῦσιν contra metri rationem. Idem in seq. vers. dant γὰς ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438. (1434.) Brunck.

v. 1420. In Aldina (Brub.) et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus:

Ορέστα, πῶς κυρῶ. Τὰν δόμοισι μὲν.

Deficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplevit, πῶς κυρῶ γε. Verum inficere prorsus particulam posuit in fine sententiae. Commodiori sede eam collocavi: τὰ γ' ἐν δόμοισι μὲν —. Brunck. Equidem ex conj. κυροῦντα dedi.

v. 1421. Vulgo ἐθέσπισε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίθεικεν ἢ τάλαινα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶν ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε. λεύσω γὰρ ἄντιστρ. γ'.
Ἀΐγισθον ἐκ προδήλυ. 1425

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ παῖδες, οὐκ ἄψαθρον;

v. 1423. ὡς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinii etiam recensio, recte. In impressis perperam, ut in C. ἀτιμάση. ὡς hic cum futuro indicativi construi debet, ut supra 1310. (1306.):

ἦν σὺ μὴ δέσης ποθ', ὡς

γέλωτι Φαιδρον τοῦμὸν ὄψεται πάρα.

Utroque in loco glossa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non altius modi esse posse, quam indicativi. Brunck. Cod. Jen. μητρῶν λῆμ' ὡς σ' ἀτιμάσει ποτέ.

v. 1426. In Aldina (et reliquis edd. praeter Canterianam) hic versus totus et sequentes duo Electrae partibus contribuantur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus (etiam Jen.). Consentit August. nisi quod errore librarii Electrae persona omissa est, quae versui 1430. (1426.) praefigi de-

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰσορᾷτέ που

τὸν ἀνδρ' ἐφ' ἡμῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔτος ἐκ προαστίου

χαρῆ γεγηθῶς

ΧΟΡΟΣ.

βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. *ἀντιστρ. δ.*
εὖ δὲ τὰ πρὶν θέμενοι, τὰδ' ὡς πάλιν — 1430

buit. In omnibus scriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifestum est Oresten dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr. tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ἡμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, de priora quaeque probare suctus, bonae codicis sui scripturae praetulit. Parisiis quoque editori ἡμῖν melius videtur, quod profecto non miror. Brunck.

v. 1427. *ἐκ προαστίου.* Sic bene Aldus (et reliqui). In codd. perperam scriptum *προαστίου*, quod Heathius reponi vult: at ostendere oblitus est, qui in sine senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosae superscripta. Vide Suidam in *Ἠροασταίον*. Euripides *Alceste*. 848.

τύμβον κατόψαι ζεστόν ἐκ προαστίου. Brunck.

Cod. Jen. versus 1427. secundam partem et seq. versum mutilum Choro, versus autem 1429. 30. Electrae adscribit.

v. 1430. Vulgo *εὖν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι.*

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει· τελοῦμεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἢ νοεῖς, ἔπειγε νῦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δὴ βέβηκα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταῖνθαδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

*δὲ ὡτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς
ἠπίως ἐννέπειν*

ἀντιστρ. ε.

H 2

v. 1431. Verba *ἢ νοεῖς* vulgo continentur Orestis. — νῦν Ald. et Brub. Reliqui *ἔπαγγε νῦν.*

v. 1432. *μέλοιτ' ἐμοί.* Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen.). Glossa, *διὰ φροντίδος ἀνεῖ ἐμοί.* Triclinius novavit *μέλοι γ' ἐμοί.* Brunck.

v. 1434. *ὡς ἠπίως.* Sic Aldus (Brub.) et codd. omnes veteres (etiam Jen. et Laudian. ap. Johnf.) recte. Gl. *λίαν πρῶως.* Versus dimeter est paeonicus duobus constans creticis, ad cuius normam antitheticum in stropha reconcinnavimus,

γῶς ὑπαι κείμενοι.

in quo ex librarii libidine legebatur *γῶς ὑποκείμενοι*: quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, huius versiculi lectionem interpolavit, et pro suo

πρὸς ἀνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὡς ερούση,
πρὸς δίκας ἀγῶνα.

1435

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμων, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
ὡς Φασ' Ορέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπίθ' ἰππικῶσιν ἐν ναυαγίαις;
σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρένω θρασείαν ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδύαν θρασάσαι.

1440

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐξοῖδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἐξῶθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς Φιλτάτης.

1445

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; διδάσκέ με.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἶδον. Φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.

more corrupt, sensumque plane subvertit. Nempe ἥπιον
veteri lectoni substituit. Hujus ἥπιως aliam depravationem
in libris existisse testatur Scholiastes, γηπίω, quod vitiosa
nuce nemo emerit, nisi ἥπιος ipse sit. Brunck.

v. 1441. σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ —. Libri omnes καὶ σέ, men-
da manifesta. Unicam Elestram percontatur; proinde copu-
lae non est locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum esse.
Brunck.

v. 1445. Brunck, διδάσκ' ἐμέ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ καὶ θανόντ' ἠγγεῖλαιον ὡς ἐτητύμας;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ' ἀλλὰ καὶπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε καμφανῆ μαθεῖν. 1450

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θεά.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

χαίροις ἂν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

σιγαῖν ἀνωγα, κἀναδεικνύουαι πέλας
παῖσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοισι θ' ὄραῖν,
ὡς, εἰ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κενῶς πάρος
ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὄραῖν νεκρόν,

1455

v. 1452. χαίρειν μ' εἶπας. In plerisque veteribus libris (etiam
in Jen. et Bodl.) pronomen omissum. Brunck.

v. 1454. πέλας dedi pro πύλας.

v. 1457. ἀνδρὸς τοῦδε, Orestis. Jungendi hi genitivi cum
ἐλπίσιν, non vero cum νεκρόν. Perpetam in impressis hic
locus distinctus est. Brunck.

στόμια δέχεται τὰμά, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἔμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν, φύση φρένας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἔμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ 1460
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἀνευ φθόγου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δ' ἐπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλαῖτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι καπ' ἔμοῦ θρήνων τύχη. 1465

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἔμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὄραν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλους.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' εὐ παραναῖς, κάπιπέισομαι· σὺ δέ,

v. 1461. Perperam in impressis (et in Jen.) τοῖς κρέττοσιν.
Brunck.

v. 1462. Sic libri omnes. Brunck. ex conj. Tyrwhitti scripsit
ἀνευ φθόγου μὲν, εὐ πεπτωκός.

v. 1465. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut
apud Aldum, mendose τσ, cujus loco Triclinius supposuit
γε. Brunck.

v. 1467. φίλους. Sic dedi ex conjectura. Aldus et veteres,
etiam Jen., codd. habent φίλος. In plerisque vocandi ad-
verbium ᾧ superscriptum glossæ loco. Sane quidem φίλος

εἰ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει. 1470

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἱ μοι, τί λεύσσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὔνεκ' ἀνταυδαῖς ἴσα;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἱ μοι, ξυνηκα τοῦπας. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως 1475

saepissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med.
1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hic mendosum est.
Brunckius recepit Triclinii lectionem φίλος, ut in Oed. Col.
758. τήνδε τὴν πόλιν φίλος εἰπών.

v. 1471. Vulgo φοβῆ et v. 1473. αἰσθάνη.

v. 1474. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Cod. Jen.
ζῶντοῖς, vel ζῶν - τοῖς, ut vulgo. Nam scriptura non sa-
tis liquet. Brunckius auctore Tyrwhitto ζῶντας edidit.

ὄδ' οὐκ Ορέστης ἔσθ', ὁ πρὸς Φωνῶν ἐμέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ μάντις ὧν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ὄλωλα δὴ δέλαιος. ἀλλά μοι πάρες
κἂν σμικρὸν εἶπεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μητέρα λέγειν εἶα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους. 1480
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων
θῆσκαι ὁ μέλλον τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανῶν πρόφες
ταφεῦσιν, ἂν τόνδ' εἰκὸς ἐστὶ τυγχάνειν,
ἀποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν 1485
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χωροῖς ἂν εἶσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ εὐ

v. 1477. ἐσφάλλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris (et in Jen.) ἐσφάλου.

v. 1481. In Aldina et codd. omnibus (etiam Jen.) legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένον, quod quidem melius putat Parisinus editor: verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a sup-presso τις, ὁ μέλλον τις θῆσκαι τῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius. Brunck.

v. 1487. Cod. Jen. λόγου γὰρ εὐ.

νῦν ἐστ' ἀγὼν ἔτ', ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τὸδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῖ καὶ πρόσχειρος εἶ κτανεῖν; 1490

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μητάσσε· χῶρει δ' ἐνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἁμῶν, ὡς ἂν ἐν ταυτῷ θάνης.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ γοῦν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος. 1495

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἢ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ὑψηγοῦ.

v. 1488. Libri omnes mendose νῦν ἐστὶν ἀγὼν. Brunckius ὄγῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ μὴ φύγω σε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν

θάνης· φυλάξαι δ' αὖ με τοῦτό σοι πικρόν. 1500

χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,

ὅστις πέρα πρᾶσσειν γε τῶν νόμων θέλει,

κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὼν

δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες, 1505

τῇ νῦν ἐρμῇ τελεωθῆν.

v. 1500. Cod. Jen. θάνοις.

v. 1501. Cod. Jen. χρῆν γ' εὐθύς. — Eod. v. τήνδε deside-
ratur.

v. 1502. ὅστις περιπράσσαν.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

Απειρόκαλον τὸ λέγειν, ὅτι ὄν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἢ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Οδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ορέστη δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγός· τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἢ Ἀθηνᾶ. ἅπαντα δὲ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής· τὸν τόπον τῆς σκηνῆς· τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο· τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεσιν εἰς τὰς Μυκήνας· τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. Φησὶ γὰρ ὑποκατιῶν· Πυλάδης, τί χρὴ δεῖν ἐν τάχει βουλευτέον.

Ι. ᾧ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ ἘΝ ΤΡΟΪΑΙ ΠΟΤΕ΄. πολλάκις παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν υποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι. καὶ νῦν δηλοῖ πρὸς τίνα ἢ λό-

γος, ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρόσωπον. ΝΥΝ ἘΚΕῖΝ' ἘΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. προσοχήν ὁ λόγος ἀπεργάζε-
ται, σκοπούντων ἡμῶν, τί δήποτε προθυμεῖται τὴν
πόλιν ἰδεῖν.

[ΜΕΤΡ. Ι. Ὡ ΤΟῦΤ ΣΤΡΑΤ. Η ἔσθε-
σις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ πε-
ριόδων· οἱ δὲ στίχοι ἰαμβικὸὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι πδ. ὦν τελευτῆ, Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ
κράτος τῶν δρωμένων. κατ' εἰσβολὴν δὲ μετὰ
τὸν ος στίχον, κῶλον ἐφθημιμερὲς ἀντισπαστικόν.
ἐξῆς ἢ κορωνίς ἐξιώντων τῶν ὑποκριτῶν. Τ.]

[3. ὩΝ ΠΡΟΨΥΜΟΣ ἦΣΘ'. ἤγουν ἐπι-
θυμῶν, ὀρεγόμενος ἦσθα.]

[3. ὩΝ. αὕτη ἡ γενικὴ οὐ καθὰ οἰοῦνται
τινὲς ἐστὶ, λέγοντες· ὦν εἰς θεῶν ἐλθεῖν (τοῦτο
γὰρ λαμβάνουσιν ἐξωθεν) ἦσθα πρόθυμος· ἀλ-
λά πρὸς τὸ ΠΡΟΨΥΜΟΣ. καθάπερ φαμέν,
οἰκείος εἰμι τοῦ δεῖνος, οὕτω καί, πρόθυμος. ἰστέον
δὲ ὅτι διὰ τοῦτο ΠΑΛΛΙΟΝ τὸ Ἀργος λέγεται,
διὰ τὸ τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἰκιστὴν Ἀργον γηγενῆ
εἶναι· ἢ παλαιὸν λέγεται, ὡς πρὸς τὸν Ορέστην, ἀν-
τὶ τοῦ, ὁ πάλαι οἶσθα· ὅπερ οὐ τοσοῦτον ἔχεται
λόγου. Τ.]

4. ΤΟ' ΓΑΡ ΠΑΛΛΙΟΝ ἈΡΓΟΣ. Ομη-
ρος χωρίζει τὸ Ἀργος καὶ τὴν Μυκῆν. οἱ δὲ νεώ-
τεροι τὴν αὐτὴν Μυκῆν καὶ Ἀργος φασίν.

Ἄλλως. Ἀργος ὁμωνύμως τῇ χώρα, ὡς Ομηρος·
(Ιλ. Δ. 52.) Ἀργος τε Σπάρτη τε"). ΠΑΛΛΙΟΝ
δὲ, ἢ ὅτι Ἀργος, ὁ προπάτωρ αὐτῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ
ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀντιποιοῦνται εἶναι. ἐστὶ
δὲ ἐτι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεκνύ-
μενον, καὶ λεγόμενον, ὡς ἀπ' οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεί-
σε κατηνέχθη.

[4. τὸ ΠΑΛΛΙΟΝ ἐνίοτε μὲν πρὸς ἕτερον λέ-
γεται νέον, ὡς παλαιὰ Ρώμη λέγεται πρὸς τὴν
νέαν· ἐνίοτε δὲ οὐ τῶν πρὸς τι ἐστίν, ἀλλὰ δη-
λοῖ μόνον τὸ πάλαι γεγονός, οἷον παλαιὰ πρᾶξις,
ἢ πάλαι γεγονυῖα, καὶ ἀπλῶς τὸ παρωχηκός, ἢ
τὸ πάλαι μὲν τὴν ἀρχὴν εἰληφός, οὐ μὴν δὲ παυ-
σάμενον, καθ' ὃ λέγεται παλαιὸν Ἀργος. ΑΡ-
ΓΟΣ, τὰ περὶ τὰς Μυκῆνας χωρία, καὶ αὐταὶ
αἱ Μυκῆναι. Μυκῆναι δὲ, ἢ προκαθεζομένη τοῦ
Ἀργους πόλις, ὡς περ Σπάρτη, ἢ προκαθεζομένη
πόλις τῆς Λακεδαιμονίας· Λακεδαιμονία δὲ, τὰ
περὶ αὐτὴν χωρία. εἰσὶ δὲ τὸ Ἀργος καὶ ἡ Λακε-
δαιμονία ἐντὶς τῆς Πελοποννήσου. ὍΤ' ΠΟ' ΘΕΙΣ.
ποθεῖ τις τὸ μὴ παρόν, ἀλλ' ἀπόν.

5. Οἴστρωπληγος, τῆς οἴστρω, ἤγουν
μανία πληγείσης. τὰ ἀπὸ τοῦ πλῆττω εἰ μὲν
εἰς ος λήγει, παθητικὰ εἰσὶν αἰεὶ, οἷον ἐμπληκτος,
ἀπόπληκτος, ἃ λέγεται ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν

a) Omisso ὡς Ομηρος Brunckius integrum versum:
Ἀργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρύγεια Μυκῆνη·
supra post τὴν Μυκῆνη collocavit.

γνώμην καὶ ἐκτραπέντων· εἰ δὲ εἰς ἡξ, ἐνίοτε μὲν ἐνεργητικά, οἷον βουπλήξ, τὸ κέντρον τὸν βουὺν πλῆττον, ἐνίοτε δὲ παθητικά, οἷον παραπλήξ, ὀφθαρεῖς τὰς Φρένας, καταπλήξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, καὶ καταπλήξ Εἰλείθυια, ἡ πληγὰς συνεχῶς ἔχουσα. εἰσὶ δὲ Εἰλείθυια, οἱ τόκοι, καὶ αἱ ἔφοροι τῶν τόκων Θεαί· καὶ οἰστροπλήξ ἐνταῦθα, ἡ οἰστρον, ἡ γουὸν μανία πληγῶσα ὑπὸ τῆς Ηρας. ταύτης γὰρ ὁ Ζεὺς ἐρασθεῖς, μεταβέβληκεν αὐτὴν εἰς βουὺν, λαθεῖν περῶμενος τὴν Ηραν· ἡ δὲ γνοῦσα, τὸν κυνα τὸν Ἀργον τὸν πανοπτὴν ἐπέστησε φυλάττειν αὐτήν, ὃν Ερμῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς ἀπέκτεεν. ἡ Ηρα δὲ μὴ κατέχευεν δυνάμενη τὴν ζηλοτυπίαν, εἰς μανίαν αὐτὴν ἐτρεψεν· ἡ δὲ ὑπὸ τῆς μανίας ἐλαυνομένη, τὸ Ἴόνιον διεπέρασε πέλαγος, ἀφ' ἧς καὶ Ἴόνιον ὠνομάσθη.

ἌΛΣΟΣ, θρυμῶν, καὶ λόχη, ὁ σύνδεστος τόπος· ἐρίπη δὲ, ὁ ἀνεστηκὸς τόπος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενος· νάπη δὲ ποιητικῶς, ὁ νάπη λέγεται παρὰ τοῖς κοινῶς, ἡ κοιλότης τοῦ ὄρους.]

[5. ΤΗΣ Οἴστροπληγῆτος. ἡ τῆς ἐν οἰστρον καὶ ἔρωτι τοῦ Διὸς πληγῆτος· ἡ οἰστρον λέγει, ὃν αὐτῇ ἡ Ηρα ἐπέβαλεν, ὅτε ταύτην εἰς βουὺν Ζεὺς μετέβαλε, βουλόμενος ἐκεῖν ἑλθεῖν. Τ.]

5. ἸΝΑΧΟΥ ΚΟΡΗΣ. ἡ Ἰὼ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἰνάχου, ἧς ἠράσθη ὁ Ζεὺς. ἡ δὲ τὸν ἔρωτα ἀπεπέμπετο. ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς, μανίαν αὐτῇ ἐπέβαλε, μετασχηματίσας αὐτὴν εἰς βουὺν, καὶ πλανᾶσθαι προστάξας· ὅθεν καὶ τὸ στεῦν, τὸ μεταξύ τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου διαπεράσασα, ἤνικα πλανωμένη τὰ περὶ τὰ ἐκεῖσε μέρη παρεγένετο, τὴν ἐπωνυμίαν τῷ πορθημῷ ἐκείνῳ κατέλειπεν. ἐξ ἐκείνης γὰρ Βόσπορος ὠνομάσθη. ὁ δὲ ταύτης πατήρ, Ἰναχος, οἰκιστὴς ἐγένετο Ἀργούς. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Ἰναχος Ἀργούς.

6. ΑΥΤΤΗ Δ' ὈΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ. οὐκ ἀπ' ἄλλου τινὸς ποιῆται τὴν δεξιάν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἀργεῖ ἀγοράν, ἐν ᾧ καὶ πῦρ ἀπόκειται, περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν. ἔστι δὲ καταντικρὺ τοῦ Νεμείου Διός. παρεγενόμενοι οὖν εἰς Ἀργεῖ, ὁ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ (λέγων, ἔστιν οὐκ ἀπῶθεν τῶν Μυκηναίων, ἀλλ' ἐξ ἀπόπτου φαίνεται) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ηρας ἐξ ἀριστερῆς ὄντα Μυκηναίων τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιούσι. Λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπέλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν^{b)} Φονεύειν, διὸ καὶ λύκουσ αὐτῷ φησι θύεσθαι ἐν Ἀργεῖ· οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι^{c)} τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους· ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι φασὶ λύ-

b) νόμιον εἶναι τὸν θεόν, καὶ τοὺς ἐπιβούλους τῶν ποιμνίων. Brunck. Paullo post φασὶ pro φησι.

c) Brunckius post φασὶ addit αὐτοῦ.

κους, ὡς καὶ τὰς γλαυκὰς Αθήνησι. Οὔτ' Ἐ' Ἀ-
ΡΙΣΤΕΡᾶς. ἔστι γὰρ ἕξ ἀριστερᾶς τῶν Μυ-
κηῶν τῆς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιούσιν Ἡρας ναός· ἐκ
Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι διὰ Κορίνθου πεποίηται
τὴν ὁδόν.

[6. Λυκοκτόνες ὁ Απόλλων καλεῖται, ὡς πο-
τὲ λύκον κτείνας. τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Απόλ-
λων ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, οὗ τῆ παρουσία τὸ
λυκόφως ἀφανίζεται, λύκου χρεῖαν ἔχον· διὸ καὶ
τοῦνομα ἔχει. τόπος οὖν ἐν Ἀργεῖ ἦν Λυκοκτόνου
Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἐν-
τεῦθεν ΛΥΚΕΙΟΣ ΑΓΟΡΑ΄ Τ.]

6. ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ. Φασίν, ὅτι, ἐν Ἀργεῖ
ποτὲ λύκων ὀρμησάντων καὶ ἐπελθόντων μετὰ βοῆς, μεγά-
λη ταραχὴ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει, ἐπεὶ καὶ πλῆθος ἦν τῶν
λύκων. προσηύξαντο οὖν τῷ Απόλλωνι διαφθεῖραι αὐτούς.
καὶ ὡς ἀπολέσαι μὲν ἐπηγγείλατο, ναὸν δὲ αὐτῷ προσέταξε
δείμασθαι. ὁ μὲν οὖν διέφθεψε πάντας. οἱ δὲ τὸν ναὸν
αὐτῷ εἰδείμαντο, καὶ ἀγορὰν ἔστησαν, Λύκειον αὐτὴν ὀνο-
μάσαντες, καὶ τὸν Απόλλωνα Λυκοκτόνον καλέσαντες *).

[7. ἈΓΟΡΑ΄ ΛΥΚΕΙΟΣ, τόπος, ἐνθα
συνθηροῦντο, οὕτως ὀνομαζόμενος· ἦν δὲ ἀφιερω-
μένος τῷ Απόλλωνι, καὶ ὁ Απόλλων Λύκειος· Λύ-
κειον δὲ οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν Αθήναις. Οἶ Δ΄
ἸΚΑΝΟΜΕΝ, ὅποι καταλείβομεν. Φᾶσκειν,

*) Edidit hoc Schol. Fasold in *Iερολογία Graecor.* Dec. IV.
Fest. 7. n. 21., qui tamen exhibuit ναὸν δὲ αὐτῷ προσέταξε.
Purgold.

θέλε φάσκεν, ἡγουν φάσκε, λέγε. ἐνταῦθα δὲ
ἀντὶ τοῦ, βεβαίως ἐπίστασο.]

9. ΤΑ΄Σ ΠΟΛΥΧΡΥ΄ΣΟΥΣ. Ομηρος· (Ιλ.
Η. 180.) πολυχρῦσοιο Μυκῆνης. ΠΟΛΥΦΘΟ-
ΡΟ΄Ν ΤΕ. ἐν ᾧ πολλαὶ φθεραὶ καὶ φόνοι ἐγέ-
νοντο.

[11. ἘΚ ΦΟ΄ΝΩΝ, ἡγουν ἀφ' οὗ χρένου
ἐγένοντο οἱ φόνοι τοῦ πατρός σου. ὍΜΑΪΜΟΥ
ΚΑΪ ΚΑΣΙΓΝΗ΄ΤΗΣ ἐκ παραλλήλου, ἀδελ-
φῆς.]

10. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟ΄Ν ΤΕ. διὰ τὰς ἐπελ-
θούσας ἐξαρχῆς συμφορὰς τοῖς τοῦ Αἰχμέμενος οἰκίαις τοῦ-
τό φησιν.

14. ΤΟ΄ΣΟΝΔ΄ ἘΣ ἩΒΗΣ. τὸ βραχὺ
τῆς ἡλικίας δηλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίου οὕτω βαδί-
σαι δυναμένου.

[14. ΤΟ΄ΣΟΝΔ΄ ἘΣ ἩΒΗΣ, ἐς τοσοῦ-
τον μέτρον ἡλικίας, ἡγουν μέχρι τοσαύτης ἡλι-
κίας.

ΤΙΜΩΡΟ΄Ν, ἐκδικητὴν, ἐσόμενον δηλονότι.

15. Ξένος λέγεται κυρίως ὁ φίλος, ὃν ἀν-
πεῖσῃ τις ἐν τῇ πατρίδι ἀπὸ ξένης ἐλθόντα.

17. ὩΣ ἩΜΙΝ. ὅτι τὸ σέλας τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρὸν κινεῖ ἡμῖν ἤδη δῆλα τὰ ἑωθινὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων.]

[17. ἢ τὸ ΣΕΛΑΣ αἰτιατικὴν νοητέον, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ εὐθεῖαν, οὕτως· ὡς ἤδη τὰ πρωῖνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων σαφῆ κινεῖ καὶ φέρεται ἡμῖν τὸ λαμπρὸν φέγγος τοῦ ἡλίου. τούτεστιν, αἱ ὀρθριναὶ τῶν ἀλεκτόρων ὡδαὶ ἢ μούσαι ἡμῖν ἤδη μαντεύονται. ἢ τὸ μὲν ΣΕΛΑΣ ἔστω εὐθεῖα, τὸ δὲ ΦΘΕΓΜΑΤΑ αἰτιατική, οὕτω· ὡς ἤδη τὸ λαμπρὸν σέλας τοῦ ἡλίου κινεῖ καὶ φέρεται ἡμῖν σαφῆ τὰ ἑῶα καὶ πρωῖνὰ φθέγματα τῶν ὀρνίθων. τούτεστιν, ἤδη προϊούσα ἢ ἡμέρα τὰς ὀρθρινὰς ἡμῖν φωνὰς τῶν ὀρνίθων ἀνίστησι. Τ.]

14. ΤΟΣΟΝΔ' ἘΣ ἩΒΗΣ. οἱ μὲν ἐπὶ ῥῆμα φασὶ τό, τοσόνδε, ἀντί, μέχρι τοσούτου, ὥστε γενέσθαι δηλονότι τιμωρὸν τοῦ φόνου τοῦ πατρός· οἱ δὲ ἀνάγουσι τὸ τοσόνδε πρὸς τό, τιμωρὸν, ἡγοῦν τὸ τοιοῦτον λέγοντες.

17. ὩΣ ἩΜΙΝ ἩΔΗ. ἐνταῦθα θάτερον ἐπιπλέον εἶναι θάτερον δοκεῖ αἴτιον. κινεῖ γὰρ τοὺς ὄρνεις πρὸς τὰς πρωῖνὰς φωνὰς ἐγγίζουσα ἢ ἡμέρα, ὅπερ καὶ πορρωτέρω ἡμῖν αἴτιον τοῦ γινώσκειν ἡμᾶς τὴν ἡμέραν ἐπερχομένην. οἱ δὲ ὄρνεις φωνοῦντες κινούσιν ἡμᾶς πρὸς γνῶσιν τούτου, ὅπερ καὶ ἐγγυτέρω αἴτιον τῆς τοιαύτης γνώσεως ἐστὶν ἡμῖν.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ἈΣΤΡΩΝ. ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν· μελαίνης νυκτὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν. ὡς τὸ (Ιλ. Ε. 726.) ὁ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη. ἢ οὕτως· ἐκλέλοιπέ τῶν ἄστρον ἢ μέλαινα εὐφρό-

νη. ἢ ἢ τὸ ἈΣΤΡΩΝ πρὸς τὸ ἘΚΛΕΛΟΙΠΕΝ.

[19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ἈΣΤΡΩΝ, τὰ ἄστρα τῆς μελαίνης νυκτὸς ἠφάνισται. νυκτὸς γενομένης φαίνεται τὰ ἄστρα· οὐ μὴν διὰ τὸ ἄστρα εἶναι γίνεται νύξ. διὸ τὰ ἄστρα λέγεται τῆς νυκτὸς, οὐ μὴν ἢ νύξ τῶν ἄστρον. εἰ δὲ ἐποίησε τὰ ἄστρα τὴν νύκτα, καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκὸς ἐγένετο τῆ ἀπουσία τοῦ ἡλίου, ἐλέγετο ἂν ἢ νύξ τῶν ἄστρον, ὡς ἡμέρα ἡλίου. νυνὶ δὲ ἡλῖος μὲν ἡμέρας λέγεται, διότι αἰτίος ἐστὶ τῆς ἡμέρας, καὶ ἡμέρα ἡλίου γίνεται. ἄστρα δὲ νυκτὸς μὲν λέγεται, διότι νυκτὸς οὐσης φαίνεται· νύξ ἄστρον οὐ λέγεται, διότι οὐχ ὑπὸ τῶν ἄστρον ἢ νύξ γίνεται. ἘΞΟΔΟΙΠΟΡΕΓ'Ν ΣΤΕΓΗΣ, ἐξέρχεται τῆς οἴκου.

21. ΣΤΗΝΑΠΤΕΤΟΝ ΛΟΓΟΙΣΙΝ, συνέρχεται διὰ λόγων. ἘΜΕΝ, ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἘΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμέν, πλεονασμῶ τοῦ σ.]

[19. ἈΣΤΡΩΝ ἘΚΛΕΛΟΙΠΕΝ. διὰ τὸ ἐν νυκτὶ τὰ ἄστρα φαίνεσθαι, διὰ τοῦτο ταύτην ἐκλελοιπέναι τούτων φησὶν ἢς ἀπικύσης οὐδὲ ἄστρα δάκνυται. Τ.]

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ἈΣΤΡΩΝ. δοκεῖ αἴτιον

λέγειν τὴν νύκτα τῶν ἀστρῶν, ὅσον κατὰ τὸ Φαίνεται ταῦτα αἰτία ἐστὶν ἢ νύξ· μὴ γὰρ νυκτὸς οὕσης, οὐχ ὄρουται. διὰ τοῦτο Φησι τὴν νύκτα τῶν ἀστρῶν, τὴν, ὄρου ταῦτα, αἰτίαν γινομένην ἡμῶν.

22. ἈΚΜΗ. σπουδή. πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν ταῖς ἔργαις, ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23. Ω ΦΙΛΙΑΤ ἈΝΔΡῶΝ. διδάσκει ἡμᾶς μεθ' ὧν ἀνδρῶν δὲ τὰ ἀπέρρητα ποιεῖν καὶ λέγειν. ἘΣΘΛΟΣ ἘΙΣ ἩΜᾶΣ ΓΕΓΩΣ. τὸ εἶναι πιστὸς εἰς ἡμᾶς^{d)}.

[24. ΦΑΙΝΕΙΣ ἘΣΘΛΟΣ ΓΕΓΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, γεγονέναι εἰς ἡμᾶς ἐσθλός, πρὸς μετοχὴν ἔτρεψεν, ὃ καὶ κρεῖττον. Γ.]

[25. ΕΥΓΕΝΗΣ, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρίς περιφανής καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ ἡ πατρίς καὶ ἡ γενεά. εὐπατρίδαί δὲ παρ' Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἱ εὐ ἔχοντες ἕνεκά τῆς πατρίδος, ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλέον τῶν εὐπατριδῶν· ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής· οὐ μὴν εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης· εἴη γὰρ ἂν κατὰ τὸ ἕτερον μέρος εὐγενής, οὐ κατὰ τὴν πατρίδα, ὡς ἐνταῦθα εὐγενής ἵππος, ὃ ἀπὸ

d) ΣΗΜΕΙΑ ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ. τοῦ εἶναι σε πιστὸν εἰς ἡμᾶς. Brunck.

ἀγαθοῦ γένους, οὐ μὴν ὃ εὐ ἔχων ἕνεκα πατρίδος. οὐ γὰρ ἔχουσιν οἱ ἵπποι πατρίδας. ἀπὸ τούτων εὐγενής ψυχὴ, εὐγενής λόγος, καὶ εὐγενές ἦθος.]

26. ἘΝ ΤΟῖΣΙ ΔΕΙΝΟῖΣΙΝ. ἐν τοῖς πολέμοις. ἘΝ ΠΡῶΤΟΙΣ ἘΠΗ. ἔση^{e)} ἀκούθεῖς. διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήραος εὐβουλίαν.

[26. ΘΥΜΟΝ, τὸ θυμειδὲς καὶ διεγνηγεμένον, ἡγουν τὴν προθυμίαν. ἘΝ ΠΡῶΤΟΙΣ, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.]

27. ὍΡΘΟΝ ΟΥΤΣ ἸΣΤΗΣΙ. σημεῖον τοῦ ἀγαθοῦ καὶ θυμώδους ἵππου, τὸ ἰστᾶν ὄρθον τὸ οὖς ἑαυτοῦ.

30. ὍΘΕΓΑΝ ἈΚΟΗΝ. ἀκοή οὐ μόνον τὸ οὖς, ἀλλὰ καὶ ὃ ἀκουσθεὶς λόγος, καὶ διαφημισθεὶς, ὃν δόξανταί τις ἀκούται· ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ηκούσθη.

31. Εἴ μὴ τι καιροῦ. εἴ τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεῦσθαι, μεθάρμοσον, ὃ ἔστιν, ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάνυ αὐδέκαστος φαίνεται.

[31. Εἴ μὴ τι καιροῦ ττιγχανῶ, ἡγουν εἴ μὴ ἐγκαίρως λέγω κατὰ τι. ἐπὶ μουσικῆς λέγεται κυρίως τὸ μεθαρμόζειν, ἡγουν τὸ μετατιθέναι τὴν ἀρμονίαν.]

e) ἔση omittit Brunck.

31. Εἰ μὴ τοι καιροῦ. ὡς περ, καιρὸν δ' ἐφύκεις, καὶ (Αἰ. 1316.) καιρὸν ἴσθ' ἑλληθῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς καιρὸν καὶ ἐγκαίρως· οὕτως πάνταυθ' αὖ, ἢ οὐδ' ἐπὶ καιροῦ. σὺ δὲ δούς μοι τὴν σὴν ἀποψὴν ὀξείαν, τουτέστιν, ἀκούσας ὃ βεβούλευμαι κατ' ἐμαυτὸν, ἐὰν ὑπάρχη οὐκ ἐγκαίρως καὶ καλῶς βεβουλευμένον, μεταβαλὼν ἐπὶ τὸ προῆκον ἀπὸ τοῦ μὴ προσήκοντος, ἤρμωσμένον καὶ καλῶς ἔχον ποιήσον αὐτό.

32. Ἐγὼ γὰρ ἠνίχ' ἴκομην. διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λέγον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν. Ἄσκετον αὐτόν. ἢ αὐτὸν τὸν Ἀγίστον ἀπαρασκεύαστον ἄντα, ἢ τὸν Ορέστην. οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμίσθῃαι.

[34. Ἀροίμην, λάβοιμι. ἀραίμην, μακρὸν τὸ α, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀρίστου· ἀροίμην δέ, βραχύ, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. Χρηῖ, ἔχρησεν, ἀνείλεν.]

36. Ἄσκετον, δίχα παρασκευῆς. Ἄττον, ἡγουν ἐμέ. Ἄσπίδων, ὀπλων. Δόλοισι χεῖρός, ἦτοι δολιότητι πράξεως. κλέψαι, ἡγουν λάθρα ἐργάσασθαι. Ὅτ' οὕτ' ἔσται, ἐπέε. ἐπίρρημα ἀντὶ συνδεσμοῦ. εἰσηκόυσαμεν, ἠκούσαμεν.]

37. Δόλοισι κλέψαι. μετὰ ἀπάτης ἐργάσασθαι, οὐ δυνάμει, καὶ βίᾳ, καὶ φανερώς.

39. Ὅταν σε καιρὸς εἰσαίῃ.

ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ*)· ὡς ἔδρας ἀμὴ καλή, ἦτοι ὁ καιρὸς τῆς κατ' ἔδρας.

40. Ἴσθι πάν. περιέγρασαι τὰ πρατόμενα. Ὅτ' γὰρ σε μὴ γήραϊ τε. τοῦ πιδανοῦ χάριν οὕτως εἶπε. ἠνθισμένον. τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπιδανόν. ἐγνώσθη γὰρ αὐτῶν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἠλλάξε τὴν κεφαλὴν. ὅσκι' οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον. οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνώσι τοιαῦτα πλαττομένον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντός τοῦ σώματος.

[40. Ἴσθι, μάνθανε. Ὅτ' γὰρ σε μὴ. οὐ μὴ γὰρ σε ὑπὸ γήραος, καὶ ὑπὸ μακροῦ χρόνου οὕτως κεχρωτισμένον, ἡγουν πεπολιωμένον, ἀναγνωρίζωσιν, οὐδ' ὑπανήσουσι. οὐ γὰρ ἀναγνωρίζωσιν οὐδὲ ὑπανήσουσιν οὕτως κεχρωτισμένον, ἦτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήραος καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου μακροῦ.]

[42. Ὅτ' γὰρ σε. οὐ γὰρ ἀναγνωρίζωσιν, οὐδὲ ὑπανήσουσ' σε οὕτω κεχρωματισμένον, ἦτοι πεπολιωμένον ὑπὸ τοῦ γήραος, καὶ ὑπὸ τοῦ

*) In Euripidis tragoediis superstit. hic locus non exflare videtur. Cfr. autem Sophocl. Aj. v. 812. οὐχ ἔδρας ἀμὴ. [Simile quid in Euripid. Hecub. 1042. unde Eichstadio reponendum h. l. videbatur καλῶς.] Purgold.

χρόνου τοῦ μακροῦ ἐνηλλαγμένον κατὰ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν. πρὸ τοῦ μὲν γὰρ νέος ἐξήλθε, νῦν δὲ γεραίες ἐπ' ἀνέρχῃ, ὥστε καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους οὐχ ὑποπτεύουσι σε ἀπατεῶνα εἶναι. σημειωτέον δὲ τὴν μεταχείρισιν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ορέστης παρὰ τῷ Στροφίῳ ἐτρέφετο, ὁ μὲν Πυλάδης καὶ ὁ Ορέστης μέλλουσιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἄγχος πρὸς Κλυταμνήστραν ἄξουσιν ὡς παρὰ Στροφίου πεμφθέντες· τῷ δὲ παιδαγωγῷ ὑποτίθενται εἰπεῖν, ὡς παρὰ Φανοτέως ἦκει, προμεμνηνυκός, ὡς Φίλου τούτου, Ορέστου θάνατον. T.]

42. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ ΓΗΡΑ ΤΕ. οὐκ ἂν νοήσουσιν οὐδὲ ὑποπτεύουσιν, ὡς καὶ οὕτως ἠνθισμένον καὶ πεπολιωμένον σε ὑπὸ τοῦ γήρως. ἐκ μεταφοράς δὲ εἶρηται ἀπὸ τῶν ἀνθούτων δένδρων. τὸ γὰρ ἀνθεῖν ταῦτα οἰοῖ παρακμὴν τινα σημαίνει, ὡς περ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ πολιῦσθαι.

45. ΦΩΚΕΥΣ. τὸν Φωκία προσθεῖς ^γ), ἐπήνεγκε Φανοτέα, ἀπὸ τοῦ ἔλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων, ὁμοίως τῷ· (Οδ. Θ. 362.)

ἢ δ' ἐς Κύπρον ἴκανε Φιλομείδης Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον.

ἐλέγοντο γὰρ ὀλοσχερέστερον μὲν Φωκίαι· ἐπὶ μέρος δὲ Κριταῖσι, Φανοταῖσι. πόλεως δὲ ὀνομαζομένη Φαντοτέως. ΔΟΥΤΞΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, Φίλων. κυριῶς δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

γ) προθεῖς Brunck.

47. ἌΓΓΕΛΛΕ Δ' ὈΡΚΩΙ. μὴ σμικρολόγως τις ἐπιλάβηται, ὡς κελεύοντος ἐπιρκῶν, τοῦ ποιητοῦ. δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ, τὸ πᾶν δόλω πράσσειν παρακελευσμένῳ, ἄστε ἐν οἷς δοκεῖ ἐπιρκῶν δυσσεβεῖν, διὰ τούτων εὐσεβεῖ, παιθόμενος τῷ θεῷ. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος, ὡς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καταβῆναι εἰς τὰ Πύθια. ἀνήκται δὲ τοῖς χρένοισ. ἐπὶ Τριπτολέμου γὰρ Φασί γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα, ἐξακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον. ἘΞ ἈΝΑΓΚΑΪΑΣ ΤΥΧΗΣ. βιαιώς, οἷον ἀναγκαστῶ μέρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταυτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. ἌΘΛΟΙΣΙ ΠΥΘΙΚΟΪΣΙ. τοῖς χρένοισ ἀνήκται. νεώτερος γὰρ Ορέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγῶν. ὩΔ' Ὁ ΜΥΘΟΣ ἘΣΤΑΤΩ. ἢ ἐκβασίς τοῦ λόγου, ἢ τὸ κεφάλαιον. πιθανὸν δὲ τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζεσθαι ^β). ἘΣΤΑΤΩ. δεδόχθω.

[47. ἌΓΓΕΛΛΕ Δ' ὈΡΚΩΙ ΠΡΟΣΤΙΘΕΪΣ. τοῦτο ἀντιστρόφως λέγεται, ἀντὶ τοῦ προστιθεῖς ὄρκον τῇ ἀγγελίᾳ. ὍΘ' ὍΤΝΕΚΑ, ἐκ παραλλήλου.]

[49. τέσσαρες ἀγῶνες μεγάλοι ἐν Ἑλλάδι ἐγένοντο· ὁ τῶν Ολυμπίων, ὁ τῶν Νεμέων, ἀμφι-

β) πιθανόν — ἀγωνίζεσθαι Brunck. in anteced. post ὁ Πυθικός ἀγῶν collocavit.

τεροι εἰς τὸν Δία· ὁ τῶν Ἰσθμίων εἰς Ποσειδῶνα· ὁ τῶν Πυθίων εἰς τὸν Απόλλωνα. Γ.]

49. ΠΥΘΙΚΟΙ Σ. τέσσαρες ἦσαν ἀγῶνες ἐν τῇ Ἑλλάδι· Ὀλυμπια, Πύθια, Ἰσθμια, Νέμεα. τὰ μὲν Ὀλυμπια καὶ Νέμεα ἦσαν Διὸς Ὀλυμπίου καὶ Νεμέου· τὰ δὲ Πύθια τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος· τὰ δὲ Ἰσθμια τοῦ Ποσειδῶνος*).

51. ὨΣ ἘΦΪΕΤΟ. ὁ Απόλλων δηλονότι ὡς ἐκέλευεν^{h)}. ΛΟΙΒΑΪΣΙ ΠΡῶΤΟΝ ΚΑΪ ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ. τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βραχίονας. λέγοι δ' αὖν χλιδαῖς, ἦτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, οἳ εἰσι τρυφή τῆς κεφαλῆς· ἢ παρ' ὅσον τρυφή καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

[52. ΛΟΙΒΑΪΣΙ, χρῆσις, θυσίας δι' ὑγρῶν. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΪΣ. καρατόμοις θριξίν ὠφειλον εἶπεν. ἐπεὶ δὲ αἱ τρίχες ἀβρότητα καὶ καλλωπισμὸν ἐμπαρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις, φησὶ καρατόμοις χλιδαῖς.]

[52. ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΛΙΔΑΪΣ, ἦτοι ἐν κουρησίμοις τρυφαῖς. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς τίμειν τὰς κόμας, καὶ ἐπιτιθέναι τῷ τάφῳ, ἵνα διαούτου τοῦ πένθους ἴλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς εἴη.

*) Edid. Joh. Falold. Isrolog. Gr. Vet. Dec. I. Fest. 1. n. 2. Thesaur. Gronov. Ant. Gr. VII. p. 529. Purgold.

h) ὡς ἐκέλευεν, ὁ Απόλλων δηλονότι. Brunck.

εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΛΙΔΑΪΣ. τρυφή γὰρ κεφαλῆς ἢ κόμη. Γ.]

52. ΧΛΙΔΑΪΣ. χλιδα ἀπολαυστικὴ καὶ ἀβρὰ τρυφή, καὶ ἡ τρυφή καὶ τρυφηλότης.

[53. ΣΤΕΨΑΝΤΕΣ, κοσμήσαντες. ἌΨΟΡΡΟΝ ἨΞΟΜΕΝ ΠΑΛΙΝ. ὀπισθορμήτως ἐπανήξομεν. ΤΥΠΩΜΑ ΧΑΛΚΟΠΛΕΤΡΟΝ, ἀγγεῖον χαλκοῦν. ἩΡΜΕΝΟΙ, ἀντὶ τοῦ, ἠρμένον ἔχοντες. ὅμοιον τῷ, πάγωνα καθεμιένος, ἀντὶ τοῦ, κεχαλασμένον ἔχων.]

54. ΤΥΠΩΜΑ. τὸ ἀγγεῖον, τὴν ὑδρίαν, ἐν ἣ ἤθην τὰ δοκῦντα εἶναι ὅστέα Ὀρέστου ἀπέκειτο. ΚΛΕΨΤΟΝΤΕΣ. ἀπατώντες, παραλογιζόμενοι. Ὀμηρος· (Ιλ. Α. 132.) κλέπτε νόα.

[55. ΘΑΪΜΝΟΙΣ. τὰ φυτὰ εἰς τρεῖς διαίρεται, εἰς βοτάνην, θάμνον, καὶ δένδρον. ΠΟΥ, τοπικόν.]

[55. ΘΑΪΜΝΟΙΣ. θάμνωδη φυτὰ εἰς τὰ πρόσγεγα καὶ μὴ εἰς ὕψος αἰρέμενα. Γ.]

54. ΤΥΠΩΜΑ ΧΑΛΚΟΠΛΕΤΡΟΝ. τὸ ἐν χαλκοῦ δηλονότι κατασκευασμένον. τοῦτο δὲ ἦν ὁ καὶ προῖων ἐρεῖ, ὃ τι φέρουσιν εἰς πίστωσιν τοῦ πραγματος, ὃ καὶ εἶδειξεν τῇ Ἡλεκτρῳ ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης, ὡς σποδὸν καὶ ὅστέα ἔχον ἐντὸς τοῦ Ὀρέστου κέντρος κατὰ τὸ Ἑλλήνων ἔθος.

62. ἮΔΗ ΓΑΡ ΕἶΔΟΝ. Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπαγείᾳ, λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς τεθνηκώς εἶη καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεῖς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' Αἰδοῦ τινὰ ἑτερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οικείων, οἷς ἐν Αἰδοῦ συντετυχηκέναι ἔλεγε. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ἦν ὁ Φερμού, ἔτα Εὐφραβος, ἔτα Ερμότιμος ¹⁾, ἔτα Πύθιος ²⁾ ὁ Δῆλιος, ἔτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς ταῦτο οὖν οἶκον ἀποτένεσθαι ὁ Σοφοκλῆς. ἐνίοι δὲ οἰοῦνται ἀπιθάνως, εἰς Οδυσσεῖα ἀποτένεσθαι. οὐ γὰρ πέπρακται τι τοιοῦτον Οδυσσεῖ. ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, καὶ μὴ ³⁾ τῶν θαυμαστῶν εἶναι δόξη ἐν τραγωδίᾳ. καὶ μύθῳ παλαιῷ τετόλμηκε τι κακῶδες εἰπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν, ὁ μᾶλλον ἤρμοζε κωμωδίᾳ.

62. ἮΔΗ ΓΑΡ ΕἶΔΟΝ. εἶδον, Φησί, καὶ τοὺς σοφοὺς πολλάκις θνήσκοντας διὰ λόγου. τινὲς γὰρ δοξῆς ἐράωντες ἐν βαθυγύτοις καθείργνουσαν ἑαυτοὺς, λόγους σπείροντες ἔξω, ὅτι τεθνήμασι· μετὰ δὲ τινὰς καιροὺς ἑαυτοὺς ἐπίδεικνύοντες πρότερον μὲν θανόντας, ὕστερον δὲ ἀναστάντας.

[63. ΜΑΪΤΗΝ. ψευδῶς.

1) Ερμότιμος ὁ Σάμιος Brunck.

2) Πύθιος Brunck. Paullo post ἀποτένεσθαι ἔκειν.

3) μὴ καὶ Brunck.

63. ὩΣ ΚΑΪΜ' ἘΠΑΥΧΩ. διὰ το μτρὸν ἴσως οὕτω γίνεται. ἤρμοζε γὰρ μᾶλλον, ὡς καὶ γὰρ ἐπαυχῶ· καθὰ πέποιθα καὶ ἐμὲ ζῶντας λάμψειν τοῖς ἐχθροῖς εἰς τὸ ἔξῃς ὡσπερ ἄστρον ἀπὸ τῆς Φήμης ταύτης.]

64. ἘΚΤΕΤΙΜΗΝΤΑΙ ΠΛΕΟΝ. ἐπτετίμηται, Φησί, περισσοτέρως οἱ σοφοί, θαυμαζόμενοι δηλονότι.

65. ὩΣ Κ' ἈΜ' ἘΠΑΥΧΩ. ἐπεὶ ἐπαυχῶ, καὶ ἐμ. δεδοκῶτα, ἤτοι ζῶντα, λάμψειν ἐν τοῖς ἐχθροῖς, ὡσπερ ἄστρον, ἀπὸ τῆς Φήμης ταύτης.

66. ΔΕΞΑΣΘΕ Μ' ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΑ. ἐπ' εὐτυχία με δεξασθε, ὥστε ταύτας τὰς ὁδοὺς τελεσθῆναι. ἢ οὕτως· δεξασθέ με εὐτυχοῦντα, καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταύταις ταῖς μηχαναῖς. ἈΡΧΕ ΠΛΟΥΤΟΝ. ἀρχοντα πλοῦτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον.

[68. ΤΑΓΪΣ ΔΕ ΤΑΓΪΣ Ο΄ΔΟΙΪΣ. ἀντὶ τοῦ, ταύτη τῇ ὁδῷ, ἤγουν κατὰ ταύτην τὴν ὁδόν. ΣΥ΄ Τ' Ὡ ΠΑΤΡ. καὶ σύ, ὦ δῶμα πατρῶων, δεξάι με δηλονότι εὐτυχοῦντα. καθαρτῆς γὰρ σοῦ ἔρχομαι σὺν δίκῃ. καὶ μὴ ἀποστείλητε, ἀντὶ τοῦ ἀποπέμψητε, ἐμὲ ἄτιμον, ἤγουν ἄδοξον, τῆςδε τῆς γῆς.

72. ΚΑΤΑΣΤΑΪΤΗΝ, εὐτρεπιστήν. ἘΙΡΗΚΑ ΜΕΝ. κατὰ τὸ παρὲν ταῦτα ἱκανῶς

δηλονότι. κατὰ ἀπόθεσιν λέγεται, ὡς τὸ εἶναι, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, καὶ εἴρηται λόγος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΣΟΪ Δ' ἮΔΗ ΓΕΨΟΝ. σοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ γέρον, μελέτω τὸ σὸν, ἡγουν ὅπερ ἐτάχθης καὶ χρεωστῆς πληρῶσαι· λέγω τὸ περὶθέντι κατασκοπησάσθαι. καιρὸς γάρ, νῦν ἐστὶ δηλονότι, ὅς ἐστι τοῖς ἀνδράσι μέγιστος ἐπιστάτης, ἡγουν ἡγεμῶν ἕργου πάντες.]

70. ΔΙΪΚΗΙ. ΚΑΘΑΡΤΗΨ. ἔρχουαί σου καθαρτῆς δίκη, τουτέστι καθάρισαν σε τοῦ μiasματος τοῦ Φόνου δικαίως, παρὰ τῶν θεῶν τὴν ὁρμὴν δεχάμενος.

75. ΣΟΪ Δ' ἮΔΗ, ΓΕΨΟΝ, ΤΟ' ΣΟ'Ν ΜΕΛΕΨΘΩ. τοῦτο ἐνεργητικῶς εἶπεν Αἰστωφάνης (Πλούτ. 203.)

μη νῦν μελέτω σοι μηδέν.

μελέσθω δὲ σοι, ὦ γέρον, ἡγουν διὰ Φροντίδος ἔστω, Φρουρησάσθαι τὸ χρέος τὸ σὸν βάντι. χρέος γάρ σοι οἰονεῖ ἐστὶ τὸ συναγωνίσασθαι μοι καὶ συμπράξαι τὸν Φόνον Αἰγίσθω, εἶπερ φίλος ὑπάρχεις καὶ εἰς ἐμὲ ἐποίησας ἄπερ εἴρημας.

75. ΝΩΪ Δ' ἘΞΙΜΕΝ. ἐξίμεναι βούλονται, διὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ χοροῦ. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. ἐφ' ἐκάστου πράγματος τὸ καιρὸν καὶ χρησιμώτατον, ὁ καιρὸς ἐστὶν ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γιγνόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῶν κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἰ τις ταῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

[77. ΙΩΪ ΜΟΙ ΜΟΙ. Θρηεῖ Ηλέκτρα μεμνημένη τοῦ πατρὸς. τὸ μέτρον σπονδειακόν.]

75. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. καιρὸς ἐστὶ, δηλονότι ἡμᾶς πράττειν νῦν ἢ βεβουλευόμεθα, ὅς ἐστὶ μέγιστος ἐργάτης ἡμῖν, τουτέστιν ἐπιτηδειότατος εἰς τὸ ποιῆσαι ἢ βουλούμεθα, ἢ ἀπλῶς πᾶσιν ὑπάρχει ἐπιτήδειος, ὥστε ποιῆναι ἢ ἕναστος βούλεται.

78. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ΘΥΡΩ'Ν. τὸ ἐξῆς· ἔνδον θυρῶν. θαυμαστῶς δὲ ὁ γέρον οὐκ ἐπιβέβηκε τῶ ἀληθεῖ· ἀλλ' ἀποστήσαι βουλόμενος τὸν Ορέστην, ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ ΤΙΝΟΣ Φησίν.

[78. ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ, Θεραπαινίδων. οὐ μόνον ἀρσενικῶς ὁ πρόσπολος, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἐτέρωθι. — καὶ μήν, ὦ τέκνον, ἔδοξα αισθῆσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι, τινὸς ἀπὸ τῶν Θεραπαινίδων ὑποστενούσης ἔνδον τῶν θυρῶν.]

80. ἘΑΡ' ἘΣΤΙ'Ν Ἡ ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ὑπὸ νεότητος Ορέστης παράγεται Φιλοπευστεῖν· ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρησιμὸν σκοπεῖν ἀναγκάζει. ἌΝΑΚΟΥΣΟΜΕΝ. ἐπακούσομεν.

82. ΜΗΔΕ'Ν ΠΡΟΣΘΕΝ. ἅμα μὲν εἰς τὸ χρησιμὸν συμβουλεύει πείθεσθαι τῶ θεῶ· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. διελύθη γάρ ἂν τὸ πᾶν, ἐξ ἀρχῆς μηνυθέντος Ορέστου.

[84. ΠΑΤΡΟΣ ΧΕΨΝΤΕΣ ΛΟΥΤΡΑ.
επένδοντες τῷ πατρί. τὰς τοῦ πατρὸς χοὰς τε-
λοῦντες.]

[84. διότι αἱ θυσίαι αἱ πρὸς ἐκεῖνον ἐπὶ κα-
λῷ ἑαυτῶν γενήσεσθαι ἔμελλον, διὰ τοῦτο ΛΟΥ-
ΤΡΑ ταύτας καλῶ, ὡς καθάρσια τοῦ μιάσμα-
τος, ὃ ἔμελλον κτήσασθαι, εἰ Κλυταμνήστραν καὶ
Αἴγισθον ἀνέλοιεν. μὴ γὰρ ὅτι οὐ δίκαιοι ἦσαν
οὔτοι τεθνήσκειν, ἀλλ' ὅτι πᾶς φόνος μιάσμα
ἔστιν. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 86. Ω ΦΑΨΟΣ ΑΨΓΝΟΨΝ. Τὰ
τοιαῦτα εἶδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων, ὡς
εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τοῦ ὅλου συστήματος,
λδ. ἂν τὸ α, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ β, ἀνα-
παιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ, καὶ
δ, δακτυλικὰ ἐφθεμιμερῆ. τὰ ἐξῆς ιβ, ἀναπαι-
στικὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ δὲ ιγ, ὅμοιον κα-
ταληκτικόν. τὸ ἐξῆς τούτου, δακτυλικὸν τετρά-
μετρον. τὸ ἐξῆς αὔθις τούτου, ὅμοιον τῷ δευτέρῳ,
τὸ ἐξῆς τούτου, ὅμοιον τῷ τρίτῳ. τὰ ἐξῆς, ἀνα-
παιστικὰ πάντα. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγρα-
φος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῷ τέλει. Γ.]

86. Ω ΦΑΨΟΣ ΑΨΓΝΟΨΝ. ὀλόφουρσις
ἔστι τῆς Ηλέκτρας ἐν ταῖς μονωδίαις, ὅπερ σῦνη-
θεε τοῖς τραγικοῖς, κινητικὸν τοῦ πένθους. τοῦτο

δὲ τὸ πρόσωπον εὔνου ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι. ἐπεὶ
δὲ ἀηθὲς ἐστὶ πρὸς τοὺς θεατάς, ἢ πρὸς ἑαυτὴν
ταῦτα διαλέγεσθαι, ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς θεοῖς,
ἢ μάρτυρας τῶν θρηῶν καλοῦσα, πρὸς τὰ στοι-
χεῖα ποιῆται τὸν λόγον. καὶ οὕτως ἡμῖν δηλω-
θήσεται, ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ
τὸν πατέρα. ἰσόμοιρον δὲ φησὶ εἶναι τὴν γῆν τῷ
ἀέρι, παρ' ὅσον παρατείνεν ἀλλήλοισ τὰ στοι-
χεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι
κατὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀῆρ τῇ γῇ. συνέστραπται γὰρ
ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθεῖη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως
ἔχει καὶ τὸ Ησιόδειον' (Θεογ. 126.)

Γαῖα δὲ τοι πρῶτον μὲν ἐγένεατο ἴσον^{η)} ἑαυτῇ
Οὐρανόν.

ἰσόμοιρον δὲ γῆς ἀέρα, τὸν σκότον φησὶν, ἵνα τὰ
ΦΑΨΟΣ ΑΨΓΝΟΨΝ ἀντιδιαστέλληται. ΚΑΙ
ΓΗΨ φησὶν ἸΣΟΨΜΟΙΡΟΣ ΑΨΗΡ, ἴσην μοῖραν
ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γὰρ ἐστὶν ἀῆρ· ἢ ὅτι
γῆ καὶ ἀῆρ στοιχεῖα. ἰστίμα γὰρ τὰ τέσσαρα
στοιχεῖα ἀλλήλοισ. τινὲς δὲ, ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν
ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα. ἰσόμοι-
ρος οὖν, διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχοῦθεν τῆς γῆς.
καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παραδῆκεν. τὸ δὲ ΑΨΗΡ
τὸ α συνέστειλε διὰ ρυθμὸν ἢ μέτρων. ὦ Φάος
ἀγνόν, ὅσα μοι σῦνοιδας θρηνούση καὶ κοπτομένη.

Κ 2

η) ἴσον Brunck.

τὸ δὲ κατάλληλον οὕτως· ὡς πολλὰς μὲν ὕδρας ἤσθου, πολλὰς δὲ πληγὰς αιμασσομένων τῶν στέρων.

[87. ΓΗΨ ΊΣΟΜΟΙΡΟΣ ἈΗΡ. κατὰ τὴν ἴσιν ἐναντιότητα ἐστὶν ὁ μὲν αἰὲρ ἰσόμοιρος τῆς γῆς, τὸ δὲ ὕδωρ τοῦ αἰθέρος. ἐστὶ γὰρ ὁ μὲν αἰὲρ θερμὸς καὶ ὑγρὸς, ἐξαιρετον ἔχων τὸ ὑγρὸν· ἡ δὲ γῆ ψυχρὰ καὶ ξηρὰ, ἐξαιρετον ἔχουσα τὸ ξηρόν. καὶ ὁ αἰθὴρ θερμὸς καὶ ξηρὸς, ἐξαιρετον ἔχων τὸ θερμόν· τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, ἐξαιρετον ἔχων τὸ ψυχρὸν.]

87. ΚΑΙ ΓΗΨ ΊΣΟΜΟΙΡΟΣ ἈΗΡ. τὰ πρῶτα καὶ ἀρχοειδῆ στοιχεῖα τέσσαρά εἰσιν, ἐξ ὧν πάντα συνίσταται· πῦρ, αἰὲρ, ὕδωρ καὶ γῆ, ἐναντίας ποιότητος ἀλλήλοις ἔχοντα. τὸ μὲν γὰρ πῦρ ἐστὶ θερμώτατον καὶ ξηρότατον τῶν ἄλλων, καὶ ἀναφερέστατον. ἡ δὲ γῆ ψυχροτάτη καὶ ξηροτάτη καὶ κατωφερέστατη. ὁ δὲ αἰὲρ ὑγρὸς καὶ θερμὸς. τὸ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν, καὶ μᾶλλον κατωφερές, ἢ ἀνωφερές. ὁ δὲ αἰὲρ τούτων τῶν φιλόσοφοι· αἱ τῶν τεσσάρων ποιότητες ἐν ἀλλήλοις εἰσὶ, πλήν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον. Ἰσόμοιρον δὲ τὸν αἶρα φησὶν, ὅτι ἴσα ἀλλήλοις εἶναι δεῖ τα στοιχεῖα, εἰ καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ποιότητα ἔχουσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πλεον θάτερον θάτερου. διὰ τοῦτο ἰσόμοιρον τοῦ αἶρα τῆς γῆς ἐπάλεσεν.

89. ΠΛΗΓΑΣ ἈΝΤΗΡΕΙΣ. τραγικώτερον δὲ πῶς ἀπήγγελλται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον

τῶν στέρων ἐλαυνομένας. ἢ ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ἔταν κατ' ἴσον ἐρέσασσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται") ἢ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον. ἩΣΘΟΥ. ἀντὶ τοῦ ἔμαθες. Αἶμασσομένων. διὰ τούτων ἡ ἐπίτασις. ὍΠΟΤΑΝ ΔΝΟΦΕΡΑ. ὅσα μὲν, φησὶ, διὰ νυκτὸς κλαίω, αἱ εὐναὶ ἴσασιν. ὅσα δὲ δι' ἡμέρας, ὁ αἰὲρ καὶ τὸ φῶς. λέγει δὲ, ὅτι οὐ διαλέπω οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας κλαίουσα. ΥΠΟΛΕΙΦΘΗ. παρέλθη.

[90. Αἶμασσομένων. πληττομένων ὠφειλεν εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ αἱ σφοδραὶ πληγὰς αἰμάσσουσιν, ΣΤΕΡΝΩΝ λέγει Αἶμασσομένων, ἡγουν αἱματηρῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλήττεσθαι.]

92. ΤΑ ΔΕ ΠΑΝΝΥΧΙΔΩΝ ἩΔΗ. τὰ δὲ ἐν ταῖς νυξὶ γινόμενα ὑπ' ἐμοῦ πένθη ἐπίστανται αἱ μεμισημένοι κοῖται τῶν ἀθλίου τούτων οἰκίων, ὅποσα θρηνοῦ τὸν ἐμὸν ἀθλιὸν πατέρα, ὄντινα εἰς τὴν βαρβαρικὴν τῆς Τροίας γῆν ὁ πόλεμος, ὁ Φονικός, οὐκ ἐφίλοξένισε, θανούτα δηλονότι, (οὐ γὰρ ἐκεῖ τέθνηκεν) ἐπεὶ ζῶντα οὐδένα δέχεται ὁ Αἰδης.

94. ὍΣΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ. κατὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως. ἰδοὺ γὰρ

π) περιωθῆται. Brunck.

ἔγνωμεν, ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ορέστου, καὶ διὰ τὴν
 θρηνησέ. ὈΝ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ. πα-
 ρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ (407.)
 Οὔτε με ἀνάρσιι ἄνδρες — καὶ τὰ ἐξῆς. πάνυ
 δὲ περιπαθῆς ὁ λόγος, εἰ καὶ πολεμίων πιερωτέρᾳ
 ἐφάνη Κλυταιμνήστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ. πάνυ γὰρ
 περιπαθῆς τὸ ἐπὶ τηλικύτου καὶ τοσαῦτα δια-
 πραξαμένου τὸ^ο) εἶπεν, ὍΠΩΣ ΔΡΥΨΝ ὙΛΟ-
 ΤΟΜΟΙ.

96. ΟΥΚ ἘΞΕΪΝΙΣΕΝ. ἀντὶ τοῦ οὐκ
 ἀπέκτεινε. Ξένια γὰρ Ἀρεος, τραύματα, φόνοι,
 καὶ Ἀρχίλοχος· Ξένια δυσμενέσσι λυγρὰ χαρι-
 ζόμενοι. Ἡ ΜΟΥ ΦΕΡΕΤΑΙ. εἰ δὲ καὶ τὰ
 τῆς Χρυσοθέμιδος παράκειται, αὕτη γε, διὰ τὸ
 πάνυ ἀλγεῖν, οὐδένα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν
 γεγονότων οἶεται, ἢ μόνην αὐτήν.

[96. ΟΥΚ ἘΞΕΪΝΙΣΕΝ, οὐκ ἐφιλο-
 φρονήσατο. Φιλοφρόνησις δὲ τοῦ Φοινίου Ἀρεως
 οὐδέν ἐστιν ἕτερον ἢ φόβος. Γ.]

[97. ΜΗΤΗΡ Δ' Ἡ ΜΗ'. μήτηρ δὲ ἡ
 ἐμὴ, καὶ ὁ συγκαθεύδων αὐτῇ Λίγισθος ἔσχισαν
 αὐτὸν κατὰ τὸ κέρα διὰ Φοινικοῦ πελέκως, κα-
 θὰ δρυὸν δενδροτόμοι, σχίζουσιν δηλονότι. τὸ μὲν
 ΚΑΡΑ ἔχει τὸ πρότερον βραχύ, καὶ τὸ δευτε-

ο) τὸ emisit Brannk.

ρον μακρόν· (Αἱ. 308.) πάντα κέρα θῶύξε. τὰ
 δὲ κρᾶτα, τὸ πρότερον μακρόν καὶ τὸ δεύτερον
 βραχύ.]

[99. ΚΑΡΑ. τὸ πρότερον βραχύ, καὶ τὸ
 δεύτερον μακρόν. κρᾶτα δὲ, τὸ πρότερον μακρόν.
 πρῶτον δὲ εἰπὼν ὈΝ, εἶτα ΚΑΡΑ ἐπήνευκε καθ'
 ὄλον καὶ μέρος. Γ.]

100. ΟΙΚΤΟΣ ἈΠ' ἈΛΛΗΣ. οἶκτος ὁ
 ἔλεος. οἶτος δὲ ὁ ἐπὶ θανάτῳ ἀδόμιμος θρήνος. ἀπὸ
 γούν τοῦ οἶκτος γίνεται τὸ οἶκτός, ὁ δηλοῖ τον ἐλέους
 ἀξίον*).

102. ἈΔΙΚΩΣ ΟΙΚΤΡΩΣ ΤΕ. ἐν
 τισιν ὑπέκειται ἀντὶ τοῦ ἀδικῶς, ἀεικῶς^ο). καὶ
 οἰκτρῶς μὲν, διὰ τὸ βίαια, καὶ ἐπιβουλευθέντα·
 ἀεικῶς δὲ, ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσατο.
 ἈΛΛ' ΟΥΤ ΜΕΝ ΔΗ' ΛΗΞΩ. ὁ νοῦς· ἀλλ'
 οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρο-
 μένη, ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω, ὥστε μὴ ἀη-
 δόνος τρόπῳ ἤχῳ τινὰ προπέμπειν τῶν θρήνων
 πρὸ τῶν πατρῶων θυρῶν.

105. ἈΛΛ' ΟΥΤ ΜΕΝ ΔΗ'. ἀλλ' οὐδαμῶς
 μέλλω παύσειν τῶν θρήνων τῶν μιτητῶν, μέχρι ἂν βλέ-
 πω τὸ φῶς τοῦτο, τοῦ ἡλίου δηλονότι, ὥστε πρὸ τῶν πυ-
 λῶν τῶν πατρικῶν Φωνῆν ἐκπέμπειν πασὶν ἀκούεσθαι

ο) Confer. Schol. eundem nostr. ined. ad Aj. v. 895. Pur-
 gold.

ο) ΑΙΚΩΣ Brannk. Sic etiam infra.

δυνατήν, ὡς πέρ τις ἀηδῶν τεχνολέτειρα, ἤγουν ἀπολέ-
σασα τὰ τέκνα αὐτῆς.

[104. ἜΣ Τ' ἌΝ. ἕως οὗτου, ἤγουν ἕως
ἔν, βλέπω φαεινότητας ἀστρων στιλβηδένας. δη-
λοῖ δὲ τοῦτο τὴν νύκτα περιφραστικῶς. ΜΗ' Οὔ
ΤΕΚΝΟΛΕΪΤΕΙΡ'. ὥστε μὴ οὐχ ὡς τις ἀηδῶν
τὰ τέκνα ἀποβαλοῦσα ἠχῶ ἐπὶ κακυτῶ, ἤγουν
θρηνώδη ἠχῶ, πᾶσι προφανεῖν ἔμπροσθεν τῶνδε
τῶν πατρῶων θυρῶν. ΗΧΩ. ἀντὶ ἤχων οἱ ποι-
ηταὶ ἠχὴν λέγουσιν. ἠχῶ γάρ, τὸ τῆς φωνῆς
ἀντίφθεγμα. ΣΩΚΩ. ἰσχύω, δύναμαι. ἌΝ-
ΤΙ' ΡΡΟΠΟΝ. ἑτερορρεπὲς βάρως.]

[107. ὩΣ ΤΙΣ ἈΗΔΩ'Ν, ἡ τὸ ἴδιον
τέκνον, τὸν Ἴτυν, δι' ἄμυναν τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα
Τηρέα, μετὰ Φιλομήλας τῆς ἀδελφῆς ὑπ' ἐκείνου
φθαρείσης, ἀποκτείνασα. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς οὐ-
τε ἐν ἡμέρᾳ οὔτε ἐν νυκτὶ παυσαίμην ἀν' τῶν
θρηῶν.

110. διὰ τοῦτο τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περ-
σεφόνην καλεῖ καὶ τὸν ὑποχθόνιον Ερμῆν εἰς
ἐκδίκησιν τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ ἐν Αἰδου κείσθαι αὐ-
τόν. ἀρᾶν δὲ λέγει, ἣν καθ' ἐκάστην κατὰ Κλυ-
ταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου πρὸς τοὺς θεοὺς ἐποί-
ησεν, ἣν, ὡς δικαίως πεμπομένην, πότινιαν ὀνο-
μάζει. τὰς γε μὴν Εριννύας διὰ τοῦτο ἐπιβοᾷται,
ὡς τοὺς φονεῖς καὶ κακούργους τιμαρουμενάς.

112. οἱ γράφοντες Αἴ τοῦς Ἀδικῶς
Θησκοντάς, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὸ
περισσὸν τὸ Αἴ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. Τ.]

112. ΣΕΜΝΑΪ ΤΕ ΘΕΩ'Ν. εὐφήμως,
ὡς καὶ τὸ Εὐμείδες.

118. ΜΟΥ'ΝΗ ΓΑΡ ἈΓΕΙΝ Ὁ. ἡ τὸ
καταβαροῦν καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύ-
ναμαι. ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρέστου ἀκούειν δεῖ οὕτως τὸ
Ἄντι'ρροπον, ὅπερ ἀν' εἶχεν ἐκείνος φέρειν
παρῶν, ὥστε κεινῆ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν. μόνη γὰρ
φέρειν οὐκ ἔτι ΣΩΚΩ, ἀντὶ τοῦ ἰσχύω· οἱ δὲ
νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ σώζω.

[118. οὕτω τοῦτο λέγει· οὐκ ἔτι μόνη δύνα-
μαι φέρειν τὸ ἄχθος τῆς λύπης. ποταπόν; ἌΝ-
ΤΙ' ΡΡΟΠΟΝ καὶ ἴσον. τουτέστιν, οὐκ ἐξισού-
ται τῇ ἐμῇ δυνάμει ἡ λύπη, ἵνα καὶ φέρω αὐτήν·
ἀλλὰ μείζων ἐστὶ, καὶ ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Τ.]

115. ΘΗ'ΣΚΟΝΤΑΣ ὍΡΑΤΕ. ὁρῶ οὐ
μόνον τὸ βλέπω, ἀλλὰ καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐφορῶ
καὶ ἐπιβλέπω, ὡς ἐνταῦθα.

115. ΤΙ'ΣΑΣΘΕ ΠΑΤΡΟ'Σ. διὰ τὸν Αἰγι-
σθον τοῦτό φησι, ὃς Ἀγαμέμνονα ἀνελὼν ἔλαβεν εἰς
γυναικᾶ τὴν Κλυταιμνήστραν. τοῦτο γὰρ ὑποσημαίνει τὰ,

9) ANTIPROPION AXΘOS Brunck.

τούς εὐνάς ὑποκλεπτομένους, ἤτοι λάθρα κλέψαντα ἢ περισσῆ ἢ, ὑπό.

[ΜΕΤΡ. 120. Ὡ ΠΑΙ΄ ΠΑΙ΄. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι πᾶσαι καλοῦνται ἀλλοίστροφα, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἢ παρῦσα δὲ σφραγὴ κώλων ἐστὶν ἢ. ὦν τὰ πρῶτα δύο δακτυλικά ἐφθημιμερῆ· τὰ δὲ ἕξ τρία ἀναπαιστικά διμετρα ἀκατάληκτα· τὸ σ, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ η, ἀντισπαστικὸν διμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

120. Ὡ ΠΑΙ΄ ΠΑΙ΄. πάροδος ἐστὶ χοροῦ γυναικῶν, τῇ Ηλέκτρα συναχθόμενων. ΔΥΣΤΑΝΟΤΑΤΑΣ. τῆς ἐξολεστάτης γ). οὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. ΤΙΝ' ἈΕΙ' ΤΑ'ΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί τῆμῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; ἈΘΕΩΤΑΤΑΣ. ἀσεβεστάτης. ΜΑΤΡΟΣ ἈΛΟΝΤΑ γ). λίαν αἰδήμων ὁ χορὸς ἐπὶ τὸν Ἀγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν. καὶ γυναικῶν ἐστὶν ἴδιον, μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἀμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. καὶ τὸ Εἰ μοι Θέμις τὰδ' Ἀγλατῆν λίαν ἠθικὸν καὶ ἀρμόζον γυναιξίν. ἐπεὶ κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ δυσφημεῖν, φησὶν· εἰ δίκαιόν ἐστιν, οὕτως εὐχομαι.

γ) ἐξολεστάτης Brunck.

γ) Ο ΤΑΔΕ ΠΟΡΩΝ Brunck.

[121. ΤΙΝ' ἈΕΙ' ΤΑ'ΚΕΙΣ. τίς ἐστὶν ἢ οἰμωγῇ, ἢν αὐτῶς ἀκορέστῳ αἰεὶ τήκουσα σαυτήν, οἰμῶξεις τὸν πάλαι ἀλόντα ἀπάταις Ἀγαμέμνονα, ἐξ ἐνεργείας τῆς δολεραῆς, τῆς ἀσεβεστάτης μητρὸς ἐκδοτον, γενόμενον δηλονότι, χειρὶ κακῇ, ἢ γουν κακοποιῶ καὶ Φονικῇ. ἈΚΟΡΕΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀκορέστῳ. ὩΣ Ὁ ΤΑ'ΔΕ. ὡς ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπώλετο δηλονότι, οὕτως εἶθε ἀπόλοιτο ὁ τάδε παρασχῶν. ΘΕΜΙΣ. τὸ ἐνοπὸν ὅσιον δὲ, τὸ δίκαιον. ὁμῶς ἀμφοτέρω ἐπὶ Θεοῦ· τὸ δίκαιον ἐπὶ ἀνθρώπων.]

[121. ΤΙΝ' ἈΕΙ' ΤΑ'ΚΕΙΣ. δεόν οὕτω λέγειν, τίν' ἀκορέστον οἰμωγῇν ἔχεις, τήκεις εἶπεν, εικότως. τὸ γὰρ θρηναῖν αἰεὶ καὶ λυπεῖσθαι, τῆξιν κατὰ μικρὸν καὶ δαπάνην τοῦ σώματος ἐργάζεται. ἐπεὶ καὶ τὸ τῆς λύπης ὄνομα οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τοῦ πίου καὶ τοῦ λιπαροῦ λύσις. μὴ λάβης δὲ ἕξωθεν τὸ διὰ εἰς τὸ ἈΓΑΜΕΜΝΟΝΑ, ὡσπερ ἅπαντες, σχεδὸν εἶπεν, ὑπ' ἀγνοίας γράφουσιν. ἀλλ' οὕτω λέγε· τίνα ἀκορέστον οἰμωγῇν τήκεις; εἶτα ἐρμηνεύων τὴν οἰμωγῇν ἧτις ἐστί, φησί, τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν πάλαι κρατηθέντα ἐν ἀπάταις, καὶ τῆς δολεραῆς καὶ ἀθεωτάτης σῆς μητρὸς πρέδοτον καὶ προδομένον κακῇ καὶ Φονικῇ χειρὶ. ὁμοίω δὲ καὶ Δισχύλος ἐν τοῖς Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις λέγει (290.)

γαίτονες δὲ καρδίας μέριμναι

ζωπυροῦσι τάρβεις
τὸν ἀμφιτεῖχῃ λεών.

καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα διὰ εἰς τὸ ΤΟ'Ν ἈΜΦΙ-
ΤΕΙΧΗ τιθέασιν. εὐρήσεις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλ-
λοις πᾶσι τῶν ποιητῶν τοιαῦτα ἐξετάζων. Τ.]

122. ΤΑ'ΚΕΙΣ ὦ Δ' Ἀεΐ. ἢ τό, τάκεις,
ἀντι τοῦ τήκεις καὶ διαμάζεις, ἢ καταχρηστικῶς ἀντι
τοῦ ἔχεις. τὸ πρῶτον οὕτως· τίνα οἰμωγῆν ἀκόρεστον
αἰεὶ ἔχουσα οὕτω σεαυτὴν τήκεις καὶ διαμάζεις καὶ φθεί-
ρεις, θρηνοῦσα τὸν σὸν πατέρα Ἀγαμέμνονα πάλαι
ἀλόντα ἀπάταις ὑπὸ τῆς δολίας καὶ ἀθεωτάτης μητρὸς.
τὸ δὲ δεύτερον οὕτως· τίνα οἰμωγῆν τήκεις, ἦτοι ἔχεις
αἰεὶ ὡς ἀκόρεστος, καὶ τὰ ἐξῆς.

[ΜΕΤΡ. 127. ὦ ΓΕΝΕ'ΘΛΑ ΓΕΝΝ.
Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ
μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι. οὐ ἡ ἀρχὴ, Νή-
πιος ὄστις· ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο κατὰ σχέσιν, κώ-
λων δὲ θ, ὦν τὸ α, ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές·
τὰ δὲ ἐξῆς δ, ἀναπαιστικά διμετρα ἀκατάληκτα·
(εἰ δὲ βούλει, δακτυλικά τετράμετρα) τὸ ζ,
ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· (εἰ δὲ βούλει, δακτυ-
λικόν) τὸ ζ, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον
εἰς δισύλλαβον· τὸ η, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ
θ, ἰαμβικὸν πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως
παράγραφος μόνη. Τ.]

127. ὦ ΓΕΝΕ'ΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐ-
γεῶν Μυκηναίων. ἤΚΕΤ' ἘΜΩ'Ν ΚΑΜΑ΄-

ΤΩΝ'). οἶδα, φησὶν, ἀ πράττω, καὶ εὐ λαν-
θάνει με, ὅτι ὑπὲρ τὸ θεῶν ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι
εὐνοεῖτε, ἵνα συνάπτη τῷ προκειμένῳ, ἤΚΕΤ'
ἘΜΩ'Ν ΚΑΜΑ΄ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥ΄ΘΙΟΝ.
ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ἘΑ΄ΤΕ Μ' ὦ ΔΕ. τοι-
οῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγο-
ρούμενοι, παρακαλοῦντες συγχαρῆσθαι θρηνοῦν.
ἌΛΥ΄ΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ
τὸ γεγηθένα, ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ διαχύσεως. Ομη-
ρος· (Ὀδ. Σ. 332.)

ἢ ἀλύεις, ὅτι ἱερὸν ἐνίκησας τὸν αἰλήτην.

[130. ΦΥΓΓΑ΄ΝΕΙ, ἠγουν διαφεύγει, λαν-
θάνει. ἀπὸ τοῦ φεύγω γίνεται φευγάνω· καὶ
ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, εἶτα, διὰ
τὸ ἐπαγόμενον γ, τροπῇ τούτου εἰς γ, φυγγάνω.
οὕτω γίνεται καὶ τὸ τυγχάνω, ἀπὸ τοῦ τεύχω
ἀχρήστου· καὶ τὸ ἀνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἦδω· καὶ τὸ
πυυθάνομαι ἀπὸ τοῦ πεύθομαι· καὶ τὸ ἐρυγγάνω
ἀπὸ τοῦ ἐρύγομαι, καὶ ἕτερα.

ΠΡΟΛΙΠΕ΄Ν. καταλιπεῖν.

131. ΣΤΟΝΑΧΕ΄Ν. στενάχω καὶ στο-
ναχῶ, τὸ αὐτό. εἰτὶ δὲ καὶ ἀμφοτέρω ποιητικῶ.
ΦΙΛΟ΄ΤΗΤΟΣ. φιλοφροσύνης. ἈΜΕΙΒΟ΄-

τ) ΟΙΔΑ ΤΕ Brunck.

MENAI, ἀποδιδούσαι. ὩΔ' ἈΛΥ΄ΕΙΝ. οὐ-
τως ὑπ' ἀμηχανίας ἀγανακτεῖν.

134. ἸΚΝΟΥΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ παρακα-
λῶ· ἀφικνοῦμαι δέ, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι καὶ
φθάνω.]

[132. καλῶς εἶπε τὸ ἈΜΕΙΒΟΜΕ-
ΝΑΙ. Φίλη γὰρ καὶ αὐτὴ ἦν τούτων· τῶν Φί-
λων δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐστὶν ἡ ἀμειβή. Τ.]

129. ΟὔΤΤΙ ΜΕ ΦΥΓΓΑΝΕΙ. οὐδαμῶς ἐκ-
φεύγει ἐμὲ τὸ εἶδέναι ταῦτα. ἀλλ' ἐγὼ οὐ θέλω προ-
λιπεῖν τὸν ἐμὸν πατέρα, τὸν ἄθλιον. τὸ δὲ Φυγγάνω
γίνεται ἀπὸ τοῦ Φεύγω κατὰ παραγωγὴν, ὡσπερ ἀπὸ
τοῦ θίγω, τὸ ψαύω, τὸ θιγγάνω.

[ΜΕΤΡ. 135. ἈΛΛ' ΟὔΤΤΟΙ ΤΟΝ Γ'.
Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ
ἀρχή, Ὡ παῖ παῖ. ἐστὶ δὲ κῶλον η, ὁμοίων κατὰ
πάντα ἐκείνη. ἐπὶ τῶ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται
σημεῖα, ἀλλὰ μόνη παράγραφος. Τ.]

135. ἈΛΛ' ΟὔΤΤΙ ΤΟΝ Γ' ἘΞ ἈΪΔΑ.
Ομηρος· (Ιλ. Ω. 524.)

οὐ γὰρ τις περὶ τῆς πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟΪΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἅπαντας
ἐφικέσθαι δεῖ. ΟὔΤΤΕ ΓΟΪΟΙΣ ΟὔΤΤΕ ΛΙΤΑΪ-
ΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς
θεούς. καὶ Δισχύλος· (Νιόβη.)

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐραῖ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ἘΦ-
ΓΗ. ἐπιθυμῆς. τί μοι, Φησί, τούτων γλίχθη,
ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνους καὶ
πένθη;

[135. ἀλλ' οὐκ ἀναστήσεις τὸν σὸν πατέρα
ἐκ τῆς λίμνης τοῦ Αἰδοῦ τοῦ παγκοίνου, ἦγουν τοῦ
πᾶσι κοινῷ, οὔτε διὰ γόων, οὔτε διὰ παρακλήσεων.
ἈΜΗΧΑΝΟΝ. ἦγουν ἀνίκητον, ἀθεράπευτον,
πρὸς ὃ οὐκ ἐστὶ μηχανήσασθαι. ἈΝΑ΄ΛΥΣΙΣ.
ἐπ' ἀνόρθωσις. τῇ ἀναλύσει ἐναντία ἡ σύνθεσις.]

[137. μὴ γράφε ΟὔΤΤΕ ΛΙΤΑΪΣ, ἀλ-
λὰ ΟὔΤ ΛΙΤΑΪΣ. οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον
ὀρθῶς πρὸς τὸ τῆς στροφῆς. οὐδὲν δὲ καινόν, εἰ
καὶ τὸ ΓΕ λείπει. εὔρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.]

140. ἈΝΑ΄ΛΥΣΙΣ, ἦτοι ἀναπόδοσις, καὶ
εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐπάνοδος. καλὰ γὰρ ἦν ἐξ ἀρχῆς,
εἶτα κακὰ γέγοιεν. εἰ δὲ τὰ κακὰ ἀναλύουσι,
πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἦτοι τὰ καλὰ, ἀναλύουσι. Τ.]

155. ἈΛΛ' ΟὔΤΤΟΙ ΤΟΝ Δ' ἘΞ ἈΪΔΑ.
ἀλλ' οὐδαμῶς ἀναστήσεις τοῦτον τὸν σὸν πατέρα, ἦγουν
ἀναβιώντι ποιήσεις, ἐκ τῆς παγκοίνου λίμνης τοῦ Ἀι-
δοῦ, ἦγουν τῆς πάντας δεχομένης· λίμνην δὲ ἢ τὴν λε-
γομένην Ἀχερουσίαν καλεῖ, ἢ αὐτὸν τὸν Ἀἰδην κατα-
χρηστικῶς.

158. ἌΛΛ' ἈΠΟ' ΤΩ'Ν ΜΕΤΡΪΩΝ. ἐπὶ τούτου δήλου ὁ Χορός ποιῶν, ὅτι οὐ καθόλου ἀπείργει τὴν Ἠλέκτραν μὴ θρηνεῖν Ἀγαμέμνονα· ἐκ τῶν μετρίων Φησί θρηνηῶν, οὓς σε δεῖ ποιῆν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς δηλονότι, ἐπὶ ἀμήχανον ἄλγος αἰὲ προσρχομένη καὶ θρηνοῦσα, ἀπόλλυται.

[ΜΕΤΡ. 142. ΝΗΪΠΙΟΣ ὍΣΤΙΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὁμοίον τῷ μετὰ τὴν στραφῆν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ὡ γενέθλα. ἐστὶ δὲ κῶλων ὁμοίων ἐκείνω, θ. εἰ δὲ τὸ πρῶτον κῶλον ἐν ἐκείνω μὲν ἐξ ἄλλων ποδῶν σύγκεται, τοῦτο δὲ ἐξ ἑτέρων, οὐδὲν θαυμαστόν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ εἰσὶ μέτρον καὶ οὗτοι κἀκείνοι. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παραγράφῳ. Γ.]

[142. ΝΗΪΠΙΟΣ, ὁ ἐν βρεφικῇ ᾧν ἡλικίᾳ, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀνήγχιος, μαρξός.

ΟΪΚΤΡΩ'Σ ΟΪΧΟΜΕ'ΝΩΝ. ἐλεεινῶς ἐφθαρμένων.]

144. ἌΛΛ' ἘΜΕ' Γ' Ἀ ΣΤΟΝΟ'ΕΣΣ' ἈΡΑΡΕΝ. Ἀττικῶς τὸ ἀραρέ με, ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Ἀριστοφάνης· (Βατρ. 103.) σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ἈΡΑΡΕΝ ἀντὶ τοῦ, σύμφωναν πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ αἰδῶν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσίν"), τούτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν αἰὲ τὸν

u) φρεσί Brunck.

Ἴτυν στενάζουσιν. ΑΤΥΖΟΜΕ'ΝΑ. ἐκπλητομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὄδυρομένη *). ΔΙΟΣ ἌΓΓΕΛΟΣ. ὅτι δὲ *) τὸ ἔαρ σημαίνει. Ομηρος· (Οδ. Γ. 518.)

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῖς αἰδῶν καλὸν αἰείδησιν ἔαρος νέον ἰσταμένοιο.

ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακά, καὶ τὴν παραθρυλλουμένην **) ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον τέρας, καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ *) γιγνόμενον εἰς τεραστίαν b) τῆς φύσεως. καὶ Σαπφῶ· Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφωτος αἰδῶν. ΣΕ' Δ' ἘΓΩΓΕ ΝΕΜΩ ΘΕΟ'Ν. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μερίζω σέ. ἘΝ ΤΑ'ΦΩΙ ΠΕΤΡΑΪΩΙ. τούτεστιν ἀπολιθωθεῖσα. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Ω. 615.)

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἐμμεναι εὐνάς.

[146. Ἄ ἼΤΥΝ. οὕτως ἦν βῆδιον λέγεσθαι, Ἄλλ' ἐμὲ ἤρεσε κατὰ τὰς φρένας ἢ περὶ τὸ στενάζειν ἀσχολουμένη ἢ τοῦ Διὸς ἄγγελος ὄρνις, ἣτις ταραττομένη αἰὲ ὀλοφύρεται Ἴτυν Ἴτυν·

x) ὄδυρομένη Brunck.

y) ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι — Brunck.

z) περιθρυλλ. Brunck.

a) αὐτῆς Brunck.

b) τεραστίαν Brunck.

νυνὶ δὲ συνυπάγει τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ, Ἦτις ὄρνις Διὸς ἄγγελος ἀτυζομένη αἰεὶ ὀλοφύρεται Ἰτυν Ἰτυν. ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. Θεὸν σε ἔχω, καθότι δακρύεις ἐν τάφῳ πετραίῳ. τὸ δὲ ΑΙΨ ΑΙΨ καθ' ἑαυτὴν λέγει.]

[146. ΔΙΟΣ ἌΓΓΕΛΟΣ. ἤγουν ἡ ἀηδὼν, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτὸν Φιλάνθρων. ἢ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἐρμηνεύει. ἢ διὰ τὸ ἐν ἔαρὶ κατάρχεσθαι τῆς αἰῶντος, ὅτε τὰ Διάσια ἐγένετο, ἣτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διός. τὸ δὲ ἌΡΑΡΕ καὶ ἡμέσθη πρὸς δοτικὴν συντασσόμενον, οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα πρὸς τὸ ἘΜΕ, ἀλλὰ δεῖ λαμβάνειν ἐξωθεν τὴν εἰς πρῶθεσιν. ὡςπερ γὰρ Φαμὲν τὸ (11. κ'. 43.) χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, θεὸν γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ καὶ σοί, εἰς ἔξωθεν λαμβάνομεν.) οὕτω καὶ τοῦτο. ἔστι δὲ καθ' ὅλον καὶ μέρος. μέρος γὰρ τὸ ΦΡΕΨΑΣ τοῦ ἘΜΕ. Φασι δὲ καὶ τινες τὸ ἌΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ ἀρέσκει, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποθ' εὐρόντες ταύτην τὴν σημασίαν οὐς ἑατέον.

147. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ ἐπίγραμμα δι' ἱαμβῶν εἰς Νιόβην.

ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν·
ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον·
ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρὸς ἐστὶ καὶ τάφος.

148. τὸ ΑΙΨ ΑΙΨ οὐκ ἔστι πρὸς τὴν Νιόβην, ἀλλὰ διὰ μέσου ἡ Ηλέκτρα τίθησιν· εἰ δὲ γράψαι ΑΙΕΪ, διὰ τὴν Νιόβην εἶποις. Τ.]

144. ἌΛΛ' ἘΜΕ Γ' Ἀ ΣΤΟΝΟ΄ΕΣΣΑ. ἀλλ' ἐμὲ ἤρυσσε κατὰ τὰς Φρένας ἢ ὄρνις, ἢ ἀηδῶν, ἢ ἄγγελος τοῦ Διός, ἢ τοι σημαίνουσα τὸ ἔαρ, ὅπερ ἐστὶ τοῦ Διός, ἢ ἠχητικὴ, ἢ ατιζομένη, ἣτις αἰεὶ θρηνεῖ τὸν Ἰτυν. Ἡ δὲ ἱστορία· τὴν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα εἶναι ἀδελφάς, Πανδίουος θυγατέρας, Ἰτυν δὲ υἱὸν τῆς ἀηδόνας· καλεῖσθαι δὲ τὴν μὲν ἀηδόνα Πρόννην, τὴν δὲ χελιδόνα Φιλομήλαν. εὐηδοῦ· δι' οὐσης τῆς Φιλομήλας, εἰς ἔρωτα αὐτῆς τὸν Τειρέα ἐλθεῖν. ὁ δὲ Πανδίων ἦν δυνατός. λάθρα οὖν εἰσελθόντος τοῦ Τειρέως καὶ βίβασαμένου αὐτὴν. ὁ Ἰτυς τοῦτο ἰδὼν, ἠπέλει εἰπεῖν τῷ πατρὶ αὐτῶν. Πανδίονι, πᾶς ἦδη ὢν. Φοβηθεὶς δὲ ὁ Τειρέυς, τοῦτον ἀπέτεινε, τῆς δὲ Φιλομήλας τὴν γλώτταν ἀπέτειμε· ὁ δὲ Ζεὺς τὴν ἀνοσιουργίαν ἰδὼν, μετέβαλεν αὐτὰς εἰς ὄρνεις, καὶ ἡ μὲν Πρόκη πενθεῖ τὸν Ἰτυν, ὡς Φονευθέντα· ἡ δὲ Φιλομήλα. αἰὶνὰ ὁ Τειρέυς ἐποίησεν ταῦτα. ὁ δὲ Πανδίων καὶ αὐτὸς εἰς ὄρνιν μεταβλήθης, ζητεῖ τιμωρῆσαι τὸν Τειρέα, λέγων πού ἐστιν ὁ αὐτὸς Τειρέυς.

[ΜΕΤΡ. 150. Ο΄Υ ΤΟΙ ΣΟΪ. Ἡ στροφή αὐτὴ μονόστροφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ ἔχουσα· καὶ ἐστὶ κώλων ζ'. τὸ α σπονδειακὸν ἐφθημιμερές, ἦτοι δακτυλικὸν ἐκ σποιδείων· τὸ β, ἱαμβικὸν διμετρον βραχυκατάληκτον τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορείον· τὸ γ, ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς βάσεως ἐκ χορείου ἀρχομένης, καὶ τροχαϊκοῦ ἰθυφαλλικοῦ· τὸ δ, ὅμοιον, τῆς ἱαμβικῆς βάσεως ἐκ δακτύλου ἀρχομένης ἐν τούτῳ· τὸ ε, δακτυλικὸν

πενθημιμερές· τὸ ε, iamβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς χορείου· τὸ ζ, ὁμοιον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαύστου· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. ὈΛΒΙΟΣ ὈΝ. Σύστημα κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερές μονίστρεςφον, κώλων ιγ. ὦν τὸ α, iamβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ β, ὁμοιον· τὸ γ, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ δ, iamβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς δακτύλου· τὸ ε, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ζ, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν· τὸ η, iamβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ θ, τὸ θ καὶ ι καὶ ια, ὁμοια τῷ τρίτῳ· τὸ ιβ, ἀντισπαστικὸν ἡμιέλιον. τὸ ιγ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει μόνη παράγραφος. Τ.]

152. ΠΕΡΙΣΣΑ. πρὸς τὸ ἄχος περισσῆ, ἀντὶ τοῦ ἀμετρος ἐν τῷ θρηνηῖν. περισσῶς, φησὶν, ὀδύρη παρὰ τούτους, οἱς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι. Οἴα Χρυσόθεμις. ἡ Ομήρω ἀκολουθεῖ εἰρηκῶτι (Ιλ. Ι. 144.) τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Λγαμέμνονος. ἡ ὡς ὁ τὰ Κύπρια τέσσαράς φησι. ΚΡΥΠΤῆ, Τ' ἈΧΕΩΝ. ἡ μετοχή ἐστὶ τὸ ἈΧΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρυφθαι. ἡ ὁ ἐν ἤβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. ΒΗΜΑΤΙ. ἀντὶ τοῦ ὁδῶ, πομπῇ.

[154. τὸ Οἴα τινὲς ἀντὶ τοῦ καθὰ λέγουσι, λαμβάνοντες ἕξωθεν τό, διὰ τί οὐ ζῶεις καὶ σύ, καθὰ ζῆ ἢ Χρυσόθεμις, καὶ Ἰφιάνασσα; οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀμαθέστερον; ἔχει δὲ οὕτως. εἰπὼν γὰρ ὁ Χορὸς ἄνω, πρὸς ὅπερ ἄχος εἶ καὶ ὑπάρχεις περισσῆ καὶ περισσοτέρως προσκειμένη τῶν ἐνδόν· τούτεστι, πλέον τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτῇ ἀθυμῆις· τούτο εἰπὼν, ἐπειδὴ ἀρίστον ἦν τὸ ΤΩΝ ἘΝΔΟΝ, (πολλοὶ γὰρ ἐντὸς, οἱς οὐκ ἐμελε λυπῆς.) ἐρμηνεύων τούτο διὰ τὸ Οἴς Ὀμοθέει Εἶ καὶ Γοναῖ Ζύναϊμος, ἡγουν οἱς ἀδελφῇ τυγχάνεις, ἐπάγει τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπαρίθμησιν. δεῖν δὲ εἰπεῖν, ὦν ἀδελφῇ ἐστὶν ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ἰφιάνασσα, καὶ Ορέστης, ὁ δὲ πρὸς τὸ Χρυσόθεμις ἐπήγαγε λέγων, οἷα ζῶει ἡ Χρυσόθεμις, ἡ Ἰφιάνασσα, καὶ ὁ ἈΧΕΩΝ καὶ λυπούμενος ἐν κρυπτῇ ἤβῃ, ἡγουν ὁ λάθρα ἀναστρεφόμενος παρὰ τῷ Στροφίῳ, καὶ διὰ τὸν πατέρα λυπούμενος, ὁ Ορέστης. ἰστέον δὲ, ὅτι Εὐριπίδης καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν τὴν αὐτὴν φασι, καὶ Σοφοκλῆς οὕτως. ἀποροῦσι δὲ πᾶς Ἰφιανάσσης τῆς Ἰφιγενείας ἐν ὑπερβορέοις οὔσης νῦν μνημονύει, καὶ φάμεν ὅτι ὡσπερ τὸν Ορέστην ἀπόντα λέγει, οὕτω καὶ ταύτην. ἀπαρίθμησιν γὰρ μόνην ποιῆται, εἰ καὶ ΤΩΝ ἘΝΔΟΝ παρακεκινδυνεύματος ἐέρηκεν. οὐδεὶς γὰρ ἐνδόν, ἀλλ' εἴ ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ἡλέκτρα. μαρτύριον δὲ τοῦ Οἴα, ἄλλα τε μυθία, καὶ τὸ

παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις. (19.) ἀπαριθμούμε-
νος γὰρ ἐκεῖ τοὺς Ξέρξου στρατηγούς Φησιν·

οἱ δ' ἐπὶ ναῶν περὶ τε βάρην·

πολέμου στίφος παρέχοντες·

οἷος Ἀμίστρης, ἡδ' Ἀρταφρένης,

καὶ Μεγαβάξης — καὶ τὸ ἐξῆς. Τ.]

150. ΟὔΤ ΤΙ ΣΟΙ ΜΟΥΝΑΙ. ὦ τέκνον!
οὐδαμῶς ἐφάνη καὶ ἐπῆλθέ σοι μόνη ἀπὸ των βροτῶν
ἄχος πρὸς δ' σὺ ὑπάρχεις περισσῆ ἀπὸ των ἐντός ὄν-
των, οἷς ὑπάρχεις ὁμοῦ, ἡγουν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος·
ἐπεὶ καὶ ἡ Χρυσόθεμις ζῆ, σὴ ἀδελφῆ οὐσα, καὶ ἡ
Ἰφινασσα ὁμοίως. ἔστι δὲ αὕτη. ἦν Εὐρικίης ἐφη
Ἰφιγένειαν. οὐ δαῖ σὲ οὖν, Φησί, περιττοτέρως ἀχθε-
σθαι τούτων, ἐπεὶ κοινὸν τὸ πάθος ὑμῶν.

[157. ΟΛΒΙΟΣ ΟΝ. συνυπάγει τὸν
λόγον ἐνταῦθα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ. οφείλων
γὰρ λέγειν, Ολβιος Ορέστης, ὃν ἡ κλεινὴ γῆ δέ-
ξεται τῶν Μυκηναίων, ὃ δὲ λέγει, Ολβιος ὄντινα
Ορέστην ἢ κλεινὴ γῆ τῶν Μυκηναίων δέξεται ποτε
εὐπατριδῆν, ἀντὶ τοῦ περιφανῆ μολόντα εἰς τήνδε
τὴν γῆν εὐφρονι βήματι, ἀντὶ τοῦ πομπῆ ἡδέα,
τοῦ Διός.]

161. ἈΚΑΜΑΤΟΥΣ. ἀκαμάτως καὶ
ἀδιалаίπτως. λέγοι δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει. ἢ
οὐ κεκμηκότως.

163. ΟΪΧΝΩ. περιέρχομαι. ΜΥΔΑ-
ΛΕ'Α. διάβροχος τοῖς δάκρυσιν. ἈΝΗ'ΝΥ-

ΤΟΝ. ἀτελείωτον. ὮΝ Τ' ἘΠΑΘΕΝ, ὮΝ
Τ' ἘΔΑ'Η. ὦν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν.
διέσωσε γὰρ αὐτόν. ὦν δὲ ἐδάη, ὅτι συνεχεῖς
ἐπαμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἰγύπτου.

[161. ἈΚΑΜΑΤΑ. ἀκαμάτως, ἀνευδό-
τως. ἈΝΤ'ΜΦΕΤΤΟΣ, ἄγαμος. ΟΪΧΝΩ.
ἀναστρέφωμαι. περιέρχομαι. οἰχνῶ γέγονεν ἀπὸ
τοῦ οἰχομαι παρειθέσει τοῦ ν· μετέπεσε δὲ εἰς
τὴν τῶν περισπωμένων συζυγίαν, ὡς περ καὶ τὸ
ἀφικνοῦμαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ἴκομαι παρενθέσει
τοῦ ν. ἀπὸ δὲ τοῦ οἰχνῶ καὶ ἴχνος διὰ τοῦ ι.

165. ὮΝ Τ' ἘΠΑΘ', ὮΝ Τ' ἘΔΑ'Η.
καὶ ὦν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ, καλῶν, καὶ ὦν
ἔμαθε. τί γὰρ εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ
ἀπάτην ἔχον, τουτέστι ψευδές; ΠΟΘΕΙ'. ὁ
Ορέστης, Φανῆναι ἀπὸ κοινοῦ.]

[166. οὐχ ἡ ἀγγελία ἠπατάτο, ἀλλ' ἀπὸ
ταύτης Ηλέκτρα. διὰ τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν
τὸ ἈΠΑΤΩ'ΜΕΝΟΝ λέγει; καὶ φαμεν, ὅτι
ἀπὸ τοῦ πάσχοντος τὸ ποιοῦν. ἡ ἀγγελία μὲν
γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίησεν, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν. ἄλ-
λος τε δέον ἀπαταμένη ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ
ΤΙ εἴρηκεν. ἢ γὰρ ψευδῆς καὶ ματαία ἀγ-
γελία, ἀπαταμένη ὡς περ ἐστὶ, πάσχουσα τὴν
ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μνηύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ
ψευδῶς μνηύεσθαι. Τ.]

166. ἌΡΧΕΤ' *) ἈΓΓΕΛΙΑΣ ἈΠΑΤΩ-
ΜΕΝΟΝ. ὤφειλεν ἐνεργητικῶς εἰπεῖν, ἀπατῶν. ποῖ-
ον εἶδος ἀγγελίας οὐκ ἔρχεται ἐμοὶ ἀπατῶμενον. ἢ τοι
ἀπάτης γέμον. πᾶσα γὰρ ἀγγελία ἢ περὶ τοῦ Ὁρέ-
στου ἐρχομένη μοι ἀπάτης ἐστὶ βεστή.

[ΜΕΤΡ. 169. ΘΑΨΕΙ ΜΟΙ. Καὶ αὐ-
τὴ ἢ στρεφὴ μινόςτρεφός ἐστιν, ἀντιστροφὴν μὴ
ἔχουσα· καὶ ἐστὶ κῶλων ια. τὸ πρῶτον, ἀναπαι-
στικὸν ἐφθημιμερές· τὸ β, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος
δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ γ καὶ τὸ δ, ἰωνικά τρί-
μετρα καταληκτικά ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ ἰω-
νικοῦ, ἐπιγρίτου τρίτου καὶ βακχίου, ἢ ἀμφι-
βράχους· τὸ ε, ἀναπαιστικὸν ἢ δακτυλικὸν πεν-
θημιμερές· τὸ ς, ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές· τὸ
ζ, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ η, ἰωνικὸν
δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος πρώτου ἀντὶ
ἰωνικοῦ, ἢ ἐπιγρίτου καταληκτικοῦ· τὸ θ, τρο-
χαϊκὸν ἐφθημιμερές εὐριπίδειον· τὸ ι, δακτυλικὸν
τετράμετρον· τὸ ια, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερ-
κατάληκτον, ἔχον τὸν δεῦτερον πόδα προκελευ-
σματικὸν, ἥτοι τετράβραχυν. ἐπὶ τῷ τέλει πα-
ράγραφος μόνη. Τ.]

172. ΩΨ ΤΟ'Ν ὙΠΕΡΑΛΓΗΨ ΧΟΪΛΟΝ.
ᾧ τινι, τῷ Δίῃ, τὸν ὑπεραλγοῦντα, τὸν ἄγαν
ἐδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέ-

*) Ἄρχετ'. Sic in Cod. v. Varietat. Lectiois ad h. v. Pur-
gold.

μουσα, μὴ ὑπερβολῇ χρῶν τοῖς λυπηροῖς καὶ δε-
νοῖς, μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν. ἀλλὰ μέμνησο μὲν
αὐτῶν· γενναίως δὲ Φέρε. ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον
ἔχθαιρε, μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἐχθρας. ΧΡΟ-
ΝΟΣ ΓΑΡ ΕΥΜΑΡΗΣ. ὁ γὰρ χροῖος εὐμα-
ρῶς παρέρχεται. ἐνίοτε δὲ οὐ*) μετ' ὀλίγον αὐτο-
μένου τοῦ χρόνου, ἤξει Ορέστης. ἢ εὐχερῆς ἐστὶν
ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. ΚΡΙ-
ΣΑΝ. Φωκικὴν. Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος.
ΒΟΥΝΟΜΟΝ. βίων θρηπτικὴν. ἈΠΕΡΙ-
ΤΡΟΠΟΣ. ἀνεπίστρεφος, ἀνεπέλευστος. εὐθεν
καὶ τὸ (Ιλ. Β. 295.) περιτρεπέων ἐνἑαυτός. ἀπὸ
κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ορέστης
ἀπερίτροπος, ὅς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ
κάτω θεός. ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ορέστου τιμωρηθῆ-
σονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν
τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνηρημένου προσδέκα. τινὲς
δὲ τὸ ἀπερίτροπος, ἐπὶ μὲν Ορέστου, ἀνεπέλευ-
στος· ἐπὶ δὲ τοῦ δ) Πλούτωνος, ἀνεπίστροφος τοῦ
τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν. πολλάκις γὰρ τὸ κα-
τὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. καὶ
Ομηρος· (Ιλ. Λ. 328.)

ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω.
τὸ ἐλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστὶν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ
δίφρου, ἀντὶ τοῦ ἐλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀν-

c) δ' οὖν Brunck.

d) τοῦ omittit Brunck.

τι τοῦ ἐφόνευσαν. ΟΥΤΘ' Ὁ ΠΑΡΑ ΤΟΝ
'ΑΧΕΡΟΝΤΑ. οὔτε ὁ Λιδίης ἀνεπίστροφος (ἀπὸ
κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος) τοῦ τούς ἐχθροὺς
μετελθεῖν· ἀλλ' ἔχει ἐπίστροφὴν, καὶ ἐπιμέλειαν
ποιεῖται.

[171. ΚΡΑΤΥΝΕΙ. κρατεῖ, ἄρχει. ΕΥ-
ΜΑΡΗΣ. εὐμαρείας πάροχος, ἦγουν εὐ-
κολίας.]

176. Κρίσσα, πόλις τῆς Φωκίδος. τὴν
ἀκτὴν τὴν Κρίσσαν, ἀντὶ κτητικῆς, τούτεστι τῆς
Κρίσσης.

179. ΠΑΡΑ ΤΟΝ. κατὰ τὸν. καὶ ἐν τῷ
περὶ λόγῳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ σύνταξις τῆς παρὰ
προθέσεως.]

[175. διὰ τὸ βραδίας φέρειν τὸν χρέον, νῦν
μὲν ταῦτα, νῦν δ' ἐκεῖνα, εὐμαρῆ θεὸν ἐκάλεσε.
λέγει δὲ τούτο, ἵν' αὐτὴν παραμυθήσεται, ὡς
ἔλθῃ ποτὲ Ορέστης, καὶ παρὰ τῶν σῶν ἐχθρῶν
λήψεται δίκην. Τ.]

176. Ὁ ΤΑΝ ΚΡΙΣΣΑΝ. Κρίσσα πόλις τῆς
Φωκίδος. Κρισσαία δὲ ἡ χώρα καὶ ἡ ἀκτὴ· καὶ Κρισ-
σαῖος κόλπος, ὁ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης.

179. 'ΑΧΕΡΟΝΤΑ. 'Αχέρων ποταμὸς ἐν 'Αι-
δου, ὄν καὶ Πυριφλεγέθοντά Φασι. καὶ 'Αχερουσία λί-

μνη ἐν αὐτῷ. 'Αἶδου δὲ καὶ 'Αχέρωντος, καὶ 'Αχερου-
σίας ὁ Πλούτων ἤρχε μετὰ Περσεφόνης.

[ΜΕΤΡ. 180. 'ΑΛΛ' 'ΕΜΕ' ΜΕ'Ν.
Σύστημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς μενότερεςφον, κῶλων
ι. τὸ πρῶτον, παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν,
ἐκ πᾶινων πρώτου καὶ τετάρτου καταληκτικοῦ·
τὸ δεύτερον, ὁμοιον, ἐκ πᾶινων τετάρτου καὶ βακ-
χείου· τὸ τρίτον, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατά-
ληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς χορείου· τὸ τέταρτον,
τρσχαϊκὸν μονόμετρον· τὸ ε, τὸ ς, τὸ ζ καὶ τὸ η,
δακτυλικὰ τετράμετρα· τὸ θ, ἀντισπαστικὸν
ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ ι, ἰαμβικὸν δι-
μετρον ὑπερκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγρα-
φος μόνη. Τ.]

180. 'ΑΛΛ' 'ΕΜΕ' ΜΕ'Ν Ὁ ΠΟΛΥΣ.
οἶον, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς, καὶ ὁ
πλείων με, Φησί, βίος ἀπολέλοιπε, μηδέποτε ἐν
ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην, ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν
ὑπὲρ ἐκδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται. 'ΑΣ ΦΙ-
ΛΟΣ ΟΥΤΙΣ 'ΑΝΗΡ. ἦτοι ἧς φίλος οὐδεὶς
πρόσιταται· ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν
εὐλαβούμενοι, ἢ ἐκεῖνο·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι.

'ΕΠΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ μέτρικος. 'ΑΝΑΞΙΑ.
ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος. ΟΙΚΟΝΟ-
ΜΩ. ἀντὶ τοῦ διαιωμαι τοὺς πατρῶς οἶκους.

ΩΔΕ ΜΕΝ ἈΕΙΚΕΪ. δεικτικῶς τὸ ὩΔΕ. ἔλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ λεληθότως ἐμφανῶν τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

[184. ἘΠΟΙΚΟΣ. ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ οὔσα, ξένη. ἈΝΑΞΙΑ. μηδεμιᾶς Φροντίδος ἀξία.

186. ἈΕΙΚΕΪ. αἰσχροῦ, ἀπρεπεῖ· παρὰ τὸ μὴ εἰκέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθήκεν.]

[181. ἈΝΕΛΠΙΣΤΟΣ. δέον ἀνέλπιστον εἶπεν πρὸς τὸ ἘΜΕ΄, πρὸς τὸ ΒΙΟΤΟΣ ἐπήνεγκεν. Τ.]

184. ἈΔΔ' ἈΠΕΡΕΪ. ἀπερεῖ, καθ' ἀπερεῖ, οἴονεῖ, ὡσανεῖ, πάντα ταῦτα ὁμοιώσεως εἰσιν ἐπιβήματα.

[ΜΕΤΡ. 188. ΟΪΚΤΡΑ΄. Ἡ στροφὴ αὐτὴ κατὰ σχέσιν ἐστίν. (ἔχει γὰρ καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ ἐστὶ κῶλον η) τὸ α, δακτυλικὸν ἢ ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές· τὸ β, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἢ δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ γ, ὁμοιον, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ, τὸ ε, τὸ ς καὶ τὸ ζ, ὁμοια, ἀναπαιστικά δίμετρα· τὸ η, τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν· ἐξῆς παράγραφος καὶ διπλαῖ, ἔσω γενευκυῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, καὶ ἔξω. Τ.]

188. ΟΪΚΤΡΑ΄ ΜΕΝ ΝΟ΄ΣΤΟΙΣ ἈΥΔΑ΄. ἡ ἀγγελία ἢ περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρὸς οἰκτρὰ

ἐγένετο, εὐθὺς ἀνευρεθέντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἈΥΔΑ΄. οἰκτρὰ σοι οὖν γέγονεν ἡ Φωνή, ἡ ἀγγέλλουσα περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρὸς· οἰκτρὰ δὲ καὶ περὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ. οἶον, οἰκτρὰ πέπονθας, καὶ ὅτε ἤκουσας παρῆναι Ἀγαμέμνονα, προσδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται· οἰκτρὰ δὲ, ὅτι καὶ ἡ πράξις γέγονε, καὶ ἀνηρέθη. ἈΝΤΑΪΑ ΓΕΝΥΩΝ. ὅτε ἀνταΐαν ἐπλήγη ἀπὸ γενύων παυχάλκων, ὃ ἐστὶ πελέκεων. γένυς γὰρ εἶδος πελέκεος^ε). ΔΟ΄ΛΟΣ ἦΝ Ὁ ΦΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ ὁ φρασάμενος, ἐπινοησάμενος· ὃ δὲ ἀνελῶν, ἔρως. δι' ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνείλον Ἀγαμέμνονα. δόλος ὁ φρασάμενος τὴν ἐστίασιν, ἐν ἣ ἀνηρέθη. ΠΡΟΦΥΤΕΥ΄ΣΑΝΤΕΣ. προσκεψάμενοι, προκατασκευάσαντες. ΜΟΡΦΑ΄Ν. μορφήν, τύπον. τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἢ τὴν ὄψιν, ἣν εἰργάσατο τοῦ Φόνου. ἜΙΤ' ὍΤΥΝ ΘΕΟ΄Σ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χερὸς τὸ μὲν πράγμα λέγει· τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

[192. ἘΡΟΣ. μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. ὅτι δὲ καὶ μικρὸν γράφεται, δηλὸν ἐκ τῆς αἰτιατικῆς. τὸν ἔρον γὰρ λέγομεν. καὶ Ὅμηρος· (Ἰλ. α. 469.) ἐξ ἔρον ἔντο. ἜΙΤΕ ΒΡΟΤΩ΄Ν, εἴτε τις ἀπὸ τῶν βροτῶν.]

[189. ἘΝ ΚΟΪΤΑΙΣ ΠΑΤΡΩ΄ΛΙΣ,

^ε) πελίκως Brunck.

ἦγουν εἰς αὐτὸν κατεκλίθη μετὰ τὸ λελοῦσθαι Ἀγαμέμνων, καὶ παρὰ Κλυταιμνήστρας ἀπόλωλεν, ἐνδυσθεὶς χιτωνίσκον κεφαλῆς καὶ χειρῶν οὐκ ἔχοντα ἐξοδόν, εἰ καὶ μὴ Σοφοκλῆς οὕτω λέγει.

190. τὸ ΣΟΙ' ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἀργόν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πληγὴ πρότερον ἑτέρων ὑπ' αὐτῆς ἐλογίσθη, διὰ τοῦτο τὸ ΣΟΙ' λέγει.

192. συλλογιστικῶς ἐνταῦθα τὸν ἔρωτά Φησι τὸν Φόνον ἐργάσασθαι. ἔρωτος μὲν γὰρ δόλον ἀπέτεκεν· ὁ δὲ τὸν Φόνον ἐμηχανήσατο. ἀρ' οὖν οὐκ ἄλλος αὐτ' ἔρωτός ἐστιν, ὁ τὸν Φόνον ἐργασάμενος. πρότερον δὲ κειμένου τοῦ μέσου, ὑστερον τέθειται τὸ συμπέρασμα. ἴστέον δέ, ὅτι ἔρωτα τινὲς ἐνταῦθα τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας πρὸς Αἰγίσθον ἐξέλαβον, καὶ δόλον, δι' οὗ αὐτὴ ἐμηχανήσατο τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον. πρὶν γὰρ τοῦτον ἐκ Τροίας ἐλθεῖν, τὸ τοῦ Φόνου δράμα συνσκευάσθη. Τ.]

188. ΟΪΚΤΡΑ ΜΕΝ ΝΟΣΤΟΙΣ ΑΥΔΑΪ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα οἰοῦναι ἀποτείνεται ὁ Χορὸς· ὦ Ἀγαμέμνον! ἔλεεινή μὲν ἦν ἡ Φωνὴ ἐκείνη, ἥτοι ἡ ἀγγελία τῶν σῶν νοστων, ἥτοι τῆς σῆς ὑποστοφῆς. ἔλεεινή δὲ ἦν, ἡ βουλὴ ἐπεινὴ δηλονότι, ἢ τις ἐγένετο ἐν τῇ σου πατρὸς κοίτῃ, ἦγουν ἐν τοῖς οἴκοις αὐτοῦ, ὅτε ἀρμήθη ἐναντία πληγὴ κατὰ τῶν σῶν σιαγόνων τῶν παγχάλλων, ἢ τοι τῶν ἰσχυροτάτων, ἢ τῶν λκιπρῶν, τῆ εὐγενείᾳ καὶ ἀξίᾳ, ἢ ἐν τῶν γενύων, ἥτοι τῶν στο-

μάτων τοῦ πελέκειος τῶν παγχάλλων, ἥτοι τῶν ἰσχυροτάτων· δόλος ἦν καὶ ἀπάτη ὁ Φράσας, ἥτοι ὁ συμβουλεύσας Αἰγίσθω καὶ Κλυταιμνήστρᾳ Φονεῦσαι σε· καὶ ἔρωτος ἦν ὁ ἀποκτείνας σε.

[ΜΕΤΡ. 196. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΪΝΑ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, εὐ ἢ ἀρχῇ. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθη· ἔστι δὲ κῶλον ιβ. τὸ πρῶτον ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· (εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τετράμετρον) τὸ β, ὅμοιον, ἑφθήμερες· τὸ γ, ὅμοιον τῷ α· τὸ δ, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ε, δακτυλικὸν πενθήμερες· τὸ σ, ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἰαμβον ἔχον τὸν α πόδα, ἐν δὲ τῷ β, συνίησιν· τὸ ζ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ παίανος πρώτου καὶ ἰωνικῷ· τὸ η, τροχαϊκὸν ἑφθήμερες εὐριπίδειον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα χορεῖον· τὸ θ, ἀσυάρεττον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἰαμβικῆς βάσεως· τὸ ι, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸν πρῶτον ἔχον πόδα δάκτυλον· τὸν δὲ β, χορεῖον· τὸ ια, ὅμοιον τῷ α, δακτυλικὸν τετράμετρον· τὸ ιβ, τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη. Τ.]

196. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΪΝΑ. ὦ ἡμέρα ἐκείνη ἢ ^f) ἐλθοῦσα ἐμοὶ ἐχθίστη· ἢ μάλιστα με-

f) ἢ omittit Brunck.

μισημένη πασῶν ἡμερῶν. τὸ δὲ ΠΛΕΨΟΝ περισσόν. Ὡ ΔΕΪΠΝΩΝ ἈΡΡΗΤΩΝ. τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, Φησί, τῶ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ὀλέθρῳ, ἃ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. ἘΚΠΑΓΓΑ ΠΑΨΘΗ. μεγάλα. ΔΙΔΥΜΑΪΝ ΧΕΡΟΪΝ τῆς Κλυταμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου. Αἶ Τὸν Ἐμοῖον εἶλον βίον. πάνυ περιπαθῶς. αἴτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνείλον, καὶ παρέδωκαν τοῖς ἐχθροῖς. ΠΟΪΝΙΜΑ. ποιῆς ἀζία. ποιῆ δὲ λέγεται ἐπὶ μόνῃ καταβολῆς χρημάτων. Ομηρος, Ποιῆν οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνεώτος. καί, Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας. Τοῦ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ ποιῆν δεξαμένῳ^ε).

206. ΑΓΛΑΙΑΣ. ἠδονῆς, δ' ἔξῃς.

[200. ΤΟΥΣ Ἐμοῖος. ὦ Φαίλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ Ἐκπαγλ' Ἀχθῆ, ἃ ὁ ἐμὸς εἶδε πατῆρ· ὁ δὲ πρὸς τὸ σημαίνον ἀποδοῦς, λέγει, οὗς θανάτους ἀπρεπεῖς εἶδεν ὁ ἐμὸς πατὴρ ἀπὸ διδύμων χειρῶν.

ε) Ομηρος· (Ιλ. Ι. 628.)

καὶ μὲν τὸς κε κασιγνήτῳ Φίνοιο ποιῆν, ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνεώτος· καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας, τοῦ δὲ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ ποιῆν δεξαμένου.

Bruck.

201. Αἶ Κεῖς. ἀπρεπεῖς, ἀσχεροῦς. ΔΙΔΥΜΑΪΝ ΧΕΡΟΪΝ. ἢ πληγὴ γὰρ τοῦ πελέκεως δι' ἀμφοτέρων γίνεται τῶν χειρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

204. Οἶς Θεός. ἀπὸ τῶν χειρῶν μεταβαίνει ἐπὶ τοὺς ἐργασαμένους ταῖς χερσὶ.

206. ΜΗΔΕΨΟΤ. μηδὲ ἀπολαύσαιτό ποτε λαμπρότητος. Ἀντ'σαντες, πληρώσαντες, ἐργασάμενοι.]

[196. τὸ ΠΛΕΨΟΝ περισσόν. ἀρκεῖ γὰρ τὸ Ἐχθίστα πρὸς γενικὴν συντετάχθαι. καὶ τὸ μὲν Ἐχθίστα πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ ἐχέτω τὴν δύναμιν, τὸ δὲ ΠΛΕΨΟΝ πρὸς τὸ Ἐχθίστα. ἢ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἐχέτω δύναμιν πρὸς τὸ ΠΑΣΑΝ· δεῖγμα γὰρ τοῦ ἐχθους ὑπερβολῆς, ὡς περ ὅτε δύο ἢ τρεῖς ἀρνήσεις τίθεμεν εἰς ἀρνήσιν μείζονα· πολλάκις δὲ καὶ λέξεις.

201. τὸ Ἀχθῆ καὶ τὸ Θανάτους ταυτὸν ἐστίν. εἰποῦσα γὰρ Ὡ Ἐκπαγλ' Ἀχθῆ, ἐπήγαγε τὸ Ἐμοῖος εἶδε πατῆρ Θανάτους ἀεικεῖς, εἰ καὶ τὸ Ἀχθῆ κλητικὴ ἐστίν, τὸ δὲ Θανάτους αἰτιατικὴ. τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὸ Ὡ συντασσόμενον, τὸ δὲ Θανάτους πρὸς τὸ εἶδε. ἐστὶ δὲ τοῦτο ὅμοιον τῶ (Αι. 1058.)

M

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ἔδ' εἴληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προῦκείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

μη λάβης δὲ τὸ ΔΙΔΥΜΑΙΝ ἀντὶ δοτικῆς, ἵνα
καὶ τὴν ἐν ἔξωθεν λάβης, ἀλλ' ἀντὶ γενικῆς, οὐ-
τῶ· θανάτους διδύμων ἐχθρῶν, ἡγουν οὗς αἱ δι-
πλαῖ χεῖρες εἰργάσαντο Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγί-
σθου. Τ.]

198. Ὡ ΔΕΙΠΝΩΝ ἈΡΡ' ἩΤΩΝ. ὦ
ἄχθῃ ἀπαγλα. ἦτοι μίσει ἐκπληκτικά, καὶ μεγάλα ἐκ
τῶν δειπνῶν τῶν ἐπεινῶν. διὰ τοὺς θανάτους λέγω, οὗς
εἶδεν, ἦτοι εἰδέατο ὁ ἐμὸς πατήρ ἀπρεπείς ἐν χειρῶν
διπλῶν, ἡγουν τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας,
αἵτινες ἔλαβον τὴν ἐμὴν ζωὴν ἐκδοτον, αἵτινες ἀπώλε-
σαν ἐμέ.

204. ὍΙΣ. τοῖς Φονεύσασι δηλονότι τὸν ἐμὸν
πατέρα. μηδαμῶ δὲ ἀνωτέρω πρόσωπα εἰπῶν, ἐνταῦ-
θα εἶπεν, οἷς, διὰ τὸν Αἰγίσθου καὶ τὴν Κλυταιμνή-
στραν.

[ΜΕΤΡ. 208. ΦΡΑΪΖΟΥ ΜΗ'. Ἡ ἀν-
τιστροφὴ αὕτη τῆς ἀνω ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρχὴ
Οἰκτρα μὲν νόστοις. ἐστὶ δὲ κῶλων η, ὁμοίων κα-
τὰ πάντα ἐκείνη. ἐπὶ τῷ τέλει παραγράφος
μόνη. Τ.]

208. ΦΡΑΪΖΟΥ ΜΗ' ΠΟΪΣΩ ΦΩ-
ΝΕΙΝ. ὁ Χερὸς ἐπιτιμᾷ τῇ Ηλέκτρῃ μὴ ἀντι-
κρυσ ταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ
Αἰγίσθου χωρεῖν. ΟΪ ΓΝΩΜΑΝ ΊΣΧΕΙΣ.

οὐ νοεῖς, οὐ γιγνώσκεις, Φησὶν, ἐξ οἷων ἀγαθῶν
εἰς τί ἀνιαρὸν ἐλήλυθας; ΟΪΚΕΙΑΪΣ. ἦτοι τὰς
συγγενικάς, ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας, καὶ οὐκ ἀλλα-
χόμεν. ΣΑΪ ΔΥΣΘΥΜΩ, ΤΙΚΤΟΥΣ'
ΑΕΙ. σαυτῇ γενῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμῶ-
ταί σοι ἢ ψυχῇ, ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὐσης.
ΤΑ ΔΕ ΤΟΓΣ ΔΥΝΑΤΟΓΣ ΟΪΚ' ἘΡΙ-
ΣΤΑ. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἐριδος δεῖ εἰς ταῦτα
προσπελάζειν. ἀντὶ τοῦ, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν
τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως ταῦτα δέ, ἃ πράτ-
τεις, οὐκ ἐρίστα τοῖς κρατοῦσιν ἐστὶ. τούτεστι,
τὴν περὶ τούτων Φιλοκενίαν πρὸς τοὺς κρατοῦν-
τας πειεῖσθαι, ἀσύμφορον. ΠΛΑΪΘΕΙΝ. πε-
λάζειν.

[208. ΦΡΑΪΖΟΥ. σκόπει. ΠΟΪΣΩ. πόρ-
ρω, πλείω τοῦ πρέποντος.

212. ΠΟΛΥ ΓΑΡ ΤΙ. πολὺ ἐκτίσω τὸ
πλήθος τῶν κακῶν, διὰ τῆς σῆς δυσθύμου ψυχῆς
τίκτουσα αἰεὶ ταραχὰς καὶ ἐρίδας. ΔΥΣΘΥ-
ΜΩ, σκληρῶ, βαρυθύμῳ. τῷ δυσθύμῳ ἐναντίον
ὁ εὐθύμος.

215. ΟΪΚ' ἘΡΙΣΤΑ. οὐκ ἀξίαν ἔριν
ἔχοντα. ἐριστῆς, ὁ Φιλόνεικος· ἐριστικὸς δέ, ὁ ἐπι-
τηδείοτατα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, ὡς περ Φιλικός, ὁ
ἐπιτήδειος εἰς Φιλίαν· ἐριστὸν δέ, τὸ ἀξίαν ἔχον

τὴν ἔριν, ὡς περ παικτὸν παίγνιον, τὸ ἄξιον παίζεσθαι, καὶ παικτὴ παιδίᾳ, ἢ ἀξία παίζεσθαι.]

[208. ΜΗΨ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΨΝ, ἦγουν ἐκτὸς τοῦ δέοντος. δεῖ γὰρ σιγαῖν, καὶ μὴ κατὰ τῶν δυνατωτέρων θρασυστομεῖν.

210. ΟΨΚΕΨΑΣ. ἦτοι αὐτὴ ἑαυτὴν εἰς κινδύνους ἐμβάλλεις οὐ σωφρονούσα.

214. ΤΑΨ ΔΕΨ. ἦγουν ταῦτα ἅ καθ' ἑκάστην πράττεις θρηνοῦσα καὶ καταρωμένη, ΟΨΚ ΨΕΡΙΣΤΑΨ καὶ ἀξία εἰς μάχην καὶ ἄμυναν τοῖς δυνατοῖς ὥστε ΠΛΑΘΕΨΝ καὶ ἐγγυὺς ἶέναι, καὶ τὸ παράπαν βλάπτειν αὐτοὺς δύνασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν τούτων ἄνω καθεστῆκασι· σοὶ δὲ μάλλον ταῦτα πολλὴν ἄγει τὴν βλάβην· μισεῖσθαι λέγω παρ' ἐκείνων, καὶ ἐν Κερὸς μοῖρα δοκεῖν. Τ.]

215. ΨΕΡΙΣΤΑΨ ΗΛΛΑΨΘΕΨΝ. ἐριστῆς, ὁ φιλόνηκος. ἐριστικὸς δὲ, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων ἐρίζειν. ἐριστὸν δὲ, τὸ ἔχον ἔριν, ἢ τὸ ἄξιον ἔχειν ἔριν. * Φησὶν οὖν· ταῦτα δὲ, ἃ σὺ ποιεῖς, οὐκ εἰσιν ἐριστά, ἦγουν ἀξία ἔχειν ἔριν, ὥστε πλάθειν, ἦγουν πλησιάζειν τοῖς δυναμένοις, καὶ ποιεῖν τινα δηλονότι βλάβην αὐτοῖς, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ τῷ Κλυταμνήστρῳ.

[ΜΕΤΡ. 216. ΨΕΝ ΔΕΨΙΝΟΨΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὐ ἢ ἀρχῆ, Ψ πασαῖν. ἔστι δὲ

κῶλων ὁμοίων ἐκείνω ἰβ. εἰ δὲ τινα τῶν κῶλων ἐνηλλαγμένους ἔχει τοὺς πόδας, ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ ὄντος μέτρου, οὐδὲν πρὸς τὸ μέτρον ἀντίστανται. οὐ χρὴ δὲ γράφειν, ΨΕν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς· περισσὸν γὰρ ἔστι πρὸς τὸ τοῦ α συστήματος κῶλον. ἀλλ' ΨΕν δεινοῖς ἠναγκάσθην δὴ· διμέτρον γὰρ ὀφείλει εἶναι ^{h)} τοῦτο ὡς περ κακίνο. Τ.]

217. ΨΕΞΟΨΑΨ ΟΨΥ ΛΛΑΨΘΕΨ ΜΕ. τοῦτο τὸ ἔπος, Φησὶν, οὐ λανθάνεις με· ἀλλ' ῥῖδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον. διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινα φθέγγεσθαι. ΤΨΝΨ ΓΑΨΡ ΠΟΤΕ. παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων; ὥστε μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὔση, παρηγορίαν τινα ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων. οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοούσας. ΨΩ ΦΨΛΨΨΑ ΨΓΕΝΕΨΘΛΑ. ὦ προσφιλῆς ἐμοὶ γενεά. ΤΨΝΨ ΓΑΨΡ ΦΡΟΝΟΨΥΨΝΤΑ. παρὰ τίνος φρονοῦντος κέρια, ἦγουν συμφέροντα. ΨΑΝΕΤΕΨ ΜΨ ΨΑΝΕΤΕ. ἔασατε. οἷον παύσασθέ με παραμυθούμεναι. ἢ οὕτως· ὑμεῖς με παραμυθούμεναι ἄνετε, ὃ ἔστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ ⁱ⁾ αὔξετέ μου διὰ τῆς

h) Brunck. καὶ τοῦτο.

i) Brunck. καὶ μή.

παραμυθίας τὸν ὄδυρόν. ΤΑ΄ΔΕ ΓΑΡ ἌΛΥΤΑ. τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἐστίν, ὃ ἐστίν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' αἰεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. ἌΝΑΨΙΘΜΟΣ ὩΔΕ ΘΡΗΝΩΝ. ἐν τισὶ κεῖται ἌΝΑΨΙΘΜΟΣ. οἷον αἰεὶ νεμομένη^{κ)} ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐποτε χωρὶς οὕσα τῆς τῶν δακρυῶν νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἌΝΗΨΙΘΜΟΣ, καὶ ἔστιν ὁ λόγος· οὐκ ἔσομαι ἀνήψιθος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμήσομαι. ἢ οὕτως· ἀνήψιθος, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δαψιλῆπι χρωμένη αὐτοῖς.

[216. ἘΝ ΔΕΙΝΟΙΣ οὕσα δηλονότι. ΗΝΑΓΚΑΣΘΗΝ. παρεκινήθην. ὈΡΓΑΣ. ἢν ὀργίζομαι δηλονότι. ΠΡΟΣΦΟΡΟΝ, ἀρμόδιον, πρέπον. ἌΝΕΤΕ. ἀφετε, εἰσατατε. ἌΛΥΤΑ, ἀμετακίνητα. ἌΝΑΨΙΘΜΟΣ, ἀμέτοχος, ἀπὸ τοῦ συναριθμεῖσθαι.]

[218. ἰστέον ὅτι τὸ ἌΛΛΑ' μετὰ τοῦ ΓΑΡ συντιθέμενον, ποτὲ μὲν ἀργὸν ἔχει τὸ ΓΑΡ, ποτὲ δὲ ἀμφοτέρω εἰσιν ἐνεργά, ὡς καὶ ἐνταῦθα. τὸ μὲν ἌΛΛΑ' πρὸς τὸ Οὐ ΣΧΗΣΩ συντασσόμενον, τὸ δὲ ΓΑΡ διὰ μέσου τιθέμενον, λαμβανόμενου ἔξωθεν τοῦ εἰμί. γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν μεταξὺ τοῦ ἌΛΛΑ' καὶ τοῦ ΓΑΡ συλλαβὴ ἢ λέξις εὔρεθῇ. εἰ δὲ οὕτω τῷ ἌΛΛΑ' τὸ ΓΑΡ

κ) Brunck. γνομμένη.

πλησιάζει, ὡς μὴ μεσολαβεῖν μηδ' ὀτιοῦν, ἀργὸν ἔστι παντελῶς τὸ ΓΑΡ.

224. τὸ ἌΝΕΤΕ οὐ φυσικῶς ἔχει τὸ α μακρὸν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καὶ ποιητικῆς ἀδείας γίνεται. οὗτοι γὰρ τριῶν ἐφεξῆς κειμένων βραχέων, μακρὸν ἐξ ἀνάγκης τὸ α ποιοῦσι διὰ τὰ μέτρα. ὡς οὖν τὸ ἀθάνατος εὔρηται αἰεὶ τὸ α ἔχον μακρὸν, καὶ τὸ ἀκάματος, καὶ ἀπάλαμος, οὕτω καὶ τὸ ἀνετε ἐνταῦθα. οὕτω γὰρ καὶ σύμφωνος πλεονάζουσιν, ἵνα μακρὸν τὸ προηγούμενον φωνῆεν ποιήσωσιν, ὡς καὶ εἰς τὸ (127.) γέννηθλα γέγονε· καὶ εἰ που δύο σύμφωνος εἴη, τὸ ἐν ἀφαιρούσιν, ἵνα βραχὺ γίνηται τὸ φωνῆεν. καὶ εὐρήσεις τοῦτο πολλαχοῦ. Τ.]

224. ἌΝΕΤΕ Μ' ἌΝΕΤΕ. ἀνήμι, ὁ μέλων, ἀνήσω. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἀνήν. ἢ μετοχή, ὁ ἀνείς, τοῦ ἀνέντος. καὶ τὸ προστακτικόν, ἀνεε, ἀνέτω. τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν, ἀνετε. οὕτω καὶ τὸ πάρες, καὶ τὸ πρόες.

225. ΤΑ΄ΔΕ ΓΑΡ ἌΛΥΤΑ. ταῦτα γὰρ, ἄπερ πενθούσα ποιῶ, ἄλυτα κεκλήσεται, ἦτοι ὀνομασθήσονται. ἄλυτα δὲ, ἡγρουν οἰονεῖ μὴ δυνάμενα λυθῆναι· ἐπεὶ οὐδὲ ἐγὼ μεταβληθῆσομαι ὥστε μὴ θρηνεῖν.

[ΜΕΤΡ. 228. ἌΛΛ' ΟὐΤΝ ΕΥΝΟΪΑΙ. Στροφὴ ἐτέρω μονόστροφος κώλων γ. ἔστι δὲ ἀναπαιστικά ἐφθημιμερῆ, ἢ δακτυλικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνη.

231. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ. Σύστημα ἕτερον ἐπαθδικὸν πασῶν τῶν στροφῶν καὶ τῶν συστημάτων. καλ. ιε. τὸ α, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, τὸ γ, τὸ δ, τὸ ε, ὅμοια. τὸ σ, ἀναπαιπτικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ζ, ὅμοιον. τὸ η, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον. τὸ θ καὶ τὸ ι, ὅμοια τῶ η. τὸ ια, τροχαϊκὸν πενθημιμέρες. τὸ ιβ, ὅμοιον. τὸ ιγ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιπρίτου τετάρτου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλα, τροχαϊκὸν ἐφθημιμέρες, τοῦ δευτέρου ποδὸς δακτύλου. τὸ ιδ, ἰαμβικὸν ἐφθημιμέρες. τὸ ιε, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει διπλαῖ, ὡς εἴρηται. Γ.]

231. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ ἔχει τότε τὸ κακόν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν; πρὸς γὰρ ἀμέτρον κακὸν καὶ ἀμέτρων δᾶται θρήναν. ΚΑΚΟΨΗΤΟΣ, τῆς συνεχούσης με. ΜΗΤ' ΕΐΗΝ ἘΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. τοῖς ἀμελοῦσι τῶν γονέων. μὴ εἴη μοι ταύτης τῆς τιμῆς, τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι τοῦ παντὸς οὔρεσθαι. τουτέστι μὴ θέλωμι ἔχειν τιμὴν ὑπὸ τούτων. ΜΗΤ' Εΐ ΤΩ, ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ ΧΡΗΣΤΩ. μῆτε εἴ τιμι ἀγαθῶ καὶ χρηστῶ πρόσκειμαι φίλῳ, συνοικοίην εὐκῆλος. οἶον, μὴδὲ εἰ ἀγαθός τις ἐστίν, ὃ ἐγὼ πρόσκειμαι, μὴδὲ τούτῳ συνοικοίην εὐ, ζηλοῦσα αὐτὸν καὶ ἀπεδεχομένη, εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο. μῆτε οὖν αὐτῇ γενοίμην, μῆτε, εἰ ὁ ζυνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη, ζηλοῖν τὰ ἐκείνου, ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων. ἢ οὕτως· μὴδὲ εἰ

συνοκοίην χρηστῶ τινὶ ἀνδρὶ, ζηλώσαιμι αὐτὰ ἐκείνου ἡσυχάζουσα, καὶ κατέχουσα τοὺς ἐπὶ τῷ πατρὶ γόους. ΓΟΝΕΨΩΝ ἘΚΤΐΜΟΤΣ. τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόνων τὰς πτέρυγας ἰσχύουσα ἐκτίμους, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τιμῆς. ἀλλ' ἐν τῷ τιμᾶν τοὺς πατέρας εἴην ἴδια τῶν γονέων. ΠΤΕΡΥΓΑΣ δὲ ὈΞΥΤΨΝΩΝ ΓΟΨΩΝ εἴρηκε, διὰ τὸ ταχύ. ἀμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ οἰδύρμῳ, οὐδενὸς τοῦ μεταξύ ὄντος. ὀξυγόους ὁ δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν, καὶ τὸ εἰς ὄξυ τείνεσθαι, τουτέστιν εἰς ἄκρον ἐλθεῖν. ΑἶΔΨ. ἢ τε αἰδῶς εἴρησι, καὶ ἢ περὶ πάντας εὐσέβεια, εἰ τῶν ἀδίκως ἀνηρημένων μὴ τιμωρία ἔσται.

[231. ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ, ποῖα συμμετρία κακώτεως καὶ κακοπραγίας ὑπῆρξε; ΦΕΡΕ, ἴδωμεν δηλονότι, κατὰ τίνα τρόπον ἐστὶ καλὸν τὸ ἀμελεῖν, ἢ γονὸν ἀμελῶς διακεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν. ἘΒΛΑΣΤΕ. ἐφάνη. ΜΗΤ' ΕΐΗΝ. ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἢ γονὸν μὴ εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς. τὸ δὲ πᾶν· μῆτε εἴη μοι ταῦτα διὰ τιμῆς, ἢ γονὸν τὸ ἀμελῶς διακεῖσθαι δηλονότι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι· μῆτε, εἴ τιμι χρηστῶ πρόσκειμαι, ζυνοῖοιμι, ἢ γονὸν συνοκοίην, τούτῳ δηλονότι, ἡσυχῳ, ἔχουσα πτέρυγας γόνων ὀξυτόνων, ἀντὶ τοῦ γόους ὑψηλοφώνους, ἐκτίμους τῶν γονέων, ἢ τοι ἀφίσταμένους τῆς τιμῆς τῶν γονέων.

1) ὀξυτόνους Brunck.

241. ΠΑΛΙΝ ΔΩΣΟΥΣΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀνταποδώσουσιν, ἀντισταθμήτουςι τοῦ φόρου κα-
ταδικίας.]

[237. εἰκότως τὰς ΠΤΕΡΥΓΑΣ ἔπεν ἐπὶ τῶν γόνων, δίκην γὰρ πτερῶν ἀνω πρὸς ὕψος φέρονται. ἡ δὲ σύνταξις ἰσχυσα εὐκηλος καὶ ἡσυχος πτέρυγας γόνων ὀξύτων, ἘΚΤΙΜΟΥΣ καὶ ἀτίμους τῶν γονέων. δέον δὲ εὐκλήως εἰπεῖν, ἘΥΚΗΛΟΣ ἔπε πρὸς τὸ ἸΣΧΟΥΣΑ.]

239. ἘΙ ΓΑΡ. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸ ΓΟΝΕΩΝ ἘΚΤΙΜΟΥΣ ἸΣΧΟΥΣΑ ΙΟΩΝ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, εἰ καὶ ἀσάφειάν πως ἔχει. ὁ γὰρ παρ' αὐτῆς πρὸς τοὺς γονέας γινόμενος θρήνος τιμὴν μὲν ἐκείνοις παρέχει, κατάρρα δὲ ἐστὶ τῶν αὐτοῦς φονευσάντων.

243. ἘΡΡΟΙ. φθαρῆή ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβεια καὶ αἰδώς. νομιούσι γὰρ οὐκ εἶναι θεοὺς, μὴ κολαζομένης τῆς κακίας. Τ.]

252. ΠΩΣ ἘΠὶ ΤΟΓΣ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣ. πῶς ὑπάρχει καλὸν καὶ πρέπον, ἀμελείαν ἐνδείκνυσθαι ἐπὶ τοῖς φθιμένοις. ἦτοι τοῖς οἰχομένοις, καὶ ἀποθανούσι, καὶ μάλιστα ἀδίως, καθάπερ ὁ ἐμὸς πατήρ.

254. ΜΗΤ' ἘΙΗΝ ἘΝΤΙΜΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ. μήτε ἐκ τούτων ποτὲ ἐγὼ λάβοιμι τιμὴν, ἤγουν

ἐκ τοῦ ἀμελεῖν καὶ καταφρονεῖν τοῦ ἐμοῦ πατρός· μήτε συνναίοιμι εὐκηλος, ἦτοι συνοικήσαμι μετὰ τινος ἐν ἡσυχίᾳ, ἀπερ δὴ καὶ πρόσπειμαι, ἦτοι βούλομαι συνοικήσαι, χορητῶ τινι ἀνδρὶ, ἔχουσα πτέρυγας γόνων ὀξύτων ἐκτίμων τῶν γονέων, τούτέστιν ἔξω τῆς τιμῆς τῶν ἐμῶν γονέων, ἤγουν ἐπιπολαίως μόνου πενθεύσα τὸν ἐμὸν πατέρα.*

243. ἘΡΡΟΙ Τ' ἌΝ ΑἰΔΩΪΣ. φθαρῆσεται καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ εὐσέβεια, ἦτοι ἡ τήρησις τῆς εὐσεβείας.

[ΜΕΤΡ. 245. ἘΓΩ ΜΕΝ Ὡ. Αἱ περιόδοι αὐταὶ πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σκα. ὧν τελευταῖες, Δοκῶ με πῆξαν τήνδε τολμήσεν ἐτι· ἐπὶ τῷ τέλει κερωνίς. Τ.]

[245. ΤΟ ΣΟΝ. συμφέρον δηλοῖ. ΤΟΥΤΜΟΝ ΑΥΤΗΪΣ. ἤγουν τὸ ἑμαυτῆς. εἰ δὲ μὴ καλῶς δοκῶ λέγειν, νικάτω τὸ σὲν θέλημα. σοὶ γὰρ ἀκολουθήσομον ὁμοῦ, ἤγουν συνδραμούμεθα τῷ σῷ θελήματι.]

[245. ΤΟ ΣΟΝ. ἵνα μὴ κατὰ σοῦ τοὺς ἐχθροὺς κινήσης τῷ συνεχεῖ θρήνω, καὶ ταῖς πρὸς αὐτοὺς λοιδορίαις. ΚΑΙ ΤΟΥΤΜΟΝ. ἵνα μὴ ἀφίλος δόξω ἐν τοιούτῳ καιρῷ, μὴ πρὸς παραμυθίαν σοῦ χωρήσασα. Τ.]

247. τὸ ΣΤ' ΝΙΚΑ πάνυ ἀναγκάως, ἢ ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τῇ Ηλέ-

κτρα, ἐν ἣ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν παραλήφεται.

248. ΑἴΣΧΥΝΟΜΑΙ ΜΕΝ. αἰδοῦμαι, εἰ δοκῶ ὑμῖν βαρέως πενθεῖν, καὶ ἀπαρμυθῆτως ἔχειν. ἌΛΛ' Ἡ ΒΙΑ ΓΑΡ. ἐπεὶ περ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνειδότως θρηνεῖν, περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βούλεται.

[249. ΔΥΣΦΟΡΕῖΝ. ἀγανακτεῖν τὸ δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου λέγεται, ὡ ἐναντίον τὸ εὐφορεῖν, ὡς παρ' Ἰπποκράτει, εὐφώρας φορέουσι. τὸ δὲ πᾶν αἰδοῦμαι μὲν, εἰ νομίζομαι ὑμῖν διὰ πολλῶν θρήνων ἀγανακτεῖν· ἀλλὰ σύγγιωτε, ἡ βία γὰρ ἀναγκάζει ἐμὲ δεῖν ταῦτα.

252. ΟὔΤ ΔΡΩΪΗ. οὐ ποιοῖ ἂν τὰδε, ἄπερ ἐγὼ δηλονότι ποιῶ.]

[250. τὸ ἌΛΛΑ' πρὸς τὸ ΣΥΓΓΝΩΤΕ σύναπτε· τὸ δὲ Ἡ ΒΙΑ ΓΑΡ διὰ μέσου ἐστὶ κατασκευὴ γὰρ ἐστὶ, τίνος χάριν αὐτῇ συγγνώσονται.

251. οὐ χρεὶ γράφειν τὸ ἮΤΙΣ. τοιοῦτον γὰρ ἐστὶν οἷον τὸ ὅ τι εὐρίσκομεν, ποτὲ μὲν τοῦ ὅ τὴν δύναμιν ἔχοντος, ποτὲ δὲ τοῦ τίς καὶ

οἷον τὸ ὄν τινα καὶ ἦν τινα, καὶ τὰ τοιαῦτα, περὶ ὧν καὶ προσέηται εἰς τὸ (Λι. 1051.)

οὐκ οὖν ἂν εἴποις ἦν τιν' αἰτίαν προθεῖς; καὶ ταῦτα οὖν τὸ τίς μόνον ἔχει τὴν δύναμιν. Τ.]

247. ΣΥ' ΝΙΚΑ. τουτέστιν ὃ βούλει ποιεῖ· καὶ γὰρ ἡμεῖς ὁμοῦ πᾶσαι ἐφόμεδά σοι ἐν τούτῳ.

249. ΔΥΣΦΟΡΕῖΝ ὙΜΙΝ ἌΓΑΝ. τὸ δυσφορεῖν κυρίως ἐπὶ νόσου, ἢ ἄλλου τινός πάθους λέγεται, ὡ ἐναντίον τὸ εὐφορεῖν.

253. ἌΓΩ' ΚΑΤ' ἩΜΑΡ. ἀναγκάως κέχρηται τῷ νοήματι. ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ παρελθόντι, εἰκὸς καὶ παύσασθαι τὸν ἀδημονοῦντα. ὁπότε δὲ αὐτὴν οὐ μόνον τὰ τοῦ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρός, καὶ τὰ Αἰγίσθου ὁσημέραι γιγνόμενα, εἰκότως παρατείνει καὶ τὸ πενθεῖν.

[254. ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, φθίνοντα, μαραζιζόμενα, κατὰ μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ μειούμενα. τὸ θάλλειν ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται κυρίως, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μαραζινοῦσθαι, ἢ τὸ φθίνειν. φθίνειν γὰρ καὶ μαραζινοῦσθαι ταυτὸν καὶ ἀπὸ τούτων καὶ ἐπ' ἄλλων, ὡς ἐν ταῦτα ΘΑΛΛΟΝΤΑ Μᾶλλον ἢ ΚΑΤΑΦΘΙΝΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ αὐξάνοντα μᾶλλον καὶ τρεφόμενα, ἢ μειούμενα.]

[257. ἀνιερὸν λίαν τὸ ἘΝ ΤΟΙΣ Ἐ-
ΜΑΤΤΗΣ. ὅτι ἀδικοῦμαι οὔσα ἐν τοῖς ἑμαυ-
τῆς. ΚΑΚ ΤΩΝΔ' ἈΡΧΟΜΑΙ. καὶ βασι-
λεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον,
τὸ καὶ τούτοις ὑποτετάχθαι. τ.]

254. ΘΑΛΛΟΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ. τοῦτο κυ-
ρίως ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγεται, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ μα-
ραίνεσθαι, ἢ τὸ φθίνειν. φθίνειν γὰρ καὶ μαραίνε-
σθαι ταυτόν. καὶ ἐν τούτῳ καὶ ἐπ' ἄλλων λέγεται,
ὡς καὶ ἐνταῦθα θάλλοντα μᾶλλον ὀρῶ, ἢ φθίνοντα,
ἀντὶ αὐξήσασθαι μᾶλλον, ἢ μειοῦμενα.

258. ΚΑΚ ΤΩΝΔ' ἈΡΧΟΜΑΙ. ἄρχομαι
οὐ μόνον τὸ ἀρχὴν ποιοῦμαι καὶ τὸ ἀρχὴν λαμβάνω,
ὡς παρὰ Θουκυδίδη· ἀρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξουσιάζομαι, ὡς ἐνταῦθα.

261. ὍΤΑΝ ΘΡΟΝΟΙΣ ΑἴΓΙΣΘΟΝ.
καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος
ἐβασίλευσεν. Ὀμηρος (Ὀδ. Γ. 303.) Αἴγισθος
ἤνασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης Κτείνας Ἀτρείδην·
δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῶ μ). ΦΟΡΟΥΝΤ'
ἘΚΕΪΝΩ, ΤΑΥΤΑ. οὐχ ὅμοια βασιλικά,
ἀλλὰ τὰ ἐκείνου. πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθές,
καὶ εἰς n) ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μείρακα τοῦ πατρὸς.
ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑΣ. τὸ τῆς ἀσεβείας

m) Αἴγισθος ἐμύσατο οἰκοδομῆσαι λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρείδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῶ.
ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.

Brunck.

n) ἐς Brunck.

Αἴγισθος κατηγέρημα, εἰ σπένδει θεοῖς, ὅπου ἀδι-
κος φόνος ἔργασται. ἼΔΩ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ.
ζηλοτυπίας μεστὸν τὸ πρᾶγμα· κινήτικόν δὲ πρὸς
οἶκτον τὸ ἈΥΤΟΕΝΤΗΝ ΠΡΟΣ ΚΟΪΤΗΣ
ΠΑΤΡΟΣ.

266. ἈΥΤΟΦΟΝΤΗΝ. γράφεται ἈΥ-
ΤΟΕΝΤΗΝ. τὸ δὲ ἩΜΙΝ παρέλκει Ἀτ-
τικῶς.

[262. ἘΣΘΗΜΑΤΑ καὶ ἐσθήσεις ἐν πε-
ζῶ ἄχρηστα· ἐσθῆς δὲ ἐν χρήσει. ΠΑΡΕ-
ΣΤΙΟΥΣ. ἐφeskτίους· ἐφέστιοι λοιβαί, αἱ ἐν τῇ
οἰκίᾳ τελοῦμενα. σπένδω λοιβάς, ὡς λέγω λό-
γον. καὶ σπένδειν ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται.

265. ΤΕΛΕΤΤΑΪΑΝ. μεγίστην.

267. ἘΙ ΧΡΕΩΝ. χρεῶν, ἀντὶ τοῦ χρέ-
ος, καὶ ἀπὸ τούτου πρέπον, ὡς τὸ ἄφελον, ἀντὶ
τοῦ ἐχρεώσσει, καὶ ἀπὸ τούτου, ἀντὶ τοῦ
ἔπρεπεν.]

[260. τὸ ΠΟΪΑΣ ἩΜΕΡΑΣ ἢ ἀντὶ γε-
νικῆς λάμβανε, ἢ ἀντὶ αἰτιατικῆς. καὶ εἰ μὲν αἰ-
τιατικὴ ἐστίν, οὐδεμίαν ἀσάφειαν ἔχει· εἰ δὲ γε-
νικὴ, οὕτω λέγωμεν· ποίας ἡμέρας νομίζεις με ἄγειν,
ἀντὶ τοῦ, ποίου χρόνου τοῦτο λογίζομαι;

262. οὐ μόνον ἐσθῆς ἐσθῆτος εὐρηται, τὸ ἐνδυμα, ἀλλὰ καὶ ἐσθημα ἐσθηματος, ὡς κἀνταῦθα, καὶ ἐσθησις ἐσθησεως. τὰ ὕστερα ποιητῶν, τὸ δὲ ἐσθῆς καὶ λογογράφων. Τ.]

262. ἘΣΘΗΜΑΤΑ. ἐσθηματα μὲν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ποιηταῖς· παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς ἀχρηστον. ἐσθῆς δὲ, ἐσθητος, ἐν χρήσει.

264. ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑΣ. σπονδή, λοιβή καὶ χοή ἐπὶ τῶν ὑγρῶν θυσιῶν λέγεται.

269. ΤΛΗΜΩΝ. τολμηρά, ἀναιδής. ΕΎΡΟΥΣ' ἘΚΕΪΝΗΝ ἩΜΕΡΑΝ. τὸ ΕΎΡΟΥΣΑ τὸν πόντον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἷον ἠδέως αὐτὴν θραυμένη. ΘΕΟΪΣΙΝ ἘΜΜΗΝ ἸΕΡΑ'. οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαίδεκάτην εἰναί Φασι μῆνός Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἐβδόμῳ Ἀργολικῶν.

[269. ΤΩ, ΜΙΑΣΤΟΡΙ. τῷ λυμεῶνι, τῷ Φονεῖ. μιάστωρ, ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μισμὸν καὶ τοὺς ἄλλους μαιίνων. ὩΣΤΕ ΤΩ, ΜΙΑΣΤΟΡΙ ΞΥΝΕΣΤΙ. συνυπακούεται ὁ καὶ σύνδεσμος, τὸ γὰρ ὩΣΤΕ μόνον μετὰ ἀπαρεμφάτου ζητεῖ τάττεσθαι.

270. ΞΥΝΕΣΤΙ. συγκαθεύδει. ἘΓΓΕΛΩΣΑ. ἐπεγγελῶσα, ἐπιχαίρουσα. ἘΥΡΟΥΣΑ. καταλαβοῦσα.

273. ΤΟ'Ν ἈΜΟ'Ν. τὸν ἡμέτερον, ἤγουν τὸν ἐμόν. ἡμέτερον μὲν, ὃ πολλοὶ ἔχομεν· ἐμόν δὲ, ὃ μόνος ἐγὼ ἔχω.]

269. ἩΔ' ὩΔΕ ΤΛΗΜΩΝ. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀθλία, ὥστε σύνεστι τῷ μιάστορι. συνυπακούεται δὲ ὁ, καὶ, σύνδεσμος, ἦτοι καὶ σύνεστι τῷ μιάστορι, ἵνα ἔχη οὕτως· τοσοῦτόν ἐστιν ἀθλία γυνή, ὅτι καὶ τὸν ἄνδρα ἑαυτῆς ἐφόνευσε, καὶ τῷ μιάστορι σύνεστι. οὐ μόνον δὲ μιάστωρ ὁ μισθρεὶς ὑπὸ τινος ἀνοσίου ἔργου, ἀλλὰ καὶ ὁ δυνάμενος ἄλλον μιάσαι μεταδιδούς ἐκείνῳ τοῦ μισμοῦ.

274. ΤΑΥΤΗ ΧΟΡΟΥΣ ἸΣΤΗΣΙ. ἐν ταυτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἰστᾶ χορούς, καὶ σφάττει πρόβατα ἐπὶ θυσία.

275. ΘΕΟΪΣΙΝ ἘΜΜΗΝΑ. ποιοῦτα θυσίας τοῖς θεοῖς καθέκαστον μῆνα, ἢ κατ' ἔτος.

277. ΚΩΚΥΩ. δακρύω. ἘΠΩΝΟΜΑΣΜΕ'ΝΗΝ. ἐφ' ᾧ ὠνομάσθη. ὍΣΟΝ ΜΟΙ ΘΥΜΟΣ. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἢ συμφορᾷ. Αἰσχύλος·

Οἱ τε^ο) στεναγμοὶ τῶν πένων ἐρέισματα.

[277. ΤΕΤΗΚΑ. διαβρέομαι, φθείρομαι. Κ'ΑΠΙΚΩΚΥΩ, ἀντὶ τοῦ κωκῶ, θρηῶ, δακρύω. δακρύω τὸν τεθνηκότα· ἐπιδακρύω δὲ τῷ τεθνηκότι.

ο) τοῖ Brunck.

278. ἘΠΩΝΟΜΑΣΜΕΨΝΗΝ. ἔπανο-
μίαν τοῦ πατρὸς ἔχουσαν δαῖτα, τὴν δηλαδὴ Ἀγα-
μεμόνειον λεγομένην.]

281. ΓΕΝΝΑΪΑ. εὐγενὴς λόγος καὶ οὐ
πράξις.

283. Ὡ ΔΥΨΘΕΟΝ. καὶ ταῦτα Ἀρι-
στοφάνης παρῶδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ. δὺς θεὸν δέ,
ἀσεβὲς. ΠΑΤΗΡ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. οὐκ ἀνη-
ρέθη Φησίη, ἀλλὰ τέθνηκε, τῷ προσχῆματι τῆς
λέξεως παραλογομένη τὴν παρανομίαν.

[282. ἘΞΟΝΕΙΔΪΖΕΙ. οὐκ εὐδοκίμα. ἤγουν
τοιαύτας ἀτιμίας ἀτιμάζει. ΔΥΨΘΕΟΝ ΜΪ-
ΣΗΜΑ. δυσσεβὲς βδέλυγμα. ἈΠΑΛΛΑ-
ΞΕΙΑΝ. ἐλευθερώσασιν. ἘΞΥΒΡΙΖΕΙ. ἀτι-
μάζει. ὙΠΕΞΕΨΘΟΥ. λάθρα ἐξήγαγες. Ὑ-
ΛΑΚΤΕΪ. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κυνῶν,
ἀντὶ τοῦ ἀπειλοῦσα βοᾷ.]

281. ἌΤΤΗ ΓΑΡ Ἡ ΔΟΥΟΪΣΙ ΓΕΝ-
ΝΑΪΑ. παρίστησιν ἐκ τούτου, ὅτι θρασυαί καὶ ἀλάος
ὑπῆρχεν ἢ Κλυταιμνήστρα.

286. ΟΪ ΚΑΨΩ ΘΕΟΪ. ὁ Πλούτων καὶ ἡ
Περσεφόνη, ὡς τῶν νεκρῶν κατάρχοντες, καὶ τῶν γόνων
αἰονεὶ αἰτίοι.

291. ὙΠΕΞΕΨΘΟΥ. μεταφορικῶς ἐνταῦθα.
ἀπὸ γὰρ τῶν γυναικῶν τῶν λαθραίως ἐπιτεμένων τὰ

βρέφη ἔληπται. οὐ γὰρ πάνυ βρέφος ἦν Ορέστης,
ἤνικα αὐτὸν τῷ παιδαγωγῷ κλέψασα δέδωκεν ἢ Ἡλέ-
ντρα.

293. ὙΛΑΚΤΕΪ. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς
βοᾷ, ὡς κύων. Ὁ ΚΛΕΙΝΟΨ. κατὰ εἰρωνεί-
αν. Ὁ ΣΥΨ ΓΥΝΑΪΞΪ ΤΑΨ ΜΑΨΧΑΣ.
συνεργούσης γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀνείλε τὸν Ἀγα-
μέμνονα. Ομηρος. (Ὀδ. Ω. 97.)

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

[293. ΞΥΨ ΔΨ ἘΠΟΥΨΥΨΕΙ. συμ-
παροτρύνει δὲ ἐπὶ ταῦτα ὁ νυμφίος αὐτῆς ὁ ἐν-
δοξος παρῶν πέλας, ἤγουν συνωθεῖ. λέγεται δὲ
τὸ συνωθεῖν ἐπὶ τῶν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὠ-
θούντων. ὅμοιον τῷ. (Αἱ. 1143.)

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν.

ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ πλεῖν παρορμήσαντα.

295. ἌΝΑΛΚΪΣ. ἀσθενής. Ἡ Πᾶσα
ΒΛᾶΒΗ. ὁ κατὰ πάντα βεβλαμμένος, ὁ παν-
ταχῶθεν βλαβερός, ὁ λυμεών, ἢ αὐτοβλάβη.]

293. ΣΥΨ ΔΨ ἘΠΟΥΨΥΨΕΙ. σὺν αὐτῇ δὲ
ἐποτρύνει, ἤγουν διεγείρει, καὶ οἶον θρασυόμενος καὶ
ἀπειλῶν μετ' αὐτῆς, λέγει ταῦτα ὁ κλεινὸς νυμφίος αὐ-
τῆς παρῶν αὐτῇ. τὸ δὲ κλεινὸς κατ' εἰρωνείαν. ἀντὶ
τοῦ ὁ ἀδοξος καὶ ἄτιμος.

297. ἘΓΩ Δ' ὈΡΕΣΤΗΝ ΤΩ ἸΝΔΕ.
γράφεται

Ἐγὼ δ' Ὀρέστην προσμένουσ' αἰεί ποτε.

299. ΤΑ'Σ ΟΥΤΣΑΣ. τὰς παρούσας. ἘΝ
ΟΥΤΗΝ ΤΟΙΟΥ ΤΟΙΣ. θαυμαστῶς καὶ ἀνθρω-
πίνως δικαιολογεῖται, ἐπεὶ οἱ ἐν δαινοῖς καὶ ἔξω λο-
γισμοῦ τινὰ πράσσουσι, καὶ εἰς θεοὺς ἀσεβῆ φθέγγ-
γονται.

[299. ΤΑ'Σ ΟΥΤΣΑΣ ΤΕ. τὰς παρού-
σας καὶ τὰς ἀπούσας, ἦγουν καὶ ἅς εἶχον, καὶ
αἱ ἔμελλον ἀποκύψειν. λέγεται δὲ ὑπερβολικῶς.]

[302. ΕΥΣΕΒΕΙΝ. ἦγουν τοῖς θεοῖς
εὐχαριστεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς αὐτοὺς δυσχε-
ραίνειν, ὅτι μὴ δίκας εἰς τάχος τοὺς τῶν παρόν-
των αἰτίους ἀπήτησαν. Τ.]

299. ΤΑ'Σ ΟΥΤΣΑΣ ΤΕ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ'Σ
ἈΠΟΥΤΣΑΣ. τὰς οὐσας, ἃς γινώσκουσα ἐλπίζω τὰς
ἀπούσας, ἃς ἀγνοῶσα οὐκ ἐλπίζω.

304. ΦΕΡ' ΕΪΠΕ. ἐπεὶ θαυραυτέρῳ λό-
γῳ ἢ Ἠλέκτρα κέχρηται, ὁ Χορὸς βουλόμενος πε-
ρὶ Ὀρέστου πυθέσθαι, ἐρωτᾷ εἰ πάρεστιν Αἰ-
γισθος.

306. Ἦ ΚΑΡΤΑ. ἐν ἡθεῖ. οἶον, πολ-
λοῦ γε δεῖ. ΜΗ ΔΟΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦ. δαι-

μονίως ἀκοιόμεται τοῦτο πρὸς τὴν Χήρῳσιν Κλυ-
ταίμνήστρας. τὸ δὲ ἔργεσθαι ἐξόδου, περιπα-
θεῖς μὲν πρὸς τὴν μείρακα· χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν
ὑπέρθεσιν ρ).

[307. ΘΥΡΑΪΘΝ ΟΙΧΝΕΪΝ. θυραΐ-
αν διατρίβειν. λέγεται δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος, ἀντὶ
τοῦ ἐκτός. θυραῖος ἀντὶ τοῦ θυραΐα, καὶ βραγδαῖ-
ος ἀντὶ τοῦ βραγδαία, καὶ βίαιος ἀντὶ τοῦ βιαία,
καὶ ὅσα εἰς ὅς ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς
α ληγόντων, Ἀττικὰ ἐστὶ. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ
χρυσῆ, καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτή, καὶ ὅσα εἰς
ὅς ἀρσενικὰ ἀντὶ θηλυκῶν λέγεται εἰς ἡ ληγόντων,
ποιητικὰ.]

308. Ἦ ΚΑ'Ν ἘΓΩ. ὄντως εἰ ταῦτα
οὕτως ἔχει, καὶ ἐγὼ ἂν θαυρῶσα μᾶλλον ἀφι-
κοίμην εἰς τοὺς σοὺς λόγους.

210. ἸΣΤΟΡΕΙ. ἐρωτᾷ. ἰστορεῖν, τὸ δι-
έρχεσθαι τόπους παρὰ τοῖς κοινοῖς· παρὰ δὲ τοῖς
ποιηταῖς, τὸ ἐρωτᾷν.]

506. Ἦ ΚΑΡΤΑ. ὄντως οὐκ ἂν ἔδοκει ἐμοὶ
οἴχνην, ἦγουν σκοπεῖν καὶ περιεργάζεσθαι τὸν Αἰγισθον
θυραῖον, ἦγουν ἐκτός τῆς θύρας, εἰπερ ἦν πέλας, ἦγουν
ἐντός τῶν οἴκων.

p) ὑπόθεσιν Brunck.

308. Ἡ ΚΑ'Ν ἘΓΩ. ὄντως καὶ ἐγὼ ἔλθοι-
μι ἂν εἰς σοὺς λόγους, ἤγουν ὁμιλῆσαι ἂν μετὰ σοῦ
θαροῦσα, ἐπειδὴ περ οὕτως ἔχει τὰ περὶ τοῦ Αἰ-
γίουθου.

311. ΤΟΥ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ ΤΙ ΦΗ'ΙΣ.
λείπει ἢ περὶ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. βραδύνοντος.

[317. Μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ
ἔξωθεν τὸ ἕνεκα, ἀλλὰ χωρὶς τοῦτο σύντασσε, εἰ
καί τινα ἀσάφειαν ἔχει. οὕτω γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, εἰ-
δέναι θέλω, ὁ κασίγνητος ἀφίξεται ἢ μενεῖ, τοῦ ΤΙ
ΦΗ'ΙΣ διὰ μέσου λαμβανομένου, ὁ δὲ ἐπλαγίασε
πρὸς γενικὴν ἢ πρὸς τὸ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ στικτέον,
πρὸς δὲ τὸ ἘΡΩΤΩ τὴν σύνταξιν ποιητέον, ὡς περ
πρῶτον ἐποίησεν πρὸς τὸ Εἶδέναι Θέλω. Τ.]

311. ΚΑΙ ΔΗ' Σ' ἘΡΩΤΩ. καὶ δὴ ἐρωτῶ
σε, ὃ Ἠλέκτρα, θέλω εἰδέναι τί φῆς περὶ τοῦ σοῦ κα-
σιγνήτου, μέλλοντος ταχέως εἰθεῖν, ἢ βραδύνοντος καὶ
διαμένοντος ἐνθα ὑπάρχει.

314. δύναται τὸ ὈΚΝΕΪΝ Ὀμηρικῶς εἰ-
ρησθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. (Ιλ. Ε. 255.)

Οκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβανέμεν ὠκειάων.
ΠΡΑΨΣΩΝ. ἐπιχειρῶν πρᾶσσειν.

[313. ΦΗΣΙ'Ν. ἐπαγγέλλεται. ΦΙΛΕΓ'
ὈΚΝΕΪΝ. εἶωθεν ἀναβάλλεσθαι. ΟΥΚ Ὀ-
ΚΝΩι. οὐκ ἀναβολῇ.

316. ΠΕ'ΦΥΚΕΝ ἘΣΘΛΟ'Σ. ἤγουν ἀγα-
θὸς ὑπάρχει, ὥστε ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν
ταῖς φίλοις.]

316. ΠΕ'ΦΥΚΕΝ ἘΣΘΛΟ'Σ. ἀγαθός ἐστιν
ὁ Ὀρέστης, ὥστε ἐν τούτῳ ἐστιν ἰκανὸς ὠφέλειαν ποι-
ῆσαι τοῖς φίλοις αὐτοῦ, σοὶ δηλονότι.

317. ἘΠΕΙ' Τ' ἌΝ. ἐπεὶ τοι ἂν.

318. ὍΣ ΔΟ'ΜΩΝ ὈΡΩ ΤΗ'Ν ΣΗ'Ν
ὈΜΑΙΜΟΝ. οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τάναν-
τία φρονούσκει τῇ Ἠλέκτρα. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐρώσιν
ἐναγίσματα βαστάζουσιν, τοῦτο πρῶτον πυθέ-
σθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἐξῆς
λόγων.

[317. ΟΥΤ ΜΑΚΡΑ'Ν. οὐκ ἐπὶ πολὺ.

319. ΦΥΣΙΝ. κατὰ φύσιν, ἤτοι φύσει
καὶ οὐ θέσει. τοῦ γνησίου ἐναντίον ὁ φυσικός, ὁ
λεγόμενος κόπελος· τοῦ δὲ φύσει υἱοῦ, ὁ θέσει,
ἤγουν ὁ υἱοθετούμενος.]

322. ΤΙ'Ν ἈΥ ΣΥ' ΤΗ'Ν ΔΕ. τὸ ἐξῆς
τίνα φάτιν φωνεῖς; ἐπίτηδες δὲ τοῖς ἀγρίοις ἤθε-
σιν ἀντιπαρατάττουσι πρᾶα, καθάπερ νῦν τῇ
Ἠλέκτρα Χρυσόθεμιν συνέζευξε, καὶ τῇ Ἀντιγόνη
τὴν Ἰσμήνην, ἕνεκα τοῦ διαποικίλλειν ταῖς ἀντιβ-
ρήσεσι τὰ δράματα.

[322. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ. τίς ἐστὶν ἡ Φωνὴ αὕτη, ἢ Φωνεῖς, ᾧ κασιγνήτη, πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ πυλῶνος ἐλθούσα;

326. ΚΑΙ ΤΟΙ. ὡς εἰ ἔλεγεν, οἶδα ὅτι καὶ αὕτη ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς παρῶσι. Εἰ ΣΘΕΝΟΣ ΛΑΒΟΙΜΙ. τρία γὰρ παρακολουθοῦσιν εἰς τὸ γενέσθαι τι βούλησις, δύναμις, καὶ ἐπιστήμη.]

322. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ. ᾧ κασιγνήτη! ποίαν τινά. Φάτιν, ἤγουν Φωνήν, τουτέστιν ἀπρεπῆ καὶ ἔξω οὔσαν τοῦ κειροῦ, Φωνεῖς ἐλθούσα πρὸς ταῖς ἐξόδοις τοῦ θυρώπου.

327. ΩΣΤ' ἌΝ Εἰ ΣΘΕΝΟΣ. ὥστε εἰ λάβοιμι δύναμιν, δηλώσαμεν ἂν αὐτοῖς οἶα καὶ ὅποια φρονῶ, ἤγουν τὸ ἐμὸν φρόνημα καὶ τὴν ἐμὴν διάθεσιν, ἢν ἔχω πρὸς αὐτούς.

329. ὙΦΕΙΜΕΝΗ. δοκεῖ ὅλον τὸ ἰστίον ἀναπετασάση. ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἱ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιάσι τῶν ἰστίων. Εἰς τὸ αὐτό. ὑφῆσεν τὸ ἰστίον, οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἷονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι. ΤΟ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. ὁ νοῦς τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης, εἰ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιπέσῃ;

g) Excusum oportebat ὙΦΕΙΜΕΝΗ. ΔΟΚΕῖ. Brunck. ante ὅλον posuit μή.

[329. ΝΥΝ Δ' ἘΝ ΚΑΚΟῖΣ. νῦν δὲ ἐν ταῖς δυστυχίαις δοκεῖ, ἤτοι ἀρέσκει ἐμοὶ πλεῖν ὙΦΕΙΜΕΝΗ, τουτέστιν ὑφείμενον ἐχούση τὸ ἰστίον. μεταφορικῶς λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπὲρ κῶως.

331. ἀλλὰ καὶ σὲ δὲ τοιαῦτα | βούλομαι ποιεῖν.

334. ἈΚΟΥΣΤΕΑ. Ἀπτικῶς | ἀντὶ τοῦ ἀκουστέον, τουτέστιν ἄξιόν ἐστιν ὑπακούειν κατὰ πάντα τῶν ἀρχόντων.]

[330. ΠΗΜΑΪΝΕΙΝ. ἤγουν βλάπτειν αὐτούς. καὶ γὰρ αὕτη δοκεῖς πᾶσιν ἀλόγως ἀγανακτοῦσα, μὴ δυναμένη βλάψαι αὐτούς, πρὸς οὓς ἀγανακτεῖς.

331. ἈΛΛΑ ΚΑΙ ΣΕ. ἤγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοιαῦτα ποιεῖν βούλομαι, ἀλλὰ καὶ σε βούλομαι ποιεῖν τοιαῦτα. Τ.]

529. ΝΥΝ Δ' ἘΝ ΚΑΚΟῖΣ ΜΟΙ ΠΛΕῖΝ. νῦν δὲ ἐν τοῖς κακοῖς, ἤγουν ταῖς δυστυχίαις οὔση ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ὑφειμένη, ἤγουν κεχαλασμένον ἐχούση τὸ ἰστίον. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, ὅταν βιάω καὶ σφοδροτάτῳ περιπέσωσιν ἀνέμῳ, καὶ οὐ δύνωνται ἐντεταμένον τελείως ἔχειν τὸ ἰστίον.

555. ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ Σ' ΟΥΤΣΑΝ. δεινὸν ὑπάρχει, σὲ οὕσαν θυγατέρα πατρός, οὐ ὑπάρχεις σὺ παῖς, ἐπιλελῆσθαι μὲν ἐπείνου, μέλειν δὲ τῆς τικτούσης, ἤγουν Φροντίδα ποιείσθαι.

336. ΜΕΛΕΙΝ. Φροντίζεν. ἌΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΣΟΙ. ταῦτα ὅποιά ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ Αντιγόῃ, ὅπου τῇ Ισμήνῃ λοιδορεῖ, καὶ Φησιν αὐτῇ τὰ Κρέοντος Φρονεῖν"). ΤΑΜΑ ΝΟΥΘΕΤΗΜΑΤΑ. οἷον ἂν εἶπες ἐμὲ νουθετοῦσα. ἘΠΕΙΘ' ἘΛΟΥ ΓΕ. ὁμολόγησεν σαυτὴν ἢ Φρονεῖν κακῶς, προστιθεμένην τοῖς ἔχθροῖς ἢ Φρονοῦσαν, τῶν Φιλτάτων ἀμνημονεῖν. εἶον θάτεραά σε δεῖ ὁμολογεῖν, ἢ ὅτι κακῶς Φρονεῖς, ἢ ὅτι ἐκρούσα ἀμαρτάνεις, καὶ παροργᾷς. τὸ δὲ ΘΑΤΕΡΑ ἀντὶ τοῦ θάτερον Ἀττικῶς εἴρηται.

[337. ΤΑΜΑ. ἤγουν ἂν ἐμὲ διδάσκεις.

339. ἘΠΕΙΘ' ἘΛΟΥ ΓΕ. εἰ δὲ μή τοι, ἐκλεξαι θάτερον.]

[338. μὴ λάβης εἰς τὸ ΚΕΪΝΗΣ ἔξωθεν τὸ ἀπό. ἀλλ' ὡςπερ Φαμέν, ἐρώμενός ἐστιν ὁ δαῖνα τοῦ δαῖνος, οἷον Ἀλιβιάδης Σωκράτους, οὕτω καὶ τοῦτο ΔΙΔΑΚΤΑ ΚΕΪΝΗΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκείνης διδάγματα καὶ μαθήσεις.

γ) Brunckins haec, deletis verbis: ἌΠΑΝΤΑ ΓΑΡ ΣΟΙ. sequenti Scholio adjunxit.

339. ἘΛΟΥ ΓΕ ΘΑΤΕΡ. ἤγουν πρό- κρινε θάτερον τῶν δύο, ἢ Φρονεῖν κακῶς, λέγω δὴ Αἰγίσθω καὶ Κλυταιμνήστρᾳ συνεῖναι, καὶ ἀμνη- μονεῖν τοῦ πατρός, ἢ Φρονοῦσαν καὶ Φρόνιμον οὕσαν, καὶ τὰ πατρός θεραπεύουσαν, μὴ ἔχειν μνήμην τῶν Φίλων, ἤγουν μὴ συνεῖναι Αἰγίσθω καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, οὗς περὶ πλείστου ποιῆς. τοῦτο δὲ εἶπεν Ἠλέκτρα πρὸς αὐτὴν εἰπούσαν, ὡς ἀλγεῖ τε τοῖς παροῦσι, καὶ τὰ Αἰγίσθου καὶ Κλυται- μνήστρας θεραπεύει ὑπ' ἀνάγκης. τὸ δὲ ἘΠΕΙ- ΤΑ οὐ πρὸς τὸ ΚΟΥΤΔΕΝ ἘΚ ΣΑΥΤΗΣ ΛΕΓΕΙΣ ἔχει τὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἀνω ρηθέντα, τὸ ΔΕΙΝΟΝ ΓΕ Σ' ΟΥΤΣΑΝ καὶ τὰ ἐξῆς. εἰ γὰρ ἦν πρὸς τὸ ΚΟΥΤΔΕΝ ἘΚ ΣΑΥΤΗΣ, οὐκ ἂν ἦν ἘΠΕΙΤΑ, ἀλλ' ἘΠΕΙ- ΤΟΙ, ὅθεν καὶ ἀπὸ τούτου ἀπατάμενοί τινες με- τατιθέασιν τὸν τόνον, ἘΠΕΙΘ' ἘΛΟΥ ποιούν- τες, ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς πα- λαιοῖς τῶν βιβλίων ἘΠΕΙΘ' ἘΛΟΥ εὐ- ρηται. Γ.]

559. ἘΠΕΙΘ' ἘΛΟΥ ΓΕ ΘΑΤΕΡΟΝ. εἶπει, ὡς Χρυσόθεμις, ἐλοῦ θάτερον τῶν δύο, ἢ κακῶς Φρονεῖν ἐπομένῃν Αἰγίσθω καὶ Κλυταιμνήστρᾳ, ἢ κα- κῶς Φρονοῦσαν μὴ ἔχειν τῶν Φίλων μνήμην, ἤγουν τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

342. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ. λείπει ἢ κατὰ. ΤΗΝ ΤΕ ΔΡΩΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ. ἘΚΤΡΕΠΕΙΣ. ἢ ἐκ ἀντὶ τῆς ἀπό. ἀποτρέπεις.

[342. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΨΟΣ. ὁ τούτους μισεῖς.

344. ἐκτρέπειν, τὸ παρακλίνειν τῆς ὁδοῦ· καὶ ἐκτροπή, ὅταν τις ἢν βαδίζει ὁδὸν ἀφείς, ἐτέραν βαδίση.

345. ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΓΨΙ. ἡγουν πρὸς τὸ εἶναι σὲ κακὴν, ὑπάρχεις καὶ δειλή. κακὴ μὲν, ὅτι οὐ τιμᾶς τὸν πατέρα· δειλή δέ, ὅτι φοβῆ τούς κτανόντας τὸν πατέρα.]

[343. ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΗΣ. εὔρηται οὐ μόνον ἐνεργητικῶς τιμωρῶ τὸ κολάζω, ἀλλὰ καὶ τὸ βοηθῶ· καὶ οὐ μόνον τιμωροῦμαι παθητικῶς τὸ βοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ κολάζω, ὡς καὶ πᾶς τις ἐξετάζων εὐρήσει. Τ.]

348. ΚΑΚΩΣ ΜΕΝ ΟΪΔΑ. κακῶς μὲν ζῶ. ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ λυπεῖν τοὺς ἐχθρούς τοῦτο πράττω. οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν. ΛΥΠΩ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. διὰ τὸ τιμᾶν τὸν πατέρα.

[353. ΤΑ ΣΑ ΔΩΡΑ. ἡγουν ἂ σοὶ δωροῦνται. ΧΛΙΔΑΪΣ. τρυφᾶς.

355. ὙΠΕΙΚΑΘΟΙΜΙ. ὑπέικοιμι, ὑποτασοίμην. ΠΕΡΙΡΡΕΪΤΩ. πανταχόθεν εὐπορίαν ἐχέτω.]

[353. ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ἘΦ' ΟΪΣ συντακτέον· τὸ δὲ ΔΩΡΑ, πρὸς τὸ ΟΪΣΕΙΝ, οὕτως· ἐγὼ μὲν οὖν ἂν ποτε ὑπεικάθοιμι καὶ ὑποταγείην τούτοις, τῷ Αἰγίσθῳ καὶ Κλυταιμνήστρῳ, οὐδ' εἰ τὰ σά, ἐφ' οἷσι νῦν χλιδαῖς, μέλλει τις οἴσσειν καὶ κομίσειν μοι δῶρα. ἢ ΤΑ ΣΑ πρὸς τὸ ΔΩΡΑ συναπτε, ἢ ἢ, τὰ σά δῶρα, ἡγουν ἄπερ σοὶ δωροῦνται. Τ.]

344. ἘΚΤΡΕΠΕΙΣ. προτρέπω τὸ ἄδειαν δίδωμι καὶ παρακινῶ ἀποτρέπω ἐναντίον. καὶ ἐπιτρέπω ὁμοίως τὸ ἄδειαν δίδωμι. ἐκτρέπω δὲ τὸ μεταβάλλω ἐν τούτου εἰς τούτο. καὶ καταχρηστικῶς τὸ κωλύω, ὡς ἐνταῦθα.

349. ΟΥΤ ΖΩ; οἶδα μὲν ὅτι κακῶς, ἡγουν δυστυχῶς ζῶ· ἐπαρκούντως δὲ ὅμως, ἡγουν ἀρκετῶς, ἐμοί, ὥστε ἐν τούτου δηλονότι προσάπτειν τιμᾶς τῷ τεθνηκότι θρηνοῦσα δηλονότι. τὸ δέ, λυπῶ δὲ τούτους, διὰ μέσου εἴρηται.

351. ΣΥ Δ' ἘΗΜΙΝ Ἡ ΜΙΣΟΥΨΑ. ἢ τὸ, μισοῦσα ἡμῖν, δι' ἑαυτὴν φησὶν ἢ Ἠλέκτρα, ἢ μισοῦσα ἡμῖν, ἢ τοι ἢ ἀηδῶς διακειμένη ἡμῖν, ὅτι προκρίνομεν τὰ τοῦ πατρὸς· ἢ, ἢ μισοῦσα ἡμῖν, ἢ τοι σὺν ἡμῖν Αἰγίσθον, μισεῖς μὲν λέγω, ἔργῳ δὲ συνυπάρχεις τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς.

357. ἘΜΟΙ ΓΑΡ ἘΣΤΩ. ἐμοί, φησὶν, ἔστω τροφοί, ἢ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἀρμόζουσα, καὶ τὴν πείνην ἀπελαύνουσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφοῖς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. ἢ οὕτως· τούτο μόνον ἐμὲ βρασκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν, ὅτι

ταῖς Φονεῦσι τοῦ πατρὸς πάθεισθαι ἀναγκασθήσομαι. ΟΥΤΔ' ἌΝ ΣΥ' ΣΩΦΡΩΝ. οὐδὲ σύ, εἰ ἔσωφρόνεις, ἀβρῶς ⁵⁾ ἔζης ἡμεληκυῖα τοῦ πατρὸς. ΚΑΛΟΥ. ἀντὶ τοῦ κλήθητι, λέγου, ὀνομάζου.

[359. ἘΞΟΝ. ἀδείας οὔσης. τὸ ἔξόν, τὸ παρόν, τὸ ἐνόν, καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικά, οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμένῃ ἢ σύνταξις ἀπαιτῆ.

362. ΠΡΟΔΟΥΣΑ. καταλείπουσα.

363. ΠΡΟΣ ὈΡΓΗΝ. ἀντὶ τοῦ ἐργίλων· καὶ πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ βιαιῶς· καὶ πρὸς εὐσέβειαν, ἀντὶ τοῦ εὐσεβῶς· καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς· καὶ πολλὰ ἕτερα λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιβρῆματος.]

359. ΝΥΝ Δ' ἘΞΟΝ. νῦν δὲ ἔξόν, ἦτοι δυνατοῦ ὄντος, σὲ καλεῖσθαι θυγατέρα πατρὸς ἀρίστου, τοῦ Ἀγαμέμνονος δηλονότι, εἰ σὺν ἐμοὶ δηλονότι ἠθελες προκρίνειν τὰ ἐκείνου, καλοῦ μάλιστα, ἦτοι ὀνομάζου. τῆς μητρὸς, αἰρουμένη τὰ ἐκείνης. οὕτω γὰρ Φαησῆ καὶ τοῖς πλείστοις ἀνθρώποις.

364. Εἰ ΣΥ' ΜΕ'Ν ΜΑ'ΘΟΙΣ. εἰ σύγκεράσετε τοὺς τρόπους, εὖ ἂν ἔχαι. ἢ μὲν γὰρ αὐστηρῶς, ἢ δὲ ἀνεμμένη.

5) Brunck. interposuit ἂν.

366. ἩΘΑΨ ἘΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἐν συνηθείᾳ εἶμι. ΤΩΝ ΤΗΨΔΕ ΜΥΘΩΝ. τῶν παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων. ΜΑΚΡΩΝ. μεγάλων, ἢ πολυχρονίων. ΣΧΗΣΕΙ. ἐφέξει, καλύσει. ΓΟΩΝ. γράφεται καὶ ΛΟΓΩΝ.

[366. ἔθος, ἢ συνηθεία· ἦθος δὲ, ὁ τρόπος. ἐνταῦθα οὖν ἐθῶς ὠφείλεν εἶναι. διὰ τὸ μέτρον ἐτέθη τὸ ἩΘΑΨ, ἀπὸ τοῦ ἦθος. καὶ πλησιάζουσι τὸ ἔθος καὶ τὸ ἦθος.

374. ἘΝΤΑΥΘΑ. ἐκεῖσε. τὸ ἐνταῦθα νοεῖται ἐν πρώτῳ προσώπῳ, ἦγουν ἐνταῦθα ἐνθά εἶμι ἐγώ. τὸ αὐτοῦ, ἐν δευτέρῳ, οἷον αὐτοῦ ἐνθά εἰ σύ. τὸ ἐκεῖ, ἐν τρίτῳ, οἷον ἐκεῖ ἐνθά ἐστὶν ἐκεῖνος. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε λέγεται, τὸ ἐπιβρῆμα ἀντὶ ἐπιβρῆματος.]

566. ἘΓΩ ΜΕ'Ν, Ὡ ΓΥΝΑΓΚΕΣ, ἩΘΑΨ. ἔθος λέγεται ἢ συνηθεία. ἦθος δὲ ἡ γνώμη καὶ ὁ τρόπος· ἐνταῦθα οὖν ἀπὸ τοῦ ἔθους, ἢ συνηθεία, γίνεται ἐθῶς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς η, ἦθῶς. καὶ κλίνεται ἠθάδοι.

370. Εἰ ΓΑΡ ΤΩΝΔΕ ΜΟΙ. εἰ γὰρ ἄλλο τι μείζον τῶνδε τῶν δυστυχιῶν καὶ παθῶν, ὧν ἔχω, εἶπαις, οὐδαμῶς ἂν ἀντείποιμί σοι.

574. ἘΝΤΑΥΘΑ ΜΕ'ΜΨΕΙΝ. ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἐνταῦθα λέγεται ἐπὶ πρώτου προσώπου. οἷον, ἐνταῦθα, ἐνθά εἶμι ἐγώ· τὸ δὲ αὐτοῦ ἐπὶ δευτέρου, ἦτοι, αὐτοῦ, ὅπου ὑπάρχεις σύ, εἰ καὶ μὴ οὕτω παρὰ τοῖς

ἀκριβεστέροις· τὸ δὲ, ἐκεῖ, ἐπὶ τρίτου, ἤγουν, ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει ἐκεῖνος.

375. ΚΑΤΗΡΕΦΕΓ̃. κατεσκεπασμένη, σκοτεινῇ. ἘΝ ΚΑΛΩ̃. ἔγκαιρον, νῦν, Φησὶν, εὐκαιρὸν ἔστι καλῶς Φρονησαι.

[376. ὙΜΝΗΣΕΙΣ. θρηνησεις. ὕμνος, κυρίως ἢ εἰς Θεὸν ᾠδῇ. παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀπλῶς ἢ ᾠδῇ, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, ἀφ' οὗ λέγεται ὕμνοπόλος παρ' αὐτοῖς ταυτὸν τῷ ἀοιδοπόλος, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνώδους, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὑμνήσεις.

379. Ἡ ΓΑΥ̃ΤΑ ΔΗ̃ ΜΕ. ἄρα δὴ μοι καὶ βεβούλευνται; ἤγουν οὐκ ἠπέλουν μόνον ταῦτα, ἀλλ' ἤδη καὶ βουλῇ κυροῦσιν.]

[378. ἘΝ ΚΑΛΩ̃, ΦΡΟΝΕΙ̃Ν. ἤγουν πρὸ τῆς πείρας κάλλιστόν ἐστι νῦν λαμβάνειν, ὅπως ταύτην ἐκφύγῃς. αἱ δὲ τὸ ἘΓΚΑΛΩ̃ ἀντὶ τοῦ λέγω φάσκοντες, οὐκ οἶδα εἰ τοπαρέαπαν μετέχουσι νοῦ.]

376. ὙΜΝΗΣΕΙΣ. ὕμνος κυρίως ἢ εἰς Θεὸν ᾠδῇ· παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀπλῶς ἢ ᾠδῇ, εἴτε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας· ἀφ' οὗ ὕμνοπόλος παρ' αὐτοῖς, ὅς καὶ ἀοιδοπόλος λέγεται, εἴτε ἐπὶ μέλους θρηνώδους. καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ὑμνήσεις.

381. ἌΛΛ' ἘΞΪΚΟΙΤΟ. ἀρμόζει μάλιστα τὸ πρόσωπον Ηλέκτρας τῇ Αντιγόνη.

385. ἌΦ' ὙΜΩ̃Ν. πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκαταλέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἵρουμένης ἴ).

387. ΚΑΛΟ̃Σ ΓΑ̃Ρ. εἰρωνεύεται ἐν ἡθεῖ.

[387. ὩΣΤΕ ΘΑΥΜΑΣΑΙ. θαυμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ ἐργάζεσθαι ἀρετὴν· καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ κτᾶσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο λέγεται ἐνταῦθα τὸ θαυμάσαι. ἤγουν καλὸς γὰρ ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, αὐτὸν δηλονότι, ἤγουν ἀγαπῆσαι βιοῦν αὐτόν.

390. ἌΛΛ' Ο̃Υ ΔΙΔΑ̃ΣΚΩ κακὴν εἶναι τοῖς φίλοις, διδάσκω δὲ εἶκιν τοῖς ἀρχουσιν.

392. ἘΞ ἈΒΟΥΛΙΑΣ. ἐξ αἰτίας τῆς κακοβουλίας, ἤγουν διὰ κακοβουλίαν. Εἰ ΧΡΗ̃. εἰ ἀπίκεται. ΤΙΜΩ̃ΡΟΥ ΜΕΝΟΙ. ἀντὶ τοῦ τιμωροῦντες. ΠΑΤΗΡ ΔΕ ΤΟΥΤΩ̃Ν. οἶδα ὅτι ὁ πατὴρ ἕνεκα τούτων συγγνώμην ἔχει, ἡμῖν δηλονότι.]

ι) αἵρουμένην Brunck.

[393. ἀπεροῦσιν ἐνταῦθα, πῶς γυνή οὔσα, ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΟΙ ἔπεν, ὅπερ ἐστὶν ἀρσενικόν· καὶ Φαμεν, ὅτι πρὸς τὸ ἡμεῖς τοῦτο ἔφε-
ρεν. Τ.]

582. ΤΟΝΔ' ΕΠΗΡΑΣΩ. μέση λέξις δο-
κῆ εἶναι τὸ ἐρῶμαι. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ καὶ
ἐπὶ Φαύλου παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

387. ΚΑΛΟΣ ΓΑΡ ΟΥΤΜΟΣ. θαυμάζει
τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀξίαν θαύματος ἡγεῖται, ἢ ἄλλο
τι. καὶ αὐθιμάζει τις ἀρετὴν, ἀντὶ τοῦ, ἀγαπᾷ με-
τέρχεσθαι ἀρετὴν. καὶ θαυμάζει λόγους, ἀντὶ τοῦ, ἀγα-
πᾷ κτᾶσθαι λόγους. κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ δεύτερον
σημαινόμενον ἐπιληπτόν ἐνταῦθα τὸ θαυμάσαι. καλὸς
γὰρ ὑπάρχει ὁ ἐμὸς βίος, ὥστε θαυμάσαι, ἢ τοι ἀγα-
πήσῃ τινα βιώναι αὐτόν.

594. ΠΑΤΗΡ ΔΕ. οἶδα δὲ ὅτι ὁ πατήρ συ-
γγνώμην ἔχει σοι, τούτων ἕνεκεν δηλονότι.

395. ΤΑΥΤ' ἘΣΤΙ Τ'ΑΠΗ. κακῶν
ἐστὶν ἐπαινῆσαι ταῦτα τὰ ἔπη.

397. ΝΟΥ ΚΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ συνέσεως
κούφη.

[397. ΟΥ ΔΗΤΑ. οὐδαμῶς. εἶθε μὴ
εἶην κατὰ τοσοῦτον λεπτομένη γνώσεως.

398. Τ' ΑΡ' τοι ἄρα. ἘΣΤΑΛΗΝ. στέλ-
λομαι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι· ἀποστέλλομαι δὲ ὑφ'
ἐγέρου, ἀντὶ τοῦ πέμπομαι. ΟΪ ΠΕΡ' ἘΣΤΑ-

ΛΗΝ ΟΔΟΥ. καὶ τὸ ΟΪ μόνον ἱκανόν ἐστίν,
οἶον, πορεύσομαι οἷ ἀπεστάλην. ἐπεὶ δὲ οὐδὲς αἶγες
ἐκεῖσε, ὅποι ἀπεστάλη, λέγει οἷ τῆς οδοῦ.

399. ἘΜΠΟΡΕΥΉ, πορεύη. ΤΑΔ' ἘΜ-
ΠΥΡΑ. ταύτας τὰς σπονδάς.

400. ΠΑΤΡΙ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΧΟΑΣ.
σπείσαι τῷ τύμβῳ τοῦ πατρὸς χοάς.

403. ἘΚ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝ. ἐκ παρακι-
νήσεως τίνος τῶν φίλων; ἘΚ ΔΕΙΜΑΤΟΣ
ΤΟΥΤ', ἐκ φόβου τινὸς νυκτερινοῦ. ΔΟΚΕῖΝ
ἘΜΟΙ. κατὰ τὸ δοκοῦν ἐμοί.]

[399. καλῶς εἶπε τὸ ἘΜΠΟΡΕΥΉ. ὡς-
περ γὰρ οἱ ἔμποροι κέρδους ἕνεκα σφῶν ταύτην
τὴν τέχνην μετῆλθον, οὕτω καὶ ἡ Χρυσόθεμις πρὸς
Ἀγαμέμνονα τὴν θυσίαν ἔφερεν, κέρδος τῇ μητρὶ
καὶ βοήθειαν ἐντεῦθεν πραγματευομένη. οἱ δὲ
λέγοντες τὸ ἘΜΠΟΡΕΥΉ, ἀντὶ τοῦ πορεύη,
ἐκλαμβάνοντες τὸ ἐν ἀργόν, ἀμαθῆς. καταχρη-
στικῶς δὲ εἶπε τὸ ἘΜΠΥΡΑ. ἔμπυρα γὰρ κυ-
ρίως τὰ διὰ πυρὸς γινόμενα. Τ.]

595. ΠΡΟΣ ΚΑΚΩΝ. ἰδίον ἐστὶ κακῶν ἀν-
θρώπων, ἢτοι ἀσυνέτων, ἐπαινῆσαι ταῦτα, ἃ λέγεις.

599. ΤΑΔ' ἘΜΠΥΡΑ. πυρὰ δὲ τάφος παρὰ
τοῖς ποιηταῖς. ἔμπυρα οὖν ἐνταῦθά φησι τὰ ἐπὶ τῇ

πυρᾶ. ἤγουν τῷ τάφῳ συνήθως τελούμενα τοῖς ἀποθανούσιν.

402. ὈΝ ἘΚΤΑΝ Α΄ΤΤΗ. εἰπούσης Ἠλέκτρας, ὅπως τῷ ἐχθροτάτῳ ἀνθρώπων αὐτῇ ἔπεμψε σε τυμβεύσει χόας, Φησί· καί, ἐκείνῳ δηλονότι τῷ πατρὶ ἡμῶν, ὃν ἔπτεινεν αὐτῇ. τοῦτο γὰρ ἐθέλεις εἶπέν ἐμέ.

404. ἘΚ ΔΕΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΥΚΤΕΡΟΥ. ἐκ τινὸς φόβου νυκτερινῷ φαντάσματος δοκεῖ μοι καταπεισθῆναι.

405. ΣΥΓΓΕΝΕΣΘΕ. συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν κἀν νῦν. ἀκούσασα δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δέματά τινα τῇ κλυταμνήστρᾳ γέγονε, θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἀν νῦν παριστάναι.

[407. ΤΗΝ ὈΨΙΝ. ἤγουν ὁ εἶδεν. ὄψις, τὸ θεαθῆν, καὶ ἡ ὄρατική δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον.]

408. ΠΛΗΝ ἘΜΟΙ ΣΜΙΚΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ πλήν ὀλίγων.

[409. ἈΛΛΑ ΤΟΥΤΟ. κἀν τοῦτο. ΠΟΛΛΑ ΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἐπιβρῆματικῶς. ἔστι δὲ Ἀττικόν, ὡς καὶ τὸ πότερα, ἀντὶ τοῦ πότερον. ἘΣΦΗΛΑΝ. ἐσφαλαν, σφαλῆναι ἐποίησαν. ΚΑΤΩΡΘΩΣΑΝ. ἀνώρθωσαν.

411. ΛΟΓΟΣ ΤΙΣ. οὕτω λέγει, ἐπεὶ οὐκ αὐτῇ παρ' ἐκείνης ἔμαθεν, ἀλλὰ παρ' ἄλλου διηγουμέου.]

409. ΠΟΛΛΑ ΤΟΙ ΣΜΙΚΡΟΙ. οἱ σμικροὶ καὶ βραχεῖς λόγοι, πολλὰ, ἤγουν κατὰ πολλὰ, σφαλῆναι ἐποίησαν ἀνθρώπους, καὶ κατώρθωσαν αὐτούς.

412. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ὈΜΙΛΙΑΝ. ὡς αὐθις αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος. ἘΦΕΣΤΙΟΝ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν γεόμενον, τουτέστιν ἐπ' οἶκον. ἩΝΙΧ' ἩΛΙΩ. τοῖς γὰρ παλαιαῖς ἔθος ἦν, ἀποτροπιαζόμενος τῷ ἡλίῳ διηγέσθαι τὰ ὀνείρατα. ἩΛΙΩ. ἀντὶ τοῦ ἡμέρα. ἤκουσα, Φησί, τοῦ ὀνείρου, ἠνίκα ἡμέρας γενομένης διηγέτο αὐτό τι, κακῆνος ἐμοί. Εἰ γὰρ μ' ἄπῴσῃ. εἰ γὰρ νῦν, Φησί, δεομένην σου ἀπώσῃ με, κακῶ σοι τινὸς γενομένου, μετὰ ταῦτα αὐτῇ μετελεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

[412. ὀμιλία ἐπὶ τῶν ἐνουμένων· κοινωνία, ἐπὶ τῶν συμμετεχόντων τινός. ἐπεὶ δὲ ἡ ἔνωσις καὶ διὰ λόγων γίγνεται, καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἐτέρων, λέγεται ὀμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ ἐπὶ διαλέξεως. ὀμιλεῖ γὰρ τις τινί, ἤγουν διαλέγεται· καὶ ὀμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰς λόγους ἔρχεται. λόγους γὰρ τὸ βιβλίον ἐμπεριέχει. ὀμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἐνοῦται· καὶ ὀμιλεῖ συμφοραῖς, ἀντὶ τοῦ ἐνοῦται καὶ συγ-

κινῶνται. κοινωνοῦσι δὲ τινὲς οἱ μεταδιδόντες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες παρ' ἀλλήλων Φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τινὸς τοιούτου τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξω ἑαυτῶν συμμετέχοντες, οἷον τραπέζης, ἢ χωρίων, ἢ τοιούτων τινῶν. ἐφέστιος, ὁ οἰκῶν ἐν ἀλλοτρῴᾳ οἰκίᾳ, ὡς παρ' Ὀμήρω· (Ὀδ. ἡ. 248.)

ἀλλ' ἐμὲ τὸν δόστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων.

καὶ ὁ ἔχων οἰκίαν, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ· (Ιλ. β'. 125.)

Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν.

ἐφέστιος ἀπλῶς καὶ ὁ ἐν οἰκίᾳ ὢν, ὡς ἐνταῦθα. ὀμέστιος δὲ καὶ συνέστιος, ὁ ἐν μιᾷ οἰκίᾳ μεθ' ἐτέρου ὢν.

419. ἘΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. διηγουμένου. ἐρμηνεία, συνθήκη λόγου δηλοῦσά τι, καὶ ἢ τῶν τυχόντων διασάφησις. ἐξήγησις δὲ, διασάφησις θεῶν· διήγησις δὲ, ἢ ἀπλῶς ἀφήγησις.

423. ἌΒΟΥΛΙΑ. ἤγουν ὑπὸ κακοβουλίας.

424. ΜΕΤΕΙ. κολακεύσεις, ζητήσεις· μετέρχομαι, τὸ ὑπέρχομαι, καὶ κολακεύω, καὶ τὸ κολάζω.]

[418. ἮΝΙΧ' ἨΛΙΩ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅποτε καθ' ὕπνου ὄναρ δεῖνόν θεάσαντο, αἶμα πρῶτ' πρὸς τὸν ἥλιον λέγειν, ἵν', ἐπειδὴ ἐναντίος οὗτός ἐστι τῇ νυκτί, ἀποτροπὴν ἐργάσῃται τούτου. T.]

412. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ὈΜΙΛΙΑΝ. ὀμιλία ἐπὶ τῶν ἐνουμένων. κοινωνία ἐπὶ τῶν μετεχόντων τινὸς πράγματος. ἢ δὲ ἔνωσις καὶ διὰ λόγων γίνεται καὶ διὰ μίξεως ἀφροδισίων, καὶ δι' ἄλλων τρόπων, λέγεται ὀμιλία καὶ ἐπὶ συνουσίας καὶ διαλέξεως. ὀμιλεῖ γὰρ τις τι, ἤγουν διαλέγεται. καὶ ὀμιλεῖ βιβλίῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῷ λόγους διέρχεται. ὀμιλεῖ δὲ θανάτῳ, ἀντὶ τοῦ ἐνοῦται. κοινωνοῦσι δὲ τινες καὶ μεταδιδόντες ἀλλήλοις καὶ μεταλαμβάνοντες τῆς παρ' ἀλλήλων Φιλίας ἢ γνώσεως, ἢ τοιούτου τινὸς τῶν παρ' ἑαυτοῖς, ἢ ἑτέρου τινὸς ἔξωθεν συμμετέχοντες. οἷον τραπέζης ἢ χωρίου ἢ τοιούτου τινός.

418. ἮΝΙΧ' ἨΛΙΩ. ἔθος ἦν τοῦς οὐαίρους ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου δηγείσθαι τοῖς οὐαιροπόλοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐκείσε τούτων λαμβάνειν.

419. ἘΞΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. ἐξήγησις, ἐρμηνεία καὶ διήγησις διαφέρει. ἐξήγησις μὲν γὰρ ἐστὶ διασάφησις θεῶν πραγμάτων· ἐρμηνεία δὲ καὶ ἢ τῶν τυχόντων διασάφησις· διήγησις δὲ ἢ ἀπλῶς ἀφήγησις.

426. ΟΥ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕΜΙΣ. ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ. εἴ τι κακὸν μέλλει γενέσθαι ἀπὸ τῶν οὐαίρων. ΕΥΝΗΝ δέ, νῦν τὸν τάφον. ΕΙ ΜΗ ΤΑΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ. καθόλου φησὶν· εἰ μὴ τολμηροτάτη πασῶν ἐτύγχανεν, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πατρὸς, ὃν αὐτὴ ἀνεί-

λεν. εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπὶ τινι λυσιτελοῦντι
πράττειν, ὧ μὴ ὑπουργήσης σύ.

[426. ΘΕ΄ΜΙΣ, τὸ ἔννομον· ὅσιον, τὸ δί-
καιον. ὁμῶς ἀμφοτέρω ἐπὶ θεοῦ, δίκαιον δέ, ἐπὶ
ἀνθρώπου.

428. ΚΤΕΡΙΨΜΑΤΑ. ἐντάφια. ΛΟΥ-
ΤΡΑ. χοάς. ΠΝΟΑΓΨΙΝ. ἀνέμοις. ῥίψον
δηλονότι. ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΓ. εἰς βάθος ἐρω-
ρυγμένη. πρὸς μὲν τὸ ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΓ ΚΟ-
ΝΕΙ ἀρμοδίως λέγεται τὸ ΚΡΥΨΟΝ· πρὸς δὲ
τὸ ΠΝΟΑΓΨΙΝ οὐ δύναται ἀρμόσαι· δεῖ οὖν
συνυπακούειν ἕξωθεν ῥῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ
ῥίψον, ἢ τὸ δός, ἢ τι τῶν τοιούτων. καὶ ἐν ἐτέ-
ροις τοῦτο γίνεται πολλοῖς, ὡς παρ' Ὀμήρω·
(Ιλ. γ'. 326.)

ἦχι ἐκάστω

ἵπποι ἀερίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἴν' ἀπὸ κοινῶ τὸ ἔκειτο
λέγεται μετεσχηματισμένον, ἀλλ' εἰστήκεισαν.

431. ΠΡΟΣΕΙΣΙ. προσελεύσεται. ΚΕΙ-
ΜΗ΄ΛΙΑ. ἀπόθετα. ἈΡΧΗ΄Ν. ἐπιβήματι-
κῶς, ἀντὶ τοῦ καταρχάς, ὅλως. ΤΛΗΜΟ-
ΝΕΣΤΑ΄ΤΗ. τολμηροτάτη, ἀναιδεστάτη.

436. σκέψαι γὰρ εἰ σοὶ αὐτῇ δοκεῖ ὁ νέκυς
δεξασθαι ἐν τοῖς τάφοις προσφιλῶς τάδε τὰ
δῶρα.]

426. Ο΄Υ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕ΄ΜΙΣ. οὔτε γὰρ
θέμις, οὔτε ὅσιον δίκαιον *) ὑπάρχει σοὶ κτερίσματα, ἢ
τοὶ ἐντάφια ποιεῖν, ἢ προσάγειν τῷ πατρί, οὐδὲ λουτρά,
ἀπὸ γυναικὸς ἐχθράς.

429. ἌΛΛ' Ἡ ΠΝΟΑΓΨΙΝ. πρὸς μὲν τὸ
βαθυσκαφεῖ· κόνει ἀρμοδίον ἔχει τὸ κρύψον, πρὸς δὲ τὸ
πνοαῖς, οὐδαμῶς. δεῖ οὖν συνυπακούεσθαι ἕξωθεν ῥῆμα
οἰκίον ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ χύσον, ἢ τι τοιοῦτον· καὶ ἐν
ἐτέροις δὲ τοῦτο γίνεται πολλοῖς, καὶ παρ' Ὀμήρω (Ιλ.
Γ. 326. 327.)

ἦχι ἐκάστω

ἵπποι ἀερίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἀλλ' εἰστήκεισαν.

439. ἘΜΑΣΧΑΛΙ΄ΣΘΗ. ὑπὸ τὰς μα-
σχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριάσθη.
ἢ ἐπεὶ εἰώθεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναιρευμέ-
νων ἀπομάσσειν τὰ ζῆφι, ὡς περ ἀποτροπιαζόμε-
νοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. τὸ δὲ ἘΞΕ΄ΜΑ-
ΞΕΝ ἐπὶ τοῦ Αγαμέμνονος, ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ
τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὸ κάρη αὐτοῦ τὰς κη-
λίδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαζεν. οὐ δεῖ
δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὀμηρον, ἐπεὶ
Φησιν ἐκεῖνος· (Ὀδ. Δ. 535.)

*) Alteram utram harum vocum, aut ὅσιον aut δίκαιον, 'ex-
pellendam esse, Cod. ipse indicat. Nam ὅσιον alteri super-
scriptum legitur. Purgold.

Δειπνήσας *), ὡς τις τε κατέκτανε βουὴν ἐπὶ Φάτνη. ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύεσθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάβη *) τῆς ὑποθέσεως. Ἄλλως. εἰώθεσαν οἱ δρώντες ἐμφύλιον Φόνον, ἀκρωτηριάξαι τοὺς ἀναρθεύοντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποταμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕστερον τὶ δεινὸν παρ' ἐκείνων. εἴθρουσαν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Ἄλλως. ΚΗΛΙΔΑΣ ΕΞΕΜΑΞΕΝ. ἢ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τοῦ ξίφους τὰς κηλίδας, ἢ τῇ τοῦ φονευομένου, ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῶ μύσει κηλίδας ἀποτρεπόμενοι. Ἄλλως. ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι, τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτεμον, καὶ περὶ τὰς μασχάλας αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτά, ἵνα, Φησὶν **), ἀσθενῆς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀργον. Δ. 477.) ἐξάργματα τέμνε **) θανόντος. ὁ Ἰάσων τοῦ Ἀψύρτου.

[439. ΚΑΡΑ. κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑαυτοῦ δηλονότι.

u) Δειπνήσας Brunck.

x) βλάβητοι Brunck.

y) φασὶν Brunck.

z) τέμνε Brunck.

440. τὸ ἌΡΑ καὶ τὸ ΜΗ' ἐκ παραλλήλου. ἄρα νομίζεις φέρειν ταῦτα λύτρωσιν αὐτῇ τοῦ Φόνου;]

[436. τὸ ἈΥΤΗΙ ἢ πρὸς τὸ ΣΟΙ' συντακτέον, ἢ ἢ ἐκ παραλλήλου, αὐτῇ σοί' ἢ πρὸς τὸ ΓΕ'ΡΑ, οὕτω, τὰ γέγρα αὐτῇ, ἢ γουν αὐτῆς' ἢ πρὸς τὸ ΠΡΟΣΦΙΛΩΣ, ἢ ἢ, προσφιλωσ αὐτῇ, ἢ γουν ἀποδεκτῶς αὐτῇ, καὶ ὡς αὐτῇ βούλεται.

439. ἘΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἠνίκα τινὰ διεχρήσαντο, ἀκρωτηριάξαι αὐτόν, καὶ ὑπὸ τῆς μασχάλης ταῦτα τιθέναι. τοῦτο δὲ ἐποίουν, ἵνα ἀνίσχυρον αὐτὸν ἐργάζωνται, διὰ τῆς τῶν ἀκρωτηρίων τομῆς, πρὸς τὴν αὐτῶν ἀμυναν, ἣν οἱ νεκροὶ τοὺς ζῶντας ἀμύονται, Ἐρινυὺς αὐτοῖς ἐπιπέμποντες. οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος, δι' οὗ ἡ σφαγὴ ἐγένετο, ἐπέματτον πρὸς τὴν τοῦ σφαγέντος κεφαλὴν. Γ.]

442. ἌΛΛΑ' ΤΑΥΤΑ ΜΕ'Ν ΜΕ'ΘΕΣ. προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἐπὶ τὸ εὐρεῖν τὸν βόστρυχον Ορέστου.

[443. ἌΚΡΑΣ ΦΟΒΑΣ. τὰ ἄκρα τῶν τριχῶν. ΣΜΙΚΡΑ'. εὐτελεῖ. ΟΥΤ ΧΛΙΔΑΙΣ. ὑπὸ τρυφῆς οὐ κατεσκευασμένον.]

445. ΚΡΑΤΟΣ ΒΟΣΤΡΥΧΩΝ ἌΚΡΑΣ ΦΟΒΑΣ. Φόβας Φησὶ κρατός, ἡγουν τρίχας. τρίχες γὰρ λέγονται κεφαλῆς, οὐχὶ κεφαλῆ τριχῶν. οὐ γὰρ ὡς περ ἡμέρα λέγεται ἡλίου, καὶ ἀνάπαλιν ἡλίου ἡμέρας, οὕτω κἀνταῦθα. ἡλῖος μὲν γὰρ ἡμέρας λέγεται, ἐπεὶ διὰ τὴν ἡμέραν ἐγένετο, καὶ ἐστὶν ἡ ἡμέρα τὸ, οὐ ἕνεκα. ποιεῖ οὖν ὁ ἡλῖος τὴν ἡμέραν γεγεναὸς δι' αὐτὴν· διὰ τοῦτο καὶ λέγεται ἡλῖος ἡμέρας. ἡ δὲ κεφαλῆ ποιεῖ μὲν τρίχας, οὐ μὴν δὲ δι' αὐτό. τοῦτό ἐστιν ἡ κεφαλῆ, διὰ τὸ φύσει τὰς τρίχας. οὐδ' ὁ προηγούμενος σκοτός αὐτῆς ἐστὶν οὗτος. διὸ οὐ λέγεται ἡ κεφαλῆ τριχῶν. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν τοιούτων οὕτως· ἐπὶ δὲ τῶν γινόμενων δεῖ σιοπεῖν. ἔοικεν οὖν οὐ πάντα τὰ γινόμενα οἷον γίνεται, τούτων λέγεσθαι· οἷον ἡ θύρα τῷ πρίου γίνεται. ἢ τῷ σιεπαρῶ, ἀλλ' οὐ λέγεται τοῦ πρίου, ἢ τοῦ σιεπαρῶ. οὐ γὰρ αὐτὸ δι' ἑαυτοῦ τὸ σιεπαρῶν ποιεῖ τὴν θύραν. ἢ ἢ ἡ θύρα τοῦ σιεπαρῶν, ἀλλ' ὁ ἐργαζόμενος ἄλλος ἐστὶν, ὄργανῳ χρωμένος τῷ σιεπαρῶ, ἦτοι ὁ τέκτων, οὐ λέγεται ἡ θύρα. λέγεται δὲ καὶ τοῦ οἴκου, ὅτι ἕνεκα τοῦ οἴκου γίνεται. καὶ ἐτι τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου ὡς δεσπόζοντος. καθόλου δὲ τὰ λεγόμενά τινος ἢ ὡς πρὸς τι λέγεται, ὡς πατὴρ υἱοῦ, καὶ ὡς ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ὡς δούλος. ὡς ἑλὰς τοῦ θεοῦ· ἢ ὡς δεσπόζων, ὡς ὁ θεὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ λαοῦ· ἢ ὡς κτήματα, ὡς τὸ ἐνδυμα τοῦ δεινός· ἢ ὡς γινόμενον ὑπὸ τινος, ὡς ἡ ἡμέρα ἐν τοῦ ἡλίου· ἢ ὡς γινόμενα διὰ τι καὶ ποιούντα ἐνεῖνο, δι' ὃ ἐγένετο, ὡς ὁ ἡλῖος ἡμέρας. ἢ ὡς περιέχοντα, οἷον τότε τὸ πλήθος τοσούτων ἀνθρώπων ἐστίν, ἡγουν τοσούτους ἀνθρώπους περιέχει· ἢ ὡς περιεχόμενα, οἷον, τοσούτοι ἀνθρώποι τούτου τοῦ πλήθους· ἢ ὡς ἐπέχοντα, οἷον ὁ δρόμος οὗτος τοσούτων σταδίων ἐστίν, ἢ τὰ τοσαῦτα στάδια ἐπέχει· ἢ ὡς ἐπικρατούμενα, οἷον, τοσούτοι στάδια εἰσι τοῦδε τοῦ δρόμου, ἡγουν ἐπικρατοῦνται ὑπὸ τούτου τοῦ δρόμου. καὶ ὁ λέγεται καὶ ὁ δεινα τοσούτων ἐτῶν, ἦτοι τοσαῦτα ἔτη ἡ ζωῆ

αὐτοῦ ἐπέχει. καὶ τὰ ἔτη τοῦ δεινός, ἦτοι ἂ ἐπέχεται ὑπὸ ζωῆς αὐτοῦ.

445. ἌΛΙΠΑΡΗ ΤΡΙΧΑ. περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ἌΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ τοῦ ἀύχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι ΛΙΠΑΡΗ, ὃ ἐστὶν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἰκέτιν τριχα. ΚΑΙ ΖΩΜΑ ΤΟ ὙΜΟΝ. σύμφωνον τοῦτο τῷ, (186.) ὠδε μὲν αἰεκεῖ συν στολαῖ. ΖΩΜΑ δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἐνδυμα, ἵνα τοῦτω στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτραις. δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταυίας. ἘΞ ὙΠΕΡΤΕΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μέζονος. ΚΟΙΝΩ ΠΑΤΡΙ. τῷ σῶ καὶ ἐμῶ.

[450. οἶμαι μέλον τι, ἡγουν φροντίδα τινά, εἶναι δηλονότι, ἐκείνῳ τοῦ πέμψαι τῇ κλυταμνήστρα ταῦτα τὰ κακὴν ὄψιν ἔχοντα ἀνείρατα. ὙΠΟΥΡΓΗΣΟΝ. ὑπηρέτησον.

458. ΠΡΟΣ ΕΎΣΕΒΕΙΑΝ. εὐσεβῶς, κατὰ τὸ ἀρέσκον τῷ θεῷ.]

[453. ἐστὶν ὅτε τὴν ΠΡΟΣ μετ' ὀνόματος κειμένην, καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενην, ἀντὶ ἐπιβήματος λαμβάνουσιν, ὡς τὸ (363.) ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣ ὈΡΓΗΝ, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως, καί, πρὸς ἀξίαν, καὶ ἐνταῦθα ΠΡΟΣ ΕΎΣΕΒΕΙΑΝ ἀντὶ τοῦ, εὐσεβῶς. Γ.]

455. ὈΜΩΣ Δ' ἈΔΕΛΦΗ. ὅμως δὲ ὑποὺρ-
γησον κατὰ ταῦτα. ἀρωγὰ ὄντα ἐμοὶ τῇ σῇ ἀδελ-
φῇ, καὶ σοί, καὶ τῷ κοινῷ πατρὶ ἡμῶν κειμένῳ ἐν
ἄδου Φιλτάτῳ ὄντι ἡμῖν δηλονότι πάντων τῶν ἀν-
θρώπων.

460. ΤΟ' ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΥΤΚ ἘΧΕΙ
ΛΟΓΟΝ. οὐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονεικεῖν περὶ
τοῦ δικαίου, ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο ὄντας ἐρίζειν.
δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πείθεσθαι. ἢ τὸ
ΟΥΤΚ ἘΧΕΙ ΛΟΓΟΝ ἀντὶ τοῦ, οὐ παρέχει
πρόφατιν. Ἄλλως. οὐ δισταγμοῦ, φησί, καὶ ἀμ-
φιβολίας προσδέεται τοῖς δύο, πότερον δὲ τούτων
ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι. ΣΙΓΗ ΠΑΡ' ὙΜΩΝ.
εὐλαβίης οὕσα ἢ χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν
χορόν. ΠΕΪΡΑΝ ΤΗΝΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὴν
ἐπιχείρησιν.

[460. ΟΥΤΚ ἘΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. τὸ γὰρ
δικαίον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυσὶν ἵαυτε ἐρίζειν,
ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ
δοῶν. σπεύδω ἐπὶ τόςδε· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον,
ἡγουν ἐπέγω.

464. ὈΣ ΕἼ ΤΑΔ' Ἡ ΤΕΚΟΥΣΑ.
ὅτι εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἢ τεκούσα, ἀλγεινὴν νο-
μίζω εἰς τὸ ἐξῆς τολμήσειν ἡμὲ τήνδε τὴν πείραν,
ἡγουν εἰς ἄλγος ἐμὸν τολμήσειν τήνδε τὴν ἐπιχεί-
ρησιν, εἰ ἀκούσεται ταῦτα ἢ τεκούσα. ὀφείλει δὲ

μᾶλλον οὕτω λέγεσθαι· πικραὴν δοκῶ ἐγὼ τολμήσειν
τήνδε τὴν πείραν. ἴμοιον δὲ τῷ (65.) ὡς καὶ μ
ἐπαυχῶ.]

464. ὈΣ ΕἼ ΤΑΔ' Ἡ ΤΕΚΟΥΣΑ.
ἐπεὶ εἰ ἀκούσῃ ταῦτα ἢ μήτηρ, νομίζω τολμήσειν, ἢτοι
ἐπιχειρήσειν τὴν πείραν τήνδε ἢτοι τὴν ἐπιχείρησιν πι-
κραν, ἢτοι πικρίας πρόξενον γενησομένην δηλονότι ἐμοὶ
εἰς τὸ ἐξῆς.

[ΜΕΤΡ. 466. ΕἼ ΜΗ' ΕΓΩ'. Τὰ τοι-
αῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται ἐπαδικά. ἐπαδι-
κά δὲ ἐστίν, ὡς εἴρηται, ἐν οἷς ὁμοίαις ἀνόμοιόν τι
ἐπιφέρεται. ἐστὶ δὲ τὸ παρὸν εἶδος, τριάς ἐπαδι-
κῆ. τῆς παρούσης δὲ στροφῆς τὰ κῶλα ις, καὶ
τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσσαῦτα. τὸ α, χοριαμβι-
κὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἢτοι ἐφθημιμερές, ἐξ
ἐπιτρίτευ τρίτου ἀντὶ χοριάμβου, καὶ ἀναπαί-
στου. τὸ δεύτερον ὅμοιον ἐκ χοριάμβου καθαροῦ
καὶ μολοσσοῦ, εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν τρίμετρον.
τὸ γ, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον. τὸ δ, τροχαϊκὸν δί-
μετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλ-
λικόν. τὸ ε, ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον,
τοῦ γ, ποδὸς χερσαίου. τὸ ς, ἴμοιον καθαρὸν
ἰαμβικόν. τὸ ζ, τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές εὐριπί-
δεον. τὸ η, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάλη-
κτον. τὸ θ, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν,
ἐκ χοριάμβου καὶ βακχίαιου, ἢ ἀμφιβραχέος. τὸ
ι, ὅμοιον τῷ ζ, τροχαϊκόν. τὸ ια, ἰαμβικὸν δίμε-
τρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ιβ, τροχαϊκὸν πενθη-

μιμαρές· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρέτου δ. τὸ ιγ, ὅμοιον τῷ ια. τὸ ιδ, ὅμοιον τῷ ιβ, κατὰ πάντα. τὸ ιε, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀμφιμάκρου, ἦτοι κρητικῷ· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. τὸ ις, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στρεφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος συνήθως. Τ.]

466. ἘΙ ΜΗ' ἘΓΩ' ΠΑΡΑΨΡΩΝ. ἀνόητος. ὁ Χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου προμαντευόμενος, θάρρειν παραναῖ τὴν Ηλέκτραν. Εἴσιν Ἄ Προμαντις. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἢ τῶς συνετοῖς προγιγνωσκομένη. μέτεσι, Φησί, παρέρχουσα τούτοις δύναμιν, ὡς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς. Οὐ γὰρ ποτ' ἀμνηστεῖ. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, Φησί, τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεὺς· ἀλλ' ἐπεξελεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Χαλκόπληκτος. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀμνηστεῖ. οὐδ' ἀμνημονεῖ, Φησὶν, ἡ χαλκόπληκτος γένυς, ἢ ἐλοῦσα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἦξει κατὰ τῶν δρασάντων. Ἰένυς δὲ, εἶδος πελέκεως.

[466. ΠΑΡΑΨΡΩΝ. ἀνόητος, οὐκ ὀρθὰ στοχαζομένη εἰς τὸν σκοπὸν τούτων τῶν ὀνειράτων. ΛΕΙΠΟΜΕΝΑ. ἐστερημένη γνώμης σο-

Φῆς, ἀντὶ τοῦ, συνετοῦ νοῦ. Ἐἴσιν Ἄ Προμαντις. ἀφίξεται ὅσον οὐπω ἢ τὴν μαντείαν προσπέμφασα διὰ τῶν ὀνείρων.

470. ΔΙΚΑΙΑ ΦΕΡΟΜΕΝΑ. δίκαια φερομένη κράτη χειρῶν, ἤγουν ἰσχὺν δικαίαν ἐπιφερομένη διὰ τῶν χειρῶν. ΜΕΤΕΙΣΙ. κολάσεις οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. ΠΑΛΑΙΑ ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ Ἀμφάκης γένυς. ἀμφοτέρωθεν ἠκουημένη. ἤγουν ὁ παλαιὸς πέλεκυς. ἀπὸ τοῦ στόματος λέγει ὄλον τὸν πέλεκυν. παλαιὸν δὲ λέγει, ἀναφέρων πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἢ τις πάλαι ἐγένετο. ΧΑΛΚΟΠΛΗΚΤΟΣ λέγεται ὁ ὑπὸ χαλκοῦ πληγείς. ἐνταῦθα δὲ χαλκόπληκτος γένυς, ἢ ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένη, σφυρήλατος. Αἰκίαις. ὕβρεις. αἰκία, ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ εἰκέναι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ αἰκίης.]

[466. κατανοήσας ὁ Χορὸς ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, ὡς ταχέως οἱ Φονεῖς ὑπὸ τῆς δίκης τιμωρηθήσονται, προμαντευόμενος δὴθέν Φησι πρὸς τὴν Ηλέκτραν. Ὡ τεκνον, ὕπεστι μοι θράσος, ἤγουν θάρρειν, Εἰ μὴ ἔφυγν καὶ ὑπάρχω Ἐγὼ μάντις παράψρων καὶ λειπομένη καὶ ἐστερημένη γνώμης σοφῆς, ἦτοι διανοίας φρονίμου, ἤγουν εἰ μὴ ἀνοήτως μαντεύομαι, καὶ ἐστερημα γνώσεως φρονίμου, Εἴσι καὶ ἐλεύσεται ἡ δίκη ἢ

ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ καὶ ἡ διὰ σημείων τινῶν προμαν-
τευομένη καὶ δεκνύουσα τὸ μέλλον, ΦΕΡΟΜΕ-
ΝΗ ἐν ταῖν ΧΕΡΟΓῶΝ ΚΡΑΤΗ ΔΙΚΑΙΑ,
ἦτοι κατὰ τῶν Φονέων τοῦ σοῦ πατρὸς δικαίαν
ἐξουσίαν καὶ δύναμιν φερομένη, τουτέστι δικαίως
αὐτοὺς μετὰ δυνάμεως τιμωρήτουσα, ΜΕΤΕΙΣΙ
καὶ μετελεύσεται καὶ τιμωρήσεται τινὰ ΚΛΥΤΟΥ-
ΣΑΝ καὶ ἀκούσασαν ἈΡΤΙΩΣ καὶ πρὸ ὀλί-
γου ὈΝΕΙΡΑΤΩΝ ἨΔΥΠΝΟῶΝ καὶ εὐ-
φραντῶν ἡμῖν, οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου, ἀλλὰ τα-
χέως ἤγουν ταχέως τιμωρήσεται Κλυταιμνήστραν,
ἣτις εἶδε τὰ ὀνείρατα. τούτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ
παρ' Αριστοφάνει, (Πλ. 382.)

ὀρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον.

καὶ τῷ, (Βατρ. 606. 554.)

ἦκει τῷ κακόν. δῶσει τις δίκην.

473. οἱ γράφοντες ὙΠΕΣΤΙ ΜΟΙ ΘΑΡ-
ΣΟΣ, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. διὰ τοῦτο ΘΡΑ-
ΣΟΣ χρηὶ γράφειν, ὡς καὶ ἐν τινι τῶν παλαιῶν
εὐρηται, ἴν' οἰκείον ἦ τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστρο-
φῆς. εἰ δ' ἄλλο μὲν σημαίνει ΘΡΑΣΟΣ, ἄλλο
δὲ τὸ ΘΑΡΣΟΣ, μὴ θαυμάσης. πολλὰ γὰρ
τοιαῦτα καινοτομοῦσιν οἱ ποιηταί, μετατιθέντες τὰ
σύμφωνα, καὶ μεταπλάττοντες τὰς λέξεις, διὰ
τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην. καὶ δηλοῖ τὸ κάρτος,
καὶ τὸ καρδία, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τ.]

466. Εἴ μὴ ἔγω' παραφρων. 8
Χορὸς ἀκούσας τῆς Χρυσοθέμιδος τὸν τῆς Κλυταιμνή-
στρας ὄνειρον διηγηταμένης καὶ νοήσας εἰὸς εἶναι εἰς
τούτου δίκην γενέσθαι ἐπὶ ἐκδηότητι τοῦ Ἀγαμέμνονος,
Φησὶν· εἴπερ μὴ ἐγὼ εἰμι παράφρων, ἦτοι παρὰ τὸ
εἰῶς φρονοῦσα καὶ στοχαζομένη καὶ πόρρω σοφῆς
γνώμης καὶ διακρίσεως τῆς τοῦ ὄνειρου δηλονότι (τούτο
γὰρ βούλεται τὸ λειπεμένη) ἐλεύσεται ἡ δίκη ἢ πρόμαν-
τις, τουτ' ἐστὶν ἡ οἶον προμαντευομένη καὶ κατασκευάσα-
σα τὸν ὄνειρον τούτου. φερομένη καὶ ἐπάουσα τὰ δι-
καια κράτη ταῖν χερσῶν, ἤγουν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς,
σωματοποιεῖ αὐτὴν Δίκην αὐτὴν, καὶ οἶον χεῖρας φησὶν
ἔχειν. διὰ τὸ ἀεὶ βιαίως καὶ ἰσχυρῶς πανταχοῦ τὸ
ἄδικον ἀπελάν· ἐν μεταφορᾷ τῶν ἀνθρώπων τῶν δια-
τῶν χερῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς ἀναιρούμενων.

478. Ὅτ' ἀ παλαία χαλκὸ πλά-
κτος. χαλκὸ πλῆκτός ἐστιν ὁ τοῦ χαλκοῦ πληγίς.
ἐν ταῦθα δὲ χαλκὸ πλῆκτος, φησὶ, γένος. ἀπὸ τοῦ ὁ
πέλεκυς. ἀπὸ τοῦ στόματος δὲ λέγει ὄλεν τὸν πέλεκυν.
παλαιὸν δὲ λέγει ἀναφέρον αὐτὸν εἰς τὴν πρᾶξιν αὐ-
τοῦ, ὅτι πάλαι ἐγένετο. φησὶ δέ, ὅτι οὐδὲ ὁ σίδηρος,
ἦτοι τὸ ξίφος, ἀμνηστῆ, μέλλον δηλονότι φονεῦσαι
αὐτούς.

[ΜΕΤΡ. 482. ἮΞΕΙ ΔΕ'. Ἀντιστροφὴ
τῆς ἀνα στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, εἰ μὴ ἐγώ, κώλων
ὁμοίων 15.]

482. ἮΞΕΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥΠΟΥΣ. ἡ
Εριννύς, ἡ ἐκείνῃ τῷ φόνῳ ἀκολουθήσασα. οὕτως
ἐν τῷ ὑπομνήματι. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. ἐν ὑπερ-
βολῇ τούτο εἶρηκεν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται
ΠΟΛΥΠΑΙΣ. ἐπεὶ γὰρ, φησὶν, ἐν τῷ Ορέστη
P 2

τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ ΠΟΛΥΠΑΙΣ ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἢ πολλὰ κακὰ τίκτουςα. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ. ἢ στερεὰ καὶ ἀκοπίastos ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν Φονέων.

486. ἌΛΕΚΤΡ' ἌΝΥΜΦΑ. δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, ἀντὶ τοῦ, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑΜΩΝ *). ἦτοι ἐπὶ τῆς Εριννύος ἐστὶν ὁ λόγος. ἐπέβη γὰρ ἐπὶ ἀμιλλήματα γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα· ἐπέβη δὲ τούτοις, οἷς οὐ θέμις. οὐς οὐκ ἔχεῖν, εἰς γάμον ἢ γαγνὴν ἢ Εριννύς, διόπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται. ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον· τὸ δὲ ΟΪΣΙΝ ΟΥΘΕΜΙΣ ἐπὶ τῶν γάμων. Φησὶν οὖν ὅτι ἐπέβη γάμοις ἢ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε.

489. ΠΡΟ' ΤΩ'ΝΔΕ' ΤΟΙ' Μ' ἘΧΕΙ. τὸ ΤΟΙ' σύνδεσμος παραπληρωματικός. λείπει δὲ τὸ ἐλπίς, ἢ θάρσος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν προειρημένων. Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμνήστραν, τοῦτο τὸ ὄναρ ἀψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν. ἀλλ' ἀκοθσόμεθα ψεγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτόν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικόν. Ἀλλως. θαρρῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν, αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἀψεκτος ὁ ὄνει-

a) ΕΒΑ. Brunck:

ρος. παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὄφθέν. ΤΟΙΣ ΔΡῶΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡῶΣΙΝ. ὑμῖν ταῖς δρῶσαις ὑπὲρ Αγαμέμνονος, καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρῶσαις καὶ συναχθόμεναις. ΤΕΡΑΣ. τὸ τοῦ ὄνειρου τέρας λέγει. ἘΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ὈΝΕΪΡΟΙΣ. τοῖς ἐκφοβοῦσι τοὺς ὄραντας, ὅταν ᾧσι δεινοί. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ. τοῖς τῶν ὄνειρων. ἘΥΚΑΤΑΣΧΗΣΕΙ. οὐ τοῖς ἐωρακόσιν, ἀλλὰ τῇ Ηλέκτρα.

[482. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. πολλά διερχομένη. ΠΟΛΥΧΕΙΡ. πολλά ἐργαζομένη. ΔΕΙΝΟΙΣ ΔΟΧΟΙΣ. κρυπτομένη ἐν δεινῷ λόχῳ, τουτέστι φοβερᾷ ἐνέδρῳ. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ. ἢ εὐτονος κατὰ τὴν πορείαν. ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ. ἦγουν τῶν ἐπὶ μισαφονία γινομένων. τὰ συναλλάγματα γὰρ τῶν γάμων τῶν μισαφόνων κακόνυμφα ἐπέβη οἷς οὐ θέμις, ἦγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς οὐκ ἔνομον.

489. ΠΡΟ' ΤΩ'ΝΔΕ. ὑπὲρ τῶνδε ἔχει ἐμὲ ἐλπίς, μήποτε πλησιάζειν ἡμῖν τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, ἦγουν σοί, τῇ ἀχθόμενῃ, καὶ ἡμῖν, ταῖς συναχθόμεναις, σημεῖον ἀψεγές, ἦγουν ἀρεστόν. λέγει δὲ τοὺς ὄνειρους.

492. ΗΤΟΙ ΜΑΝΤΕΪΑΙ. ἢ μαντεῖαι αἰθρῶπων οὐκ εἰσὶν ἐν ὄνειροις δεινοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀληθεύουσιν, οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, ἦγουν χρησμοῖς,

ἀληθεύουσιν, εἰ μὴ τὸ Φάσμα τὸδε τῆς νυκτὸς εὖ
κατασχῆσαι, ἀντὶ τοῦ, εὖ ἔξει.]

[483. Ἄ ΔΕΙΝΟΙΣ ΚΡΥΠΤΟΜΕΝΑ
ΛΟΧΟΙΣ. ἦγουν δεινῶς ἐνεθρεύουσα τοῖς κα-
κοῖς, καὶ μὴ φαινομένη, ἀλλ' ἐξ ἀφανοῦς αὐτοὺς
βάλλουσα.

486. ὁ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνή-
στρας γάμος, βαρὺς κατέστη τῷ Αγαμέμνονι. δι'
αὐτὸν γὰρ πεφύευται. δέον δὲ εἰπεῖν, ἐπέβησαν
γὰρ τῷ Αγαμέμνονι μιάιφοι κακώλεθροι καὶ
ἀνυμφοὶ γάμοι, ὁ δὲ ἌΔΕΚΤΡΑ καὶ ἌΝΥΜ-
ΦΑ ἈΜΙΛΛΗΜΑΤΑ ΜΙΑΙΦΟΝΩΝ ΓΑ-
ΜΩΝ εἶπε. προσέθηκε δὲ τὸ ἈΜΙΛΛΗΜΑ-
ΤΑ, ἐπειδὴ ἀγώνισμα περισπούδαστον ἐποιήσαν-
το, διὰ τὸν αὐτῶν ἄθεσμον γάμον Ἀγαμέμνονα
κτεῖναι, ἢ καὶ μὴ γνωσθέντες ὑπ' αὐτοῦ φονευθεῖεν.

492. ἮΤΟΙ ΜΑΝΤΕΪΑΙ. ἦγουν εἰ μὴ
ταχέως δάσουσι δίκην, ὡς περ ὁ ὄνειρος ὑποτίθε-
ται, οὐ χρεὶ τὸ ἀπὸ τῶνδε ὄνειρασι προσέχευ, καὶ
ἐκ χρησμῶν τὸ μέλλον εἴσεσθαι προοράν. Τ.]

491. ἈΨΕΤΕΣ ΠΕΛΑΤΝ ΤΕΡΑΣ. ἀψε-
γὲς ἐνταῦθα οὐ τὸ μὴ ψόγον, ἦτοι κατηγορίαν ἔχον
λέγει — ἀλλὰ μάλιστα τὸ πολὺν δυνάμενον ψόγον
ἔχειν, ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ. Φησὶ γοῦν· πρὸ τῶνδε,
ἦτοι ὑπὲρ τούτων ἂν εἶπον, ἔχει ἐμὲ, ἦτοι κείθει ἐμὲ
ὁ ὄνειρος δηλονότι λέγειν, μηδέποτε πλησιάσειν ἡμῖν,

ἦτοι ἐπελθεῖν, τέρας ἀψεγὲς. ἦτοι πολὺν ψόγον ἔχον.
εἰ δὲ τὸ ἀψεγὲς ἀντὶ μὴ ψόγον ἔχον λάβοις, οὕτως
εἶρεῖς· πρὸ τῶνδε, ἦ τοι ὑπὲρ τούτων ἔχω λέγειν, πε-
λᾶν ἡμῖν τέρας ἀψογον τοῖς δρωσι καὶ συνδρωσι. τὸ
δέ, μήποτε, μήποτε, διαμέσαν. μήποτε ἔλθοι ἡμῖν
ψόγος.

[ΜΕΤΡ. 498. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. Ἡ ἐπα-
δὸς αὐτῆ κώλ. ιβ. τὸ α, παιωνικὸν δίμετρον κα-
ταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές, ἐκ παύωνος πρώτου
καὶ παλιμβαιχίου. τὸ β καὶ γ, ὅμοια, πλὴν
τὸ β μὲν μολοσσὸν ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ συζυγίᾳ·
τὸ δὲ γ, κρητικόν, ἦτοι ἀμφίμακρον οἰκῆεν τῷ μέ-
τρῳ. τὸ δ, τροχαικόν μονόμετρον καταληκτικόν·
τὸ ε καὶ τὸ ς, ὅμοια τῷ δευτέρῳ. τὸ ζ, δακτυ-
λικόν πενθημιμερές ἐκ σπονδείων· εἰ δὲ βούλει, ἀν-
τισπαστικόν μονόμετρον υπερκατάληκτον ἐξ ἐπι-
τρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται δογμαϊ-
κόν. το η, τροχαικόν ἐφθημιμερές· εἰ δὲ βούλει,
ἀντισπαστικόν φερεκράτειον δίμετρον καταληκτι-
κόν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ κρητικοῦ. τὸ θ,
ιαμβικόν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ι, τρο-
χαικόν ὅμοιον τῷ τετάρτῳ. τὸ ια, ιαμβικόν ἐ-
φθημιμερές. τὸ ιβ, ὅμοιον τρίτῳ. ἐξῆς συνήθως
κορωνίς καὶ παράγραφος. Τ.]

498. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. οἶον ἦν καὶ τὸ
πρῶτον· (10.)

Πολύφθορόν τε δᾶμα Πελοπιδῶν τὸδε.

Φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβῶν τὴν Ἱπποδαμείαν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μιρτύλου^{β)}. καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προίεντα πρὸς τὸ Φιλῆσαι αὐτήν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ ἸΠΠΕΪΑ. πολύπονος γενομένη πᾶσιν Ἀργείοις. καὶ ἐρμηνεύει αὐτό, λέγων· Ὡς ἔμολες αἰανὴ τὰδε γὰρ. ἌΙΑΝΗ δέ, Θρηνητικὴ. ἈΪ ἈΪ. ἐξ οὗ γίνεται γ). ἜΥΤΕ ΓΑΡ Ὁ ΠΟΝΤΙΣΘΕΪΣ. ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν· ἀφ' οὗ ὁ Μιρτύλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτήμενας δόμους. ὁ γὰρ Ερμῆς, πατρὸς Μιρτύλου, ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδασι. ἈΪΚΪΑΪΣ. αἰκισμοῖς, ὕβρεσι. ΠΡΟ΄ΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ παντάπασιν^{δ)}.

[499. ἵππασία, παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἵππεία δὲ καὶ ἵπποσύνη παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

506. ΠΡΟ΄ΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ σύρριζος, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν φυτῶν, ἐφ' ὧν λέγεται κυρίως, οἶον, πρόρριζον ἔπασε τὸ Φυτόν, ἀντὶ τοῦ σύρριζον.]

[499. ΠΟΥΛΥΠΟΝΟΣ καὶ γράφειν

β) Μυρτίλου Brunck.

γ) Θρηνητικὴ, ὅ γίνεται ἐκ τοῦ αἰ αἰ. Brunck:

δ) παντάπασιν Brunck.

ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῷ β β κῶλω, ἢ ἢ παιωνικά τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ λοιπά.

508. ἐπεὶ καὶ Ο΄ΙΚΟΥΣ καὶ Ο΄ΙΚΟΥ εὐρηται, πρὸς μὲν τὸ Ο΄ΙΚΟΥΣ οὕτω λέγε· ἐκ τοῦδε τοῦ καιρῶ οὗτις πω καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπε τοὺς οἴκους· πρὸς δὲ τὸ Ο΄ΙΚΟΥ, οὕτως· οὗτις καὶ οὐδεμία αἰκία πολύπονος ἔλειπεν ἐκ τοῦδε τοῦ οἴκου. Γ.]

498. Ἄ ΠΡΟ΄ΣΘΕΝ — ἸΠΠΕΪΑ. τὸν ἀγῶνα λέγει, ὃν ἀγωνισάμενος Πέλοψ τὸν Οἰνόμαον ἐνίκησεν.

506. ΠΡΟ΄ΡΡΙΖΟΣ ἘΚΡΙΦΘΕΪΣ. ἐν μεταφορῶς εἶρηται τῶν φυτῶν, ἐπὶ τούτων γὰρ λέγεται κυρίως ἢ λέξις. ἐπεὶ τὰ φυτὰ ρίζας ἔχει.

508. Ο΄ΥΤΙΣ ΠΩ ἘΛΙΠΕ. διὰ τὸν φόνον Φησὶ τοῦ Μυρτίλου, ὃν εἰργάσατο ὁ Πέλοψ, οὐδεμίαν δυστυχίαν ἔπαυσεν ἐκ τῶν οἴκων τούτων τοῦ Ἀγαμέμνονος.

[ΜΕΤΡ. 510. ἌΝΕΙΜΕ΄ΝΗ ΜΕ΄Ν. Αἱ μονόστροφοὶ αὐταὶ περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων τζ, ὧν τελευταῖη, Λύπη δ', εἰάν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. Γ.]

510. ἌΝΕΙΜΕ΄ΝΗ. ἀνεσιν ἔχουσα. πανταχόθεν δὲ διαφέρεισι ἐξαλλαγαῖς τὸν ἔλεον Ηλέ-

κτρας διαγράφει ὁ ποιητής. ἌΙΣΧΥ' ΝΕΙ|Ν.
ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡμῶν^{ε)} λέγειν.

[510. ΣΤΡΕΨΗ|, ἀναστρέφη. γράφεται
τρέφη, ἀντὶ τοῦ διάγεις.

511. ὍΣ Σ' ἘΠΕΪΧΕ ΜΗ' ἌΙΣΧΥ'-
ΝΕΙΝ. ὅς ἐπέιχε σε μὴ αἰσχύνειν τοὺς φίλους.
ἀρμάζει καὶ χωρὶς τοῦ ΜΗ' ταῦτο λέγεσθαι, οἷον,
ἐπέιχε σε αἰσχύνειν τοὺς φίλους, ἐνθα τὸ ἐπέιχε
τὸ ἐκάλυε μόνον δηλοῖ· ἐν δὲ τῷ ἐπέιχε μὴ αἰ-
σχύνειν, οὐχ ἀπλῶς τὸ ἐκάλυε δηλοῖ, ἀλλ' ἀντὶ
τοῦ κωλύων ἐποίει λαμβάνεται. — ἌΙΣΧΥ'-
ΝΕΙΝ, ἐξουθενεῖν, ἀτιμάζειν. ΘΥΡΑΪ'ΑΝ. ἀν-
τὶ τοῦ ἐκτός, ὄνομα ἀντὶ ἐπιβρόχματος.

514. ΠΟΛΛΑ', κατὰ πολὺ. ἌΡΧΩ, τὸ
κυριεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ, ὡς παρὰ Λιβανίω·
ἀρχω γραμμάτων, οἱ μάλιστα ἐπεθύμεις. ΚΑΙ'
ΤΑ' ΣΑ', καὶ οἷς σὺ πρόσκεισαι. ὙΒΡΙΝ ὈΥΚ
ἘΧΩ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑβρίζω. ἢ οὕτως· οἰκόθεν
οὐκ ἔχω ὑβριν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑβριστικὴ πέφυκα.
ΘΑΜΑ', συχναίης.

519. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, πρόφασις. λέγεται
καὶ ὁ καλλωπισμός. πρόσχημα γάρ σοι αἰεὶ ὁ
πατήρ, ὅτι ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν, οὐδὲν ἄλλο. ἀντὶ

ε) ἡμῶν Brunek.

τοῦ, πρόσχημά σοι τὸ τεθνηκέναι τὸν πατέρα
ἐξ ἐμοῦ. τοῦτο καὶ διὰ μετοχῆς δύναται λέγε-
σθαι οἷον, πρόσχημά σοι ὁ πατήρ ἐξ ἐμοῦ τε-
θνηκώς.]

511. ὍΣ ἘΠΕΪΧ' ἈΕΪ. ἐπέχω τὸ κωλύω.
ὑπέχω τὸ δίδωμι, ὅπερ κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν δίδόν-
των εὐδύνας. καὶ παρέχω τὸ δίδωμι. προέχω τὸ ὑπερ-
έχω. ἀπέχω δὲ τὸ ἀπολαβὼν ἔχω, ὡς τὸ ἀπέχω τὰ
τροφεῖα. οὐ γὰρ πάρεστιν ὁ Αἰγισθος, ὅς τις ἐπέιχεν,
ἢ τοι ἐκάλυέ σε, μὴ αἰσχύνειν τοὺς φίλους αὐτοῦ θυ-
ραίου οὔσαν, ἢ τοι ἐκ τῆς θυρας.

519. ΠΡΟΣΧΗΜ' ἈΕΪ. πρόσχημα ἢ ἀφορ-
μὴ καὶ ἡ αἰτία. ἀφ' ἧς τις κινεῖται τὸ δὲ τι εἰπεῖν, ἢ
πρᾶξι. καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει σοι αἰεὶ πρόσχη-
μα, ἢ γουν αἰτία τοῦ αἰσχύνειν ἐμέ, ὅτι ὁ πατήρ ἐξ
ἐμοῦ τέθνηκεν.

520. ἘΞ ἘΜΟΥ. ΚΑΛΩ' Σ. ἴδιον ζη-
τορικῆς τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν δε-
δραμένων ἐπισφύρει αἰτίαν. οὐχ ὡς δίκαια δὲ
πραττούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητής, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀρ-
γὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

[522. ἘΙΛΕ. ἐφόνευσε. εἶλεν, ἀντὶ τοῦ
κατέλαβεν, ὡς ἐν τῷ, ζῶν ἔλον. καί, εἰλέ τις
τήδε τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ παρέλαβε. καὶ εἶλεν,
ἀντὶ τοῦ ἀνέιλε, ποιητικῶς, ἢ γουν ἐφόνευσεν. Ἡ
ΧΡΗ'Ν, τῇ δίκῃ δηλονότι. ἘΤΛΗ, ὑπέμεινεν.
ὈΥΚ ἼΣΟΝ ΚΑΜΩ'Ν, ἢ γουν οὐκ ἴσην λύπην
καμῶν ἐμοί, ἀντὶ τοῦ ὑπομείνας, ὅτε ἐσπερεν,

ὡςπερ ἐγὼ ἢ τίκτουσα, ἤγουν ὡςπερ ἐγὼ ὅτε ἐτίκτον, δηλονότι ὑπέμεινα.

528. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ. τὸ ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΟΣ ἐκ παραλλήλου. Ἄλλως. ΤΟΥ ΧΑΡΙΝ ΤΙΝΩΝ, ἤγουν τίνος χάριν ἀποδίδους ἐθυσίασεν. τοῦτο δηλ. τὸ τίνων, ἤγουν ἀποδίδους. ἐστὶ δὲ μετοχή καὶ οὐ γενική πληθυντική. ἌΡΓΕΙΩΝ. ἔνεκα Ἀργείων. ἌΝΤ' ἈΔΕΛΦΟΥ, ἔνεκα τοῦ ἀδελφοῦ.]

[527. ὩΣΠΕΡ Ἡ ΤΕΚΟΥΣ' ἘΓΩ, ἔκαμον δηλονότι. αἱ γὰρ ἐν τῷ τίκτειν ὠδίνες πᾶσαν ὀδύνης ὑπερβολὴν ὑπεραιρῶσι. Γ.]

526. ΟΥΚ ἸΣΟΝ ΚΑΜΩΝ ἘΜΟΙ. οὐκ ἴσον, ἢ τοι οὐκ ἐπίσης ἐμοὶ καμῶν λύπης, ἢ τοι οὐκ ἐπίσης ἐμοὶ λυπηθεῖς, ὅτι ἔσπειρεν ἐκείνην, ὡςπερ ἐγὼ ἢ τέξασα.

550. ἈΛΛ' ΟΥ ΜΕΤΗΣ. ἀλλ' οὐ μετουσία ἀδείας καὶ ἐξουσίας ἦν αὐτῷ, κτανεῖν τὴν ἐμὴν θυγατέρα χάριν αὐτῶν.

533. ΠΟΤΕΡΟΝ ἘΚΕΙΝΩ, ΠΑΙΔΕΣ. λαμβάνονται τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἐρμιόνην Φησί· οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους Φησί αὐτῷ γεγονέναι. ὁμως συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι·

ἢ τέκεθ' Ἐρμιόνην δουρικλυτῷ¹⁾ Μενελάῳ· ὀπλοῦστος δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ἕζον Ἀρης.

οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωναί τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δὲ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνσχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἄπερ παρατηρεῖν ἐχρήν. ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἰστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμνήστρας. ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ. Ἐρμιόνη καὶ Νικόστρατος²⁾.

[535. Ὁ ΠΛΟΥΣ ὍΔ', ἀντὶ τοῦ, ὁ πλοῦς ἐκεῖνος. τὸ οὗτος ἐπὶ τῶν ὀρωμένων λέγεται καὶ δακτυλοδεικτουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν εἰς ἑσφιν ἀγομένων ἀπὸ διηγέσεως. ἐνταῦθα γυν οὐκ ἐπὶ διηγέσει τῷ ΠΛΟΥΣ ἐπάγει τὸ ΟΥΤΟΣ, ἵνα καλῶς ἀποδείξῃ ἢ δείξῃ πρὸς αὐτὸν διηγέσατο. ἀλλ' ἀναφορὰν θέλει δηλοῦν ὁ λόγος μετὰ δείξεως, ἣν δηλοῖ τὸ ἐκεῖνος.]

553. ΠΟΤΕΡΟΝ ΟΥΤΧ. ὑπῆρχον ἐκείνῳ τῷ Μενελάῳ παῖδες διπλοῖ, ἦτοι δύο, Ἐρμιόνη καὶ ὁ Νικόστρατος. τὸ, πότερον, δὲ ἐνταῦθα εἰ καὶ ἐπὶ ἐρωτή-

1) δουρικλυτῷ Brunck. Idem sequenti versu male ἔτεκε.

2) ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ — Νικόστρατος Brunck. statim ab initio Scholii posuit, omittis: ΠΟΤΕΡΟΝ ἘΚΕΙΝΩ, ΠΑΙΔΕΣ.

σεως ἐτέθη, ἀλλ' οὐδ' οὐχ ὡς ἀμφιβολίαν ἐμφαίνου,
ἀλλ' ὡς βεβαιωτικὸν μάλιστα.

536. Ἡ Τῶν Ἐμῶν Ἐμῶν Ἀιδῆς. τὸ
ἔζησ' ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων δαΐσασθαι πλέον ἡμέρον
τινα Αἰδῆς ἔσχεν, ἢ τῶν ἐκείνης; ΠΑΡΕΓΪΤΟ.
ἡμελεῖτο, παρεηρέτο.

[536. ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων ἔσχεν ὁ Αἰδῆς τι-
νὰ ἡμέρον, ἡγουν τινὰ ἐπιθυμίαν, ὥστε δαΐσασθαι,
ἀντὶ τοῦ εὐωχηθῆναι, πλέον, παρὸ τῶν ἐκείνης;
Τῶν ΠΑΝΩΛΕΙ, τῶ ἀξίῳ πάσης ἀπωλείας.
ΠΑΡΕΓΪΤΟ. ἡμελεῖτο, παρεωρεῖτο. ΜΕΝΕ-
ΛΕΩ Δ' ἘΝΗΝ, τῶν τοῦ Μενελάου δὲ παίδων
πόθος ὑπῆρχεν αὐτῶ. ΚΑΚΟΥ ΓΝΩΜΗΝ.
ἡγουν κακοτρόπου.]

[536. ΤΙΝ' ἩΜΕΡΟΝ. οὐκ ἔστι τοῦτο
τίνα ἡμέρον· εἰ διαλελυμένως εἶποις, ἀλλὰ τινὰ
ἡμέρον· διὰ δὲ τὸ κούφισμα μετετέθη ὁ τόνος.

542. Ἡ ΘΑΝΟΥΣΑ. ἦτοι ἡ Ἰφιγένεια,
ἣν οὐχ ὑπ' Ἀρτέμιδος ἀρπαγεῖσαν, ἀλλὰ Θανού-
σαν ἡγεῖτο. Τ.]

536. Ἡ Τῶν Ἐμῶν Ἐμῶν Παιδῶν. ἢ
ἔσχεν ὁ Αἰδῆς τινὰ ἡμέρον τῶν ἐμῶν παίδων, ἡγουν ἢ
τῶν ἐμῶν δαΐσασθαι περισσοτέρως, ἢ καὶ παρὸ ἐκ τῶν
παίδων ἐκείνης.

542. ΦΑΓῆ Δ' ἌΝ. εἰ δὲ καὶ ἡ Ἰφιγένεια, ἢ
Θανούσα δηλονότι, λάβοι Φαγῆν, ἡγουν ἀναβιώσοι, εἶποι
ἂν καὶ ἐκείνη, ὅτι ἄπερ ἐποίησεν ὁ Αγαμέμνων, ἦσαν
ἔργα πατρὸς ἀβουλεύτου καὶ κακοῦ κατὰ τὴν ἐαυτοῦ
γνώμην.

544. ΔΥΣΘΥΜΟΣ. κακόβουλος. ΓΝΩ-
ΜΗΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. οἷον λογισμῶ χρησαμένη δι-
καίῳ, τότε δηλονότι. ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ ΨΕΓΕ,
ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τι-
νὲς ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ τοὺς περὶ Αγαμέμνονα
ἔγνωσαν.

[544. ΔΥΣΘΥΜΟΣ, μετάμελος. — ἐγώ
μὲν ἐφ' οἷς ἐποίησα οὐδὲν μεταμέλομαι· εἰ δὲ Φάι-
νομαί σοι κακῶς Φροεῖν, λαβοῦσα σὺ δικαίαν
γνώμην, ἡγουν εἰπούσα σὺ δίκαια, ψέγε τοὺς πέ-
λας, ἡγουν ἐμέ.]

544. Εἴ Δε Σοι Δοκῶ. ἐγὼ μὲν, Φη-
σὶν, οὐκ ἔχω μεταμέλειαν ἐφ' οἷς ἐποίησα. νομίζω γὰρ
δίκαια πεποιημένα. εἰ δὲ δοκῶ σοι Φροεῖν κακῶς, σὺ
λαβοῦσα δικαίαν γνώμην, ἡγουν εἰπούσα δίκαια, ψέγε
τοὺς πέλας, ἡγουν ἐμέ.

546. Ἐρεῖς Μὲν ὈΥΧΙ' ΝΥΜ.
οὐκ ἂν εἶποις ὡς λυπήσασά με τοιαῦτα ἀντακῆ-
κοας. ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν, σὺ προκατήρξω
τῆς εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

550. Εἴ Δε Μ' Ὡδ' Ἀεὶ Λόγοις.

εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπυθάνου, εἰ τὸ λέγειν σοὶ ἐφίσημι, οὐκ ἂν ἦς λυπηρά.

[551. ἘΞΗΡΧΕΣ, ἤγουν ἐξαρχον ἐποίεις. ΛΥΠΗΡΑ ΚΛΥ΄ΕΙΝ. εἰς τὸ κλύειν τινά, σοῦ δηλονότι. λύπην ἐμπιοῦσα τῷ ἀκούοντί σου. ὅμοιον τῷ, ἠδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν, ἤγουν εἰς τὸ πιεῖν τινὰ ἐξ αὐτοῦ.]

550. ΕἼ Δ' ἘΜ' ἜΩΔ' ἈΕΙ' ΛΟΓΟΙΣ. ἄλλειπτικὸν τοῦτο. εἰ δὲ οὕτως αἰεὶ ἐξήρχετο, πείθειν ἐμὲ δηλονότι, λόγοις ὀρθοῖς, οὐκ ἂν ἦσθα ἀξία ἀκούειν ὑπ' ἐμοῦ λυπηρά.

552. ΠΑΤΕΡΑ ΦΗ'ΙΣ ΚΤΕἸΝΑΙ. ὡς ρήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. καὶ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου, εἴ γε δικαίως· δεύτερον, ὅτι οὐ δικαίως, ἀλλὰ πισθεῖσα λιγίσθω. δείκνυσι δὲ, ὅτι ἀκουσίως ὁ Αγαμέμνων ἐθύσε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι. ὩΣ ΟΥ ΔΙΚΗ, Γ' ἘΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ (522.) ἢ γὰρ δίκη νιν εἶλε. ἘΣΠΑΣΕ. παρήγαγε, παρέπεισεν. Ὡι ΤΑΝΤ' ἸΝ ΖΥΝΕΙ. αὕτη γὰρ ἀπέδειξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Αγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

[553. ΑἴΣΧΙΩΝ ἘΤΙ. τίς ἂν ποτε λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων τούτου, ἢ μᾶλλον αἰσχροῦς. λέγεται τὸ ἘΤΙ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντί

τοῦ ἀκμήν. οἶον, ἔτι νέος ἐστί, καί, ἔτι ποιῶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντί τοῦ, ἐπὶ τούτῳ, οἶον, εἰπὼν τόδε ἔτι λέγω καὶ τόδε. λέγεται καὶ ἀντί τοῦ, εἰς τὸ ἐξῆς, οἶον, οὐ μὴ ἔτι ποιήσω τόδε, ἀντί τοῦ, ἐξῆς οὐ μὴ ποιήσω. ἐστί καὶ περισσόν, ὡς ἐνταῦθα.]

552. ΤΙΣ ἌΝ ΤΟΥΤΟΥ ΛΟΓΟΣ. ποῖος ἄλλος λόγος γένοιτο ἂν αἰσχροτέρος ἔτι τούτου τοῦ λόγου τοῦ λέγειν σε κτεῖναι τὸν ἐμὸν πατέρα εἴτε δικαίως, εἴτε καὶ μὴ. τὸ δὲ, ἔτι, λέγεται παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀντί τοῦ, ἀκμήν, ἦτοι, ἔτι νέος ἐστί. καὶ ἀντί τοῦ, ἐξῆς· οἶον, ἔτι ποιήσω κάλλιον. καὶ ἀντί, ἐπὶ τούτῳ. καὶ παρέλιπον δὲ εὐρίσκειται, ὡς ἐνταῦθα.

555. ἈΛΛΑ' Σ' ἘΣΠΑΣΕ. σπῶ τὸ λαμβάνω. ἐνταῦθα δὲ ἀντί, ἐπέειπε σε καὶ προέτρεψεν.

557. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ. λείπει ἢ διὰ.

561. ἘΞΕΚΙΝΗΣΕΝ. ἐξεδίαξει.

[557. ἘΡΟΥ, ἐρώτησον. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ, ἕνεκα τίνος ἀντεκτίσεως. ἘΣΧΕ. ἐπέσχε. ΘΕΑΣ ΚΑΤ' ἈΛΣΟΣ, κατὰ σύνδειδρον τόπον ἀνατεθειμένον τῇ θεᾷ. ΚΑΤΑ ΣΦΑΓΑΣ, κατὰ τὴν σφαγὴν. ἘΚΚΟΜΠΑΣΑΣ, ἀντί τοῦ κομπάσας, ἤγουν καυχησάμενος. ΤΥΓΧΑΝΕΙ ΒΑΛΩΝ, ἐβαλεν, ἔβριψεν.

564. ΚΑΙΚ ΤΟΥ ΔΕ ΜΗΝΙΣΑΣΑ. ἕξ αἰτίας τῆσδε μνησικακήσασα. ΛΗΤΩΙΑ ΚΟ-

ΡΗ. ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἀρτεμις. αἱ κτητικαὶ ἀντανυμικαὶ δύναμιν ἔχουσι γενικῶν κτητικῶν καὶ πατρικῶν γενικῶν. οἷον ὁ ἐμὸς υἱός, καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος, καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν, οἷον Πλατωνικὸν βιβλίον, οὐ μὴν Πλατωνικὸς υἱός· καὶ Ἐκτόρειος ζωστήρ, οὐ μὴν καὶ Ἐκτόρειος υἱός, ἀλλ' ἡ υἱὸς τοῦ Ἐκτορος, ἡ Ἐκτορίδης, χωρὶς τοῦ υἱός. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἐκτόρειος υἱὸς λέγουσι, καὶ Λητώα θυγάτηρ, ὡς ἐνταῦθα. ἌΝΤΙΣΤΑΘΜΟΝ, ἰσόσταθμον. ἘΚΘΥΣΕΙΕ, ἀντὶ τοῦ θύσσει.

560. ΠΑΤΗΡ ΠΟΘ' ὈΥΜΟΣ. αἱ κτητικαὶ ἀντανυμικαὶ δύναμιν ἔχουσι γενικῶν· οἷον ὁ ἐμὸς υἱός καὶ ὁ ἐμὸς οἶκος καὶ ἡ ἐμὴ πατρίς. τὰ δὲ κτητικὰ ὀνόματα γενικῶν κτητικῶν μόνον ἔχουσι δύναμιν· οἷον Πλατωνικὸν βιβλίον, Ἐκτόρειος ζωστήρ. οὐ μὴν καὶ υἱός, ἀλλ' ἡ υἱὸς τοῦ Ἐκτορος, ἡ Ἐκτορίδης, χωρὶς τοῦ υἱός. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ Ἐκτόρειος λέγουσιν υἱός, καὶ ἐνταῦθα Λητώα κόρη.

569. ΠΟΛΛΑ΄ Κ'ΑΝΤΙΒΑ΄Σ. ἀντιπαραταττόμενος, καὶ μὴ βουλόμενος. διὰ δὲ ^{h)} τῆς λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

[569. ΠΟΛΛΑ΄, κατὰ πολὺ. ἌΝΤΙΒΑ΄Σ, ἀντιτένας. ἀντιβαίνειν, ἀντισπαῖν, καὶ ἀντιτένειν, ταυτὸν, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀν-

h) δὲ omisit Brunck.

τιπατεῖν. — ΜΟΪΓΙΣ, μετὰ πολὺν πόνον.]

572. Εἶ Δ' ὄυν, ἔρω γάρ καὶ τὸ σόν. πιθανῶς κατασκευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἀναρῆσθαι, κατὰ σαυτῆς νομοθετεῖς. ΠΡΩΤΗ ΘΑΨΟΙΣ ἄν. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἌΛΛ' ἔισόρα. ἔρα, φησί, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς αἰδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

[572. ἘΠΩΦΕΛΗΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀφελῆσαι. ἘΚ ΣΕΨΘΕΝ. ἐξ ἐνεργείας σου.]

575. ΜΕΤΑΪΓΝΟΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μετανοῖαν, τούτεστι μεταμέλειαν. ἀγναια, ἡ παντελῆς ἀφροσύνη· ἀγναια, ἡ ἐνὸς τινὸς πράγματις. μετάνοια καὶ μετάγνοια ταυτὸν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἔστιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κοινοῖς, τὸ μετάνοια· τὸ δὲ μετάγνοια παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

578. ΣΚΗΨΙΝ ὄυκ ὄυσαν. πρόσφασιν ψευδῆ.

581. ΠΑΛΑΜΝΑΪΩι, Φονεῖ. παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

583. ἘΥΣΕΒΕΙΩΣ. ἐνόμους, ἤγουν ἐξ ἐνόμου γάμου. ΚΑΙΣ ἘΥΣΕΒΩΝ, τουτέστιν ἐνόμου γάμω ἡμεροσμένων, ἤγουν ἐνόμων. ἘΚΒΑΛΟΥΤΩΣ ἘΧΕΙΣ, ἤγουν ἐξέβαλες, ἀπέβριψας, ἐδίωξας.

586. ἈΝΤΙΠΟΙΝΑ, ἀντέκτισιν, ἐνδίκησιν. ἘΧΘΡΟΪΣ ΓΑΜΕΪΣΘΑΙ. ἐχθρὸς γὰρ Αἰγισθος Ἀγαμέμνωνος, ἀνελὼν αὐτόν. Πᾶσαν Ἰησ Γλωσσάν, πάντα λόγον πέμπεις, κινεῖς. ἀκρατῶς πάντα λέγεις. ἐπεὶ ὄργανα εἰσὶ τοῦ λόγου ἢ γλῶττα, τὰ χεῖλη, τὸ στόμα, οἰκείως ἐνίοτε ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα ΚΑΚΟΣΤΟΜΟΥ ΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν, καὶ Πᾶσαν Γλωσσάν ἀντὶ τοῦ πάντα λόγον.]

569. ἈΝΘ' ἜΩΝ ΒΙΑΣΘΕΙΩΣ. πῶς ἐνὸς αἰτίου παραλαμβανομένου ἐπὶ τῆς Ἰφικενείας ἀναρέσει, πληθυντικῶς ἐνφέρει, ἀνθ' ἂν; καὶ Φαμέν, ὅτι καὶ ἕτερα δύο αἴτια συμπαραλαμβάνονται. πρῶτον μὲν καὶ κυριώτερον ἢ τῆς Ἀρτέμιδος μηνίς. ἔπειτα δεύτερον τὸ κωλύσαι τὰ πνεύματα. εἴη δ' ἂν καὶ τρίτον, τὸ μήτε εἰς Τροίαν δύνασθαι ἀπελθεῖν, μήτε οἰκάδς ὑποστρέψαι. διό Φησιν ἀντὶ τούτων, τουτέστι χάριν τούτων, πολλὰ ἀγωνισάμενος καὶ ἐν στάσει χρησάμενος πρὸς τὸν θεόν, μόλις καὶ βραδέως καὶ ἄκων ἔθυσεν αὐτήν, οὐ δυνάμενος ἄλλως ποιῆσαι δηλονότι.

575. ΚΑΙ ΜΕΤΑΓΝΟΙΑΝ ΤΙΘΗΣ. ἄνοια μὲν ἐστὶν ἢ παντελῆς ἀφροσύνη. ἄγνοια δὲ τὸ μὴ γινώσκειν τι πρῶγμα. μετανοια δὲ καὶ μεταγνοια ταυτὸν

μὲν, ὅμως δὲ τὸ μὲν ἐν χρήσει ἐστὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἢ τοι ἢ μετάνοια· τὸ δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς· δηλοῖ δὲ τὴν μεταμέλειαν.

579. Εἴ γὰρ θέλεις. ἐπεὶ *) εἴ σοι δοκεῖ ἔχειν τι εὖλογον πρὸς ἀπολογίαν εἰπεῖν, διδάξου ἐμέ, τίνας ἐνεκεν ὑπάρχεις ποιοῦσα τὰ ἀσχροτάτα πάντων ἔργα· ἥτις συνομιεῖς καὶ συγκαθεύδεις μετὰ τοῦ παλαμναίου, ἤγουν τοῦ μιαροῦ Φονέως. παλαυναῖος δὲ λέγεται ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶν ἐργαζόμενος τὸν Φόνου.

583. ΤΟΥΣ ΔΕ ΠΡΟΣΘΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙΩΣ. ἡμᾶς δὲ τοὺς πρόσθεν εὐσεβεῖς, ἢ τοι καθαρὸς καὶ ἀνεγλήτους σουσ παῖδας, καὶ ἐξ εὐσεβοῦς πατρὸς γεννηθέντας ἔχεις ἐμβαλοῦσα καὶ ἀτιμάσασα.

589. Ἄλλ' οὐ γὰρ οὐδέ νουθετεῖν ἔξεστι σε. ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ, ὡς περ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς ἰ), καὶ κείνην ἐκμελισσομένη Φησίν, ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνεις γὰρ, ὡς λοιδορομένη. τὸν ἔλεγχον οὖν νουθεσίαν ἀνόμασεν.

[595. Ἐξω χεῖρα. ἤγουν τὴν σὴν κατὰσχέσιν, κἀκώσιν, μετὰ πόνου ἐκφυγών. Δυστυχῆ τρίβει, μετὰ κατατριβῆς καὶ κακώσεως ἀνύει ζωὴν.

597. Σοί, κατὰ σοῦ. Μίαστορα. Φονέα. Ἐπιητιδῶσ, ἠτιάσω. Κήρυσσε.

*) ἐπεὶ. An ἐπετα? Purgold.

1) αὐτῆς Brunck.

διαδίδου. "ΕΙΤΕ ΧΡΗ', εἴτε σοι ἀρέσκει. ΣΤΟ.
ΜΑΡΓΟΝ, Φλύαρον.]

590. Ἡ ΠΑΣΑΝ — ΓΛΩΣΣΑΝ. ἐπεὶ ὀργανικὰ ὑπηρετικὰ τοῦ λόγου εἰσὶ τὰ τε χεῖλη καὶ τὸ στόμα, ἢ γλῶσσά τε καὶ οἱ ὀδόντες, οὐκ ἀποπον εἶσοτε ταῦτα ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεσθαι, ὡς ἀνταῦθα· ἴης, Φησί, πᾶσαν γλῶσσαν, τουτέστι λέγεις πάντα λόγον, ὅτι θρασυστομούμεν ἦτοι λοιδοροῦμέν σε, τὴν μητέρα ἡμῶν.

597. ΤΡΕΦΕΙΝ ΜΙΑΣΤΟΡΑ. ἕτερόν τι ἄφαιλα καλέσαι τὸν Ορέστην, οὐ μιάστορα, οἶον ἐπιδικητὴν τοῦ πατρῷου Φόνου, ἢ ἐχθρόν σοι ἢ Φονέα γεννητόμενον. μιάστωρ γὰρ ἐστὶν ὁ μιάνων ἄλλους, καὶ δυνάμενος τοῦ ο ποιεῖν. νῦν δὲ μιάστορα εἶπεν, ἡγουν ὃν ὑπολαμβάνεις μιάστορα ἔσεσθαι, εἰ Φονεύσει τε.

601. "ΕΙΤΕ ΣΤΟΜΑΡΓΟΝ^{κ)}. εἰ γέγονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἔνοχος, στόμαργος καὶ ἀναιδής, ὡς ^{ι)} Φῆς, εὐ κατασχύνω σου τὴν Φύσιν, ἐλάττων σου οὔσα· ἀλλ' ἑμοῖα σοι Φονήσομαι^{η)}. ζῆλῶ σε, Φησὶν· ὡσπερ γὰρ σὺ κατὰ Λυγαμέμνονος Δίγισθον ἐθρεψας, οὕτω κατὰ σοῦ τὸν Ορέστην ἐγώ.

604. 'ΟΡΩ' ΜΕ'ΝΟΣ ΠΝΕ'ΟΥΤΣΑΝ. ὁ Χορὸς τεθαυμακῶς ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φησὶν· Ὅρῳ

κ) ΕΙ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ Brunck.

ι) ὡς σὺ Brunck.

η) Φανήσομαι Brunck.

μένος πνέουσαν τὴν παιδα· εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεστιν, τούτου τοῦ μένους Φροντίδα οὐκ ἔτι ἐρῶ γιγνομένην ὑπὸ τινος. εὐσχημένως δὲ ἐς τὴν Κλυταιμνήστραν τὸν λόγον ἀποτένουσιν. ἀντιλαμβάνομένη σὺν ἐκείνῃ τοῦ λόγου, Φησί^{ν)}. Ποίας δὲ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε Φροντίδος; Ο'ΥΚ 'ΕΤ' 'ΕΙΣΟΡΩ'. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγνώ.

[603. ΣΧΕΔΟ'Ν ἀντὶ τοῦ ἴσως, καὶ ἀντὶ τοῦ πλησίον. Ο'Υ ΚΑΤΑΙΣΧΥ'ΝΩ, ἐξουθενουμένην οὐ πιῶ τὴν σὴν Φύσιν, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ οὐκ ἀμέτοχος τούτων ἐστίν.

604. ΜΕ'ΝΟΣ ΠΝΕ'ΟΥΤΣΑΝ. θρασυνομένην. μένος γὰρ τὸ θράσος.

606. ΠΟΙΑΣ Δ' 'ΕΜΟΙ'. ποίας γνώσεως χρεῖα ἔστιν ἐμοὶ εἰς τὸ ἰδεῖν, εἰ δίκαια αὐτὴ λέγει, ἥτις τοιαῦτα ὕβρισε τὴν τεκούσαν;]

602. Ε'Ι ΓΑΡ ΠΕ'ΦΥΚΑ. εἰ γὰρ ὑπάρχω εἰδησὶν ἔχουσα καὶ ἔμπειρος τούτων, ἡγουν τοῦ εἶναι κακῆ, τοῦ εἶναι στόμαργος καὶ ἀνισχυτίας πεπληρωμένη, κήρυσσέ με εἰς πάντας εἰ Χρῆ τοιαύτην. σχεδὸν γὰρ οὐκ ἀσχύνεσθαι ποιῶ τὴν σὴν Φύσιν, ἐπεὶ σὺ τούτων μετέχεις. τὸ δὲ, σχεδόν, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἴσως, καὶ ἀντὶ σπ.Φῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ, πλησίον, λαμβάνεται.

ν) Φησὶν. Brunck.

604. ὍΡΩ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. ὄρω, Φησί. τὴν Ἠλεκτρὸν πνεύουσαν μένος, ἢ τοι ὁρμὴν ἔχουσαν καὶ προθυμίαν περὶ τὸ λέγειν. εἰ δὲ μετὰ δικαίου τούτου τὸ μένος ὑπάρχει αὐτῇ, οὐχ ὄρω Φροντίδα τούτου τῆ Κλυταιμνήστρα προσοῦσαν.

608. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ἰπὲρ ἐπιτάσεως· ἔτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γοεῦσιν, ἀλλ' οὐ ταύτη παρθένα οὐση ἐπρεπε τηλικαύτη. Αἰσχῦνης ἄτερ. ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

[608. ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ τηλικαύτη, ἦγουν Φαῦλος.

609. χωρὶς, ἀνευ, καὶ δίχα, κοινά· ἄτερ δέ, ποιητικῶς.]

612. ἘΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. καὶ γὰρ, Φησὶν, αἰσθάνομαι ἐπενείδιστα πράσσουσα, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν ὥραν. ΚΑΙ ΤΑ ΣΑ ἜΡΓΑ ἘΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΜΕ. ἐμφαντικώτερον τὸ ἐξαναγκάζει με^ο), διὰ τῆς προθέσεως.

[612. ἘΞΩΡΑ. ἄκαιρα. ΔΥΣΜΕΝΕΙΑ, ἐχθρα, ἢ πρὸς τὸν πατέρα καὶ πρὸς ἡμᾶς. ἘΚΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ. διδάσκεται τις ὑπὸ τινός. καὶ διδάσκεται ὑπὸ τινος τοιαύτη διδασκαλία, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.]

ο) ἐμφαντικώτερον τὸ ἘΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ, Brunck.

618. ἘΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. ὥρα ὁ καιρὸς καὶ τὸ πρέπον. καὶ ἡ εὐμορφία. ἔξωρον οὖν τὰ ἐντὸς τῆς ὥρας προχθέν, ἦτοι τοῦ πρέποντος.

616. Ἡ Σ' ἘΓΩ ΚΑΙ Τ' ἈΜ' ΕΠΗ. ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτήν, ταυτά Φησιν ἡ Κλυταιμνήστρα.

[618. ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ, αὐτά, τὰ πολλά. ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ, εὐρίσκει ἑαυτῆς.]

618. ΣΥ ΤΟΙ ΛΕΓΕΙΣ ΝΙΝ. σὺ λέγεις αὐτά, ἢ τοι τὰ πολλά, τούτεστι τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπρεπεῖς λόγους. σὺ γὰρ ποιεῖς τὸ αἰσχρὸν ἔργον. τὰ δὲ ἔργα εὐρίσκει τοὺς λόγους, δηλαδή ὁ αἰσχρὸν τι ποιῶν ἀναγκάζεται πολλά λέγειν, ὥστε συγναλῦσαι αὐτό.

620. ΘΡΑΣΟΥΣ ΤΟΥΤ' ΔΕ. ἀλλὰ μὰ τὴν δέσποιναν Ἀρτεμιν οὐχ ὑπαλύξεις, ἢ τοι ἐκφύγοις τὸ τιωρηθῆναι ἕνεκα τούτου τοῦ θράσους, ὀπηγίκα ἂν ὁ Αἰγισθοῦ ἦλοι.

621. ΘΡΑΣΟΥΣ ΤΟΥΤ' Δ' ΟΥΚ ἈΛΤΖΕΙΣ, ΕΥΤ' ἌΝ ΑἰΓΙΣΘΟΣ ΜΟΛΗ. πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν Αἰγισθον, ὑπὲρ τοῦ παρθέσιαν δοθῆναι τῇ κόρη.

622. ΟΥΚΟΥΝ ἘΑΣΕΙΣ. οὐκ ἐμμενῆς^ο) οἷς πρότερον εἶπας. ἔφη γὰρ (550.)

ρ) ΟΡΑΣ. οὐκ ἐμμένας Brunck.

Καὶ μὴ ἐφήμι. πιθανῶς δὲ οὐ γὰρ χρηὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἠττώμενον ὅ).

[622. τὸ ἐκφέρεσθαι κυρίως ἐπὶ νεκροῦ λέγεται· νικήσταν φέρη τινὰ ἵππος βία ἐξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀφ' οὗ κατὰ μεταφορὰν λέγεται ἐνταῦθα τὸ ΠΡΟΣ ὈΡΓΗΝ ἘΚΦΕΡΗ. ἠγεμών γὰρ ἐστὶν ὁ λογισμὸς· ὁ δὲ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία ὡς ἄλογα τινὰ ζῶα. νικώμενος οὖν ὁ λογισμὸς ὑπὸ τούτων ἐκφέρεται τοῦ προσήκοντος, ὡς περὶ ὑπὸ ἵππων. ΧΡΗΖΟΙΜΙ, θέλωμι. χρηζω, τὸ χρεῖαν ἔχω, καὶ τὸ θέλω. ὧν τὸ μὲν συντάσσεται γενικῆ, τὸ χρεῖαν ἔχω· τὸ δὲ θέλω, αἰτιατικῆ.]

624. ΟΥΚΟΤΝ ἘΑΣΣΕΙΣ. οὐκ ἔαστε τοὺς λόγους, οὐδ' βούλει θυσει ἐμὲ ὑπ' εὐφήμου βοῆς, ἠγουν μετὰ εὐφημίας, ἐπειδὴ συνεχάρσα, σοὶ λέγειν πᾶν ὅπερ ἐθέλοις.

626. ἘΩ, ΚΕΛΕΥΩ, ΘΥἔ ΜΗΔ' ἘΠΑΙΤΩ. θεὸς γὰρ καὶ ὅ) προκόπτειν τὴν ὑπέθεσιν· διὸ οὐ ποιῆται πλείονας ἀντιβήσεις.

628. ἘΠΑΙΡΕ ΔΗ' ΣΥ. πρὸς θεράπαιναν φησι. ΘΥΜΑΤΑ. θυμιάματα. ΠΑΓ-

g) πιθανῶς — ἠττώμενον. Ponit haec Brunck. post ἀντιβήσεις v. 626.

ε) καὶ omittit Brunck.

ΚΑΡΠΑ. ἐπίπαν ὄσπρια ἔθυον τοῖς θεοῖς. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΕ. ἵτι πρὸ τῶν θυρῶν ἴδρυται. ΒΑΞΙΝ. λόγον. ΟΥΤ ΓΑΡ ἘΝ ΦΙΛΟΙΣ. οὐκ εἰς τὸν χορὸν ἀποτέίνεται, ἀλλ' εἰς τὴν Ἠλέκτραν.

[629. ΠΑΓΚΑΡΠΑ. τὰ ἐκ παντοίων καρπῶν. ἐκ διαφόρων καρπῶν ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. ΛΥΤΗΡΙΟΥΣ ΕΥΧΑΣ. ἠγουν δυναμένας λυτροῦσθαι καὶ ἐλευθεροῦν τῶν δαιμάτων. ἈΝΑΣΧΩ. ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς, τὸ ἀναπέμψω· ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν, τὸ ὑψῶ· ἀνέχω ἐπὶ βάρους, τὸ βαστάζω. ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλει· καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνει. ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπομένο.

631. ἐπὶ τῶν μεγάλων προσώπων, ἐφ' ὧν ἔδκει βαρὺ τὸ φανερῶς προστάττειν, ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῶ μετὰ τοῦ ἀν, ὡς ἐνταῦθα ἔχει τὸ ΚΛΥΟΙΣ ἌΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπάκουε.

633. ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ. ἀνακαλύψαι. ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΩ. πολυλόγω. ΜΑΤΑΙΑΝ ΒΑΞΙΝ. ψευδῆ φήμην.]

636. ΕΥΧΑΣ ἈΝΑΣΧΩ. ἀνέχω ἐπὶ εὐχῆς τὸ ἀναπέμψω. ἀνέχω ἐπὶ χειρῶν τὸ ἐν ὑψῶ. ἀνέχω ἐπὶ βάρους τὸ βαστάζω. ἀνίσχει δὲ ὁ ἥλιος ἀντὶ

ἀνατέλλει. καὶ ἀνίσχει ἡ βοτάνη ἀντὶ ἀναβλαστάνει.
ἀνέχομαι δὲ παθητικῶς τὸ ὑπομένω.

651. ΚΛΥΟΙΣ ἌΝ ἨΔΗ, ΦΟΙΒΕ. Ἀτ-
τικὸν ἔθος τοῖς εὐκτικοῖς ἀντὶ προστακτικῶν χρῆσθαι ρη-
μάτων.

636. ΣΠΕΪΡΗ, ΜΑΤΑΪΑΝ. τὸ ΜΑ-
ΤΑΪΑΝ οὐκ ἔστι ψευδῆ, ἀλλ' ἀνωφελῆ. τί γὰρ
πράξει, τοὺς κρατοῦντας διαβάλλουσα. ΜΑ-
ΤΑΪΑΝ γοῦν κινήν λέγει, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν
δύνασθαι πράξει. ἌΛΛ' ὩΔ' ἌΚΟΤΕ. οὕ-
τως ἐμοῦ λεγούσης. ΤΗΪΔΕ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ,
τούτω τῷ τρόπῳ.

639. ΔΙΣΣΩΝ ὈΝΕΪΡΩΝ. ἡ διπλὴν
ἐχόντων φύσιν, ὡς καὶ Ὀμηρος* (Ὀδ. Τ. 562.)

Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

δύναται δὲ τὸ ΔΙΣΣΩΝ καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν,
ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης. καὶ τὸ μὲν ἐν
φάσμα ἠγησαμένης εἶναι, ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν
ἀποτροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν· τάχα δὲ
καὶ ἕτερον αὐτὴν κινήθηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ εὐχεται
τῷ Απόλλωνι, ὅπερ οὐδὲ ἐξέειπε πρὸς τινὰ, οὐδὲ
πρὸς τὸν Απόλλωνα. ἡ ΔΙΣΣΩΝ ὈΝΕΪ-
ΡΩΝ, τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν. ἔλυσε δὲ
αὐτό, εἰπούσα·

εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλά, δὲς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἐμπαλιν μέθες.

[637. ὩΔΕ. τούτω τῷ τρόπῳ, κεκρυμ-
μένως. ΤΗΪΔΕ. οὕτως γὰρ φράσω.

642. ΚΑΓ' ΜΗ' ἘΦΗΪΣ. ἤγουν ἐάσης
ἐκβαλεῖν ἐμὲ τοῦ πλούτου τοῦ παρόντος, εἴ τινες
σὺν δόλῳ βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν με δηλονότι· ἀλλ',
ἔασον ἀπὸ κοινοῦ, διέπειν με τοὺς δόμους τῶν Ἀτρεϊ-
δῶν καὶ τὰ σκῆπτρα ταῦτα, ζῶσαν οὕτως ὡς ζῶ
αἰεὶ ἐν ἀβλαβῆ βίῳ, καὶ συνοῦσαν φίλοις, οἷς
σύνειμι νῦν μετὰ εὐημερίας, καὶ ἐκείνοις δηλονότι
συνοῦσαν ἀπὸ τῶν τέκνων, ὅσων ἐμοὶ μὴ πρόσεστι
δύσνοια ἢ λύπη πικρά. ἌΜΦΕ ΠΕΙΝ. ἤγουν
διέπειν, τὸ διευθετεῖν· περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ
κυβερνᾶν καὶ σκέπειν.]

657. ἌΛΛ' ὩΔ' ἌΚΟΤΕ. ἀλλὰ οὕτως ἀ-
κουσον ἃ μέλλω εἰπεῖν, ὡς βούλομαι γενέσθαι αὐτά,
καὶ ἐγὼ γὰρ οὕτω φράσω.

659. ΔΙΣΣΩΝ ὈΝΕΪΡΩΝ. ἡ τῶν δις
διαγνώστων, ἢ τῶν διττῶς διαλυμένων καὶ νοου-
μένων.

642. ΚΑΓ' ΜΗ' ΜΕ ΠΛΟΥΤΟΥ. καὶ μὴ
ἐφῆς, ἢ τοι ἄδειαν δῶς ἐκβαλεῖν ἐμὲ τῆς παρούσης εὐ-
δαιμονίας, εἴαν τινες μετ' ἐπιβουλῆς καὶ δόλου τοῦτο βού-
λουται ποιῆσαι· ἀλλὰ δός ἐμὲ διέπειν καὶ διοικεῖν τοὺς
οἴκους καὶ τὰ σκῆπτρα ταῦτα τῶν Ἀτρεϊδῶν ὡς ζῶσαν
βίῳ ἀβλαβῆ.

646. ἌΛΛ' ὩΔΕ' Μ' ΑΪΕΙ' ΖΩΣΑΝ^ς).

^ς) ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ. Brunck.

τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὐχεται. διὰ δὲ τοῦ πληθυντικοῦ, τοῦ Φίλουσ¹⁾, τὸ τολμηρὸν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν. ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ ΖΥΝΟΥΣΑΝ²⁾. ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον, εἰάν μὴ ἢ τὸ Οἶσ ΖΥΝΕΙΜΙ ΝΥΝ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον· Φίλοισί τε καὶ τέχναισιν συνῶσαν, οἷς ζύνεμι νῦν. τὰ δὲ ΔΥΣΝΟΙΑ, ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἢ ἀπ' ἐμοῦ εἰς αὐτούς. ΕΥΗΜΕΡΟΥΣΑΝ. ἐκάστην ἡμέραν εὐ διάγουσαν.

[647. μὴ λάβης εἰς τὸ ὍΣΩΝ ἐξῶθεν τὴν ἀπὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ ΔΥΣΝΟΙΑ τὴν τοιαύτην γενικὴν νόεσιν. Γ.]

649. Ὡ ΛΥΚΕΙ ἈΠΟΛΛΟΝ. Λύκειος ἐπίθετον ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τόπου λαμβανόμενον, ἄφ' οὗ Λύκειος ἀγορὰ ἐν Ἀργεῖ. καὶ ναὸς Λυκείου Ἀπόλλωνος. Λύκειος δὲ ἐκαλεῖτο ὁ Ἀπόλλων ἢ ὅτι ἐν Λυκίᾳ ἐγεννήθη, ἢ ὅτι ἐν Λυκίᾳ ἐτιμᾶτο. Λυκηγενὴ δὲ Ὀμηρὸς εἶπεν αὐτόν. (Ἰλ. Δ. 101.)

[650. ΕΞΑΙΤΟΥΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ αἰτούμεθα, δεόμεθα.]

651. ΤΑ Δ' ἌΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ορέστου ἔκικεν εὐχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ορέστου, ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται

1) τοῦ ΦΙΛΟΙΣΙ, Brunck.

2) ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ Brunck.

ἐφηδομένη. ῥητέον οὖν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἤξοντα ζῶντα· τότε δέ, ὡς κατὰ ἀποθανόντος παρήσσιάζεται ἀφοβος γενομένη.

[652. ἘΠΑΞΙΩ, ἀντὶ τοῦ ἀξιώ, παρακαλῶ. ἀξιώ πειθῆν τάδε· καὶ ἀξιώ σε τοῦδε. καὶ ἀμφοτέρω ἀντὶ τοῦ ἀξίον κρῖνω. καὶ τὸ παρακαλῶ καὶ συντάσσεται αιτιατικῇ μόνῃ. — ἘΞΕΙΔΕΝΑΙ. ἤγουν εἰδέναι.]

653. ΤΟΥΣ ἘΚ ΔΙΟΣ ΓΑΡ. τοὺς γὰρ ἐν τοῦ Διὸς γεννηθέντας θεοὺς αἰὶός ἐστι εἶφραν καὶ ἐπισκεπτεσθαι πάντα.

654. ΖΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ὁ παιδαγωγὸς ἦκει πλασάμενος³⁾ τὰ περὶ τοῦ θανάτου Ορέστου. τὸ δὲ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστίν, οὔτε ἀποικτιζομένου παντάπασιν, οὔτε ἠδόμενου, ἀλλ' ὡς ξένου. εὐκαίρως δὲ ἦκει ἐξω οὐσῶν ἀμφοτέρων· πρῶτον, ἵνα μὴ δισσολογίῃ, πρὸς ἀμφοτέρους ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων. πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ, ὡς ἀγνοῶν.

[654. ΖΕΝΑΙ. πρὸς τοὺς μὴ γνωρίμους λέγεται τοῦτο, ὡς ξένης, προσφιλοῦς. ξένος, ὃν ἐν τῇ οἰκίᾳ πατερίδι φιλοφρονησεταιί τις ἀπὸ ξένης ἐλθόντα, καὶ ἀπλῶς ὁ ἀπ' ἀλλοτρίου τόπου. τὸ

3) πλασόμενος Brunck.

δὲ ᾧ ζῆνε φιλοφρόνως λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ γνω-
ρίμων.

656. ΑΎΤΤΟΨ. ἀπὸ σαυτοῦ. ΕΊΚΑ-
ΣΑΣ. ἔγνωσ ἀπὸ στοχασμοῦ.

657. ἄρα καὶ τήνδε γυναῖκα ἐκείνου εἰκάσω,
ἦγουν ἀπὸ στοχασμοῦ καταλαμβάνω; ΕΠΕΙ-
ΚΑΪΩΝ ΚΥΡΩ. ἢ ἐπὶ περισσῇ. ἦγουν ὑπάρ-
χω εἰκάσων. ἀντὶ τοῦ εἰκάσω. ὩΣ ΤΥΡΑΝ-
ΝΟΣ ΕΊΣΟΡΑΤΗΝ. ὡς βασιλῆς, εἰς τὸ ὄραϊν αὐ-
τὴν δηλονότι.]

[656. ΑΎΤΤΟΨ ΕΊΚΑΣΑΣ. ἦγουν ἀπὸ
σαυτοῦ καὶ ἀπὸ οἰκείου στοχασμοῦ ἔγνωσ. πρὸς
ὑπερ ἐκείνος· ἄρ' οὖν ἀπεικάσω καὶ τήνδε τὴν γυ-
ναῖκα ἐκείνου, ἦγουν ἀπὸ στοχασμοῦ κατα-
λαμβάνω; Τ.]

657. ΕΠΕΙΚΑΪΩΝ ΚΥΡΩ. περιττὴ ἐστὶν
ἡ, ἐπί. ὄντως ὑπάρχω καὶ καλῶς ἐπεικάζων ὑπάρχω-
ῆτοι ὑπονοῶν τήνδε καὶ ταύτην δάμαρτα ὑπάρχειν ἐκεί-
νου. πρέπει γὰρ, ἢ τοι ἀξία ὑπάρχει εἰσορᾶν, ἢ τοι
ὄρασθαι ὑπ' ἐμοῦ ὡς τύραννος, ἢ πρέπει αὕτη ὡς τύραν-
νος εἰσορᾶν, ἢ τοι βασιλικὸν βλέμμα ἔχων.

658. ΠΡΕΪΠΕΙ ΓΑΡ ὩΣ ΤΥΡΑΝ-
ΝΟΣ. στοχάζεται ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βα-
σιλείων.

662. ἘΔΕΞΑΪΜΗΝ. λείπει ἢ ἀπό, ἢ
ἢ, ἀπεδεξάμην.

[662. ἘΔΕΞΑΪΜΗΝ. ἀπεδεξάμην. ΤΟΪ
ΡΗΘΕΝ. ὅτι ἡδεῖς μοι λόγους φέρεις παρὰ
φίλου.

664. ΠΟΡΣΥΝΩΝ. μηνύων. πέρω, τὸ
παρέχω, καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ, πέρσω, καὶ ἀπὸ
τούτου πορσύω, τὸ παρέχω, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ
τούτου κατὰ μεταφρασίν, ἀντὶ τοῦ μηνύω.]

[662. οὐ μόνον οὐ λάβοις εἰς τὸ ΣΟΥ ἔξω-
θεν τὴν ἀπό, ὡς τινες, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ΧΡΗΪ-
ΖΩ συντάσων, εὖ ἂν ποιήσαις. Τ.]

664. ΠΟΡΣΥΝΩΝ ΜΕΓΑ. πόρω τὸ πα-
ρέχω. καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ πόρσω. καὶ ἐν τούτου ἕτε-
ρον παράγωγον πορσύνω. ἐνταῦθα δὲ πορσύνω ἀντὶ τοῦ
μηνύων.

668. ΟΪ ΕΓΩ. Φεῦ! ἐγὼ ἢ τάλαινα ἀπόλω-
λα καὶ ἐφθάρην ταύτη τῇ ἡμέρᾳ.

669. ΤΙ ΦΗΪΣ, ΤΙ ΦΗΪΣ; οἱ ἡδέες ὅ)
ἀκούοντες λόγου, κἀν πάνυ σαφῶς ἀκούσασι, δις
καὶ τρεῖς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται. ΜΗ ΤΑΥ-
ΤΗΣ ΚΛΥΕ. οἶον, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰ-
πεῖν τὰ ἐξῆς.

ὅ) ἡδέως Brunck.

673. ΤΩΙ ΤΡΟΠΩ ΔΙΟΛΑΥΤΑΙ;
ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἠδομένων. μαθόντες γὰρ τὸ
πᾶν, καὶ τὸ κατὰ μέρος ἠδόμενοι πυρθάνονται.
ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος
λέγων Ἑλληνικοῦ.

676. ΔΕΛΦΙΚΩΝ ἈΘΛΩΝ. οὐπω ἦν
ἐπὶ Ορέστου ὁ Πυθικός ἀγών.

[670. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ'. νῦν τε λέ-
γω, καὶ τότε ἔπον δηλονότι.

675. ΤΟ ΚΛΕΙΝΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑ.
τὸν ἐνδοξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλά-
δος. ἀγῶνα δὲ λέγει νῦν τὸν τόπον, ἔϊθα ἐγένε-
το ὁ ἀγών. πρόσχημα τῆς Ἀσίας, ἀντὶ τοῦ καλ-
λωπισμὸς καὶ πρόσχημα, ἢ πρόφασις. ἈΘΛΩΝ.
ἀγῶνων. ἩΙΣΘΕΤ'. ἤκουσεν. ὈΡΘΙΩΝ.
ὑψηλῶν, μεγάλων. λέγεται γὰρ ἐπὶ Φωνῆς. κυ-
ρίως ὄρθιος, ὁ ιστάμενος ἐρθός, καὶ μὴ συγκεκυ-
φώς. ΣΕΒΑΣ. σεβάσιμος.]

[670. ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΛΑΙ ΛΕΓΩ.
γράφεται καὶ ΝΥΝ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΤ' ἘΝ-
ΝΕΠΩ.

676. ΠΡΟΣΧΗΜΑ, εἶδος, καλλώπισμα.
λέγει δὲ τοὺς Δελφούς. ὅτι δὲ τοῦτο δηλοῖ τὸ

ΠΡΟΣΧΗΜΑ, μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστείδης λέγων·
„τὸ τῆς Ἑλλάδος πρόσχημα καθαρῶς ἀήρηται.“
ΔΕΛΦΙΚΩΝ ἈΘΛΩΝ. τῶν εἰς τοὺς Δελ-
φούς ἐν τῇ τῶν Πυθίων πανηγύρει τοῖς νενικηκόσι
διδόμενων βραβείων. τὰ δὲ Πύθια ἦν ἐσρτή τοῦ
Ἀπόλλωνος.

678. ὍΤ ΠΡΩΤΗ ΚΡΙΣΙΣ. εἰσήγετο
γὰρ ὁ δρόμος πρῶτος τῶν ἄλλων ἀθλῶν, πυγ-
μῆς, πάλης, δίσκου, διάλματος. τοῦτο δὲ ἐγένετο,
διὰ τὸ πάντας τοὺς ἀγῶνας περὶ αἰσθῆσαι. ἔστι
δὲ ὁ δρόμος οὐκ ἄλλο τι, ἢ μόνον πορεία καὶ τά-
χος ποδῶν. ὡς οὖν τὸ τῇ φύσει προὖν μόνος ἰδιο-
ποιησάμενος προετάττετο. Τ.]

675. Εἰς τὸ ΚΛΕΙΝΟΝ Ἑλλάδος.
εἰς τὸ κλεινὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἤγουσιν τὸν ἐνδο-
ξον καλλωπισμὸν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος. ἀγῶνα δὲ
λέγει νῦν αὐτὸν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ὁ ἀγών.

677. ὈΡΘΙΩΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ. ὄρθιον τὸ
ὄρθον καὶ μὴ συγκεκυφός. καὶ ἐπὶ Φωνῆς τὸ ὑψηλὸν
καὶ ὀξύ.

679. Εἰσηλθε Λαμπρός. εἰσηλθεν
ὁ Ορέστης λαμπρὸς εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγῶν ἐτελεῖτο,
σέβας ὡν πασι τοῖς ἐμῇ, ἀντὶ τοῦ ἀξίος ὡν ὑπὸ πάντων
σεβασθαι καὶ τιμασθαι.

680. ΔΡΟΜΟΥ Δ' Ἰσώσας. τοῦ ἐκ
ποδὸς δρόμου. τινὲς δολιχὴν Φασιν ἀγωνίσασθαι
Ορέστην, ὅς ἐστιν αἰκοσι στάδια, εἰκοσιν ἐτῶν ἄν-

τα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποιήσατο. Ἄλλως. οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανείσ τοῖς τέρμασι, κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τῆς νίκης ἔτυχεν· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθραυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. ἀντὶ τοῦ, ὡς θαυμαστός ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἶδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

685. ΠΕΝΤΑΘΛ' Ἄ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἄλλα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην. ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρα.

[684. ΒΡΑΒΕΙΣ καὶ βραβευταί, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἄλλα διδόντες· ἀφ' οὗ καὶ βραβεῖον, τὸ ἄθλον. ἘΝΕΓΚΩ'Ν, ἠγουν ἀπενεγκάμενος. ΤΑ ΠΙΝΙΚΙΑ. τὰς ἐπὶ νίκη ἀνακηρύξεις. ὨΛΒΙΖΕΤ'. ἐμακαρίζετο. ἈΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ. ἀνακηρυττόμενος.]

[683. ἜΡΓΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗ. γράφεται καὶ ἜΡΓ' ΟΥΔΕ ΚΡΑΤΗ.

685. ἰστέον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγῶνων ΔΙΑΥΛΩΝ εἶπε. δεόνται γὰρ πάντες οἱ ἀγῶνες, ὡς ἀνωθεν εἶπεν, πορείας, πρὸς τὸ τελεσθῆναι. ἐσαφηνίσε δὲ διὰ τοῦ εἰπεῖν ΠΕΝΤΑΘΛ' Ἄ ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. δεόν δὲ εἰπεῖν, οἱ νομίζονται, πρὸς

τὸ ΠΕΝΤΑΘΛΑ ἐπήνεγκε. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ (Αι. Ι 58.)

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὄδ' ἔλληγεν, τύχην,
Θανύντες ἂν πρὸς κείμεθ' ἐχθίστῳ μόρῳ.

εἰσὶ δὲ αἱ τοιαῦται γενικαί, τὸ ὍΣΩΝ ΔΡΟΜΩΝ πρὸς τὸ ΤΟΥΤΩΝ ἘΝΕΓΚΩ'Ν, εἰ καὶ τινες ἀγνοοῦντες τὴν σύνταξιν, τὸ ὅσον δρόμον μικρογραφεῦσι. Τ.]

684. Εἶσεκλήρτυξαν βραβεῖς. βραβεῦς καὶ βραβευταί οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος. οἱ δὲ αὐτοὶ ἂν εἶεν καὶ ἀγνοοῦνται, καὶ ἀθλοῦνται. ἄθλον δὲ τὸ βραβεῖον, καὶ ἑπαθλον τὸ αὐτό.

687. Ὠλβίζετο. ὡς περ μακάριος ὁ ἄθλιος, ἢ ὁ πολλῶν ἐπαίνων ἄξιός καὶ θαύματος, καὶ ὁ ἀφθαρτός, ἢ τοι ὁ μὴ θανατηφόρον μοῖραν ὑπομένων. οὕτω καὶ ἄθλιος ὁ ἐπαινετός· καὶ ὀλβίζω τὸ ἐπαινῶ καὶ μακαρίζω. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ, ὄλβος, ὀλβιος, ὃ σημαίνει τὸν ἐπαινοῦ ἄξιον, καὶ τὸν πλούσιον, καὶ ἐτι τὸν φρόνιμον.

690. ὍΤΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΘΕΩ'Ν. ὁμοιον τοῦτο τὸ Πινδαρικόν. (Πυθ. Β. 91.) θεῖς, ὃ καὶ πτερύεντ' αἰετὸν κίχες, καὶ θαλασσαῖον παραμέβεται δελφίνα.

[691. ΒΛΑΨΤΗΙ, ἐμποδίζη. βλάπτω, τὸ βλάβην ποιῶ, καὶ τὸ ἐμποδίζω, ὡς ἐνταῦθα. ἌΛΛΗΣ ἩΜΕΡΑΣ. κατὰ ἄλλην ἡμέραν. ἼΠΠΙΚΩ'Ν. τῶν ἵππικῶν μεταχειριζομένων.]

[692. μή λάβης εἰς τὸ ἩΜΕΡΑΣ ἔξω-
θεν τὴν ἐπί, ἀλλ' εὐτῶ λέγε· ἐκῆνος γὰρ ὅτε
ἄλλης ἡμέρας, πρὸς τὸ ὍΤΕ τὴν τοιαύτην γενι-
κὴν συντάσσω. ὡς περ γὰρ Φαμεν, ὅτε τῆς ἡμέ-
ρας εἰλεψίς ἡλίῳ γέγοιεν, εὐτῶ καὶ τούτο. τὸ
δὲ ἸΠΠΙΚΩΝ αἰτὶ τοῦ ἠνιόχων, οὐχ, ὡς τινὲς
Φασιν, ἀντὶ τοῦ ἵππων, τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ
ἀπλοῦ, ληροῦντες. ἐπεὶ δὲ ἸΠΠΙΚΩΝ εἶπεν,
ἦτοι ἠνιόχων, τοιούτων δὲ οὐχ ἕτερός ἐστιν ἀγών,
ἢ δι' ἵππων, διὰ τούτο ὈΚΥΠΟΥΣ εἰς τὸ
ἌΓΩΝ προσέθηκε. περὶ γὰρ τάχους ἵππων
ἠγωνίζοντο. Τ.]

694. Εἰσηλθε πολλῶν. Φιλοτί-
μως, διὰ πιθανότητα, ταῦτα ἐπεξεργάζεται²⁾.

697. Κ' ἀκεῖνος ἐν τοῦτοισιν.
ὁ Ορέστης.

[696. ΖΥΓΩΤΩΝ. ἦγουν ζευγνυμένων.]

700. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶ-
ναι. οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ
κύριον οὐ προτέθηκε πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξ-
έλεγκτον. ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέ-
πλασται. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θρα-
κῶν. Ομηρος· (Ιλ. Β. 749.)

2) ἐπεργάζεται Brunck.

τῶ δ' Ἐνῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.
ἌΘΗΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. προσ-
χαρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν Ἀθηναίοις λέγων.

[701. Ἐνατος. ἐννέα, δύο ν' ἔνα-
τος, ἐν.

702. ὄχος ἀρσενικῶς, τὸ ἄρμα ὄχεια δὲ
πληθυντικῶς παρ' Ομήρῳ οὐδετέρως. ὄχημα δὲ
παρὰ τοῖς κινεῖς τὸ αὐτό, ὡς παρὰ Λουκιανῶ.
Καὶ ἡζίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῶ.

704. ΚΑΤΕΣΤΗΣΑΝ. κατὰ τάξιν ἔστη-
σαν. ἦιξαν. ὠρμησαν. ὈΜΟΚΛΗΣΑΝ-
ΤΕΣ. ἀπειλήσαντες, ἐγκραγόντες, ἐπικελευσά-
μενοι. ἘΝ ΔΕ ΠΛΣ. περισσὴ ἢ ἐν' ἀποτεί-
νει δὲ εἰς τὸ ἘΜΕΣΤΩΘΗ, ἦγουν ἐπληρώθη
ὁ τόπος, ἐνθα ἔτρεχον. ΚΡΟΤΗΤΩΝ. κρότων
ποιούντων.

709. περισσὸν τὸ ὈΜΟΥ. — ΧΝΟΪΑΣ.
ἦγουν σύριγγας. σύριγγξ δὲ, ἢ ὀπή, ἐνθα ἐμβάλ-
λεται τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὸ τὸ ἄκρον
τοῦ ἄξονος, τὸ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἐμβαλ-
λόμενον. Φρυάττεσθαι καὶ Φριμάσσειν, ἐπὶ ἵπ-
πων. καὶ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ, τὰ Φυσήματα τῶν
ἵππων. ΤΡΟΧΩΝ ΒΑΣΕΙΣ. καὶ περὶ τοὺς
κύκλους τῶν τροχῶν.]

[701. ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. τοῦτο σεμνύων τοὺς Αθηναίους, ὡς Αθηναίος, ὁ Σοφοκλῆς λέγει. τῶ ὄντι γὰρ Θεόδμητες ἦν ἡ Τροία, ἐκ Ποτειδῶνος καὶ Απύλλωνος κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα.

704. ΚΛΗΨΟΙΣ ἘΠΗΛΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ κλήρων ἔστησαν. ἔστι δὲ τὸ ΚΛΗΨΟΙΣ ὡσπερ ἀργόν. τὸ γὰρ ἘΠΗΛΑΝ καὶ χωρὶς τούτου σώζει τὴν φύσιν. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον φεμὲν καὶ εἰς τό, περιήει κύκλω. ἔ γὰρ συναμφότερον, δύναται τοῦτο μόνον τὸ περιήει. Τ.]

699. ΜΑΓΓΝΗΣ ἈΝΗΡ. Μαγνη πόλις Θρακῆς. ὁ ἀπὸ ταύτης, Μάγνης, καὶ κλίνεται Μάγνητος. Μαγνησία δὲ πόλις Θετταλίας.

700. ΑἸΝΕΙΑΝ ΓΕΝΟΣ. Αἰνεία πόλις καὶ αὐτὴ Θρακική. ὁ ἀπὸ ταύτης Αἰνεϊάν, καὶ κλίνεται Αἰνεϊάνος. Αἶνος δὲ καὶ αὐτὴ πόλις Θρακική. ὁ ἀπὸ ταύτης Αἶνιος.

702. ἘΚΠΛΗΡΩΝ ὈΧΟΝ. ὄχος ποιητικῶς τὸ ἄρμα. εὐρίσκεται δὲ καὶ ἄρσενικῶς καὶ οὐδεντέρως.

706. ὈΜΟΚΛΗΨΑΝΤΕΣ. ἐπιπλήξιν καὶ φόβον ἐνθήμενοι τοῖς ἵπποις διὰ τῆς ἑαυτῶν Φωνῆς. καὶ Ὀμηρος ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει (Ιλ. Α. 51. Ψ. 363. Οδ. Γ. 155. καὶ ἄλλ.)

710. ὈΣ ὙΠΕΡΒΑΛΟΙ. ὑπεκδράμει, ὅον πρῶτος τοῦ δρόμου γενέσθαι. ΧΝΟΨΑΣ δέ,

τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ἼΠΠΙΚΑ δὲ ΦΡΥΓΓΜΑΤΑ, Φυσίματα, πνεύματα, ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον ἄρμα. σύριγγ δὲ ἐστὶ τὸ εἰς τὴν^{α)} ὀπήν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπή τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται. λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων. τὸ δὲ χνῶας βαρείως. τὰ γὰρ εἰς ἡ δισύλλαβα τῶ ο παραληγόμενα, ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ἂν προηγῆται δασύ, βαρύνεται· χνόη, φθόη, χλόη. τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἔχει δασύ.

[711. ΧΝΟΨΑΣ. ἦτις τὸ ἄρμα τοῦ ἐτέρου. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. χνόαι γάρ, τὰ ἀκροζώνια. ἐστὶ δὲ τὸ ΧΝΟΨΑΣ καὶ τὸ ΦΡΥΓΓΜΑΤΑ ἼΠΠΙΚΑ ταυτόν. Τ.]

711. ΧΝΟΨΑΣ ΤΙΣ ΑἴΤΤΩΝ. τὰς σύριγγας Φησι. σύριγγα δὲ τὴν ὀπήν, ἐνθα ἐμβάλλεται ὁ ἄξων εἰς τὸν τροχόν.

714. ΣΤΗΛΗΝ. τὸν λίθον τὸν καμπτήρα. ἘΧΡΙΜΠΤ΄ ἈΕΙ΄ ΣΥΡΙΓΓΑ. ὁ ἐστὶ προσεπέλαξε τῶ καμπτήρι αἰεὶ τὴν ὀπήν τοῦ τροχοῦ. ΣΕΙΡΑΓΩΝ ἼΠΠΟΝ. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ τῶ καμπτήρι ἀριστερόν^{β)}.

a) τὴν omittit Brunck.

b) τὸν ἀριστερόν Brunck.

[714. *στῆλαι, κυβοειδῆς λίθοι, ἐπιγράμματα τῶν ἔχοντες. ἘΣΧΑΪΤΗΝ δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου. — ἘΧΩΝ. ἐλαύνων.]*

714. ΣΤΗΛΗΝ ἘΧΩΝ. λίθοι ἦσαν κυβοειδεῖς γράμμα ἢ τινα ἔχοντες ἐγκολλημένα. ἐσχίτην δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ἄλλαι ἦσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου *).

718. ἈΣΤΟΜΟΙ. σκληρόστομοι. ἘΚ Δ' ὙΠΟΣΤΡΟΦῆΣ. ἐξ ὑπαντήσεως ἐκείνων ὑποστρεφόντων. ΒΑΡΚΑΪΟΙΣ. τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἢ νῦν Πτολεμαῖς καλουμένη.

[721. ΒΑΡΚΑΪΟΙΣ. Λιβυκοῖς. Βάρκη πόλις τῆς Λιβύης περὶ τὴν πεντάπολιν, ἢ νῦν Πτολεμαῖς καλουμένη. Κ'ΑΝΕΪΠΠΤΕ. ἄλλος ἄλλω δηλονότι. ἦγουν ἐπάνω ἄλλου ἐπιπτε. ΠΑΪΝ. ἀτὶ τοῦ ὄλου. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ πτωμάτων, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν. ΓΝΟΥΣ. ἰδών. ΠΑΡΑΣΠΑΪ. παρέσυρεν. Κ'ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἠρέμῃσεν. τὸ ἀνακωχεύειν κυρίως ἐπὶ τῆς νηὸς λέγεται, ὅταν σταῖσα ἐν τῷ πελάγει διὰ τινα χρείαν ἠρεμῇ. ΚΑΥΔΩΝ' ἘΦΙΠΠΟΝ. τὴν ἵππικὴν ταραχὴν ἐν μέσῳ ταραττομένην.]

*) Conf. Triclin. Schol. ad h. v. et Fafold. Dec. I. Purgold.

718. ἈΣΤΟΜΟΙ. οἱ ἀτάκτως ἢ ἀνυποτάκτως καὶ θρασέως φερόμενοι.

722. Κ'ΑΝΤΕΥΘΕΝ ἌΛΛΟΣ ἌΛΛΟΝ. καὶ ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ κακοῦ, ἄλλος ἔθραυεν ἄλλον, καὶ ἄλλος ἀνέπιπτε, συνθραυόμενος δηλονότι.

724. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. τῶν πτωμάτων. ΔΕΙΝΟΣ ἨΝΙΟΣΓΡΟΨΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος. πρὸς εὐνοίαν δὲ τῶν ἀκρωμένων ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς Ἀθηναῖον. ἘΞΩ ΠΑΡΑΣΠΑΪ. φυλαξάμενος, φησὶ, τούτοις συμπεσοῦσιν ἐμπροσθεν, ἐξω ἀπ' αὐτῶν παρασπαῖ. Κ'ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. ἀνακωχεύει, κατέχει. ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν, χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει, στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτάθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἔρηκεν. οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ὕστερος ἠρέμα ἤλαυσε.

[724. ΚΡΙΣΣΑΓΪΟΝ. ἦτοι Φωκικόν. ἔστι γὰρ πόλις Φωκίδος, ἐν ἣ Φωκίδι καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μανταῖν ἔστιν. ἔστι δὲ τὸ ΝΑΥΑΓΙΩΝ ἼΠΠΙΚΩΝ ὅμοιον τῷ, (Ιλ. δ'. 3.) νέκταρ ἐφ' ἰπποχοῖ. τ.]

726. Κ'ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. τοῦτο κυρίως ἐπὶ τῆς νεὸς λέγεται, ὅταν διὰ τινα χρείαν ἐν τῷ πελάγει ἀναχθεῖσα, σταῖσα ἠρεμῇ.

729. ΤΩΤ ΤΕΛΕΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. εἶον πιστεύω, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται ἢ νυκτίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν. Κ'ΑΞΙΣΩ'ΣΑΝΤΕ ΖΥΓΑ'. ὁ Ορέστης καὶ ὁ Ἀθηναῖος.

[78. ὙΣΤΕΡΑΣ ΠΩΛΟΥΣ. πῶλος λέγεται ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

729. ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. θάρρος ἔχων. ἙΛΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟΝ. ἐναπ. λελειμμένον. ΖΥΓΑ'. αἰτὶ τοῦ ἄρματός. ἀπὸ μέρους τὸ ἔλον.]

73. ἩΛΑΥΝΕΤΗΝ. οἱ Ἀττικοὶ εἰώθασιν πάντοτε χρῆσθαι τοῖς δούλοισι ἀντὶ πληθυντικῶν, ὀνόμασι τε καὶ ῥήμασι. ὡς ἐνταῦθα τὸ ἠλαυνέτην, ἀντὶ τοῦ ἠλαυνον. καὶ Ξενοφῶν τὸ δε Λακῶνε ελεγέτην, καὶ Πλάτων πλείστα, καὶ πάντες.

737. ΛΥΩΝ ἩΝΙΙΑΝ. χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι. ἌΞΟΝΟΣ ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ. τὸ λεπτόν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος. εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρά Ἀπολλωνίῳ (Ἀργον. Α. 757.)

αζομενος *) πλήμῃσι παρακλιδὸν αἰνυμένειο δ).

[739. ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ. ἀντὶ τοῦ, κατὰ

c) ἄξονος ἐν Brunck.

d) αἰνυμένοις Brunck.

μέσον ἔθραυσε τὰς χνοῖας τοῦ ἄξονος ἀντὶ ἐνικοῦ. ἦγον τὸ μέρος τοῦ ἄξονος τὸ ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ τροχῶ. ἈΝΤΥΓΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἄρματος. ΣΥΝ Δ' ΕΛΙΣΣΕΤΑΙ. ἐντετύλιχται τοῖς ῥυτήρησι. ἘΣ ΜΕΣΟΝ ΔΡΟΜΟΝ. ἐς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. ἈΝΩΛΟΛΥΞΕ. ὑψηλῇ Φωνῇ ἔθρηνησεν. ΟΪΑ ΛΑΓΧΑΝΕΙ. ἦγον εἶων τυγχάνει.]

758. ΣΤΗΛΗΝ ἈΚΡΑΝ. ὅτι ἐν τῷ σταδίῳ τρεῖς ἦσαν στήλαι, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο, νύκτες κυβοειδέες. ἡ μὲν πρώτη περὶ τὰς ἀρχάς, ἡ δευτέρα περὶ τὰ μέσα, ἡ δὲ τρίτη περὶ τὸ ἄκρον· ταύτας περιήρχοντο οἱ ἀγωνιζόμενοι. καὶ ἡ μὲν πρώτη εἶχεν γράμματα ἐκ τοῦ ἐνός μέρους· ΑΡΙΣΤΕΤΕ. ἡ δὲ μέση ὁμοίως· ΣΠΕΤΔΕ. ἡ δὲ τρίτη· ΚΑΜΨΟΝ. ἔτα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου μέρους τὰ αὐτὰ ἦσαν ἐπιγράμματα. ἦνίκα δὲ τοὺς τεταγμένους ἐξεπλήρου δρόμους, τὴν τελευταίαν στήλην φθάσαντες, διέλυον τὸν ἀγῶνα *).

745. ΛΑΓΧΑΝΕΙ. γράφεται καὶ ΤΥΓΧΑΝΕΙ.

751. ἘΛΥΣΑΝ ΑΪΜΑΤΗΡΟΝ ὨΣΤΕ ΜΗΔΕΝΑ *). καὶ ἵνα ἀξίπιστος εἴη ὁ

*) Edidit hoc Schol. integrum Fafold. I. Dec. 1. Fest. 1. n. 17. Insignis hic et, ni fallor, antiquissimus pannus unde huc adsutus fit, quaerere licet. Nusquam enim apud Veteres elegantissimae hae inscriptiones laudantur. Tamen ipsarum brevitatis atque commoditatis nos de earum antiquitate dubitare, non sinit. Purgold.

e) ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩ. Brunck.

ἄγγελος, ἵνα πάλιν τὸ περιπαθὲς εἴη τῇ Ηλέκτρα. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΪΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ σποδὸν δειλαίαν μεγίστου σώματος.

[749. ΑΪΜΑΤΗΡΟΝ. ἡμαγμένον. αἵματηραὶ σταγόνες, αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι· ἡμαγμένον δέ, τὸ αἵματι μεμιγμένον. ἘΝ ΒΡΑΧΕΪ. ἐν μικρῷ. ἢ εὐθεΐα, ὁ βραχὺς. ΧΑΛΚΩ. ἀγγείω ἐκ χαλκοῦ. χαλκὸς δηλοῖ τὴν οὐσίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ τὴν ὕλην. ἀπὸ δὲ τῆς ὕλης ἐνταῦθα δηλοῦται τὸ ἀγγεῖον τὸ ἐκ τῆς ὕλης.

754. ἘΚΛΑΪΧΟΙ. ἡγουν λάχροι. ὍΠΩΠΑ. ἐώρακα. ΔΕΣΠΟΤΑΙΣΙ. ἡγουν τῶν πάλαι δεσποτῶν. ΠΡΟΨΡΙΖΟΝ. σύρριζον, πανωλεθρίως.]

[752. ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΪΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. δεόν οὕτως εἰπεῖν, δειλαίαν σποδὸν μεγίστου σώματος, ἀντιστρέφως εἴρηκεν, ὥσπερ καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα εὐρίσκεται. Γ.]

748. ΚΑΤΑΣΧΕΘΟΝΤΕΣ. ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ, γίνεται τὸ σχέθω. οὐκ ἀπὸ τοῦ κατέχω.

749. ἘΛΥΣΑΝ ΑΪΜΑΤΗΡΟΝ. αἵματηροὶ σταγόνες αἱ ἀπὸ αἵματος στάζουσαι. αἵματηρὸν δὲ τὸν Ορέστην Φησίη, ἀντὶ τοῦ ἡμαγμένον τῷ ἑαυτοῦ αἵματι.

751. ἘΝ ΒΡΑΧΕΪ ΧΑΛΚΩ. ἐν βραχεΐ καὶ μικρῷ χαλκίῳ ἀγγείῳ. χαλκῷ γὰρ ἀντὶ τοῦ χαλκίῳ συνηρημένως τῷ χαλκῷ, χαλκῷ, ἵνα μὴ τὴν οὐσίαν εἴπωμεν τοῦ χαλκοῦ ἀπλῶς λέγοντες χαλκῷ. ζητᾶται δὲ ἐξωθεν τὸ ἀγγεῖον.

755. ΤΟΙΑΥΤΑ ΣΟΙ ΤΑΥΤ' ἜΣΤΙ. τοιαῦτα ὄντα ταῦτα, ἔστι σοι δηλαδὲ ὑπ' ἐμοῦ βηθέντα, ὡς μὲν ἐν λόγοις, ἢ τοι ἐκ τῆς διηγήσεως φαίνομαι λυπηρὰ· ἡμῖν δὲ τοῖς ἰδοῦσι, οἳ περ εἶδομεν ἐκεῖνα, εἰσὶ μέγιστα πάντων τῶν κακῶν, ὧν εἶδον ἐγώ.

760. Ὡ ΖΕΥ. ὡς μὲν γυνὴ κενίηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἤδεταί. διὰ δὲ τὸν Χερὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

[761. ΔΕΙΝΑ. ὅτι υἱὸς ἦν. ΚΕΡΔΗ. διότι ἀπηλλάγην τοῦ παρ' ἐκείνου φόβου. Εἰ τοῖς Ἐμαυτῆς. εἴαν ἐν τοῖς κακοῖς τοῖς ἑμαυτῆς σώζω τὴν ζωὴν. καλὸν γὰρ αὐτῇ ἦν τὸ τεθνηκέναι τὸν Ορέστην, εἰ ἔταζε τὸν βίον αὐτῆς.

763. ΤΩ ΝΥΝ ΛΟΓΩ. ἐπὶ τῇ νῦν ἀγγελίᾳ. Εἰ μοι θάλοντος εἰ προσῆλθες ἐμοὶ ἔχων ἀσφαλῆ τεκμήρια ἐκείνου θανάτου. ΨΥΧῆς. ἡγουν φύσεως.

770. Φυγάδες, κυρίως οἱ διωχθέντες ἀπὸ τῆς οἰκείας πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ ΦΥΓΙΑΣ ἀντὶ

τοῦ Φυγῶν ἐστίν. — ἈΠΕΞΕΝΟΥΤΟ. ἐν
ξένη ἀπεδήμει.]

[768. ΤΕΚΜΗΡΙΑ. ἤτοι σημεῖα. λέγω
δὴ τὸ διηγήσασθαι τὴν ἐκείνω συμβῆσσαν τύχην,
καὶ εἰπεῖν, ὡς μετ' ὀλίγον οἱ τὴν σποδὸν αὐτοῦ
φέροντες ἄνδρες ἀφίξονται. Τ.]

761. ΛΥΠΗΡΩΣ Δ' ἔΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ λύ-
πην ἐμποιεῖν μοι δύναται τὸ περὶ τοῦ Ορέστου δηλονότι
ἀγγελθέν. ἐπειδὴ τὸν ἐμὸν βίον, ἤγουν τὴν ζωὴν, σώ-
ζω καὶ διαπερῶ ἐν κατοῖς, ἤτοι δυστυχίαις ἢ λύπαις.
δυστυχία γὰρ καὶ λύπη μοι ὑπάρχει ὁ τοῦ Ορέστου
θάνατος.

764. ΔΕΙΝΟΝ ΤΟ ΤΙΚΤΕΙΝ ἔΣΤΙ.
τουτέστι ἐπιγῆδειον λύπην ποιεῖν τοῖς τεκοῦσιν, ἠνίκα
τις ἀγγελεθῆ αὐτοῖς υἱὸς αὐτῶν ἀποθανόν· οὐδὲ γὰρ
πάσχοντι κακῶς τινι πατρὶ, ἢ μητρὶ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ
παίδων, γένοιτο ἂν αὐτῶ μίσος καὶ ἔχθρα ἐκείνων τῶν
παίδων, ὅσον κατὰ τὴν φυσικὴν πρὸς αὐτοὺς εὐνοίαν
καὶ τὸ φίλτρον.

770. ΤΡΟΦῆΣ ἈΠΟΣΤΑ΄Σ ΦΥΓΑ΄Σ.
Φυγάδες κυρίως οἱ διωχθέντες καὶ ἐκπεσόντες τῆς ἰδίας
πατρίδος. ἐνταῦθα δὲ τὸ Φυγάς, ἀντὶ τοῦ Φυγῶν. δια-
φέρει δὲ ὁ Φυγάς τοῦ Φυγόντος· εἴπερ ὁ μὲν Φυγάς
ἄκων ἀποβάλλει τὴν πατρίδα, ὁ δὲ Φυγῶν καὶ ἄκων
καὶ ἐκὼν.

771. ΚΑΪ ΜΕ, ΠΕΪ ΤΗ΄ΣΔΦ. καὶ οὐκέτι
εἶδεν ἐμὲ, ἀφ' οὗ ἐξήλθεν ἐκ τῆς γῆς ταύτης.

775. Ὁ ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ὁ
ἐπιγενόμενος.

775. ΣΤΕΓΑ΄ΖΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἔχειν.
ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ. ἤγουν ὁ ἐνιστάμενος. ὩΣ
ΘΑΝΟΥΜΕΝΗΝ. ὡς μέλλουσιν τεθνήξασθαι.
ΤΟΥΤΜΟΝ ΨΥΧΗΣ. ἐκπίνουσα τὸ αἷμα
τῆς ἐμῆς ζωῆς ἀκρατον. ἘΚΗΛΑ. ἡσύχως.

781. ἩΜΕΡΕΥΣΟΜΕΝ. διημερεύσομεν,
βιώσομεν. διημερεύω, τὸ τὴν ἡμέραν διαβιβάζω
καὶ διανυκτερεύω, τὸ τὴν νύκτα διαβιβάζω. ἐν-
ταῦθα δὲ τὸ διημερεύσομεν, ἀντὶ τοῦ βιώσομεν,
τουτέστι τὴν ζωὴν διαβιβάσομεν.

787. Κ'ΑΠΕΚΥ΄ΡΩΣΕΝ. ἤγουν ἀσφα-
λείαν ἐπέθηκεν. ὙΒΡΙΖΕ. θρασύνου. ΠΑΥ-
ΣΕΤΟΝ ΤΑ΄ΔΕ. ἤγουν τοῦτο τὸ εὐτυχεῖν ἐμέ.

792. ΠΟΛΛΩΝ ἄΝ. ἄξιός ἐστιν, ὡ
ξένοι, διὰ τὴν ὁδὸν ἣν ἦλθες, τυχεῖν πολλῶν ἀγα-
θῶν. ΠΟΛΥΓΛΩ΄ΣΣΟΥ. πολυλόγου.

793. οὐκοῦν ἀπερχοίμην, ἀπέλθοιμι ἂν,
ἐπειδὴ ταῦτα καλῶς ἔχει. ἩΚΙΣΤΑ. οὐδαμῶς.
ΚΑΤΑΞΪΩΣ. ἤγουν ἀξίως.

795. ΠΟΡΕΥ΄ΣΑΝΤΟΣ. ἀποστέιλαντος.
πορεύομαι ἐγώ, καὶ πορεύω ἕτερον, ἀντὶ τοῦ ἄγα,
ὡς παρὰ Πλάτωνι· Ὡς δὴ προστέτακται τοὺς ἐν-
θένδε ἐκῆσε πορεύσαι. ἀντὶ τοῦ ἀγαγεῖν. ἐν-

ταῦθα δὲ πορεύσαντος, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἀγαγόντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πέμψαντος λέγεται. ἜΙΣΙΘ' ἜΙΣΩ. περισσὸν τὸ εἶσω. τὸ γὰρ εἰσιθι τὸ εἶσω ἔλθῃ δηλοῖ. εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν λέγεται κατὰ λόγον. τὸ γὰρ εἰσηλθε δηλοῖ μὲν τὸ εἶσω ἦλθεν, οὐ μὴν καὶ ὅποι εἰσηλθεν ὠρισμένως· διὸ ἐπάγεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἢ τοιοῦτό τι, καὶ οὐ δοκεῖ φορητικόν.]

[780. ΝΥΝ ΔΗ' ἜΚΗΛΑ' ΠΟΥ. τοῦτο τὸ ΝΥΝ ἐπανάληψις ἐστὶ τοῦ πρότερον ΝΥΝ.

786. Νέμεσις θεὰ μεμφομένη τοὺς τοῖς θανούσιν ἐφουβρίζοντας, καὶ τούτους τιμωρομένη. σύντασσε δὲ τὸ ΘΑΝΟΝΤΟΣ πρὸς τὸ ΝΕΜΕΣΙΣ, καὶ μὴ πρὸς τὸ ἄΚΟΥΤΕ, ὡς περ τι νὲς ποιούσιν. ἄλλοι δὲ καὶ λαμβάνουσιν ἔξωθεν τὸ οὐνεκα.

789. εἰ μὲν γράψεις ΟΥΚΟΥΝ, κατ' ἐρώτησιν μὲν οὐ· καθ' ἐμαλισμὸν δὲ εἰρωνικῶς. εἰ δὲ καὶ ΠΑΥΣΑΤΟΝ γράψεις, (εὐρηται γὰρ καὶ τοῦτο) προστακτικῶς ἔρῃς, οὕτως· οὐκ οὐν παύσατε τάδε, σύ τε καὶ Ορέστης, εἰ δύνασθε.

790. οὕτως ἦν τὸ σαφές· οὐ μόνον οὐ παύσομέν σε, ἀλλὰ πεπαύμεθα ἡμεῖς. νῦν δὲ προθῆς τὸ ΠΕΠΑΥΜΕΘΑ, εἴτ' ἐνεγκῶν τὸ

ΟΥΤΧ' ΟΠΩΣ ΣΕ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, ἀσάφειάν τινα ἐποίησε. σὺ δὲ ὡς ἔφαμεν λέγε συντάσων. Τ.]

776. ΔΙΗΓΕ' Μ' ΑἴΕΝ. διάγω ἐγὼ ἀμεταβάτως, καὶ διάγω ἕτερον μεταβατικῶς, ὡς ἐνταῦθα.

778. ἮΔΕ ΓΑΡ ΜΕΪΖΩΝ ΒΛΑΒΗ. αὕτη γὰρ ἡ Ἠλέκτρα δηλονότι ἦν ἐμοὶ μείζων βλάβη γυναικός, αἰεὶ ἐκπίνουσα τὸ ἄκρατον αἶμα τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἢ τοι ζωῆς. ἢ δίδωσα αἰεὶ ἐμοὶ ὑποψίαν, ὡς ἐπιβουλεύουσα μετὰ Ορέστου, ὅφ' οὐ ἐγὼ ἐβλαπτόμην, ἢ τῇ πρὸς ἐμὲ μανίᾳ αὐτῆς οἶονεὶ ζητούσα καὶ θέλουσα ἐκπίνειν τὸ ἐμὸν ἄκρατον αἶμα.

786. ἄΚΟΥΤΕ. ΝΕΜΕΣΙΣ, Νέμεσις καὶ Ἄδραστικα καὶ Δίκη τὸ αὐτό. πλὴν νέμεσις καὶ ἀδράστικα ἢ τῶν θεῶν Δίκη. Δίκη δὲ ἢ τῶν ἀνθρώπων.

789. ΟΥΚΟΥΝ ΟΡΕΣΤΗΣ ΣΥ. οὐκοῦν ὁ Ορέστης καὶ σὺ παύσετον, ἢ τοι παύσεσθε διὰ ταῦτα τοῦ θράτους, ἢ τῆς ὀργῆς. καὶ ἄλλως. οὐκοῦν ὁ Ορέστης καὶ σὺ παύσετε τάδε, ἃ πρότερον ἐβούλεσθε.

791. ἄΞΙΟΣ ΤΥΧΕῖΝ. ὦ ξένε, ἤμεις ἐνταῦθα ἄξιοι ἂν τυχεῖν πολλῶν δωρεῶν, ἐπεὶ ἐπαυσας αὐτὴν τῆς πολυταράχου βοῆς. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ παῦμα μέσον εἶναι βῆμα. ποτὲ μὲν ἐπὶ πάθους λαμβάνεται, οἶον παῦμα τοῦ λέγειν, ποτὲ δὲ ἐπὶ ἐνεργείας, οἶον παῦμα σε τοῦ λέγειν.

796. ΖΥΝΟΙΚΟΣ ἦΝ ΜΟΙ f). τοῦτο οἰκονομικῶς. εἰ γὰρ ἀπορήσασα ἐπὶ τοῖς ἠγγελοῖς
S 2

f) ΤΗΝΔΕ Δ' ἘΚΤΟΣΘΕΝ ΒΟΑῖΝ ἜΑ. Brunck.

μένοις ἀπέκλινεν ἑαυτήν, διελύετο ἂν ἡ ὑπέ-
φρασις.

[799. Κ'ΑΠΙΚΩΚΥΨΑΙ. καὶ ἐπὶ τούτω
θρηνησαι. ἈΠΟΣΠΑΣΑΣ Ο΄ΙΧΗΝ. ἐφθαρσαι
γὰρ ἀφελόμενος τῆς ἐμῆς φρενὸς τὰς ἐλπίδας, αἱ
μοι μόναι παρήσαν ἐτι· τὸ ἤξεν σὲ λέγω ἐκδι-
κητὴν τοῦ πατρὸς ἐσόμενον, καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίνης.
ΤΟ΄ΙΣΙΝ ἘΧΘ΄ΙΣΤΟΙΣΙΝ. τοῖς μάλιστα
μεμισημένοις. ἈΤΑΝΩ. ξηρανῶ. ἦτοι μετὰ
σκληρότητες διαβιβάζω.]

[808. τὸ ἮΔΗ εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι νο-
ήσεις, πρὸς τὸ ΠΑΤΡΟ΄Σ συνάψεις· εἰ δὲ ἀντὶ
τοῦ νῦν, πρὸς μὲν τὸ ΠΑΤΡΟ΄Σ στίξεις, αὐτὸ
δὲ πρὸς τὸ ἐπαγόμενον συνάψεις. Τ.]

796. ἈΛΛ' Ε΄ΙΣΙΘ' Ε΄ΙΣΩ. οὐχ ὡς περ,
Φαμεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ εἰς τὴν πόλιν, οὕτω
καὶ εἰσιθι εἰσω. τὸ μὲν εἰσιθι, τὸ εἰσω ἔλθε δηλοῖ,
ὥστε περιττὸν τὸ εἰσω· τὸ δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν
καλῶς ἔχει. τὸ μὲν γὰρ εἰσῆλθε τὸ εἰσω ἦλθε δηλοῖ.
ὅπερ ἐστὶν ἀόριστον, τὸ δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ
εἰς τὴν πόλιν ὠρισμένον ἐστίν.

305. ἈΠΟΣΠΑΣΑΣ ΓΑ΄Ρ. ἀποσπῶ τὸ
βιβίως ἀφαιρῶ τι ἀπὸ τινος, ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀκου-
σίως τούτο πασχόντων. ἔχει δὲ ἐνταῦθα οἰκείως τὸ ἀπο-
σπάσας. ἢ δὲ σύνταξις οὕτως· ὦ Ὀρέστια Φίλτατε,
ὄχνη, ἢ τοι ἐφθαρσαι ἀποσπάσας ἀπὸ τῆς ἐμῆς φρενὸς
τὰς ἐλπίδας, αἵτινες μόναι παρήσαν ἐμοὶ πατρῶν τῶν ἐλ-
πίδων. τουτίστι σὲ ἤξεν ζῶντα τιμωρὸν καὶ ἐκδικητὴν
τοῦ πατρὸς καὶ ἐμοῦ τῆς ταλαίνης.

315. Α΄ΤΑΝΩ Β΄ΙΟΝ. ἢ τοι διάξω, διαπα-
ράσω τὸν χρόνον τῆς ἐμῆς ζωῆς. ἐστερημένη φίλων, καὶ
συνούτα τοῖς ἐχθρίστοις μετὰ δουλείας. δοκεῖ δὲ τὸ αὐ-
ανῶ ἀφ' ἐτέρου ῥήματος παράγεσθαι, καὶ εἰς ἄλλην ση-
ματικὴν μεταπίπτειν. αὐτῶ γὰρ τὸ ξηραίνω. καὶ ἕτε-
ρον ἐκ τούτου παράγωγον αὐαίνω· καὶ αὐανῶ ἐπὶ μέλ-
λοντος.

[ΜΕΤΡ. 817. ΠΟΤ΄ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥ-
ΝΟΊ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται κατὰ σχέσιν,
ὡς εἴρηται· ἐσχηματίζονται δὲ ἢ παροῦσα στροφὴ
καὶ ἀντιστροφὴ τρέπον ἕτερον. οὐ γὰρ ἐν συνι-
σταῖ ταύτην πρόσωπον, ἀλλὰ δύο κατὰ τὸν ἀμοι-
βαῖον τρόπον. ἔστι δὲ ἢ πρώτη στροφὴ κώλων
ιβ, καὶ ἀντιστροφὴ τσοῦτων. τὸ πρῶτον ἐπαδι-
κὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίανος πρώτου,
ιωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ συλλαβῆς. τὸ β, χο-
ριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου
καὶ δακτύλου. τὸ γ, ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἰωνικοῦ
ἀπὸ μείζονος, καὶ ἡμίσεος. τὸ δ, ὁμοιον. τὸ ε,
ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος μονόμετρον. τὸ ς, ἰωνικὸν
ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ
μολοσσού. τὸ ζ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον
βραχυκατάληκτον, ἐκ β, ἰωνικῶν καὶ συλλαβῶν
β. τὸ η, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν
Φερεκράτεον, ἐξ ἐπιτρέτου τετάρτου καὶ βακχίεου.
τὸ θ, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον καταληkti-
κὸν ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἀναπαίστου. τὸ ι, χοριαμβι-
κὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο χοριάμβων.
τὸ ια, χοριαμβικὸν μονόμετρον. τὸ ιβ, χοριαμ-

βικόν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος· εἶτα ἐπὶ τῇ α, στροφή καὶ ἀντιστροφῇ, παράγραφος συνήθως. Γ.]

817. ΠΟΥ̃ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΤΝΟΙ̃ ΔΙ-
Ο΄Σ. ἐν ταῖς ἔμπροσθεν (164) παραμυθούμενος ὁ Χορός τὴν Ἠλέκτραν, ἔλεγε· Θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει· ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ τὰ ἐξῆς. νῦν οὖν παταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας, καὶ προτεθείσης ⁸⁾ τῆς κατὰ τὸν Ορέστην συμφραῆς, εἰκότως παρακεκλιθυμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἶγε περιωρῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα· καὶ τὸν μὲν Ἥλιον, ὡς πάντα ἐφερῶντα, παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία, ὡς πάντων δεσπότην ὄντα. δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βεῆ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανόν, καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι· ὁ δὲ κωλύει ὁ Χορός, ΜΗΔΕ̃Ν ΜΕΓ΄ ἈΥ΄ΣΗΙΣ.

820. ΚΡΥΨΤΟΥΣΙΝ. οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς Φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Ἐ΄Ε, Ἀ΄Ι Ἀ΄Ι. θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα τὸν ἀδελφόν. ἐλεεινὸν δὲ λίαν τὸ τσιούτον μέλος.

[817. ΠΟΥ̃ ΠΟΤΕ. ὡς ἀγανακτῶν ὁ Χορός τοῦτο λέγει, καὶ ἀμφιβάλλων εἰ εἰσὶν οἱ

8) προτεθείσης Brunck.

κεραυνοὶ τοῦ Διὸς καὶ ὁ Ἥλιος, εἶτα ἡσυχίαν ἄγουσι, τῶν τοιούτων γενομένων. ΦΑΕ΄ΘΩΝ. ἐπίθετον ὄνομα εἰταῦθα ἀντὶ τοῦ λάμπων. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἥλιου, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἵππων αὐτοῦ.

819. ἘΦΟΡῶΝΤΕΣ. ἐρῶ, τὸ βλέπω. ἐφορῶ δὲ, τὸ ἐπισκέπτομαι. ΚΡΥΨΤΟΥΣΙΝ ἘΚΗΛΟΙ. ταυτέστιν ἡσύχως φέρουσιν. οὐ δεικνύουσιν ἀγανάκτησιν. ΜΗΔΕ̃Ν ΜΕΓ΄ ἈΥ΄ΣΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ, μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς θεοὺς.]

[824. ΜΗΔΕ̃Ν ΜΕΓ΄ ἈΥ΄ΣΗΙΣ. ἤτοι βοήσης, εἶπης. ἤγουν μὴ πρὸς θρήνευσις ἰδρυμένης, ἵνα μὴ πρὸς ὀργὴν κλυταμνήστραν κινήσης. Γ.]

817. ΠΟΥ̃ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΤΝΟΙ̃ ΔΙΟ΄Σ. ὡς ἀγανακτῶν ὁ Χορός καὶ ἀχθόμενος ἐφ' οἷς ἐπατχεῖν ἡ Ἠλέκτρα φησὶ· ποῦ εἰσιν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς, ἢ ποῦ ὑπάρχει ὁ λάμπων ἥλιος, εἶπερ ταῦτα ἅ πάσχει ἡ Ἠλέκτρα βλέποντες κρύπτουσιν ἐκηλοῖ, ταυτέστι μετὰ ἡσυχίας τὴν ἀγανάκτησιν φέρουσι. τὸ δὲ φαέθων ὄνομα ἐστὶν ἐπίθετον τοῦ Ἥλιου, ὡς ἀπὸ τοῦ φαίνω, τὸ λάμπω.

825. ἈΠΟΛΕΙ΄Σ. ἀποκναίεις με, φησὶν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. δαμονίως δὲ τοῦτο ἐπήγαγεν. οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐπιτιμήσεων, ἐρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεοὺς, ἐπεὶ καὶ τελέως ἀμηχανεῖ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τοὺς θεοὺς βλασφημῶν· καὶ γὰρ εἰς ἣν τῶν θεοσεβεστάτων. ἀλλ' ὡςπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμή-

σεσιν, ὡς ψυχραῖς τοῦτ' ἔφησιν. εἰ δὲ ἐν ταῖς προ-
Φανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μετριάξεν αἰ-
τὴν ἀξιούσιν.

[829. ἘΛΗΪΔ' ὙΠΟΪΣΕΙΣ. ὑπενέγ-
κης, ὑπεβαλεῖς, ὡς ἐξ ἐκείνων βοήθειά τις μοι
γενήσεται.

830. ἘΠΕΜΒΑΣΗ. ἤγουν ἐπιπέσης νε-
νικημένη, καὶ μείζονα ἐργείῃ τὴν συμφορὰν. Τ.]

827. Εἶ ΤΩΝ ΦΑΝΕΡΩΣ ΟἶΧΟΜΕ-
ΝΩΝ. μάλλον, φησὶν, ἐπεμβήσῃ καὶ ἐπέλοις κατ'
ἐμοῦ τηκομένης τῆ λυτῆ καὶ τῶ μεγέθει τῶν συμφορῶν,
εἴπερ ὑποβάλοι καὶ ὑποθήσοις ἐμοὶ ἐλπίδα τῶν οἶχομέ-
νων καὶ ἀπελθόντων Φανερῶς εἰς τὸν Ἄϊδην, ἤγουν τοῦ
Ὀρέστου, ὅτι οὐ τέθνηκεν.

[ΜΕΤΡ. 831. ΟἶΔΑ. Ἀντιστροφὴ τῆς
ἄνω στροφῆς, κάλων ιε. Τ.]

832. ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ἘΡΚΕΣΙ. ταῖς
διὰ χρυσοῦ γενομέναις τέχνασι τοῦ δοθέντος ἔργου
Εριφύλη, διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἐξέδον, διὰ τὰς
τῆς γυναίκος αὐτοῦ ἀπάτας. ἢ ἐπὶ τῶν ἀργμάτων
φησὶν, εἶον περιφράγματα καὶ τέχνη, ὧν οὐκ
ἐξέφυγεν Ἀμφιάραος, ἀλλ' ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς.
ἢ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ, τῶ ἔργῳ, ὅς ἦν ἐκ χρυ-
σοῦ πεποιημένος· τὸ δὲ ἘΡΚΕΣΙΝ, οἶον τοῖς δε-
σμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἀπὸ τοῦ

ἔργου γενομένη. ΓΥΝΑΙΚΩΝ ἈΠΑΤΑΙΣ.
ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναίκος ἀπάτῃ· ἢ καθόλου τὸν
Χρυσόν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν. θαυμαστῶς δὲ
εἵκασεν, ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλετο.
Ἄλλως. ΟἶΔΑ ΓΑΡ ἈΝΑΚΤ' ἈΜΦΙΑΡΕ-
ΩΝ. ὁ Χορὸς φησὶν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῶ τῷ θανά-
τῳ ἐστὶ τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῶ φησὶν ἐσε-
σθαι, διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

835. Ἐ Ε. οὐ πρῆσιμένη οὐδὲ τοὺς τοιοῦ-
τους λόγους, θρηνεῖ ἢ Ἠλέκτρα.

836. ΠΑΜΨΥΧΟΣ ἈΝΑΣΣΕΙ. ἀντὶ
τοῦ, πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, αἱ δὲ ἐν χρεῖα κα-
θεστᾶσσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς. ἢ ΠΑΜΨΥΧΟΣ,
ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἢ ὁ δια-
παντὲς τὴν ψυχὴν σώζων, ὁ ἐστὶν, ἀθάνατος.

837. ΦΕΥ. μνησθεῖσα τῆς Εριφύλης ἢ
Ἠλέκτρα, ἀναβᾷ ἐπὶ τῶ ἤθει αὐτῆς δυσχεραί-
νευσα. ΦΕΥ ΔΗΤ' ὈΛΟΑ' ΓΑΡ. ὁ Χορὸς
συγκατατιθέμενός φησὶν, ὅτι δικαίως ἀνεβήσας·
ὀλοή γὰρ ἦν ἡ Εριφύλη. ἔρα δὲ οὖν εἰ ἔπραξέ
τι ὁ Χορὸς. ἀνίσπασε γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν,
ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα. ἘΔΑΜΗ.
ἢ Εριφύλη δηλονότι. ὁ δὲ λόγος ἀποφαντι-
κός. ὁ Χορὸς δὲ, ὡς πυνθανομένης, ἐπάγει τὴν
ΝΑΪ.

[833. ἘΡΚΕΣΙΝ. ἤγουν τοῖς περιδεραίοις, ἅπερ Ἀδραστός ἔδωκεν Εριφύλῃ, τῇ σφετέρᾳ μὲν ἀδελφῇ, ἐκείνου δὲ τοῦ Ἀμφιάρεω γυναικί, ἵνα πέσῃ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὰς Θήβας μετὰ Πολυνείκους. ἄτε γὰρ μάντις ὦν, ἤδει ἀπολουμένην τὴν στρατιάν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἤθελε στρατεῦσαι. εἰκότως δὲ τὰ περιδέραια ἔρηκ ἐκάλεσε, διὰ τὸ αἷτια αὐτῶ ἀπαλείας γενέσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν Θηβῶν, ἐνθα κατεχώσθη Ἀμφιάρεως, μαντεῖον ἦν αὐτοῦ τὸ λοιπόν. ἰστέον δὲ, ὅτι οὐ χρὴ γράφειν ΓΥΝΑΙΚΟΨ ἈΠΑ΄ΤΑΙΣ. οὐ γὰρ ἀρμόζει οὕτω τῷ μέτρῳ. περισσὸν γάρ ἐστι τὸ ΓΥΝΑΙΚΟΨ. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ἀλλὰ ΚΡΥΦΘΕ΄ΝΤ' ἈΠΑ΄ΤΑΙΣΙ γράφει· τὸ δὲ γυναικὸς ἔξωθεν λάμβανε. οὕτω γὰρ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ἔχει καλῶς.

838. ἐπὶ Θηλυκοῦ ληπτέον τὸ ὈΛΟΑ΄, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. ἦτοι ὀλοά καὶ ὀλεθρία ὑπῆρχεν ἡ Εριφύλλη. ἐδάμη γὰρ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος· εἰ δ' ἄλλως εἶποις, οὐκ ἔχει ὀρθῶς. T.]

851. Ο΄ΙΔΑ ΓΑ΄Ρ ἈΝΑΚΤ' ἈΜΦΙΑ΄ΡΑ-ΟΝ. ὁ Ἀμφιάρεως οἶα μάντις τὸν ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Θηβῶν θάνατον εἶδώς, οὐκ ἤθελεν ἀπελθεῖν. ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Εριφύλλη δάροις ἀπατηθεῖσα ἀνέπεισεν αὐτὸν ἀναφανῆ γεγονότα ἀποθανεῖν. Ἀδραστός δ' ἦν ὁ ἀπατήσας αὐτήν. διὸ μᾶλλον ὕστερον πρὸς τοῦ υἱοῦ Ἀλκμαίωνος ἐτιμωρήθη.

[ΜΕΤΡ. 845. ΔΕΙΛΑΪΑ. Ἡ παρούσα στροφή κῶλων ἐστὶ ι, καὶ ἡ ἀντιστροφή τοσοῦτων. τὸ α, περιδικόν. ἐκ τροχαικῆς γὰρ καὶ ἰαμβικῆς σύγκειται συζυγίας, καὶ καλεῖται τοῦτο περίδος. τὸ β, δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ, ὁμοιον. τὸ δ, εἰ μὲν ἈΡΧΑΪΩΝ γράψῃς, δακτυλικόν ἐστὶν ἐφθήμερες. ἐκ σπονδαίων· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον· εἰ δ' ἈΧΑΪΩΝ, ἀντισπαστικόν ἐστὶ δίμετρον καταληκτικόν ἐκ δισπονδαίου καὶ βακχείου. ἐν δὲ τῷ κῶλῳ τῆς ἀντιστροφῆς μελοσπὴν ἀντὶ βακχείου ἔλαβε. τὸ ε, χοριαμβικόν ἡμίλιον, ἐκ χοριάμβου καὶ ἡμίσεος. τὸ ς, ὁμοιον ἐξ ἐπιτρίτου β· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἡμίλιον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. τὸ ζ, παιωνικὸν ἡμίλιον ἐκ παιωνος δ, καὶ ἡμίσεος. τὸ η, ἰαμβικόν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ θ, ἀνωπαιστικὸν μονόμετρον. τὸ ι, χοριαμβικόν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ χοριάμβου καὶ βακχείου. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στροφῇ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη. T.]

845. ΔΕΙΛΑΪΑ ΔΕΙΛΑΪΩΝ. καὶ τοῦτο ἔδος παραμυθίας, τὸ εἶ τι παραχωρεῖν τοῖς λυπούμενοις, καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν, ὡς ἐπὶ ἀπαρηγορήτοις κακοῖς.

846. Κ'ΑΓΩ' ΤΟΥ'Δ' ἸΣΤΩΡ. καὶ γὰρ τούτου ἐπιστήμων εἰμί, ὅτι ταλαίπωρος εἰμι. Ἀλ-

λας. οἶδα, Φησίν, ὅτι δειλαία εἰμι αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. ΠΑΝΣΥΡΤΩ. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά· ἢ τῷ μετὰ πάσης ἑρμῆς τῶν κακῶν ἄρμημένῳ. ΠΑΜΜΗΝΩ. τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκῇ. δειλαία οὖν εἰμί, οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο, καθὼ πάντα τὰ ἀχῆ εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῇ παρέμεινεν.

850. ΜΗ' ΜΕ ΝΥ'Ν ΜΗΚΕ'ΤΙ. μηκέτι οὖν με, Φησί, παρηγορήσητε, ὅπου γε οὐ πάρεσιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαί, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ. τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γενέων. ἢ τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων. τινὲς τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ἠύξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ορέστης, γεγωνῶς ἐξ Αγαμέμνονος.

[845. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ. ὑπερβολικῶς, ὡς τὸ ματαιότης ματαιότητων, καὶ ἐσρτή ἐσρτῶν. τούτεστιν ἀθλιωτάτη, καὶ ἀποκρύπτουσα τὴν ἀθλιότητα τῶν ἄλλων, ὡς μόνην αὐτὴν ἐν ταῖς ἀθλίαις δοκεῖν ἀθλίαν. ΚΥΡΕΙΣ. ἡγουν ὑπάρχεις.

846. ΤΟΥΤ' Δ' ἸΣΤΩΡ. καὶ ἐγὼ ἴδρις εἰμι τοῦ εἶναι με ὑπερβολικῶς ἀθλιωτάτην.]

[849. καὶ ἐγὼ ἸΣΤΩΡ καὶ ἐπιστήμων, καὶ ὑπερίστωρ εἰμι τοῦδε, ὅτι δηλονότι δειλαία κυρῶ καὶ ὑπάρχω, ἦτοι ἀθλία, τῶν ἈΧΑΙΩΝ τῶν ἀθλίων ἕνεκα τῶν πολλῶν δειῶν, τῶν ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ πάντα συρέντων καὶ ἀπελλύντων, καὶ ΣΤΥΓΝΩΝ, ἦτοι τῶν στυγνάξεν ποιούντων, ἐν τῷ ΠΑΜΜΗΝΩ καὶ διηνεκῇ χρένῳ. ἡγουν ἐπίσταμαι, ὅτι ἀθλιωτέρα εἰμι τῶν Ἀχαιῶν, τῶν διὰ τοῦτο ἀθλίων, ὅτι πολλῶν δειῶν πανσύρτων καὶ στυγνῶν πῆραν ἔλαβον ἐν τῷ παμμήνῳ καὶ διηνεκῇ χρένῳ. ὅν δηλονότι ἐν Τροίᾳ πεπεκίκασι. εἰ δὲ ΠΑΝΣΥΡΤΩΝ καὶ ἈΡΧΑΙΩΝ γράψεις, (ἐν τισὶ γὰρ τῶν πάνυ παλαιῶν οὕτως εὑρεται βιβλίον·) ἐρθέτερον ἔχει πρὸς τὸ μέτρον· εἰ γε μὴν ΠΑΝΣΥΡΤΩ, γράψεις, (ἐν πολλοῖς γὰρ καὶ οὕτως εὑρεται·) πρὸς τὸ ΠΑΜΜΗΝΩ, συνάψεις, ἦτοι τῷ διηνεκῇ χρένῳ τῷ κατὰ πάντα συρομένῳ, ἦτοι τῷ πλυκινήτῳ. ἐπεὶ δ' ὑποσκάζει τὸ κῶλον πρὸς τὸ τῆς ἀντιστροφῆς, τὸ ΔΕΙΝΩΝ ΣΤΥΓΝΩΝ Τ' ἈΧΑΙΩΝ, (ἐκεῖνο γὰρ ἐκ σπουδαίων δι' ὅλου σύγκεται·) ἈΡΧΑΙΩΝ φημι δεῖν γράφειν, (ἀπὸ τούτου γὰρ καὶ τὸ ἈΧΑΙΩΝ ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὑρεται, τοῦ ρ κατὰ λήθην τοῦ γραφέως ἐκλελειπότης·) καὶ οὕτω συνάπτειν· καὶ ἐγὼ ἴστωρ καὶ ὑπερίστωρ εἰμι τοῦδε, ὅτι δειλαία εἰμι δηλονότι, ἐν τῷ πανσύρτῳ καὶ παμμήνῳ καὶ διηνεκῇ χρένῳ, ἕνεκα τῶν δειῶν τῶν ἀρχαίων τῶν πολλῶν καὶ

στρυγῶν. ἀρχαῖα δὲ Φησι τὰ δεινά, ἐπεὶ καὶ πρότερον εἴρηκεν, ὡς ἐκ τῆς πρόσθεν Πέλοπος ἱππείας, καὶ τοῦ Φόνου Μυρτίλου, οὐκ ἔλιπε τοὺς οἴκους αὐτῶν πολύπονος αἰκία.

851. τὸ ἼΝ' ΟΥΤ' ΠΡὸς τὸ ΠΑΡΕΙΣΙΝ συναπτέον, εἰ καὶ τὸ ΤΙ' ΦΗ'ΙΣ διὰ μέσου τίθεται. συντάσσεται δὲ οὕτω· μή με νῦν μηκέτι παραγάγῃς ἵνα καὶ ὅπου οὐ πάρεισιν ἐλπίδες ἐλπίδων τῶν εὐπατριδῶν κοινοτικῶν, ἤγουν τοῦ εὐγενοῦς Ορέστου, τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ, ἀρωγοὶ ἐμοὶ ἤγουν μὴ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλῃς Ορέστου, ὡς ἤξει ἐμοὶ βοηθός. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ΤΙ' ΦΗ'ΙΣ; ΠΑΡΕΙΣΙΝ ἘΛΠΙΔΩΝ, ἐν κῶλόν ἐστι. τὰ γὰρ δύο πρόσωπα ἐν ἀποτελεῖ κῶλον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ δέκνυται· διὸ τὸ ΛΥΔΑΙΣ ΔΕ ΠΟΙΟΝ, περισσὸν ἄν, ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ταυτὲν γὰρ ἐστὶ τῷ ΤΙ' ΦΗ'ΙΣ. Τ.]

845. ΔΕΙΛΑΙΑ, ΔΕΙΛΑΙΑ ΚΥΡΕΓΣ. ἔνεκεν τῶν ἀθλίων καὶ ἐλεινῶν καὶ μεγάλων κακῶν ὧν ἔχεις, ὑπάρχεις δειλαία, ἤγουν ἀθλία.

847. ΠΑΝΣΥΡΤΟ ΠΑΜΜΗ'ΝΩ. ἤγουν τῇ Φορᾷ καὶ ἐπίδρομῃ τῇ ἐκ τοῦ τὰ πάντα σύροντος χρόνου καὶ πάντας μῆνας ἐπίδεχομένου.

850. ΜΗ' ΜΕ' ΝΥΝ. μηδαμῶς παράγῃς καὶ ἀξίῃς ἐμὲ παραμυθουμένη, ἵνα οὐκ ἐστὶ πρέπον, ἢ ἵνα οὐχ εὐρήσω ἀληθῆ παραμυθίην.

856. ΧΑΛΑΡΓΟΙ'Σ. ταῖς λευκόποσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὀπλῶν παρέλαβεν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χορῶ ΠΑΣΙ ΘΗΗΤΟΙ'Σ ἘΦΥ ΜΟ'ΡΟΣ, ἀντιτίθησιν ἢ Ηλέκτρα· Ἄρα οὖν οὕτω πέπρωται τοῖς θνητοῖς τελευτᾶν ἐν ταῖς ἀμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς; ΤΜΗΤΟΙ'Σ ὈΛΚΟΙ'Σ. τμητοῖς λώροις, τοῖς ἱμάσιν. ὄλκους οὖν, ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς εἰλκύσθη.

859. ἌΣΚΟΠΟΣ. ἀπροόρατος ὁ θάνατος.

860. ΠΩ'Σ ΓΑ'Ρ ΟΥΤΚ. Εἰ ΖΕ'ΝΟΣ. τοῦ Χοροῦ εἰπόντος, Ἀπροιδῆς ἢ κατὰ τὸν ἀγῶνα, ἢ Ηλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν, ὅτι δὴ πέπονθεν ἀπροσδοκῆτως, ἐπ' ἀλλοδαπῆς τελευτῶν καὶ ἐμοῦ χωρὶς. ΚΕ'ΚΕΥΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ κρύπτεται.

[862. ΟΥ'ΤΕ ΤΟΥ ΤΑ'ΦΟΥ. οὔτε τινὸς ἐνταφιασμοῦ ἀπολαύσας, τυχάν.]

[856. διὰ τοῦ εἰπεῖν ἈΜΙΛΛΑΙΣ, ἐδήλωσε τὸ ἵπποις· τούτων γὰρ ἢ αἰμίλλα. τὸ δὲ ΧΑΛΑΡΓΟΙ'Σ, ἢ τοῖς ταῖς χηλὰς καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἀργαῖς ἔχουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς περ ἐστὶ καὶ τὸ πύραργος· ἢ ΧΑΛΑΡΓΟΙ'Σ καὶ λευκόποσιν. Τ.]

856. Ἡ ΚΑΓ' ΧΑΛΑΡΓΟΓΣ. ἔοικεν ἢ Ἠλέκτρα οὐ διότι μόνον τέθνηκεν ὁ Ὀρέστης πενθεῖν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀγωνιζόμενος τέθνηκεν, ὡς ἤκουσε τοῦ γέροντος. ὁθεν καὶ πρὸς τὸν χορὸν ἀπολογεῖται· εἰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει θάνατος, ὡς περ λέγεις, ἀλλ' οὐχ οὕτως ὡς περ ἐκείνῳ τῷ Ὀρέστη τῷ ἀφλίῳ. ὥστε ἐγκύρσαι, ἢ τοι τυχεῖν, ἢ περιπεσεῖν καὶ συρῆσαι τοῖς ὀλοοῖς. ἢ τοι τοῖς λῶροις τοῖς τμητοῖς, ἢ τοι τοῖς τετμημένοις καὶ ἔλκειν δυναμένοις τοὺς περιπίπτοντας ἐν ταῖς ἀμίλλαις, λέγω, τοῖς χαλαργοῖς, ἢ τοι τοῖς διὰ ταχέων ποδῶν γενομένοις.

[ΜΕΤΡ. 865. ὙΦ' ἨΔΟΝΗΨ ΤΟΙ. Αἱ περίοδοι αὐταὶ πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ρηζ' ὧν τελευτή, Ἡδὴ βεβήκης τὰμ' ἐπαινέσεις ἐπὶ μετὰ δὲ τὸν ρν, κόμμα μονοσύλλαβον, Φεῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

865. ὙΦ' ἨΔΟΝΗΨ ΤΟΙ. ἢ Χρυσόθεμις παραγέγονε, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὐρούσα. τοῦτο τὸ πρόσωπον εἰσήγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἢ ὀλέθρουσις ἢ Ἠλέκτρας γένηται. ΣΥ'Ν ΤΑΧΕΙ ΜΟΛΕΪ'Ν. λείπει ἢ ὑπέρ. ὑπέρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.

869. ΤΩ'Ν ἘΜΩ'Ν ΣΥ' ΠΗΜΑ'ΤΩΝ. τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπέαις, ὅπερ ἐστὶν ἀρηξίς· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἰασίς. κατ' οὐδένα οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

872. ΚΛΥ'ΟΥΣ', ἘΝΑΡΓΩΨ. ἐπὶ τοῦ κλύουσα πρὸς βραχὺ διαστικτόν, ἢ ἢ πάρεστ' ἐναργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσα ἐμοῦ.

[865. ΔΙΩ'ΚΟΜΑΙ. ἐπέγομαι. ΤΟ' ΚΟΣΜΙΟΝ. τὴν εὐταξίαν, τὸ εὐτακτον τοῦ βαδίσματος. ἈΝΑ'ΠΑΥΛΛΗΝ. ἀνάπαυσιν. ἀνάπαυσις καὶ κατάπαυσις λέγεται· ἀνάπαυλα δὲ μόνον, οὐχὶ καὶ κατάπαυλα.

873. ἌΛΛ' Ἡ. ὄντως, ἤγουν, ὡς ἐστὶ συλλογίσασθαι, κατὰ ἀλήθειαν μέμνηας.

875. Ο'ΥΧ' ὙΒΡΕΙ. οὐ σὺν γέλῳτι. ΤΙ'ΝΑ ΠΙΨΤΙΝ. τί σημεῖον ἀσφαλές; τίνα ἀσφάλειαν; ἐς τί βλέψασα ἔχεις τὸ ἀμήχανον τοῦτο θάρρος; ψυχρὸν Ὀμηρος λέγει τὸ δέος· ψυχρὸν δέος εἶλεν. οὐ τὸ ἐναντίον θάλλπει. καὶ θαλπωρὴ ἀπὸ τούτου τὸ θάρρος.]

[870. εἰ μὲν ἸΑΣΙΝ γράψεις, πρὸς τὸ ἸΔΕΪ'Ν συντάξεις· εἰ δὲ ἸΑΣΙΣ, πρὸς τὸ ἘΝΕΣΤΙ.

872. ἘΝΑΡΓΩΨ. ἤγουν φανερώς. τούτο δὲ ἢ πρὸς τὸ ΠΑΡΕΣΤΙ σὺνάπτε, ἢ πρὸς τὸ ἸΣΘΙ. Τ.]

866. ΤΟ ΚΟΣΜΙΟΝ. διττῶς εὐναται νοεῖσθαι τὸ κόσμιον· ἢ γὰρ τὸ κόσμιον λιποῦσά Φησι, τῆς πορείας δηλονότι, τουτέστι τὸ εὐκόσμως ἐλθεῖν, ἢ τὸ κόσμιον, τουτέστι τὸν κόσμον τοῦ τάφου τοῦ πατρικοῦ, τουτέστιν ἄπερ ἔφερον πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ τάφου. εἴτε οὖν οὕτως. εἴτε ἐπεινῶς, ζητηθήσεται ἐξωθεν τὸ ἡμιτελές, ἢ ἢ οὕτως· μετῴσθαι τὸ κόσμιον ἡμιτελές, ὥστε μολεῖν σὺν τάχει.

870. ἈΡΗΞΙΝ. διὰ τί ἡδοναίς τε κ' ἀνάπαυλαν τῆς Χρυσοθέμιδος εἰπούσης ἢ Ἠλέκτρα ἀρηξίην εἶπε; καὶ Φαμέν, ὅτι ὅπερ ἂν ἐμελλε ποιῆσαι ἡδονήν τινα καὶ ἀνάπαυσιν τῇ Ἠλέκτρα εἶπ' οἷς εἶχε καιοῖς, τοῦτο καὶ βοηθείας αὐτῇ αἰτίον πως ἐμελλεν εἶναι. εἴτε γὰρ θεόθεν, εἴτε ἐν τινος ἀνθρώπου ἔπαθεν ἂν ὁ Αἰγισθος, ἢ ἢ Κλυταιμνήστρα κινῶν τι, ὅσον ἂν ἦν αὐτοῖς αἰτίον βλάβης, τοσοῦτον βοηθείας ἐμελλεν εἶναι τῇ Ἠλέκτρα.

882. ΘΑΛΠΗ. ἀντὶ τοῦ παρακόπτεις τὰς Φρένας, ὡς ἐν πυρετῶ. ἈΝΗΚΕΨΤΩΙ δὲ ΠΥΡΙ, ὡσεὶ ἐλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι. ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ορέστην ἤδη ἀπολωλότα.

887. ἈΡΧΑΙΪΟΝ ΤΑΨΟΝ. τὸν ἐκ πολλοῦ ἀποδομημένον. ΠΗΓΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ. πολὺ γάλα, ὡς τὸ δακρυῶν πηγᾶς, ἀντὶ τοῦ πάλαι δάκρυα. ΘΗΚΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. τὸν σερὸν λέγα, ἐνθα τὸ λείψανον ἐτέθη. ΝΕΩΡΗ. τὸν ἢ) νεωστὶ ἡρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινός, καὶ ὠραν ἔχοντος νέαν.

h) τὸν omittit Brunck.

[888. ΚΟΛΩΝΗΣ ἘΞ ἈΚΡΑΣ. ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ τύμβου. ΝΕΟΡΥΤΟΥΣ. χύσεις γάλακτος νεωστὶ ρυείσας. ΠΕΡΙΣΤΕΦΗ. περιστεμμένην. περισσὸν δὲ τὸ ΚΤΚΛΩΙ.

891. ἘΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ. ἐθαύμασα. ἔχω θαῦμα, καὶ θαῦμά με ἔχει. ὡσπερ ἐλπίδα ἔχω, καὶ ἐλπίς με ἔχει. ΠΕΡΙΣΚΟΠΩ. περιεσκόπησα, κύκλω εἶδον. ἘΝ ΓΑΛΗΝΗ. ἐν ἡσυχίᾳ, ἢ γουν ἐρημίας ἀνθρώπων. ἘΜΠΑΙΕΙ. ἐμπίπτει τῇ ψυχῇ μου τεκμήριον τοῦτο τοῦ ὄραν τὸ συνήθες ὄμμα, ἢ γουν τὴν συνήθη καὶ συγγενικὴν καὶ γνησίαν ὄψιν τοῦ Φιλτάτου πάντων βροτῶν, τοῦ Ορέστου.]

879. ἘΓΩ ΜΕΝ ἘΞ ἘΜΟΥ ΤΕ Κ' ΟΥΚ ἈΛΛΟΥ. ἐγὼ μὲν πιστεύω τῷ λόγῳ τῶδε, τῷ λέγοντι ὅτι παρῆστιν ὁ Ορέστης. ἐξ ἑμαυτῆς λέγουσα τοῦτο. οὐκ ἐξ ἄλλου τινός ἀκούσασα, ἰδοῦσα δὲ σαφῆ σημεῖα τοῦτου.

882. ΘΑΛΠΗ ΤΩΙ Δ' ἈΝΗΚΕΨΤΩΙ ΠΥΡΙ. μεταφορικῇ ἐνταῦθα λέξις. καὶ οἰεῖα ὡς πρὸς τῷ πυρί. θάλπος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ ἡλίου καύσων, ἢνίκα εἰς τὸν κύμα τὸν ἀστρώων ἐλθοι.

887. ἘΠΕΙ ΓΑΡ ἩΛΘΟΝ. οὐ τό, ἀρχαῖον, πρὸς τὸ τάφον, ἀλλὰ τό, τάφον πρὸς τό. τοῦ πατρός, ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρός, τὸν ἀρχαῖον, ἢ ται τὸν ἐκ παλαιοῦ ἀντα προγονικὸν ἡμῶν. δηλοῖ δὲ τὸν περιέχοντα τόπον τοὺς τάφους, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον λέγων. οὐ γὰρ ὁ Πέλοπος μέχρι Ἀγαμέμνονος τῶν ἀποθνησκόντων ἦν τάφος, οὐδὲ γὰρ ἔθος τοῖς Ἑλλήσι δύο καὶ τρεῖς εἰς τὸν αὐτὸν θάπτειν τάφον.

891. ἸΔΟΥΣΑ Δ' ἘΣΧΟΝ ΘΑΥΜΑ. ἔσχον ἐγὼ θαῦμα, καὶ ἔχει ἐμὲ θαῦμα, καὶ ἔχω ἐγὼ ἐλπίδα, καὶ ἔχει ἐμὲ ἐλπίς. ταυτὸν δὲ βούλονται πάντα.

895. ὩΣ Δ' ἘΝ ΓΑΛΗΝῃ ΠΑΝΤΑ. γαλήνη ἐπὶ θαλάσσης. ἡρεμία ἐπὶ τῶν θορυβουμένων ἀνθρώπων. ἡσυχία ἐπὶ τῶν πολεμούντων. νημερία ἐπὶ ἀνέμων.

896. ἘΜΠΑΪΕΙ ΤΙ ΜΟΙ. πᾶν τὸ τύπτω, ἀφ' οὗ εἰσπαῖω τὸ εἰσέρχουμι. ἐν τούτῳ τὸ εἰσπέπαινε παρ' Ἀριστοφάνει. (Πλούτ. 805.)

897. ΣΥΝΗΘΕΣ ὍΜΜΑ. ὄραμα, ὃ αἰεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχὴν.

[899. ΔΥΣΦΗΜΩ ΜΕΝ ΟΥΤ. ἤγουν οὐκέτι ἐλεενολογοῦμαι. ΤΩΙ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΤΟΔΕ. τίμη ἀρμίζει τὸ σπεῖσαι τῷ τάφῳ καὶ ἀναθήματα ἀναθεῖναι;]

[902. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥ τὴν ἀπό, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἈΓΛΑΪΣΜΑ νόει τὴν γενικὴν· μὴδὲ τὸ ΠΛΗΝ ἀντὶ τοῦ χωρὶς εἴπῃς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰ μὴ. ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ ΚΕΙΝΟΥ πρὸς τὸ ΤΟΥ. Γ.]

900. ΧΑΡΑ ΔΕ ΠΙΜΠΛΗΜΙ. ἐνέπλησα δὲ τοὺς ἐμούς ὀφθαλμούς δακρύων σὺν χαρᾷ.

901. ΚΑΙ ΝΥΝ ὍΜΟΙΩΣ. καὶ νῦν ὁμοίως ἐπίσταμαι. καὶ τότε ἠπιστάμην, μὴ ἄλλου τινὸς μο-

λεῖν τοῦτο τὸ ἀγλαΐσμα, ἢ ἐξ ἐκείνου τοῦ Ορέστου. ἐπίσταμαι δὲ τὸ σὺν ἐπιστήμῃ γινώσκω, καὶ τὸ ἀπλῶς γινώσκω. ἐξεπίσταμαι δὲ τὸ μετὰ πληροφορίας καὶ βεβαιότητος γινώσκω.

903. ΤΩΙ ΓΑΡ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΠΛΗΝ Γ' ἘΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥ ΤΟΔΕ. τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἄψεως τοῦ βοστρέχου κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελᾶν. πιθανῶς οὖν ἐπάγει, ὅτι οὐδεὶς ἄλλω, ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος, τὰ τοιαῦτα προσήκει.

908. ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γιγνόμενα τοῦ πατρός. Τ'ΑΠΙΤΙΜΙΑ. γράφεται Τ'ΑΓΛΑΪΣΜΑΤΑ.

[909. ἘΠΙΤΙΜΙΑ. αἱ τιμωρίαι, καὶ αἱ τιμαί, ὡς ἐνταῦθα. Θ'ΑΡΣΥΝΕ σαυτήν, ἤγουν θάρσσει. θαρσῶ ἐγώ· θαρσύνω ἕτερον. ΟΥΤΧ ὩΥΤΟΣ. ἤγουν οὐχ ἡ αὐτὴ τύχη αἰεὶ σύνεστιν.]

[907. εἰ καὶ πολλάκις τὸ ΦΙΛΕῖ ἀντὶ τοῦ εἴωθε λέγεται, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. τὸ γὰρ φιλῶ οὐκ ἔχει τοιοῦτόν τι σημαίνον· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν. ἐπεὶ δὲ ὁ φιλεῖ τις, εἰδώς ἐστιν ἐκείνου, διὰ τοῦτο ἠπάτηνται οἱ πολλοί, καὶ ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ σημανομένου ἐξαγαγόντες οὕτω φασίν.]

911. ΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙ. ἤτοι παραγίνεται. ἀλλ' ἰδοὺς ἂν τὸν ἀνθρώπον, νῦν μὲν εὐτυχοῦντα, νῦν δὲ δυστυχοῦντα, τῶν ἀνθρώπων τροχοῦ δι- κην ἄνω καὶ κάτω περιόντων. Τ.]

909. ΤΑΥΤΑ Τ' ΑΠΙΤΪΜΙΑ. ἐπιτίμιον τὸ ἐπὶ ἀτιμίᾳ καὶ βλάβῃ τινὶ πρεπόντως γινόμενον· ἐπιτίμιον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τιμῇ ὁμοίως γινόμενον· κατὰ τοῦτο τὸ δεύτερον σημαίνοντο εἰληπτα ἐνταῦθα. ἀφ' οὗ κατ' ἀντίφρασιν λέγεται τὸ πρῶτον.

912. Ἡ ΔΕ' ΝΥΝ ἸΣΩΣ — ἩΜΕΡΑ. ἡ δὲ νῦν ἴσως ἡμέρα ὑπάρξει κῦρος, ἔχουσα δηλονότι, πολλῶν καλῶν ἡμῖν.

913. ὙΠἈΡΞΕΙ ΚΥΡΟΣ. ἐπιτυχίαν ἀρξῆς.

[915. πρὸς βίαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας, ὡσπερ πρὸς λύραν ἄδειν, ἀντὶ τοῦ μετὰ λύρας. πρὸς ἀργύριον δὲ διαλέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ λαβεῖν ἀργύριον. ΟΥ ΠΡΟΣ ἩΔΟΝΗΝ ΔΕΓΩ ΤΑΔΕ, ἀντὶ τοῦ, οὐ λέγω τούτους τοὺς λόγους πρὸς τέρψιν ἀποβλέποντας;

918. Τ' ΑΚΕΪΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΑ. ἡ ἐκείνου σωτηρία, ἣν ἐμελλε σώσειν ἡμᾶς. ὍΡΑ. ἔλπιζε. ΘΑΥΜΑ' ΤΟΙ. ἤγουν θαυμάζω κατ' ἐμαυτήν.]

914. ἘΠΟΙΚΤΕΪΡΩ ΠἈΛΑΙ. οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης (Πλούτ. 261.), καὶ μὴν πάλαι δήπου λέγω.

ἔστιν οὖν ἀναχρονισμὸς Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ μάλα οἰκτεῖρα. τοῦτο δὲ τῶν Ἀττικῶν.

917. ΠΩΣ Δ' ΟΥΤΚ' ΕΓΩ' ΚΑΤΟΙΔΑ. ὡσπερ ὀπισθεν (907. ἐλαμβάνετο τὸ ἐξεπίσταμαι, ἐδήλου δὲ βεβαιότητα, οὕτω καὶ τὸ κάτοῖδα ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ βεβαιῶς καὶ καλῶς γινώσκω. ταυτὸν δὲ τὰ τοιαῦτα σημαίνοντα αἰ προθέσεις.

923. ΟΥΤΤΕ ΜΗΤΡΙ' ΔΥΣΧΕΡΗΣ. ὁ ἔστιν, οὐ κατὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερῆς ὀφθαίς, καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν. γράφεται καὶ ΜΗΤΡΙ' ΔΥΣΜΕΝΗΣ.

[923. κατ' οἶκόν ἔστιν, ἡδύς, ἤγουν τερπνὸς τῇ μητρὶ, οὐδὲ βαρῦς.

923. τὰ πολλὰ πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς ἐντάφια.]

925. ΚΑΤ' ΟΥΚΟΝ, ἩΔΥΣ. ἐντὸς τοῦ οἴκου ὑπάρχει ἡδύς τῇ μητρὶ, ἤγουν ἡδύτητα καὶ εὐφροσύνην ἐμποίων. οὐδὲ δυσχερῆς, ἥ ται δυσχέρειάν τινα καὶ ἀηδίαν ἐμποίων.

927. ΜΝΗΜΕΙ' ὍΡΕΣΤΟΥ. τοῦ Ὁρέστου μνημόσυνα.

[927. ΜΝΗΜΕΙ' Α. ἤγουν ἐνθυμήσεις. θανόντος γὰρ ἐκείνου, τμηθεὶς ὁ βόρυχος τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τινὲς τῶν αὐτοῦ φίλων, ἐπετέθη τῶ

τάφω τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἵνα τις ὄρων αὐτὸν κείμενον, εἰς μνήμην ἀφικνῆται Ὀρέστου. Τ.]

927. ΜΝΗΜΕΓΑ ὈΡΕΣΤΟΥ. ὅμοιον τῷ μνήματα Τρῶες, ὅπερ εἶπεν ἐν πρῶτῳ δράματι (στ. 1210.) οἶμαι ἐγὼ μάλιστα προσθεῖναι ταῦτα τῶν μνημάτων τοῦ Ὀρέστου ἡγουν εἰς μνήμην τοῦ Ὀρέστου. ὁ γὰρ ὄρων ταῦτα εἰς μνήμην ἄγει τὸν Ὀρέστην.

950. ἼΝ' ἦΜΕΝ ἌΤΗΣ. ὁ, ἵνα, σύνδεσμος ὡν αἰτιολογικός, καὶ τοῖς ὑποτακτικοῖς ὑποτασσόμενος ῥήματι, καὶ ἀντὶ τοπικοῦ ἐπιβρῆματος λαμβάνεται· καὶ παρὰ ῥήτορας καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἥτοι ἵνα, ὅπου εἰμί, ἵνα, ὅπου ἦν, ἵνα, ὅπου ἔσομαι. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ ἔσμεν, ἐπεὶ τὸ μὲν ἦμεν οὐ συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν Ὀρέστου θάνατον. τὸ δὲ ἔσμεν καὶ τὰ προτερον ἐπισυμβάντα, καὶ τὸν Ὀρέστου θάνατον.

936. ὩΝ ἘΓΩ ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὡν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλῆς εἰμι. Φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδεχόμενος τι καὶ δυνάμενος ἀποτίσαι, οἷον ἀξίόχρεως, δυναμένη ἀναδέχασθαι.

938. ἼΕΙ ΤΙΣ ὩΦΕΛΕΙΑ. τοῦτο τῷ προτέρῳ ὅμοιον,

ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

939. ΕὔΤΥΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνεται.

940. ΣΥΝΟΪΣΩ. συμπονήσω. τοῦτο συνωδὸν τῷ·

τί γὰρ κελεύεις, ὡν ἐγὼ Φερέγγυος;

941. ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΑΙ ΠΟΙΕΙῆΝ. γράφεται ΤΕΛΕΙῆΝ.

[938. Εἴ τις Ὡφέλεια ἔστι ταῖς παρεμβάσεσιν, οὐκ ἀποπέμψομαι αὐτάς δηλονότι. ΕὔΤΥΧΕΙ. ἐπιτετυχημένως γίνεται.]

[940. ΣΥΝΟΪΣΩ. διοίσω, συμπονήσω, ὁ καὶ συνδιαφέρω λέγεται, καὶ δηλεῖ τὸ μετὰ τινὸς ὑπομένειν τι.

946. ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἘΨΕΒῆΚΟΤΟΝ. μὴ εἶπες καὶ αὐτὸς τὸ ΤΕ ἀργόν, ὡς τινὲς Φασι, ἀλλ' οὕτως σύντασσε· ἕως μὲν εἰσήκουσεν τὸν κατήγγνητον ἐν τῷ βίῳ καὶ ζωῇ, καὶ θάλλοντα, ἥτοι ζῶντα πάλιν. ἔστι δὲ τὸ ΒΙῶνι καὶ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ παραλλήλου. εἴρηται δὲ τὸ ΘΑΛΛΟΝΤΑ ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν. ζωὴ γὰρ φυτοῦ τὸ θάλλειν, ὡς περ αὐτὸν ἀντιότιον ἢ μάρανσις. Τ.]

939. ΠΟΝΟΥ ΤΟΙ ΧΩΡΙΣ. ζητεῖται ἐξωθεν τὸ οὐδέεις, ἢ ἢ οὕτως· ὅρα, ὦ Χρυσόθεμις, οὐδέεις εὐτυχῆ κατ' οὐδὲν χωρὶς πόνου.

942. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΜΕΝ ΟΪΣΘΑΪΠΟΥ. ὦφειλε μάλιστα ἀπουσίαν ἢ στέρησιν Φίλων εἶπειν, ὁ ἐναντία τῇ παρουσίᾳ. ἐπεὶ δὲ τὸ μὴ ἔχειν παρουσίαν Φίλων, καὶ τὸ ἐστερηῆσθαι καὶ ἔχειν ἀπουσίαν Φίλων·

ταυτόν, τούτου χάριν παρούσαν εἴρηκε φίλων, δηλοῦσα
ὡς οὐδένα εἶχε φίλον παρόντα.

947. ΠΡΑΚΤΟΡΑ. ἐκδικον.

952. ΠΟΙΓ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΓΣ. ἀντί τοῦ,
εἰς τίνα χρόνον.

[947. εἶχον ἐλπίδας ἀφίξεσθαι αὐτὸν ποτὲ
ἀπαιτητὴν τοῦ Φόνου τοῦ πατρός. πράκτωρ, ὁ
ἀπαιτητής, ἀπὸ τοῦ εἰσπράττομαι τὸ ἀπαιτῶ.

951. οὐδὲν γὰρ πράγμα ἐστὶ πρέπον κρύ-
πτειν ἐμὲ σέ. ἤγουν οὐδὲν πράγμα ἐστὶ πρέπον
ἵνα κρύψω ἐγὼ σέ. κρύπτω σε τὸδε, καὶ τὸ πρόσ-
ωπον καὶ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατικὴν. ἜΤΙ. πα-
ρὰ τοῖς κειοῖς ἀκμήν. ΠΟΙΓ ΓΑΡ. μέχρι τίνος
ραθυμίσεις; ΚΤΗΨΙΝ ἘΣΤΕΡΗΜΕΝΗ. ἐ-
στέρημαι τοῦδε, καὶ ἐστέρημαι τὸδε, ὡς ἐνταῦθα.

956. ἌΔΕΚΤΡΑ ἌΝΤΜΕΝΑΙΑ ΤΕ.
ἐπιρρήματα. χωρὶς συναφείας ἀνδρός, καὶ χωρὶς
τῶν ἐπιθαλαμίων ὕμνων. ὕμνην, τὸ λεπτότατον
ἄσμα τῆς παρθενίας· ὕμεναῖος δέ, ὁ ἐπιθαλάμιος
ὕμνος. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ. τῶν λέκτρων καὶ τῶν
ὕμεναίων. ἌΒΟΥΛΟΣ. κακόβουλος, ἀνίητος.
ἘΠΙΣΗΗ. ἀπολουθήσης. ἘΥΣΕΒΕΙΑΝ.
δ' ἔξαν εὐσεβείας ἀπόσιον ἐν τῷ Λιδῇ ἐκ τοῦ πατρός
θανόντος.]

[951. ΟΥΔΕΝ ΓΑΡ ΣΕ ΔΕΙΓ ΚΡΥ-
ΠΤΕΙΝ Μ' ἜΤΙ. οἱ ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Εὐρι-
πίδου, τό, (Εκαίβ. 570.)

κρύπτειν θ' ἂ κρύπτειν ὄμματ' ἄρσένων χρεῶν.
καὶ ἐναλλαγὰς καὶ· προθέσεις ἔξωθεν καινοτο-
μοῦντες, ἵνα συντάξωσιν, εἰτεῦθεν διδαχθήτωσαν
μὴ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀλλ' ὀρθῶς συτάσσειν, ὡς ἔχει
τοῦτο. Τ.]

947. ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΠΑΤΡΟΣ. συυπακούε-
ται τό, Φόνου. εἶχεν, Φρόν, ἐλπίδας εἶθαι ποτε
αὐτὸν πράκτορα ἢ τοὶ ἀπαιτητὴν τοῦ Φόνου τοῦ πατρός.
ἐπὶ τούτου γὰρ σημαυνομένου τό, πράκτορα, ἐνταῦθα
ἐξέλαβεν.

952. ΠΟΙΓ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΓΣ ῬΑΘΥΜΟΣ.
ἀντί, μέχρι πότε μενεῖς ῥάθυμος, ἢ τοῦ ἀποβλέπεται
μενεῖς ῥάθυμος; εἰς ποῖαν ἐν τῶν ἐλπίδων ὧν εἶπισε
ἔχειν ἀποβλεψατα ἐτι ὀρθήν, ἢ τοὶ βεβαίαν, μενεῖς
ῥάθυμος.

956. ἌΔΕΚΤΡΑ ΓΗΡΑΣΚΟΥΣΑΝ. δη-
λὸν πως ἐν τούτων, ὅτι κούφη τις ἦν ἢ Ἡλέκτρα καὶ
οὐ τελεία τὴν φρόνησιν.

958. ΟΥ ΓΑΡ ΩΔ' ἌΒΟΥΛΟΣ. προ-
ειπούσα τὰ δανά, τὸ χαλεπότερον ἐπιφέρει, ὡς
οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπίς ἐνεστι.

[966. ΦΙΛΕΙΓ. εἶωθε. ἌΣΤΩΝ. πο-
λιτῶν. ἀστοί, οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως· ξένοι,
οἱ ἀπὸ ἀλλοτρίου τόπου. ΔΕΞΙΩΣΕΤΑΙ. ἢ-

γουν φιλοφρονήσεται. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς δεξιᾶς ἐμβαλλέντων ἀλλήλοις μετὰ φιλοφρονησεως.]

[960. ΠΗΜΟΝΗ'Ν ΑΥΤΩ. τούτο κομματικὸν ἐν πρὸς τὸ ὀπίσθεν συνάπτεται τῷ ΒΛΑΣΤΕΪ'Ν τῇ ἐννοίᾳ. τὸ γὰρ ἀναβλαστῆναι τὸ γένος αὐτῶν, οὐχ ἕτερόν ἐστιν, ἢ πημονὴ τῷ Αἰγισθῷ. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ ΠΗΜΟΝΗ'Ν ἔξωθεν τὸ λέγω, ἀλλ' οὕτω σύντασσε' ἑᾶσαι ἀναφύει τὸ ἐμὸν τε καὶ σὸν γένος πημονὴν αὐτῷ σαφῆ, τῆς τοιαύτης αἰτιατικῆς πρὸς τὸ ΒΛΑΣΤΕΪ'Ν ἐχούσης τὴν φύσιν καὶ φερομένης. ἐστὶ δὲ ὁμοιον, ὡς πρὸσθεν ἔφημεν, τῷ (Αι. 1210.) μνήματα Τροίας.

963. ΟΪΣΗ. ἤγουν λάβῃς. συνάπτε δὲ πρὸς τὸ ΚΑΤΩ. ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν' εὐσεβῆς δόξαις τὰς ἐν Αἰδοῦ θεοῖς, ἐκ πατρὸς θανόντος καὶ κασιγνήτου, τουτέστι δι' ὧν ὑπὲρ τεθνηκότος πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ σπουδάσεις. Τ.]

958. ΟΥΤ ΓΑΡ ΞΩΔ' ΑΒΟΥΛΟΣ. οὐ γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀσύνετος ὁ ἀνὴρ, ὁ Αἰγισθος, ὥστε ἐκπαύποτε τὸ σὸν, ἢ καὶ τὸ ἐμὸν γένος, ἤγουν τινα ἐκ σοῦ, ἢ ἐμοῦ βλαστῆν εἰς φανεράν αὐτῶν βλάβην.

961. ΑΛΛ' ἮΝ ΕΠΙΣΠΗ, ΤΟΓΣ ΕΜΟΓΣ. ἀλλ' ἐὰν ἐπαπολουθησῃς τοῖς ἐμοῖς βουλευμασι, πρῶτον μὲν μέλλεις λαβεῖν εὐσέβειαν ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ κάτω σὸτος, δηλονότι θανόντος, καὶ ἐκ τοῦ

ἀδελφοῦ ἅμα, ἤγουν δόξεις εὐσεβείᾳ καὶ εὐλαβείᾳ χρῆσθαι τῇ προσηκούσῃ περὶ αὐτοῦ τιμῶτα ἐκένους. ἔπειτα δὲ καλῆ, ἤγουν μέλλεις καλῶσθαι, ἐλευθέρα εἰς τὸν ἐξῆς χρόνον, ὥσπερ ἐγεννήθη ἐλευθέρα καὶ οὐ δούλη.

968. ΠΡΟΣΒΑΛΕΓΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΕΓΣ ΤΑΥΤΟΝ. πλὴν ὅτι ἢ, περὶ, τὸ κύβητον δηλοῖ.

969. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΣΤΩ'Ν. ὄρα ἐν τούτῳ τῷ λέγω τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ηλέκτρας, ὅτι πάντα τίθει τὰ ἀγαθὰ, ὥσπερ αὐταῖς παρέσται, ἀνελοῦσαι τὸν Αἰγισθόν· τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξήρηκεν, ὅποια πείσονται ἀλοῦσαι. καίτοι ἦν κατὰ τὸ πάθος τῆς Ηλέκτρας καίκενα προσθεῖναι, ὅτι καλόν μοι ἀπεθανεῖν οὕτω δυστυχοῦσῃ, ὅποια καὶ πρὸσθεν ἔλεγεν (815.) ὡς χάρις μὲν, ἂν θάναω, λύπη δ', εἰάν ζωῶ. ἀλλ' ἤδει τὸ περιφοβὸν τῆς Χρυσοθέμιδος, ὥστε ἐκῦσα τοὺς δευτέρους τῶν λόγων ὑπεξῆλεν, ὥστε μηδὲ εἰς ἐννοίαν τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστήσει.

971. ΊΔΕΣΘΕ ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὰς δε. ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἀρθροῖς κίχρηται, ὥσπερ σῆμηδες Ἀττικοῖς. τῷ χᾶρε γὰρ φασὶ καὶ Ὀμηροσ (Ιλ. Ε. 778.)

Τῷ δὲ βᾶτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. ΠΡΟΥΣΤΗΤΗΝ ΦΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, αἰτινες προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

[972. Ὡ ΤΟΙΓΨΙΝ. αἱ κατὰ τῶν ἐχθρῶν εὐτυχοῦντων καὶ ἀσφαλῶς ἰσταμένων, τῆς ζωῆς ἀμελήσασαι, προστάται ἐγένοντο Φόνου. ἘΝ ΠΑΝΔΗΨΜΩ: ΠΟΛΕΙ. ἐν ἠθροισμένῳ πλήθει πόλεως.]

[971. ΤΩΔΕ ΤΩ ΚΑΣΙΓΝΗΤΩ. εἰ-
ώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοῦ Θηλυκοῦ γένους δυῖκα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν ὅθεν καὶ παρὰ λογοποιοῖς τῷ χεῖρε μόνον ἐπεκράτησεν. εὐρηται δὲ παρ' Ἰσοκρά-
ται καὶ ἄλλοις τῷ πόλεε, καὶ τοῖν πολέοιν. εὐ-
ρηται δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς δυῖκοῖς ἢ αὐτῇ καινοτο-
μία, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ γενικῇ τῶν ἐνικῶν, ὥσπερ
τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, (Ἐκάβ. 370.)

οὗτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὀρῶ
θάροςος.

Φησὶ δῆπου καὶ οὗτος ὁ Σοφοκλῆς, (Λι. 290.)
οὔτε του κλύων σάλπιγγος. καὶ Συνέσιος· „ἢ
πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέν-
τας.“ Τ.]

971. ἸΔΕΣΘΕ ΤΑΔΕ. ὦ φίλοι, ἴδεσθε τὰδε,
ἢ τοι ταύτας τὰς κασιγνήτους, τουτέστι τὰς ἀδελφάς.
τοῖς δὲ ἀρσενικοῖς ἀρθροῖς ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων
χρησθαι ἐπὶ τῶν εὐθειῶν τῶν δυῖκων, Ἀττικόν ἐστίν.
οἶον, τῷ χεῖρε, τῷ πόλεε, καὶ τὰ τοιαῦτα.

975. ΕΨΤ ΒΕΒΗΚΟΨΙΝ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
καλῶς καὶ ἀσφαλῶς ββαινόντων. καλῶς γὰρ Φησι βεβηκό-
σιν ἀντί, ἀσφαλῶς διάγουσιν ἐπὶ τῇ εὐδαιμονίᾳ αὐτῶν.

975. ΤΟΥΤΩ — ΤΩΔΕ. αἰτὶ τοῦ,
ταύτας.

978. ΤΟΙΑΥΤΑΨ ΤΟΙ ΝΩΨ. ἤγουν οὐ-
τως ἐπαινέσεται ἡμᾶς, ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ
κλέος καὶ ζώσας καὶ θανούσας.

[978. τοιαῦτα πᾶς τις ἐπαινέσεται ἡμᾶς,
ὥστε μὴ λιπεῖν ἡμῖν τὸ κλέος καὶ ζώσας καὶ θα-
νούσας.]

[978. τὸ μὲν ΝΩΨ πρὸς τὸ ἘΞΕΡΕΨ.
ὥσπερ Φαμέν, καλῶς λέγω σε, οὕτω καὶ, ἐξερῶ
σε τοιαῦτα: τὸ δὲ ΖΩΨΣΑΙΝ ΘΑΝΟΥΨΣΑΙΝ
πρὸς τὸ ἘΚΛΙΠΕΨΝ. τινες δὲ πλανῶνται ἐκ
τοῦ, ζώσαν θανούσαν, καὶ γράφουσι νῶν, ἦτοι
νῶν καὶ ἡμῖν. Τ.]

980. ἈΛΛΨ Ω ΦΙΛΗ. ἀλλ' ὦ προσφιλεστά-
τη! κατατίσθητι ἐμοί, συμπόνοι ἐμοὶ τῷ πατρί, ἢ τοι
ἐνεκεν τοῦ πατρός, συγκοπία ἐμοί, τῇ σῇ ἀδελφῇ. παύ-
σον ἐμὲ ἐκ τῶν κακῶν, ἢ τοι τῶν συμφορῶν καὶ τῶν
θλίψεων ἃν ἔχω, ὁμοίως δὲ καὶ σαυτῇν, τοῦτο γνωσκου-
σα ὅτι αἰσχρόν ἐστὶ τοῖς ἐπ' εὐγενείᾳ ἔχουσιν, ἢ τοι τοῖς
εὐγενέσι ζῆν μετὰ ἀτιμίας.

984. ἘΝ ΤΟΨΣ ΤΟΙΟΨΤΟΙΨ. ὁ
Χορὸς ὑπερτεθραυμακῶς τὸ τολμηρὸν τῆς Ἠλέ-
κτρας Φησὶν, ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφα-
λείας δαί τὰ τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

[984. ΠΡΟΜΗΘΕΪΑ. προμήθεια, ἦτοι ἡ πρὸ τοῦ πράγματος σκέψις.]

[984. ἘΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ἤγουν τοῖς προκεκινδυνευμένοις τῶν ἔργων, ὅποια τὰ παρόντα. δεῖ γὰρ μεγίστης βουλῆς, ἵνα μὴ τῷ χρόνῳ τῶν ἐχθροῖς ἀισθησις γένηται. Γ.]

987. ἘΣΩΖΕΤ' ἌΝ ΤΗ'Ν ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ. οὐ σώζει, φησί, τὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἔστι θράσεια καὶ ῥυφοκίνδυνος. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ἈΥΤΗ' Θ' ὈΠΛΙΖΕΙ. λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ἐπλίζεσθαι, ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσαν, εἰ μὴ μόνον θράσος. ΓΥΝΗ' ΜΕ'Ν. ταῦτα πάντα ὅμοια τοῖς ἐν Ἀντιγόνη. εἰ τις παραβάλοι, εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ἘΛΑΤΤΟΝ. τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον. ΔΑΪΜΩΝ ΔΕ. τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀνάγκαιότερον, ὡς οὐδὲ ἐκ παραδείξου καταρθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκός, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης. ΑΠΟΡΡΕΪ. ἐλαττοῦται, μαραιίνεται.

[992. ΧΕΡΪ. ἤγουν κατὰ χεῖρα, κατὰ δύναμιν. ΕΥΤΥΧΗΣ ΚΑΘ' ἩΜΕΡΑΝ. ἤγουν εὐτυχεῖ, αὖξει, προκόπτει. ἘΛΕΪΝ. ἀνελεῖν, ἤγουν φονεῦσαι. ἈΛΥΠΟΣ Ἄ-

ΤΗΣ. ἔξω τῆς ἐν βλάβῃ λύπης ἀπαλλαγῆσεται.]

[986. ἐπειδὴ φορτικὸν ἦν τὴν χρυσόθεμιν μὲμφεσθαι τῇ Ἠλέκτρᾳ ὡς ἀφρόως βουλευομένη· εἶδει γὰρ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν πρὸς αὐτὴν ἔχειν ὡς προγενεστέραν οὖσαν· διὰ τοῦτο φησὶν· Ὁ γυναικες, καὶ πρὶν φωνεῖν καὶ λέγειν ἐμὲ αὐτῇ, ὅτι κακῶς καὶ ἀσυνέτως βουλεύεται, εἰ ἐτύγχανεν αὐτῇ φρενῶν οὐ κακῶν, ἀλλὰ καλῶν, ἐσώζετο ἂν τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν ὀφειλομένην ἐξ ἐμοῦ αὐτῇ αἰδῶ καὶ ὑποστολὴν, καὶ ἦν ἂν αἰδέσιμος οὕτως, ὡς περ οὐχὶ σώζεται νῦν ταύτην, ἀφρόως τοιαῦτα βουλευομένη. τούτεστιν, οὐκ εἶδει ἐμὲ αὐτῇ νοθεῖν τὰ προσήκοντα, ἀλλ' αὐτὴν οἰκοθεν εἰδέναι. Γ.]

986. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΓΕ ΦΩΝΕΙΝ. ὦ γυναικες! εἰ ἐτύγχανεν αὐτῇ ἡ Ἠλέκτρα, τούτεστιν εἰ ἠύμοιροι φρενῶν. ἦτοι εἰ ἦν φρόνιμος, ἐσώζετο ἂν ἡ τοι ἐτήρει τὴν εὐλάβειαν, ἤγουν τὸ εἶναι εὐλαβῆς, ὡς περ οὐχὶ σώζεται καὶ πρὸ τοῦ φωνεῖν.

992. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ἘΛΑΤΤΟΝ. σθέ- νεις δὲ τῶς σαῖς χερτίν ἐλαττον τῶν ἐναντίων, ἡ τοι τῶν σῶν ἐχθρῶν. τούτεστιν ἐλάττων ὑπάρχεις κατὰ τὸ δύνασθαι. αὐτοῖς μὲν γὰρ ὑπάρχει κατ' ἡμέραν ἡ τύχη εὐτυχῆς· ἀφ' ἡμῶν δὲ ἀπορρεῖ καὶ ἐρχεται εἰς τὸ μηδέν.

996. ἈΛΥΠΟΣ ἌΤΗΣ. ἄμοιρος ἄτης ἄφαιλεν εἰπεῖν, ἐπεὶ ὁ ἐπιχειρῶν μέγα τι καὶ ὑπὲρ τὴν

ἑαυτοῦ δύναμιν, καὶ μάλιστα ὑπερέχον πρόσωπον ἀποκτεῖναι, πλείστην βλάβην ἐν τούτου ἕωθεν ἐμποιοῖεν ἑαυτῶ, ἅτε μὴ δυνήθεις ἐκεῖνο καλῶς καὶ συμφερόντως ἐκτελέσαι. ἐπεὶ οὖν πᾶς ὁ βλάβην ὑφίστάμενος ἀνγκαιῶς καὶ λύπην ὑφίσταται, διὰ τοῦτο ἄλυπος ἔφη.

999. ΛΥ΄ΕΙ ΓΑ΄Ρ ἙΜΑΞ Σ Ο΄ΥΔΕ΄Ν. οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησὶν οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται. ΔΥΣΚΛΕΩΞ ΘΑΝΕΙ΄Ν. ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ' αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. καὶ Ὀμηρος· (Ὀδ. X. 462.)

Μὴ μὲν δὴ καθαρῶ θανάτῳ ἀπορίθμυτον ἐλοιμήν.

1001. ἌΛΛ' ὍΤΑΝ ΘΑΝΕΙ΄Ν ΧΡΗ΄Ι-ΖΩΝ. ὅρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς. Ε΄Ι-ΤΑ ΜΗΔΕ΄ ΤΟΥΤ΄ ἙΧΗ, ΛΑΒΕΙ΄Ν. οὐ τὸ τοῦ θανάτου δεινόν, ἀλλ' ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν, ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκφυγεῖν, τότε μὴδὲ τούτου τύχη. τοιαῦτα οὖν πεισόμεθα, ὧν ὁ θάνατος αἰρετώτερος.

[1003. ΠΑΝΩΛΕ΄ΘΡΟΥΣ. παντελεῖ ὀλέθρῳ. ΤΟ΄ ΠΑ΄Ν. ἀντὶ τοῦ παντάπασιν. περισπὸν δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα. ἘΞΕΡΗΜΩΞΣΑΙ. ερημον ποιῆσαι τὴν γενεάν. ΚΑΤΑ΄ΣΧΕΣ ὈΡΓΗ΄Ν. χαλιναγώγησον. ἌΡΡΗ΄Τ'. ἀνέκφορα. ἌΤΕΛΗ΄. ἀπρακτα. Ε΄ΙΚΑ΄ΘΕΙΝ. ὑπετάσσεται.]

[999. ΛΥ΄ΕΙ ΓΑ΄Ρ. οὐδὲν ἂν λέγεις ἀπαλλάττει καὶ ἐλευθεροῖ ἡμᾶς τοῦ πρῶτερον πολλαῖς καὶ ποικίλαις περιπεσούσας κολάσεσι, καὶ ἀδοξία μεγίστη, εἶτα θανεῖν. Τ.]

1001. Ο΄Τ ΓΑ΄Ρ ΘΑΝΕΙ΄Ν. οὐ γὰρ ὑπάρχει ἔχθιστον καὶ μεμισημένον τὸ ἀποθανεῖν, ἀλλ' ὅταν χρεῖζων τις ἀποθανεῖν, μὴ δύνηται τοῦτο λαβεῖν. ἤγουν ἐντίμως ἀποθανεῖν. ἀποθανούμεθα γὰρ καὶ ἀτίμως, καὶ ὅτε οὐ βουλόμεθα.

1006. ἌΡΡΗ΄Τ' ἙΓΩ΄ ΣΟΙ. διττῶς τὸ ἄρρητα ἐκλαμβάνεται. ἄρρητα γὰρ τὰ μὴ δυνάμενα ρηθῆναι διὰ τὸ ὑπερβαίνειν τὸν ἡμέτερον νοῦν, οἷα τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ. καὶ ἄρρητα τὰ μὴ ἄξια καὶ πρέποντα ρηθῆναι. ἐνταῦθα δὲ ἄρρητά φησι καὶ ὡς μὴ δυνατὰ γενέσθαι, καὶ ὡς μὴ πρέποντα ρηθῆναι. τηρήσω σοι ταῦτα, φησί, μηδαμῶ λεχθησόμενα.

1012. ἈΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἃ ἤξιον. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησὶν. ἌΛΛ' Α΄ΥΤΟΧΕΙΡΙ΄ ΜΟΙ. παρατήρει κἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν, ὡς καὶ ἐν Ἀντιγόνη.

[1012. ἈΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἤγουν ἐπήγγελλον, ἤτουν. ἐπαγγέλλω, αἰτῶ. ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπισχυοῦμαι. ΚΕΝΟ΄Ν Γ' Α΄ΦΗΞΟΜΕΝ. ἀπρακτον καταλείψομεν.

1018. ἀλλ' ἦν τίτε κατὰ τὴν φύσιν τοιαύτη, κατὰ δὲ τὴν φρόνησιν ἐλάσσω ἦν.

1019. ἐπιτήθευε τοιαύτη κατὰ τὴν Φρένη-
σιν διὰ βίου μένειν, οἷα ὑπῆρχες τότε.]

[1013. ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΊ. ἤγουν αὐτοχέ-
ρωσ ποιήσω, καὶ μένη, μὴ παραλαβοῦσα μηδ' ἕνα
σύμμαχον. ἀγνοοῦντες δὲ τινες οὕτω φάσκων, ἀρ-
γὸν τὸ ΤΕ. λέγουσιν. Τ.]

1015. ἌΛΛ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΊ ΜΟΙ. ἀλλὰ
δραστέον μοι ὑπάρχει, ἤγουν πρέπον μοι καὶ ἄξιον
ὑπάρχει ποιῆσαι τὸδε τὸ ἔργον αὐτοχειρὶ μόνῃ, ἤγουν
οἰκείως χερσὶ, καὶ τῆς παρὰ σοῦ συμμαχίας ἑστερη-
μένη.

1018. ἌΣΚΕΙ ΤΟΙΑΥΤΗ ΟΥΤΝ. δοκεῖ
καὶ τοῦτο μέσον εἶναι ῥῆμα. ἀσκῶ γὰρ ἐγώ, ἢ τοι με-
τέρχομαι τὸδε καὶ ἐπιτηδεύω τὸ ἔργον. καὶ ἀσκῶ σε, ἢ-
τοι ἀσκῶ πωῶ σε, ὡς ἐνταῦθα. ἀσκει, Φησί, τὴν σὴν
Φύσιν, τουτέστιν ἀσκειν καὶ ἐπιτηδεύειν ποιεῖν, αὐτὴν μέ-
νειν τοιαύτην διὰ παντός, θρασεῖαν δηλονότι καὶ τολ-
μηράν.

1021. ΕΊΚΟΣ ΓΑΡ ΕΓΧΕΙΡΟΥΤΝ-
ΤΑ. εἰκὸς γὰρ τὸν κακῶς ποιῶν ἐπιχειροῦντα,
καὶ πάσχειν κακῶς. τοῦτο δὲ Πινδαρικόν. (Νεμ.
Δ. 51.) ἐπεὶ βεάζοντά¹⁾ τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

[1021. κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΚΑΚΩΣ πρὸς
τὸ ΕΓΧΕΙΡΟΥΤΝΤΑ ἀπὸ τοῦ ΠΡΑΣΣΕΙΝ
ναι. Τ.]

1) ἴδοντά Brunck.

1023. Χ'ΩΤΑΝ ΕΥΤ ΛΕΓΗΣ. οἷον
ἔσται καιρὸς, ὅτε με εὐφημήσεις ἦτοι παιθήσο-
μαι^{κ)} καὶ ἐπαινήσω σε, ὅταν εὐ λέγῃς.

[1024. ΜΗ ΠΑΘΗΣ ΤΟΔΕ. τὸ ἀκού-
σαι ἂ ἐπαινήσεις.

1030. ἌΛΛ' ΟΥΤΝ ΕΠΙΣΤΩ. εἰ μὴ
ἐχθαίρεις με, ἀλλὰ ἐπίστασο.]

[1023. Χ'ΩΤΑΝ. τὸ ΚΑΙ τοῦτο πρὸς
ἕτερον ΚΑΙ, τὸ Χ'Ω ΛΟΙΠΟ'Σ ΧΡΟ'ΝΟΣ,
ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ καὶ διὰ μέσου Ηλεκτρα ἐξη-
γεν τό,

ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τότε.

1026. ὨΦΕΛΗΣΙΣ ΟΥΤΚ' ΕΝΙ. ἤγουν,
οὐκ ἐκ σοῦ τις ὠφελήθησεται. οὐ γὰρ δύνασαι
ὠφελῆν τινά. σὺ γὰρ ἐστὶ σοὶ ὠφελεία τις, ἢν
ὠφελήσεις ἄλλον. πρὸς ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις, ἐμοί,
Φησί, ἐνεστὶν ὠφέλεια, ἀντὶ τοῦ, γνῶσις ὠφελεί-
ας· σοὶ δὲ μάθησις οὐκ ἐστίν. Τ.]

1025. ΜΑΚΡΟΣ ΤΟ ΚΡΙΓΝΑΙ. καὶ ὁ ὑπό-
λοιπος χρόνος μακρὸς ἐστίν, ἤγουν πολὺς καὶ ἀρκετὸς εἰς
τὸ κρίναι ταῦτα, ἦτοι εὐκρινῆ ποιῆσαι καὶ καθαρά, ἄπερ
σὺ λέγεις, καὶ ἄπερ ἐγώ. φανήσεται γὰρ τὰ μὲν σὺ
κινδυνώδη καὶ ἀπρεπῆ, τὰ δὲ μοι λυσιτελοῦντα.

κ) πασθήσομαι Brunck.

1026. ΣΟΪ ΓΑΡ ὨΦΕΛΗΣΙΣ ΟΥΤΚ Ἐ-
ΝΙ. οὐκ εἶπεν ὠφέλεια, ἀλλ' ὠφέλησις. ἐπεὶ διαφέ-
ρουσιν ἀλλήλων. ὠφέλεια μὲν γὰρ λέγεται πρὸς τὸν
πάσχοντα καὶ λαμβάνοντά τι ἀγαθόν, ὠφέλησις δὲ πρὸς
τὸν δίδοντα καὶ ποιῶντα, καὶ ἀπλῶς πρὸς τὸν δυνάμενον
ὠφελεῖν.

1031. ἈΤΙΜΙΓΙΑΣ ΜΕΝ ΟΥΤ. οὐκ ἀτι-
μάζω σε, ἀλλὰ προνοοῦμαι σου.

[1032. ΤΩΙ ΣΩΙ ΔΙΚΑΙΩΙ. τῷ νομι-
ζομένῳ ὑπὸ σοῦ δικαίῳ. ΗΓΗ΄ΣΗΙ ΣΤ' ΝΩΙΝ.
ἡγεμονεύσεις ἡμῖν, ἡμεῖς δὲ δηλονότι ἀκολουθήσο-
μεν. ἡγοῦμαι, τὸ ἡγεμονεύω καὶ ὀδηγῶ, ἔχεις τὴν
σύνταξιν ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον ἡγοῦμαι
σοι τὴν ὁδόν.]

[1031. ΠΡΟΜΗΘΕΪΑΣ ΔΕ' ΣΟΥ. τὸ
γὰρ ἀποτρέπειν σε ταύτης τῆς γνώμης, προνοου-
μένη σου ποιῶ, ἵνα μὴ, Κλυταιμνήστρας μαθού-
σης, κακίαν τι πάθῃς. Τ.]

1052. ἘΠΙΣΠΕ΄ΣΘΑΙ ΜΕ ΔΕΓ'. δὲ ἐμὲ
ἐπισπένθαι καὶ ἀκολουθῆσαι τῷ σῷ δικαίῳ, ἡγουν ὡπερ
σὺ δίκαιον καὶ πρέπον νομίζουσα πρόσκεισαι.

1034. Ἡ ΔΕΙΝΟ'Ν ΕΥΤ ΛΕΓΟΥΣΑΝ.
δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέγουσαν δοκεῖν ἐξαμαρτάνειν.
ἐπεὶ εὖ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς λέγει, δοκεῖ δὲ ἀ-
μαρτάνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ
ἐκδικίας τοῦ πατρός, πρὸς τοῦτο ἡ Ηλέκτρα· Δει-

νὸν ἐστὶ σύμφορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν, ἀδίκαια
πράσσειν καὶ ἀμαρτάνειν· ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις εἰς
Ηλέκτραν τρέπει ἐν τῷ ἐξῆς στίχῳ· ΕΙΡΗΚΑΣ
ὈΡΘΩΣ Ὡ, ΣΤ' ΠΡΟΣΚΕΙΣΑΙ ΚΑΚΩΙ.
τῷ ἀμαρτάνειν. λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρε-
πῆ, ἐν αὐτοῖς ἀμαρτάνεις. ἀλυσιτελεῖ γὰρ ἐπι-
χειρεῖς ποιεῖν.

[1034. ΕΥΤ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. κρείττον ἀν-
ῆν, εἰ ἦν ΕΥΤ ΛΕΓΟΝΤΑ. ἐδόκει γὰρ ἀν κα-
θολικὸν γνωμικόν· νῦν δὲ ἐπειδὴ καὶ ἡ λέγουσα
γυνὴ ἐστὶ, διὰ τοῦτο καὶ τοῦτο δηλουκῶς ἐξηγή-
χθη. καὶ ἐστὶν ὅπως γνωμικόν καὶ οὐ γνωμικόν.
διότι μὲν γὰρ οὐκ ἐστὶ κατὰ παντὶς ἀνθρώπου,
ἐκπίπτει τοῦ ὀνόματος· διότι δὲ κατὰ πασῶν ἐστὶ
γυναικῶν, τοῦνομα δέχεται. Τ.]

1037. ἈΛΛ' ἘΣΤΙΝ, ἘΝΘΑ. ἔστι, Φησί,
καιρός, ἢ τόπος, ἢ ἐστὶ τι ποιούμενον, ὅπου ἡ δίκη,
ἡγουν τὸ δίκαιον ἐπιφέρει βλάβην. οὐ τὸ δίκαιον δὲ
αὐτὸ ἐστὶν αἴτιον βλάβης, εἰ μὴ πού τις ἄλλως ἐκλαμ-
βάνει τὴν βλάβην· ἀλλ' ὅταν ἐν δικαίου δράν τι πρέ-
πον δομῶντες διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τυχόν ἐκείνο ποιῆσαι
εἰς βλάβην ἐμπέσωμέν τινα. δίκαιον οὖν ἀποθανεῖν
Αἴγιστον καὶ Κλυταιμνήστραν. ἀλλ' εἰ μὴ δυνηθείμεν
ἡμεῖς τοῦτο ποιῆσαι, βλάβην εὐρήσομεν, ἣν δοκεῖ τὰ δι-
καιῶν τοῦτο φέρειν ἡμῖν.

1039. ἈΛΛ' Εἰ ΠΟΙΗ΄ΣΕΙΣ ΤΑΥ-
ΤΑ. οἷον, τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα, ἐπαινήσεις με
σύμφρα σσι βουλευσασαν.

[1039. ἘΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤ' ἤγουν ἃ βούλει. ἘΠΑΙΝΕΣΕΙΣ ἘΜΕ'. ἀπὸ πείρας δηλονότι γνοῦσα τὸ ἀπεβησόμενον κακόν.]

[1039. τὸ ΤΑΥΤΑ διπλῶς νοητέον. ἢ ταῦτα, ἃ ἐγὼ λέγω, οὕτω ἢν τὴν ἐμὴν συμβουλὴν δέξῃ, καὶ ἀποστῆς ταύτης τῆς γνώμης, ἔξω κινδύνου ἐστήξῃ, καὶ ἐμέ, τὴν ταῦτά σοι συμβουλεύουσάν, ἐπαινέσεις τῆς προμηθείας. ἢ ταῦτα, ἃ αὐτὴ βούλει, οὕτω ἄλλ' εἰ τὸ σὺν θέλημα ποιήσεις, ἐπαινέσεις ἐμέ· τουτέστιν, οὔτε δυνήσῃ ἐργάσασθαι τι, καὶ περιπεσοῦσα κινδυνεύσεις, καὶ τότε μετ' εὐφημίας ἐμοῦ μνημονεύσεις, ὡς ὑποτιθεμένης σοὶ τὰ λυσιτελῆ. εἰ μὲν οὖν εἴποις τὸ δεύτερον, πρὸς τὸ ΠΟΙΗΣΩ στίξεις· καὶ μὴν ποιήσω, οὐδαμῶς ἘΚΠΛΑΓΕΪΣΑ καὶ αἰδεσθεῖσά σε, καὶ φροντίσασα. εἰ δὲ τὸ πρῶτον, πρὸς τὸ ΟΥΔΕΝ. καὶ μὴν οὐδαμῶς ποιήσω ἃ λέγεις, ἐκπλαγῆσα καὶ αἰδεσθεῖσά σε. Τ.]

1041. ΠΑΛΙΝ. εἰς τοῦπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

[1042. οὐδαμῶς. οὐδὲν γὰρ ἐστὶ μᾶλλον μεμισημένον βουλῆς κακῆς, ἅντις δηλονότι κακῶς βουλευομένη, οὐ βουλεύσομαι ἑτέραν βουλήν κακὴν. ΦΡΟΝΕΪΝ. στέργειν. φρονῶ, τὸ νοῶ· καὶ φρονῶ τὰ τοῦ δέοντος, τουτέστι στέργω καὶ ἀποδέχομαι.]

[1041. ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ἈΛΗΘΕΣ. διπλῶς, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ ἐγὼ λέγω, ἢ ὅτι ποιήσεις ἃ αὐτὴ βούλει. ἄλλ' οὐδὲ εἰς συμβουλὴν μετὰ ταῦτα καλέσεις με πάλιν ἢ σὺ μεταβουλεύσῃ πάλιν. Τ.]

1047. ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ κοινωγήσω.

[1048. ἸΜΕΪΡΟΥΣΑ ΤΥΓΧΑΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆς. ἰμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ ἰμεῖρα ποιητικῶς τὸ αὐτό.]

[1047. τὸ ΟΥ καὶ ΜΗ' ἐν παραλλήλῳ. τὸ δὲ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ἀντὶ τοῦ μεταδιᾶξω καὶ πρὸς συμβουλὴν παραλήψομαι.

1049. ΚΕΝΑ'. μάταια, καὶ ἀδύνατα γενέσθαι. εἰ γὰρ τις πρὸς συμβουλὴν σε παραλήψεται, οὐδὲν ἀνύει. Τ.]

1049. ΚΑΙ ΤΟ' ΘΗΡΑΣΘΑΙ ΚΕΝΑ'. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνούντων λεγομένη, καὶ ματαίως ἐπὶ τι σπουδαζόντων. τοῦτο γὰρ σημεῖον ἀνοίας καὶ ἀφροσύνης ἐστίν.

1051. ὍΤΑΝ ΓΑΡ ἘΝ ΚΑΚΟΪΣ. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· (Ιλ. Ρ. 32.) ἔρχθεν δὲ τε κήπιος ἔγνω.

[1051. ΦΡΟΝΕΙ ΤΟΙΑΥΤΟ. Φρονῶ, τὸ Φρονῆσιν ἔχω, ἀμεταβάτως. καὶ Φρονῶ τότε, ἀντὶ τοῦ νοῶ, μεταβατικῶς.]

[ΜΕΤΡ. 1053. ΤΙ ΤΟΥΤ' ἌΝΩΘΕΝ.

Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ἄσμα στροφῶν δύο. τῆς πρώτης στροφῆς τὰ κῶλα ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α, χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας χοριάμβου καὶ ἰάμβου. τὸ β, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας γλυκῶνεον. τὸ γ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον σαπφικόν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς. τὸ δ, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεως. τὸ ε, ὅμοιον τῷ γ, ἔχει δὲ παίωνα γ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος. τὸ ς, ὅμοιον τῷ β, ἔχει δὲ ἐπίτριτον τέταρτον ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου. τὸ ζ, ὅμοιον κατὰ πάντα τούτῳ. τὸ η, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς τὸν τρίτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ θ, χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ συλλαβῆς. τὸ ι, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου ἀν-

τὶ ἰωνικοῦ, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας, ἦτοι ἐπι-
τρίτου δευτέρου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημι-
μερὲς, τὸν πρώτον ἔχον πόδα ἀνάπαιστον. τὸ ἐν-
δέκατον ὅμοιον. τὸ δωδέκατον, ὅμοιον τῷ πέμπτῳ.
ἐξῆς ἢ συνήθης παράγραφος. Γ.]

1053. τὸ ἌΝΩΘΕΝ ἢ τόπου, ἢ χρόνου
ἔστιν. ἀνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ αἵρι. οἰ-
κεῖον δὲ τῷ Χορῷ ἀγανακτοῦντι ἐπὶ τῇ Κλυταιμνή-
στρᾳ, τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παραλα-
βῆν λόγον, ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις φυσικὴ τις
ἔστι φιλοστοργία· ἢ δὲ Κλυταιμνήστρα ἄστοργος.
τὸ δὲ ἐξῆς· Τί τοὺς ἀνωθεν Φρονιμοτάτους οἴω-
νοὺς ὀρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς, ἀφ'
ἔτων τε ἀν βλαστῶσι, καὶ ἀφ' ὧν ἀν ὄνησιν εὐ-
ρωσιν· ἐπὶ τῶν τέκνων τὰ δύο· ἀφ' ὧν τ' αὐτοῖς
βλαστῶσι τὰ τέκνα, ἀφ' ὧν τε καὶ ὄνησιν εὐρωσι.
λέγονται δὲ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς
βαστάζειν τοῖς πτεροῖς, ἕως ὅτου πτεροφυήσωσι.
ΤΕΛΟΥΜΕΝ. καλῶς ὁ Χορὸς καὶ ἑαυτὸν
συγκαταλέγει, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικός εἶναι τούτοις,
καθ' ὧν τὸν λόγον πεποιοῦται.

1060. ΟΥΚ ἈΠΟΝΗΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ,
οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται ἀθῶοι οἱ περὶ Λίγισθον καὶ
Κλυταιμνήστραν. Ω ΧΘΟΝΙΑ. οὐ τὴν ἐπι-
γεῖόν φησιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρῆσαι δυνα-

μένην. ΤΟΓΣ ἘΝΕΡΘ' ἈΤΡΕΪΔΑΙΣ. ἡ
 Αγαμέμνονα, ἡ Ορέστην. δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν τε-
 θηκέναι. ἈΧΟΡΕΥΤΑ. ἐφ' οἷς οὐκ ἂν τις
 χορεύσειεν. ὈΝΕΪΔΗ δέ, τὰ πένδιμα ὀνειδή·
 ἐπειδὴ ὀνειδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐπιχαίρειν
 Ορέστη.

[1053. ΤΟΥΣ ἌΝΩΘΕΝ. τοὺς ἄνω,
 τουτίστι τοὺς ἐν ἀέρι. ΤΡΟΦΑΣ ΚΗΔΟΜΕ-
 ΝΟΥΣ. φροντίζοντας ἐκείνοις, ἈΦ' ὩΝ αὐ-
 τοὶ τε ΒΛΑΣΤΩΣΙΝ, ἡγουν γεννηθῶσι, ἀφ'
 ὧν τε ἀφέλειαν εὐρωσι. ἈΠΟΪΝΗΤΟΙ. ἀτι-
 μώρητοι, ἐσίμεθα δηλονότι. Ω ΧΘΟΝΙΑ. ὡ
 φήμη βροτῶν καταβόησον. ΧΘΟΝΙΑ, ἀντὶ τοῦ
 καταχθονία. τὸ δὲ καταχθονία αὐτὸ ἐπιβήμα-
 τικῶς, ἡγουν ἐν τοῖς καταχθονίοις, ὡς περ, ταχὺς
 ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ τάχους. ΤΟΓΣ Ἐ-
 ΝΕΡΘ'. τοῖς κάτω. τὸ ἐνερθεν, τὸ κάτωθεν δη-
 λοῖ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν εἰς θεν ἐπιβήμα-
 των. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ κάτω λαμβάνεται.]

[1054. Οἴωνου'ς. ἦτοι τοὺς πελαρ-
 γούς. Φασὶ τοὺς πελαργούς, ἐπειδὴν οἱ τεκόν-
 τες αὐτοὺς γηράσωσιν, υπέχειν τὰ νῶτα αὐτοῖς,
 καὶ ἀναλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοὺς, καὶ ἵ-
 πτασθαι, καὶ τρέφειν καὶ γηροκομῆν αὐτοὺς, μέ-
 χρις ἂν θάνασιν, ἀποδιδόντας ἀμοιβὰς τῆς
 ἀνατροφῆς καὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῖς ὅθεν

λέγεται καὶ ἀντιπελαργωσις, ἡ ἀντέκτισις τῆς
 ἀνατροφῆς.

1057. ΤΕΛΟΥΜΕΝ. ποιούμεν καὶ αὐ-
 τοὶ εἰς τοὺς ἰδίους πατέρας. τοῦτο δὲ λέγει διὰ
 τὴν Χρυσόθεμιν, ὡς οὐ φροντίζουσαν τοῦ πατρὸς.

1058. Οὔ ΤΑ'Ν ΔΙΟ'Σ. οὐ χεῖρ τὸ
 ΜΑ' ἐντὸς τοῦ κώλου γράφειν περισσὸν γὰρ ἐστὶ
 διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· νεῖν δὲ χεῖρ τοῦτο
 ἐξῶθεν Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ οὐ μόνον τὸ μὰ λαμ-
 βάνουσιν ἐξῶθεν, ὡς τό, οὐ τάν, ἀλλὰ καὶ τὸ
 ΜΑ' τιθέντες, τὸ τοῦ θεοῦ παραλείπουσιν ὄνομα.

1060. ΟὔΤΚ ἈΠΟΪΝΗΤΟΙ. ἡγουν ἀτι-
 μώρητοι ἔσονται Κλυταιμνήστρα καὶ Αἰγισθος.
 ἐσιώπησε δὲ τοῦτο, φοβουμένη διὰ τὸ δεσπότηας
 εἶναι.

1061. ΧΘΟΝΙΑ. ἦτοι εἰς τὰ ὑποχθονία
 ἄνωθεν κατιῶσα, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενα
 τοὺς κάτω διδάσκουσα.

1062. ΚΑΤΑ' ΜΟΙ ΒΟΪΑΣΟΝ. εἰκό-
 τως ἔπε τὸ καταβόησον, ἐπειδὴ ἐπὶ κατη-
 γορίᾳ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ὁ παρὰ
 τῆς Φήμης πρὸς Αγαμέμνονα λόγος γενήσεσθαι
 ἐμελλεν. Γ.]

1053. ΤΙ ΤΟΥΤ'Σ' ἌΝΩΘΕΝ. ἔοικεν ὁ Χορὸς ἐπιμέμφασθαι τῇ Χρυσοθέμιδι παντελῶς ἀπαρηνηταμένη τοὺς τῆς Ἡλέκτρας λόγους. Φησὶν οὖν ὁρῶντες τοὺς οἰωνοὺς, ἡγουν τοὺς ὄρνεις, τοὺς ἀνωθεν, ἦτοι ἐν τῷ ἀέρι πετομένους, Φρονιμωτάτους ὄντας, κηδομένους τροφῆς τῶν γενέων αὐτῶν, ἀφ' ὧν γεννῶνται, καὶ ἀφ' ὧν ἀφέλειαν εὐρίσκουσι. διὰ τί καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν καὶ ποιούμεν ταῦτα τοῖς γονεῦσι ἡμῶν, ἀλλὰ μὰ τὴν ἀστραπὴν τοῦ Διός, καὶ τὴν οὐρανίαν Θέμιν, οὐκ ἐσόμεθα ἐπὶ πολὺ ἀτιμῶρητοι.

1062. ΚΑΤΑ ΜΟΙ ΒΟΪΑΣΟΝ ΟΪΚΤΡΑΝ. τό. οἰκτράν, οἰκείως ἔχει πρὸς τό, ὅσα, ἀνάγεσθαι, οἶον ὡ χθονία φήμη τῶν βροτῶν. καταβόησον, ἦτοι διαφῆμισον οἰκτράν ὅσα καὶ φωνῆν ἐμοί, φέρουσα ὀνειδῆ ἀχόρευτα, ἦτοι δυσχερῆ καὶ λυπηρὰ κατὰ τοῦ Αἰγίσθου δηλονότι καὶ τῆς Κλυταμνήστρας ἔνεκεν τοῦ Αγαμέμνονος, ἢ τοῦ Ὀρέστου, τοῦ ὄντος ἕνερθεν, ἢ τοι κάτω ἐν τῷ Αἰδῷ σὺν τοῖς Ἀτρεΐδαϊς. ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν ἤδη νεσεῖ ἐκ τῶν δόμων, ἢ τοι εἰς τιμὴν αὐτοῖς ὄντα, ἀ μόνη ἐπιχειρεῖ δρᾶν ἢ Ἡλέκτρα.

[ΜΕΤΡ. 1065. ὍΤΙ ΣΦΙΣΊΣ'. Αντιστροφή τῆς ἀνω στροφῆς κώλων ὁμοίων β. Γ.]

1065. ὍΤΙ ΣΦΙΣΙΝ ἮΔΗ. ἢ ἀπότασις πρὸς τὴν Κλυταμνήστραν. ἀγγελίον οὖν, φησὶν, ὅτι τὰ κατ' οἶκον νεόσηκε, καὶ οὐκ ἔστιν ὑγιῆ. ΟΥΚ ἜΤ' ἘΞΙΣΟΥΤΑΙ. οὐκ εἶσα φρονούσιν, ὡς ἐν Φιλίᾳ διαιωόμεναι· ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας. ΣΑΛΕΥΕΙ. κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν. μόνη δὲ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1070. ΤΟΝ ἈΕΙ ΠΑΤΡΟΣ. λέιπει ἢ περὶ τοῦ πατρὸς στενάχουσα, ὡς τὸ Ὀμηρικόν (Ιλ. Χ. 424.)

Τῶν πάντων οὐ τόσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ, ὡς εἶός.

τὸ δὲ ἔξης· αἰεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μέρος στενάχουσα. ἢ ΤΟΝ ἈΕΙ, εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον.

1073. ΟΥΤΕ ΤΙ ΤΟΥΘ' ἘΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΜΗΘΗΣ. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ὃ ἔστιν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας ψυχῆς, καὶ ῥητοκινδυνουσα. ΤΟΤΕ ΜΗ ΒΑΕΪΠΕΙΝ ἘΤΟΙΜΑ. ἐτοίμη καὶ τῆς ὄψεως στέρεσθαι, τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποθανεῖν ἐτοίμη, καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. καὶ τοῦτο λέγει ΔΙΔΥΜΗΝ ἘΡΙΝΝΥΝ. ἢ ἐπὶ τοῦ θανάτου τὰ δύο· ἐτοίμη μὴ βλέπειν αὐτοῦς, ἀλλ' ἐν σκότει γενέσθαι τοῦ θανάτου, ἐν τῇ αὐτῇ ἐριννυί γενομένη τῷ Αγαμέμνονι, ὃ ἔστι διπλῆ ἐριννύς. Ἄλλως. ΔΙΔΥΜΑΝ ἘΡΙΝΝΥΝ. Αἰγίσθον καὶ Κλυταμνήστραν.

[1067. ἘΞΙΣΟΥΤΑΙ. ἡγουν συμβαίνει, συμφανῆ, ὁμογνωμονῆ. ΠΡΟΔΟΤΟΣ. προδομένη, καταλελειμμένη. ΣΑΛΕΥΕΙ. κινεῖται. τὸ σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νεῶς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινεῖται καὶ ἀστατεῖ. ΤΟΝ ἈΕΙ χρόνον δηλονότι. ΠΑΝΟΔΥΡΤΟΣ. διὰ παν-

τὸς ὀδυρομένη. ΜΗ' ΒΛΕΨΕΙΝ. ἤγουν μὴ
 ζῆν. ΔΙΔΥΜΑΝ ἘΡΙΝΝΥΝ. ἤγουν δύο ἐπι-
 καταράτους καὶ ἀποτροπαίους ἀνθρώπους, τὸν
 Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν.]

[1066. ΤΑ' ΔΕ' ΠΡΟΣ ΤΕΚΝΩΝ.
 δέον οὕτως εἰπεῖν, τὰ παρὰ τῶν τέκνων εὐχόμε-
 ναί· ὁ δὲ πρὸς τὴν διάστασιν καὶ μάχην αὐτῶν
 τὸν λόγον εἶπεν, λέγων· τὰ δὲ παρὰ τῶν τέκνων,
 Ἠλέκτρας καὶ Χρυσοθέμιδος, διπλὴ ΦΥΛΟΠΙΣ
 καὶ μάχη, οὐκ ἐξισοῦται ΦΙΛΟΤΗΣΙΩ, καὶ
 Φιλικῇ ΔΙΔΙΤΗ, καὶ διαγωγῇ. τούτεστιν, ἀλ-
 λήλων διιστάμεναι τὴν γνώμην οὐκ εἰς ὁμόνοιαν πί-
 πτουσι. διπλῆν δὲ λέγει τὴν μάχην, διὰ τὸ καὶ
 τὰς ἐχούσας δύο εἶναι.]

1070. ΤΟ'Ν ἌΕΙ' ΠΑΤΡΟΣ Θρήνον δη-
 λαδὴ ἢ Φόνον. τὸ δὲ ἌΕΙ' πρὸς τὸ ΣΤΕΝΑ-
 ΧΟΥΣΑ συναπτόεν.

1073. ΤΟΥ ἘΛΝΕΙ'Ν. ἀντὶ τοῦ, προ-
 μήθειαν καὶ Φροντίδα οὐκ ἔχουσα, ἤγουν οὐ Φρον-
 τίζουσα εἰ τεθνήσκειται. αἱ δὲ ΤΟΥ ΜΗ' ἘΛ-
 ΝΕΙ'Ν γράφοντες, ἀμαθεῖς.

1074. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟ' ἔξωθεν τὸ εἰς.
 ἀλλ' ὥσπερ Φαμέν, δυνατὸς εἰμι τότε, οὕτω καί,
 ἔτοιμός εἰμι τότε.

1076. ΤΙΣ ἌΝ Ε'ΥΠΑΤΡΙΣ. οἱ γρά-
 φοντες ΤΙΣ ἌΝ Ο'ΥΤΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν
 μέτρων· διὸ περισσὸν κείμενον ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ
 τὸ οὖν. ἔχει δὲ καὶ πρὸς τὴν σύνταξιν μᾶλλον
 ὀρθῶς οὕτως κείμενον. Τ.]

1066. ΤΑΔΕ ΠΡΟΣ ΤΕΚΝΩΝ. τὰ δὲ
 νοσεῖ ἐν τῶν παύδων, ἢ τοι ἐν τῆς Χρυσοθέμιδος εἶτα
 ἐπάγει. ἢ διπλῆ Φύλοπις, ἦτοι ἢ ἐν τῆς Ἠλέκτρας καὶ
 Χρυσοθέμιδος γινομένη Φιλονεμία καὶ διαμάχη, οὐκ ἐξι-
 σοῦται, ἦτοι οὐκ ὁμογνωμοῦναι ἐν διαίτη, Φιλοτησίῳ ἤγουν
 Φιλικῇ, μόνῃ δὲ ἢ Ἠλέκτρα, προδομένη καὶ ὑπὸ τῆς
 Χρυσοθέμιδος, σαλεύει καὶ κινεῖται πενθούσα κατὰ τὸν
 αἰεὶ χρόνον, ἦτοι διαπαντός, τὸν Φόνον τοῦ πατρὸς αὐ-
 τῆς, ὅπως. ἦτοι ὥσπερ, καὶ καδὰ, θρηνεῖ καὶ ἢ παν-
 ὄδυρτος ἀηδῶν.

1075. Ο'ΥΤΕ ΤΟΥ ἘΛΝΕΙ'Ν ΠΡΟΜΗ-
 ΘΗ'Σ. δύο Φησὶν ἐναντία περὶ τῆς Ἠλέκτρας. προ-
 μήθειαν Φησὶ ποιεῖσθαι αὐτὴν μὴ ἀποθανεῖν, καὶ ἐτοι-
 μὴν εἶναι ἀποθανεῖν. ἀλλὰ τοῦ ἐτοίμην εἶναι ἀποθα-
 νεῖν αἴτιον λέγει, εἰ δυναθεῖν ἀνελεῖν Αἴγισθον καὶ
 Κλυταιμνήστραν αὐτὸ τοῦτο. τούτους γὰρ λέγει διπλῆν
 Ἐρινύον. οὐκ οὖν διὰ μὲν τὸ βούλεσθαι τούτους ἀνελεῖν
 οὐκ ἔτι, Φησὶ, προμηθείας τοῦ θανεῖν, ἢ τοι οὐ ποιεῖται
 πρόνοιαν. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἐθέλει ἀποθανεῖν. διὰ
 δὲ τὸ ἐτοίμην εἶναι ἀποθανεῖν, εἰ τούτους τιμωρήσεται, δει-
 κνυσι, ὅτι οὐδαμῶς τῆς ἑαυτῆς ζωῆς φέδεται.

[ΜΕΤΡ. 1077. Ο'ΥΔΕΙ'Σ ΤΩ'Ν ἌΓΑ-
 ΘΩ'Ν. Ἡ παρῶσα στρεφὴ κώλων ἐστὶν ἢ, καὶ
 ἢ ἀντιστροφὴ τοσούτων. τὸ α, ἀντισπαστικὸν δι-
 μέτρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτευ τετάρτου,

καὶ ἀντισπάστου καὶ συλλαβῆς, ὃ καλεῖται σαπ-
Φικόν ἢ ἰππωνάκτειον· τὸ β, ἰαμβικόν διμετρον
ἀκατάληκτον. τὸ γ, χοριάμβικόν διμετρον κατα-
ληκτικόν ἐκ χοριάμβου καὶ μολοσσεῦ. ἐν δὲ τῷ
τῆς ἀντιστροφῆς, βακχεῖον ἔχει τὸν δεύτερον πό-
δα. τὸ δ, περίοδος καταληκτική. σύγκεται γὰρ
ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ τροχαικῆς καταληκτι-
κῆς. τὸ ε, τροχαικόν ἰδυφαλλικόν. τὸ σ, ἰαμ-
βικόν διμετρον ὑπερκατάληκτον, καθαρὸν μὲν ἐν-
ταῦθα, ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς τρίβραχυν ἔχει
τὸν δεύτερον πόδα. τὸ ζ, τροχαικόν διμετρον κα-
ταληκτικόν ευριπίδειον· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον καὶ
τρίτον πόδα τρίβραχυν. τὸ η, ἀντισπαστικόν
τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τρο-
χαικῆς συζυγίας, καὶ σπονδείου· εἴη δ' ἐν καὶ σύν-
δετον, ἐκ δύο ἰαμβικῶν πεντημιμερῶν συγκείμε-
νον. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς μὲν παράγρα-
φος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνὶς μόνη· Τ.]

1079. ΝΩΝΥΜΟΣ. νώνυμος τῆς εὐκλεί-
ας θέλων γενέσθαι. ὨΣ ΚΑΙ ΣΥ. οὕτω καὶ
σύ, ὦ παῖ, εἴλου τὸν εἰῶνα πάγκλαυτον. ΚΟΙ-
ΝΟΝ. διηνεκῆ καὶ κοινὸν ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς.
ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχροῦν
καὶ νικήσασα· οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη.

[1077. οὐδεὶς ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν διὰ τὸ ζῆν
δυστυχῶς θέλει ἄτιμον ποιῆσαι τὸ κλέος τῆς εὐ-

γενείας ἀνωνύμως, ἤγουν ἐν ἀφανείᾳ. αἰσχύνω σε,
προφέρων σοὶ τὰ ἐγκλήματα. καὶ αἰσχύνω τινά,
ὅταν αἰσχροῦ ποιῶ ἐγώ, ὃ δὲ συμμετέχει τῆς αἰ-
σχύνης αὐτῶν, ὡς πατὴρ καὶ υἱός, ἢ συγγενὴς
ἀπλῶς, ἢ τοιοῦτο τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ
ΕΥΚΛΕΙΑΝ ΑἴΣΧΥΝΑΙ ΘΕΛΕΙ, ἤγουν
οὐ θέλει ἀνοίκεια τῆς εὐγενείας ποιεῖν, ὡς ἄτι-
μον γίνεσθαι τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ καὶ ἐλαττοῦ-
σθαι. ΠΑΓΚΛΑΥΣΤΟΝ ΑἴΩΝΑ. διηνε-
κῆ θρηῖνον ἔχουσαν ζωὴν. ΔΥΟ ΦΕΡΕΙΝ. ὡς-
τε ἀποφέρεισθαι.]

[1080. ὨΣ ΚΑΙ ΣΥ. ὥστε χρη γρά-
φειν, ἀντὶ τοῦ ὡσπερ, ἴν' ἔχη τὰ κῶλα ὀρθῶς.
ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ
τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὡσπερ καὶ
τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὀμήρω. Τ.]

1082. ΤΟ ΜΗ ΚΑΛΟΝ ΚΑΘΟΠΛΙ-
ΣΑΣΑ. καθοπλίσασα καὶ ἀσφαλίσασα σεαυτὴν πρὸς
τὸ μὴ καλόν, ἢ τοι ἀποστέρξαι τὰ τοῦ πατρὸς δηλονότι
τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ· ὥστε ἔχειν ἐνὶ λόγῳ δύο κλή-
σεις, καλεῖσθαι φρονίμη καὶ ἀρίστη θυγάτηρ τοῦ Ἀγα-
μέμνονος.

1090. Ἄ ΔΕ ΜΕΓΙΣΤ' ἘΒΛΑΣΤΕ.
ἀ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἐβλαστε, του-
τῶν ἀποφερομένην τὰ ἌΡΙΣΤΑ. ἢ ἘΡΙΣΤΑ'),

X 2

h) ΕΡΙΣΤΑ: Brunck. Paullo post ἐριστῆ.

ἀμφηρίστῳ τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διός· ἢ ἔριστα τῇ εὐσεβείᾳ, ἢ ἂν τις ἐρίσειεν, ἀντὶ τοῦ περισπουδᾶστω προςφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ εὐσεβείας πράττουσαν. ΤΑ ΔΙΟΣ. γράφεται ΤΑ ΖΗΝΟΣ^μ).

[1085. εἶθε ζῶης ἐπάνω τῶν ἐχθρῶν κατὰ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ἰσχύει, καὶ κατὰ πλοῦτον, καθ' ὅσον νῦν ὑπ' ἐξουσίαν ἐκείνων ναίει. ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ ἌΡΙΣΤΑ. τούτων ἀποφερομένην τὸ κράτος, τουτέστι τὸ ἐπὶ τούτοις κράτος.]

[1091. ΤΩΝΔΕ ΦΕΡΟΜΕΝΑΝ. ἦτοι φερομένην δὲ ἐν τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διός ἄριστα καὶ κρείττονα, λέγω δὴ τὸ κηδεσθαι τοῦ πατρός, ἄριστα τῶνδε καὶ τούτων, ἃ μέγιστα νόμιμα ἐβλάστη παρ' ἀνθρώποις. πάντων γὰρ τῶν νομίμων καὶ δικαίων τοῦθ' ἐν κρείττον καὶ μέγιστον παρὰ πάντων ἀνακηρύττεται, φροντίδα ποιῆσθαι πατρός, ὃ θεὸς ἀποδέχεται καὶ εὐσεβὲς λογίζεται. Τ.]

1085. ΖΩΗΣ ΜΟΙ. εἶθε ζῶης ἐμοὶ ἐν δυνάμει καὶ ἐν πλούτῳ καθ' ὑπερβολὴν ἢ τοι ὑπερῶν τῶν ὄντων ἐχθρῶν τοσοῦτον, καθ' ὅσον νῦν ζῆς ὑπὸ τῆν χεῖρα αὐτῶν οὔσα. ἐπειδὴ εὐρημὰ σε, ἢ τοι οἶδα οὐτὴν σε οὐκ ἐν ἀγαθῇ μὲν μοίρῃ, οὐ γὰρ εὐτυχεῖς. φέρεις δέ, ἡγουν ἔχεις ἐκεῖνα, ἅτινα εἰσὶ μέγιστα νόμιμα, καὶ ἄριστα τῇ εὐσεβείᾳ τοῦ Διός. διὰ τούτων, ὡν πράττεις.

μ) ΤΑ ΔΙΟΣ. γράφεται ΖΗΝΟΣ. Brunck.

[ΜΕΤΡ. 1093. ἌΡ' Ω ΓΥΝΑΪΚΕΣ. Δι περίοδοι αὐταὶ πᾶσαι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ελβ. ὦν τελευτῇ, Γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἀπο. μετὰ δὲ τὸν ξβ, κῶλα γ. τὸ α, ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. τὸ β, δακτυλικὸν τρίμετρον. τὸ δὲ γ, ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1093. ἌΡ' Ω ΓΥΝΑΪΚΕΣ. Ορέσθης πάρεστι σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων ἑσῶν ἑαυτοῦ. θάυμαστή δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὐλογος πρόφασις γένηται τῆς παρόδου τῷ Ορέσθῃ, καὶ παρ' αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὐξήσιν τοῦ πάθους.

1096. ἸΣΤΟΡΩ. γράφεται ΜΑΣΤΕΥΩ.

1097. ἈΖΗΜΙΟΣ. ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

[1100. ΚΟΙΝΟΨΟΥΝ. τὴν ἐπιθυμητὴν παρουσίαν ἡμῶν, τῶν ὁμοῦ ὁδοιπορησάντων.

1101. ἮΔ' Εἶτο Ν. αὕτη ἡ Ἠλέκτρα, εἰ τὸν ἀγχιστέα, τὸν συγγενῆ, εἰσαγγέλλειν πρέπον ἐστί.

1106. ΤΗ'Ν ΣΗ'Ν ΚΛΗ'ΙΔΟ'Ν. ἢν ἤκου-
σας σὺ Φήμην.

1109. τὸ ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ ἐνταῦθα τὸ ἀ-
πλῶς βαστάζοντες δηλοῖ· τὸ δὲ κομίζεν, τὸ τὸν
ἀπεσταλμένον διασώζειν.

1112. ΠΡΟ'ΧΕΙΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ
Χειρῶν.]

[1096. τινὲς ἀμαθεῖς Α'ΙΓΙΣΘΟΣ γρά-
φουσι πρὸς τὸ Ω'ΚΗΚΕΝ, οὐκ εἰδότες ὅτι τοι-
ούτον ἐστίν, ὥσπερ τό, Σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον
ὡς τεθάψεται. (Αἰ. 1141.) καὶ τό, ψύλλαν, ὁπό-
σους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. καί, Οἱ τὸν οὐ-
ρανὸν λέγοντες ἀνακείθουσιν, ὡς ἐστὶν πνιγεύς.
(Αριστοφ. Νεφ. 145. 95.) καί, Τούπιτριπτον κί-
ναδος ἐξήρου μ' ὅπου. (Αἰ. 103.)

1100. ΠΟΘΕΙΝΗ'Ν. ἐπόθει γὰρ Κλυ-
ταιμνήστρα καὶ τὸν Ορέστου νεκρὸν ἰδεῖν, μὴ μό-
νον ἀκούσαι.

1104. Ο'Υ ΔΗ'ΠΟΘ'. ἐπειδὴ τὸ ΜΗ'
οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ Ο'Υ, ἀλλὰ καὶ ἐρωτηματικὸν
ἀντὶ τοῦ ἌΡΑ εὔρηται, διὰ τοῦτο καὶ τὸ Ο'Υ
οὐ μόνον ἀρνητικὸν ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα.
καὶ τοῦτο μὲν πάντες· σὺ δὲ τὸ Ο'Υ ἀρνητικὸν

λέγων, ἐπειδὴ κατ' ἐρώτησιν προάγεις, τὸ αὐτὸ
ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἶ ἌΡΑ ἢν. τοῦτο γὰρ κἀν-
τεῦθεν συνάγεται, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄρα.

1105. ὅσσα, ὁμΦή, καὶ κληδῶν, ἀγγελοι
θεῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγονται. Φήμη δὲ, ἐπὶ
τῆς θείας κληδόνος, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης δια-
λαλήσεως. Γ.]

1094. ὍΡΘΑ Τ' Ε'ΙΣΗΚΟΥ'ΣΑΜΕΝ. οὐ
δηλοποιεῖ ἃ ἤκουσεν. αὐτε ποῖ χρῆζει ὁδοιπορεῖν. εἶκει
δὲ οὕτως λέγειν. ἀρα ὡ γυναικὲς ὀρθῶς ηἰκούταμεν ἐν-
ταῦθα καταμένειν τὸν Ἀγισθον, καὶ ὀρθῶς ὁδοιποροῦ-
μεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐκείνου; διὸ καὶ ὁ Χορὸς πρὸς αὐ-
τόν. ὡς οὐκ εἰδοῖη οὔτε ποῖα τινα ἤμουςε, οὔτε τοῦ
βούλεται, ἀπελθεῖν· τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεῖς
πάραι;

1099. ΤΙ'Σ Α'Ν Ο'ΥΤΝ ὙΜΩ'Ν. τίς ἂν οὖν
ἐξ ὑμῶν φράσειεν ἂν τῆν ἡμῶν ἐπιδημίαν κοινῶς γεγενη-
μένην διὰ τῶν ποδῶν ἡμῶν, τοῖς ἔσω, ποθεινῆν οὐσαν
αὐτοῖς.

1106. ΤΗ'Ν ΣΗ'Ν ΚΛΗ'ΙΔΟ'ΝΑ. ὅσσα, ὁμ-
Φή, κληδῶν ἀγγελοι εἰσι τῶν θεῶν, καὶ ἐπὶ θεῶν λέ-
γονται. Φήμη δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

1109. ΦΕ'ΡΟΝΤΕΣ Α'ΥΤΤΟΤ'. ὡς ὀρθῶς κο-
μίζομεν φέροντες συμπερὰ τινα λείψανα τοῦ Ὁρέστου θα-
ρόντος ἐν σμικροτάτῳ ἀγγείῳ.

1113. Ε'ΙΠΕΡ ΤΙ' ΚΛΑΪ'ΕΙΣ. ἀξιοπι-
στως ἄγαν Ορέστης σκληρὸς ἐστίν, οὐχ οἷον δεῖ

ἄγγελον εἶναι, καὶ συναχθόμενον τοῖς αἰτυχήμασιν
ἔσθ' ὅτε.

[1115. Ὡ ΖΕΙΓΝΕ. τὸ ἐξῆς· εἶπερ τὸδε
τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτόν, δός μοι νῦν, πρὸς θε-
ῶν, ὥστε λαβεῖν εἰς χεῖρας.]

1114. ΤΟΔ' ΑἴΓΓΟΣ. ἀνωτέρω μὲν εἶπε τευ-
χος· νῦν δὲ ἄγγος. ἔστι δὲ ταυτόν. ἐκεῖνο μὲν ἀπὸ
τοῦ τεύχῳ, τὸ κατασκευάζω. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγω,
τὸ φέρω. ἄγει γὰρ ἔνδον τὸ ἀγγεῖον τὸ ἀποτιθέμενον.

1115. Ὡ ΖΕΙΓΝΕ. ὦ ἄνθρωπε, ὁ ἀπὸ ξένης
ἐλθὼν, εἶπερ τὸδε τὸ ἀγγεῖον κρύπτει αὐτόν τὸν Ὁρέ-
στην θανόντα, δός μοι λαβεῖν αὐτὸ εἰς χεῖρας, ὅπως
σὺν τῇ σποδῷ ταύτῃ, ἧτοι φέρουσα τὴν σποδὸν ταύ-
την, ἀποκλαύσωμαι καὶ θρηνησῶ ἐμυτῆν καὶ πᾶν τὸ
ἔμὸν γένος.

1119. ΔΟΘ'. εἰκὸς αὐτοῖς ἐπεσθαί τινας.
περιπαθῶς δὲ λίαν τὸ ἭΤΙΣ ἔΣΤΙ'.

[1122. ὦ ὑπόλοιπον μνήμειον τῆς ζωῆς τοῦ
Ορέστου, τοῦ Φιλτάτου ἀνθρώπων παρ' ἐμοί, ὡς
σε εἰδεξάμην ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, ἃν ἠλπίζον δηλονό-
τι, οὐ τῶν αὐτῶν ἐφ' αἷς σε ἐξέπεμπον. δέχομαι
ἀπλῶς, τὸ τὸν ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ λαμβάνω· εἰσδε-
χομαι δὲ, ἐπὶ οἰκίας, ἢ λιμένος, ἢ τοιοῦτου τινός.]

[1121. ἌΛΛ' Ἦ. ἧτοι ἢ ἀπὸ τῶν Φί-
λων οὐσά τις αἰτεῖται ταῦτα, ἢ κατὰ γενεάν
πρὸς γένους. Γ.]

1122. Ὡ ΦΙΛΤΑΤΟΥ. ὦ λοιπόν, ἧτοι ἀπο-
λειφθέν μνήμειον τῆς ψυχῆς τοῦ Ὁρέστου. τοῦ Φιλτά-
του οὗτος ἐμοὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων. λίαν εἰσεδεξά-
μην σε, ἢ τοι ἐν ταῖς χερσίν ἔλαβον, ἀπο ἢ τοι μα-
κρὰν τῶν ἐλπίδων τῶν ἐμῶν. οὐ μετ' ἐκείνων, μεθ' ἃν
ἐξέπεμψά σε.

1123. ΨΥΧΗΨ ὉΡΕΣΤΟΥ ΛΟΙΠΟΝ.
λοιπόν μνήμειον. τοῦτο δὲ φησι λαβοῦσα τοῦ τευ-
χους ἦ. ὑπερφῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει, λαβοῦ-
σαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστέα οὐδύρεσθαι. ΟΥΧ
ἮΝ ΠΕΡ' ἘΞΕΠΕΜΠΟΝ. Ομηρῶς· (Ιλ. Γ.
238.)

Ζῶνὸν μὲν σ' ἔλιπον ἐγώ, κλισίηθεν ἰούσα.

[1123. ὩΣ ἌΠ' ἘΛΠΙΔΩΝ. ὄντως ἀπὸ
ἐλπίδων εἰσεδεξάμην σε, δηλονότι οὐκ ἐκείνων, ἃν-
περ ἐξέπεμπον, ἀλλὰ κακῶν. ἐκεῖναι μὲν γὰρ
καλαὶ ἦσαν, καὶ σωτηρίαν ἐμοὶ ἔχουσαι· αὐταὶ δὲ,
λέγω δὴ αἷς ὁ ἄγγελος ὑπέβαλεν, ὡς μετ' ὀλί-
γον ἂν σε νεκρὸν δεξάμην, καθάπαξ ἀπάλεσάν
με. δεῖον δὲ εἶπαι, αἵσπερ ἐξέπεμπον, πρὸς τὸ
ἘΛΠΙΔΩΝ ἐτρεψεν.

1128. ΠΡΙΝ ἘΣ ΖΕΨΝΗΝ. πρὸ τοῦ
ἐκπέμψαι σε εἰς ξένην γῆν, ἧτοι ἀλλοτριάν, καὶ
σῶσαι, ἧτοι φυλάξαι καὶ ῥύσασθαι σε ἀπὸ τοῦ
φόνου, ὡφελον θανεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ὉΠΩΣ

η) τὸ τεύχος Brunck.

ΘΑΝΩΝ ἘΚΕΙΣΟ ἀπατώμενοι, ὦΦΕΛΕΣ
 γράφουσι καὶ ΚΛΕΨΑΣΑΝ, τὸ ἘΚΛΙΠΕΪΝ
 ΒΪΟΝ πρὸς τὸν Ορέστην νοῦντες. τὸ δ' οὐ τοι-
 οῦτον, ἀλλὰ λέγει ἡ Ηλέκτρα· εἴθ' ὦφελον πρό-
 σθεν θανεῖν, ἢ εἰς ἀλλοτρίαν ἐκπέμψαι σὲ γῆν.
 εἰ γὰρ ἐγὼ πρότερον ἐτεθνήκειν, οὐδεὶς ἂν σε τῶν
 Κλυταιμνήστρας ἐξείλε χειρῶν, ὥστε ἀπόλωλας
 ἂν ἐξ ἐκείνης τότε, ὡςπερ ὁ πατήρ, καὶ συνετά-
 φης αὐτῶ. Γ.]

1127. ΩΣ ὦΦΕΛΕΣ. λίαν ὦφελος ἐκλιπεῖν
 τὸν βίον πάροιδεν, ἢ τοι πρότερον πρὶν ἐμὲ ἐκπέμψαι
 σὲ εἰς τὴν ξένην γῆν κλέψασαν διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν.
 καὶ πρὶν ἂν σώσασθαι, ἤγουν φυλάξαι, ἐκ τοῦ φόβου
 οὐ ἐμελλες ὑποστῆναι τότε.

1133. ΣΗΨ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ΔΪΧΑ.
 εἶον τῆς μόνης σου κηδομένης. ὅλα δὲ ἐπιτέταται
 τῶ πάθει, διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Ορέστην· ὡς καὶ
 Πηνελόπη παρόντα Οδυσσεῶα θρηνεῖ παρ' Ομήρω,
 ἐν οἷς φησί· (Οδ. Γ. 209.) Σὸν ἄνδρα παρήμε-
 νον^{ο)}. ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι, ὅτι ἀδελφὴ
 αὐτοῦ ἐστίν, ἢ ἐν τῶ λόγῳ^{ρ)}. ἀγνοῶν γὰρ αὐ-
 τὴν Ορέστης, ἀπολοφυρομένην γινώσεται.

[1139. ΤΗΨ ἘΜΗΨ ΠΆΛΛΙ ΤΡΟ-
 ΦΗΨ. ἔνεκα τῆς τροφῆς, ἧς ἔτρεφον ἐγὼ σε

ο) Κλαιούσης ἐν ἄνδρα παρήμενον. Brunck.

ρ) ἐστὶν ἢ ἐν τῶ λόγῳ Brunck.

πάλαι. ἌΝΩΦΕΛΗΤΟΥ. μὴ ὠφελείας τι-
 νὸς ἀπολαυσάσης. ἀνωφέλητος, ὁ μὴ ὠφελήμε-
 νος· ἀνωφελὴς δὲ, ὁ μὴ ὠφελήσας.]

[1138. ΠΡΟΣΗΪΚΕΙΣ. ἐνταῦθα ἀντὶ
 τοῦ προσέρχει· ἐπεὶ καὶ τὸ προσήκει ἀντὶ τοῦ πρό-
 πα, τοῦτο λέγει, ὡς πρὸς τῶ πράγματι τᾶδε ἦ-
 κει καὶ ἔρχεται, τούτεστι, συμβαίνει καὶ ἑμοῦ
 γίνεται, ὥστε τὸ συμβαῖνόν τινι, πρέπει καὶ ἀρ-
 μόζει ἐκείνῳ, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνει.

1140. ἌΝΩΦΕΛΗΤΟΥ. ματαίως. ἐπ'
 οὐδεμιᾷ γὰρ ὠφελείᾳ ταύτην ἐπέσῃσα, ἤγουν οὐ-
 δεμιᾶς ὠφελείας ἀπῆλαυσα παρ' αὐτῆς. Γ.]

1158. ΣΜΙΚΡΟΨ ΠΡΟΣΗΪΚΕΙΣ. ἤλθεσ ἐν-
 ταῦθα σμικρὸς ὄγκος ἐν σμικρῷ ἀγγεῖῳ.

1159. ΟΪ ΜΟΙ ΤΑΪΑΙΝΑ. Φεῦ! ἐμοὶ ἔνε-
 κεν τῆς σῆς πάλαι τροφῆς, ἤγουν Φροντίδος τροφῆς, ἢ
 γουν Φροντίδος καὶ προμηθείας, ἣν ἐποιούμην ἀνατρα-
 φῆναί σε, ἀνωφελούς γεγενημένης ἐμοί, ἤτινα ἐγὼ πα-
 ρέσχον σοι σὺν γλυκῆ πόνῳ, ἤγουν μετὰ γλυκυτάτου
 πόνου. ἐλπίζουσα δηλονότι σε ζῶντα ἐπανελθεῖν. οὔτε
 γὰρ σὺ ὑπῆρχες ποτε μᾶλλον φίλος τῆς μητρός, ἢ καὶ
 παρὸ ἐμοί, οὔτε οἱ ἐν τῷ εἴμῳ ὑπῆρχόν σοι φίλοι, ἢ
 καὶ παρὸ δηλονότι ἐμοῦ.

1141. ΟΪΤΤΕ ΓΑΪΡ ΠΟΤΕ. εὐ γὰρ ἦς,
 φησί, τῆς μητρός ποτὲ ἢ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ἵνα
 ἐπὶ τοῦ ἩΣΘΑ διαστείλωμεν. οὐκ ἦσθα τῆς μη-
 τρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ. οἷον ἐγὼ σοι μᾶλ-

λαν ἤμην μήτηρ, ἢπερ ἡ Κλυταμνήστρα. τὸ δὲ ΦΙΛΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄφελος. Ἀλλως. οὐκ ἦς τῆς μητρὸς φίλος μᾶλλον ἢ ἐμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐ τῆ μητρὶ προσέκειτο μᾶλλον, ἀμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ορέστου, ἐφ' ἣ τὸ φίλον εἶναι αὐτόν, καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχώρει. μικρὸς γὰρ ἦν.

[1142. ΦΙΛΟΣ λέγεται τις τινός, ἢ ὅτι φιλεῖ αὐτόν, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, ἢ ὅτι φιλεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἀμφοτέρω γὰρ δηλοῖ ἡ λέξις, ὡς ἐν τούτοις (Λουκιανοῦ 38.)

μη πταίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρων
 ῥοσσιν·

ἐν πταίσης, οὐδεὶς ἐτι σοι φίλος.

ἤγουν οὐδεὶς ἐτι φιλίως διάκεται πρὸς σέ. ΟἶΚΑΤ' ΟἶΚΟΝ ἤσαν σοὶ φίλοι μᾶλλον ἢ ἐγώ. ΤΡΟΦΟΣ. ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς. ΣΟΙ ΠΡΟΣΗΥΔΩΜΗΝ. ὑπὸ σοῦ ἀνομαζόμεν.

1147. ΘΥΕΛΛΑ. ἡ κοινῶς ἀνεμοζάλη. ΜΑΪΝΕΤΑΙ ἄφ' ἠδονῆς. ὑπερβολικὴν ἠδονὴν ἔχει. ἈΜΗΤΩΡ. κακομήτωρ.

1154. ΠΡΟΫΠΕΜΨΕΝ. ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν. προσπέμπω γὰρ, τὸ ἐμπροσθεν πέμπω, ἢ

πρότερον, καὶ τὸ ὄψικεύω. ὃς ἔπεμψεν ἐμὴ σποδὸν καὶ σκιάν μηδὲν ὠφελούσαν ἀντὶ φιλατίας μορφῆς.

1159. Ὡ ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. ὦ φίλτατε, ὃ πεμψθεὶς χαλεπωτάτας ὁδός, αἰτὶ τοῦ χαλεπωτάτην ὁδόν. ταύτην δὲ λέγει, ἣν ἐπέμφθη νεκρός. ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΝ ΚΑΡΑ. ἀδελφικὸν κάρα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀδελφέ.]

[1150. τὸ ἤΣ πρὸς τὸ ΤΙΜΩΡΟΣ συναπτέον, καὶ μὴ τὴν περὶ λάβης ἕξωθεν, ὡς τινες τῶν ἀμαθῶν.

1159. τινὲς οὐ δυνάμενοι συντάξαι τὴν γενικὴν ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ Φασίν, οὗς αὐτὲς ἑάσας, οὕτω νέει ὡς κείται, εἰ καὶ λεπτόν ὄν ἐκφεύγει τὸν νοῦν. Ὡ φίλτατε, λίαν ἀπώλεσάς με, πεμψθεὶς ΔΕΙΝΟΤΑΤΗΣ ΚΕΛΕΥΘΟΥ, τουτέστι, τὸ πεμψθῆναι σέ, κακὴ κέλευθος ἦν, λύπας καὶ ὀδυμους ἐμοὶ διὰ τὸν σὸν προξενήσασα θάνατον. νέει δὲ τὸ ΠΕΜΦΘΕΙΣ διπλοῦν, ἢ ἀπὸ τῆς Φωκίδος πρὸς τὴν οἰκίαν πεμψθεὶς νεκρός, ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας πρὸς τὴν Φωκίδα ὑπὸ Ἠλέκτρας πεμψθεὶς. Τ.]

1150. ΜΗΤΗΡ ἈΜΗΤΩΡ. ἀμήτωρ γυνή, ἢ μὴ χρηματίσασα μήτηρ, ἤγουν ἢ μὴ γεννησασα. καὶ ἀμήτωρ, ἢ διὰ τὸν ἀνδρα ἀποβαλεῖν, μὴ ἐξ ἐπιει-

νου πλέον δυναμένη συλλαβεῖν καὶ παιδοποιῆσαι. ἐν-
ταυθα δὲ ἀμήτωρ, ἢ κακὴ δηλονότι καὶ Φουουργὸς
μητήρ.

1159. Ὡ ΔΕΙΝΟΤΑΤΑΣ. ὦ Ὁρέστα! ὁ
πεμφθεὶς, ἀντὶ ἀπελθῶν, εἰς μελεύθους, ἢ τοὶ ὀ-
δοὺς, δεινοτάτας, ἢ τοὶ εἰς δρόμους λίαν δεινοὺς τῶν ἀ-
γῶνων. τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τῶ ἐν τῷ ἀγῶνι αὐτὸν ἀπο-
θανῆναι. δεινοτάτας δὲ εἶπε πρὸς τό, μελεύθους.

1162. ΤΟΙΓΑΡ ΣΥ. λοιπὸν δέξαι με εἰς τὸ
σὸν τοῦτο ἀγγεῖον τὴν μηδὲν οὔσαν εἰς τὸ μηδὲν ὄν τὸ
τῶν ὄντων λειψάνων.

1164. ΚΑΙ ΓΑΡ ἩΝΙΚ' ἩΣΘ' ἌΝΩ.
καὶ γὰρ ὅποτε ἦσθα ἄνω, ἢτοι ἐξῆς, μετῴχον τῶν
ἴσων Φροντῖδων σοι. καὶ νῦν ἐπιποθῶ μὴ ἀπολειπεῖσθαι
τοῦ σου τάφου θανούσῃ.

1168. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ ΠΑ-
ΤΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ. πιθανῶς πρόκειται τὸ
ὄνομα τῆς Ηλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ορέστης. οὐ γὰρ
μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφῇ. ταῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι
χρητῆται ὁ Χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1171. ΦΕΥ ΦΕΥ ΤΙ ΛΕΞΩ. ἀναγ-
καῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ορέστην. διεφθάρη γὰρ
τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως, σιωπῶντος αὐτοῦ.
ΓΛΩΣΣΗΣ. γράφεται ΓΝΩΜΗΣ.

[1171. ΛΟΓΩΝ ἈΜΗΧΑΝΩΝ, ἢ
λογῶν τῶν ἀμηχανούντων, τῶν ἀπόρων.

1173. ΤΙ Δ' ἘΣΧΕΣ ἈΛΓΟΣ. πρὸς
τί ἤλγησας; ἀπὸ κοινοῦ ἢ πρόθεσις.

1174. Ἡ ΣΟΝ. τὸ πᾶν οὕτως· ἄρα σὺ
ὑπάρχεις ἢ ἐνδοξος Ηλέκτρα;

1168. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ. ὦ Ἠλέ-
κτρα! Φρόνει, ἢ τοὶ γίνωσκε, θνητοῦ πατρὸς ὑπάρχαις
θνητῆρ, ἢ τοὶ ἐκ θνητοῦ πατρὸς ἐγεννήθης. θνητὸς
δὲ ἦν καὶ ὁ Ὁρέστης, ὥστε, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, μὴ
θρήνη λίαν.

1171. ΠΟΓ ΛΟΓΩΝ ἈΜΗΧΑΝΩΝ. ποῦ,
ἵνα ἀπέλθω ἐνεπεν τῶν λόγων τῶν ἀμηχανῶν, ἤγονο
τῶν εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν ἐμβαλλούτων με. τὸ
δὲ ποῦ, ἵνα ἀπέλθω εἶπε, τούτεστιν, ἄρα ἀποκα-
λύψω τὰ ἐμὰ, ἢ ἐτι κρύπτων σιωπῶ; καὶ γὰρ οὐκέτι
σθένω κρατεῖν τῆς ἐμῆς γλώσσης, ἢ τοὶ οὐ δύναμαι.

1175. ΤΟΔ' ἘΣΤ' ἘΚΕῖΝΟ. τοῦτο
δύναται μὲν καὶ ἡ Ηλέκτρα λέγειν· εὐπρεπέστε-
ρον δὲ τῷ Χορῷ περικείται, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυ-
τῆς εἰδούς ἐπέ τι. θαυμαστῶς δὲ τὴν μὲν
Κλυταίμνηστραν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ σχήματος ὁ
ἀγγελοῦς ἐγνώρισεν· οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ηλέ-
κτραν, διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.

[1177. ΤΙ ΔΗ'. διὰ τί δὴ. ΣΤΕΝΕΙΣ
ΤΑΔΕ. στενάζεις τούτους τοὺς στεναγμούς.
ἈΘΕΩΣ. ἐξω τῶν θεῶν νόμων.

1179. ΔΥΣΦΗΜΕΙΨ. σχετλιάζει, ἐ-
λεεινολογῆ, κακολογεῖς. ἦτοι τὰ δύσφημα ταῦτα,
ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλω τινὶ ἀρμόζει.

1180. ΦΕΥ ΤΗΨ ἀγάμου καὶ δυστυ-
χεῦς ἀνατροφῆς, ἣν ἀνετρέφης. ἘΠΙΣΚΟ-
ΠΩΨ. ἐμβλέπων, με δηλονότι.]

1179. ΟΨΤΟΙ ΠΟΤΨ ἈΛΛΗΝ. ἄρα ὧ
ξένε πρὸς ἄλλην τινα δυσφημεῖς, ἢ πρὸς ἐμέ; ἔστι δὲ
ὁ λόγος ὡς πρὸς ἀμφιβάλλοντα. μὴ λανθάνων σεαυτὸν
τοιαῦτα λέγεις δυσφήμως πρὸς ἐμέ, πρὸς ἄλλην τινα
ταῦτα ὀφείλων εἰπεῖν.

1181. ΨΩΔΨ ἘΠΙΣΚΟΠΩΨΝ ΣΤΕ-
ΝΕΙΨ. ἀντὶ τοῦ, ἀμφΨ ἐμοὶ καθορῶν στε-
νάσεις.

[1182. τινὲς φασὶ τὸ ΨΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι,
ἢ ἢ πρὸς τὴν ἀνω τῆς Ἡλέκτρας λόγον· ἄλλοι
δὲ φασὶ κομματικόν, τὸ ΨΣ ἀντὶ τοῦ ὄντως νο-
οῦντες, ὃ καὶ κρεῖττον. Τ.]

1183. ΨΕΝ ΤΩΨ ΔΙΕΨΓΝΩΨ. ἐν τίνι;
ἢ διὰ τί; ποῖω λόγῳ εἰρημένῳ τούτου συνῆψας τὸν
λόγον;

[1183. ἐν τίνι τῶν ὑπΨ ἐμοῦ εἰρημένων λό-
γων διέγνωσ τούτο, ἢ γουν ὅτι οὐδὲν ἐγίγνωσκας
ἀπὸ τῶν σῶν δυστυχιῶν; ἘΜΠΡΕΨΠΟΥΨΑΝ.

ἐνηρμοσμένην, περιφανῆ οὔσαν ἐν πολλαῖς λύπαις.
διαπρέπει, ἀντὶ τοῦ διαλάμπει· ἐμπρέπει δὲ τις
τινὶ, ἀντὶ τοῦ περιφανῆς ἔστιν ἐν ἐκείνῳ. ΠΑΨ-
ΡΑ. ὀλίγα ἀπὸ τῶν ἐμῶν δυστυχιῶν. ΨΧΘΨΩ,
μᾶλλον μεμισημένα.

1187. ΨΟΘΨ ΟΨΥΝΕΚΨ. τούτο τὸ ἔχθιον,
ὅτι εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος, ἢ γουν συνδια-
τωμένη.]

1183. ΨΕΝ ΤΩΨ ΔΙΕΨΓΝΩΨ ΤΟΥΨΤΟ. ἐν
τίνι, τούτέστιν ἐκ ποίου τινὸς τῶν εἰρημένων διέγνωσ
καὶ ἐνόησας τούτο, ὅτι οὐδὲν ἤδεις τῶν σῶν κακῶν.

1186. ΨΧΘΨΩ ΒΛΕΨΠΕΙΝ. πάνταῦθα κα-
κῶν εἰπούσης τῆς Ἡλέκτρας. ἐχθίῳ φησὶν Ὀρέστῆς
δέον κακὰ εἰπεῖν. ἐπεὶ δὲ τὸ κακὸν καὶ μεμισημένον
ἔστιν, ἢ δὲ δυστυχία κακόν, καὶ διὰ τούτο μεμισημένη,
τούτου χάριν ἐχθίῳ εἴρηκεν, ἢ τοι ἐχθίστα καὶ μεμιση-
μένα καὶ ἐχθρῶδέστερα.

1190. ΤΗΨΔΕ. εἰς τούτο.

1191. ΜΗΨΤΡΨ ΔΨ ΟΨΥΔΕΨΝ ΨΕΨΙ-
ΣΟΨΓΨ. οὐκ ἴσα πράττει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.

[1190. ΤΨΣ ΓΑΨΡ. ὁ ΓΑΨΡ ἀντὶ τοῦ δέ.
τίς δὲ διὰ τῆσδε τῆς ἀνάγκης παρακινεῖ, ἔλκει
σε; ΟΨΥΔΕΨΝ ΨΕΨΙΣΟΨΓΨ ἑαυτὴν μητρί. κατΨ
οὐδὲν ἐξισοῦται, ἢ γουν ὁμοιοῦται μητρί. ΧΕΨΡ-
ΣΨΝ ΨΗ ΛΨΜΗΨ ΒΨΨΟΥΨ. κακώσαι χειρῶν,

ἡγουν διὰ κακώσεως χειρῶν, ἢ διὰ κακοπαθείαι
φθειρούσης τὴν ζώην;

1194. Ὁ ἘΠΑΡΗΞΩΝ. ἡγουν ὁ ἀρῆ-
ζων, ὁ βοηθήσων.

1197. ἼΣΘ' ἘΠΟΙΚΤΕΪΡΑΣ. γίγνω-
σκε ἐλεήσας. ΖΥΓΓΕΝΗ'Σ ΠΟΘΕ'Ν. ἀπό-
τινος μέρους, οὐ τόπου, ἀλλὰ γένους.

1205. ΜΗ' ΞΕΛΗΙ, ἡγουν ἀφέλη, στε-
ρήσης.]

[1207. τὸ ΣΕ'ΘΕΝ πρὸς τὸ ὦ ΤΑΛΑΙ-
ΝΑ, ἔξωθεν λαμβανομένου τοῦ ἔνεκα. τὸ δὲ
ΤΗ'Σ ΣΗ'Σ Εἶ ΣΤΕΡΗ'ΣΟΜΑΙ ΤΑΦΗ'Σ,
ὡςπερ ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ ΤΑΛΑΙΝ' ΕΓΩ' ΣΕ-
ΘΕΝ. Τ.]

1195. ΟΥΤ ΔΗ'Θ'. ὍΣ ΓΑΡ ᾤΗΝ ΜΟΙ. οὐ-
δαμῶς πάρεστί τις ὁ ἐπαρήξων ἐμοί, καὶ καλύσων αὐ-
τούς. ὁ γὰρ Ὀρέστης ἦν ἐκεῖνος, ὅντινα σὺ προέδηκας
ἐμοὶ σποδὸν ἤδη γεγενημένου.

1197. ΜΟ'ΝΟΣ ΒΡΟΤΩΝ ἼΣΘ' ἘΠΟΙ-
ΚΤΕΪΡΑΣ. ἴσθι, ἦτοι γίνωσκε. μόνος πάντων τῶν
βροτῶν ἐποικτεΐρας ἐμέ, ἢ τοι οἰκτρῶν καὶ ἐλευσην
ποιήσας διὰ ταύτας τὰς ἀγγελίας, ἃς εἶπες περὶ τοῦ Ὀ-
ρέστου.

1200. ΕΓΩ' ΦΡΑΣΑΙΜ' ἌΝ. ἐγὼ δηλώ-
σαιμι ἄν σοι, εἴπερ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν τῶνδε πα-
ρὸν ὑπάρχει εὐνοῦν ἡμῖν.

1205. ΜΗ', ΠΡΟΣ ΓΕΝΕΪΟΥ, ἔνεκεν τοῦ
σοῦ γενείου, μὴ ἀφέλης ἀπ' ἐμοῦ τὰ φίλτατα ὄντα
ἐμοί. πληθυντικῶς εἶπεν τὰ φίλτατα, ἐπεὶ δύο ἦσαν,
τὸ τε ἀγγεῖον, καὶ ἡ σποδός, ἢ ἐν αὐτῶ.

1208. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ ΓΑΡ. ἢ πρὸς
ἀντὶ τῆς μετὰ.

1211. ΟΥΤΩΣ ἌΤΙΜΟΣ ΕἶΜΙ ΤΟΥ
ΤΕΘΝΗΚΟΤΟΣ. ὥστε μὴδὲ ὀνομάζειν αὐτὸν
δηλονότι.

1212. ΤΟΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ' ΣΟ'Ν. οὐ
σοὶ προσῆκον.

1214. ἮΣΚΗΜΕ'ΝΟΝ. κατεσκευασμέ-
νον. ἀσκήματα γὰρ τὰ κατασκευάσματα.

1220. ΣΦΡΑΓΙΓΔΑ ΠΑΤΡΟΣ. τὸν δα-
κτύλιον.

1222. ὦ ΦΘΕΓΜ' ἈΦΪΚΟΥ. λείπει
Φίλτατον.

[1212. ἌΤΙΜΟΣ. ἡγουν ἀναξία.

1226. ΜΗΧΑΝΑΪΣ ΣΕΣΩΣΜΕ'ΝΟΝ.
ἠνωμένον τοῦτο δηλοῦται σαφέστερον. οἶον, διὰ μη-
χανῆς καὶ ἀποθανεῖν δίξαντα καὶ ζῶντα. διηρη-

μένον δὲ, τὸ μὲν διὰ μηχανῶν δόξαντα ἀποθανεῖν, τὸ δοκεῖν ἔχει, οὐ μὴν καὶ τὸ διὰ μηχανῶν σεσωμένον. σώζω τινά, ἀντὶ τοῦ σωτῆρ αὐτοῦ γινομαι, καὶ ῥύομαι αὐτόν, ὅτε καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ ῥύομαι. οἶον, σώζω σε Φόνου, ἀντὶ τοῦ ῥύομαι σε ἀπὸ Φόνου. σώζω, καὶ τὸ φυλάσσω· καὶ σώζεται τις ὑπὸ τινος σώζοντος αὐτόν· καὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ φυλάσσεται· καὶ ἐτι σώζεται, ἀντὶ τοῦ ζῆ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

1227. ΚΑΙ ΠΙ' ΣΥΜΦΟΡΑΙ' ΣΙ. ἤγουν ἐπὶ τῷ συμβεβηκῆτι. ΓΕΓΗΘΟ' Σ' ἘΡΠΕΙ ΔΑ' ΚΡΥΟΝ. χαρᾶς δαίκευον κέεται.]

[1214. ΠΛΗ' Ν ΔΟ' ΓΩΙ. ὅτι τέθνηκεν ὁ Ορέστης οὐ μόνον ἔργω μὲν, ὅτι τὸ ἄγος τὴν αὐτοῦ φέρει κόνιν· λόγῳ δ', ὅτι ἐν Δελφοῖς ἀγωνιζόμενος τέθνηκε. σύντασσε δ' οὕτως· ἀλλ' οὐ τὸ Ορέστου σώμ' ἐστι τῆδε, ὡς σὺ φῆς, πλὴν εἰ μὴ ἠσκημένον ἐν λόγῳ, οὐ μόνον ἔργῳ δηλονότι.

1220. ΣΦΡΑΓΓ' ΔΑ ΠΑΤΡΟ' Σ. τὸν ἐξ ἐλέφαντος ὤμον, ὃν οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι εἶχον. ἕτεροι δὲ φασὶ τὸ ΣΦΡΑΓΓ' ΔΑ ἀντὶ τοῦ δακτύλιον.

1227. συμφορὰ οὐ μόνον ἐπὶ δυστυχίας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνελεύσεως ἀπλῶς λαμβάνεται,

ὡς κἀνταῦθα. ἰστέον δὲ ὅτι, ὅτε τις τῶν αὐτοῦ τινὰ πολὺν χρόνον ἀποδημῶντα μόλις θεάσαιοτο, δακρύοις καὶ χαρᾷ κάτοχος γίνεται· τοῖς μὲν, διὰ τὴν πρόσθεν ἀπουσίαν· χαρᾷ δὲ, διὰ τὴν παροῦσαν ἀπέλαυσιν. Γ.]

1208. ΠΡΟ' Σ ΔΙ' ΚΗΣ ΓΑΡ Ο'Υ ΣΤΕ' ΝΕΙΣ. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς πολλὰ λαμβάνειν ὀνόματα ἀντὶ ἐπιρρημάτων. τὸ γὰρ πρὸς δίκης ἐνταῦθα ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβάνεται, οἶον εὐ δικαίως, ὦ Ηλέκτρα, στένεις, ἢ τοι θρηνεῖς.

1216. ΤΟΥ' ΓΑΡ ΖΩ' ΝΤΟΣ Ο'ΥΚ' Ἐ. ΣΤΙ ΤΑ' ΦΟΣ. οὐκ ἔστι, Φησί, τάφος τοῦ ζῶντος. τάφος γάρ ἐστιν ὁ τὸν νεκρὸν ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ κατασκευασθεὶς μὲν, μήπω δὲ τίνα δεξάμενος τεθνηκότα, οὐκ ἂν λέγοιτο τάφος κυρίως· οὕτω γὰρ τις ἐν αὐτῷ τέθνηται, ὅθεν καὶ κενήρια ταῦτα ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ἢ τοι κενοτάφια. οὐκοῦν ὁ ζῶν πῶς ἂν ταφείη; διὰ ταῦτα εἶπεν, οὐκ ἔστι τάφος τοῦ Ὀρέστου ζῶντος.

1219. ΤΗ' Ν ΔΕ ΠΡΟΣΒΛΕ' ΨΑΣΑ. προσβλέψασα καὶ ἀναλογισαμένη καὶ ἰδοῦσα τὴν σφραγίδα τοῦ πατρὸς ἐμοῦ οὕσαν ἐκμαθε, ἢ τοι σαφῶς μάθε, εἰ ἀληθῆ λέγω ταῦτα. σφραγίδα δὲ, ἢ τοι τὸν χαρακτηριστῆρα τοῦ ἐμοῦ προσώπου, ὅς ἐστιν ἐμφερῆς τῷ πατρὸς.

1228. ΓΕΓΗΘΟ' Σ' ἘΡΠΕΙ ΔΑ' ΚΡΥΟΝ. ἔρπει, Φησί, ἢτοι ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ ταῖς σαῖς συμφοραῖς δαίκευον γεγηθός. ἢ τοι χαρὰν μὴνυόν, ὅπερ εἶωθε γίνεσθαι τῆς ψυχῆς ἐξάφνης εἰς ἄκραν ἠδονὴν μετακλιπτούσης.

[ΜΕΤΡ. 1229. ἼΩ' ΓΟΝΑΙ'. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιοστρο-

Φα, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρούσης στροφῆς δ. τὸ α, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν Φερεκράτειον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθήμερες. τὸ β, ἀντισπαστικὸν ὁμοιον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας καὶ κρητικοῦ, ἥτοι ἀμφιμάκρου. τὸ γ, παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίαιος τετάρτου καὶ ἰάμβου. τὸ δ, ἰαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος καὶ ἐσω νενευκυῖα διπλῆ, διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κῶλου· ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ, ἢ ἐξω νενευκυῖα. Γ.]

1230. ΓΟΝΑΙ' ΣΩΜΑΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, γοναὶ σώματος ἐμοὶ Φιλτάτου, τοῦ Αγαμέμνονος. ΕΊΔΕΘ' ΟΥΤΣ' ΕΧΡΗΪΖΕΤΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ.

[1229. ἸΩ' ΓΟΝΑΙ'. ὦ γονὴ σώματος Φιλτάτου παρ' ἐμοί. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ γέννημα Φιλτάτου παρ' ἐμοί, ἦγουν Αγαμέμνονος.]

[1230. ΓΟΝΑΙ' ΣΩΜΑΤΩΝ. τὸ πληθυντικὸν ἐνταῦθα ἀντὶ ἐνικοῦ κέεται, ὕφ' ἠδονῆς γὰρ ἢ Ηλέκτρα διαχυθεῖσα, τὸν ἕνα Ορέστην ἀντὶ πολλῶν ἐνόμισεν. Γ.]

[ΜΕΤΡ. 1233. ΠΑ' ΡΕΣΜΕΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς μὲν πρὸς τὴν

στροφῆν, ὁμοιομερῆς δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφῆν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, οὐ ἢ ἀρχῇ, Ξύμφημι καὶ γὰρ στίχων ἰαμβικῶν τρίμετρων δύο καὶ κῶλου, ὃ μέσον ἔστι κείμενον τῶν στίχων· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἰαμβικὸν μονόμετρον καταληκτικόν. εἶτα μετὰ τὸν τρίτον στίχον παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει. Γ.]

1233. ΣΙΓ' ἘΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕ. ἀντὶ τοῦ σίγα, ἕως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

1234. ΤΙ' Δ' ἘΣΤΙ; παράκειται ἐκάστῳ τὸ οἰκῶν. ἢ μὲν γὰρ γυνή τε οὔσα, καὶ παρὰ προσδοκίαν εὐτυχοῦσα θρασυτέρα ἔστιν· ὃ δὲ ἦττον ἀσφαλῆς, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιοῦτω κινδύνῳ.

1255. ἌΛΛΑ' ΣΙΓ' ἘΧΟΥΣΑ. ἀλλὰ πρόσμενε ἔχουσα σίγα, ἢ τοι σιωπηλῶς. τινὲς δὲ οὕτως εἶπον· ἀλλὰ ἔχουσα ἐμὲ σίγα, πρόσμενε ἐν σιγῇ· ὅπερ ἀδόκιμον.

[ΜΕΤΡ. 1236. ἌΛΛ' ΟΥ. Ἡ παρούσα στροφὴ κῶλων ἔστι ε. τὸ α, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐκ δισπενδείου καὶ ἰάμβου. τὸ β, ὁμοιον, ἐξ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ σπονδείου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ γ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου ἀντισπάστου· τοῦ δὲ δευτέρου, ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ δ, ἰαμβικὸν

ἐφθημιμερές. τὸ ε, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον κα-
θαρόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ διὰ τὴν ἀν-
ταπόδοσιν. Τ.]

1236. ἌΛΛ' ΟὔΤ ΤΑ'Ν ἌΡΤΕΜΙΝ.
ἢ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὄρα δέ, εἰ οἰ-
κεῖα ταῦτα τῇ Ηλέκτρᾳ, παρόντος Ορέστου, ὀπό-
τε καὶ μόνῃ εὔσα τοσοῦτον ἐφρασύετο.

[1236. ΤΑ'Ν ἌΕΙ' ἌΔΜΗ'ΤΑΝ. τὴν
αἰὲ ἀφθρον, ἡγουν παρθένον. ἌΞΙΩ'ΣΩ ΤΡΕ-
ΣΑΙ. ἄξιον νομίσω φοβηθῆναι.]

[1237. τὸ ΤΟΔΕ πρὸς τὸ ΠΕΡΙΣΣΟ'Ν
ἌΧΘΟΣ σύναπτε· ἢ πρὸς τὸ ΤΡΕ'ΣΑΙ ὑπε-
σιζας, λέγε οὕτως· οὐκ ἔστι ἀξιώσω τρέσαι τότε,
τὸ περισσὸν ἄχθος γυναικῶν, τὸ ἐν αἰὲ ἐνδόν, ὃ
οὐκ ἂν τις ἐκτὸς ἴδοι. εἰώθαμεν δὲ τοὺς ἀργούς,
καὶ μὴ ἐπὶ τι χρησίμους ἄχθος καλεῖν γῆς. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1240. ὍΡΑ ΓΕ. Σύστημα ἕτε-
ρον κατὰ περικοπὴν μονόστιχον, ὁμοιον τῷ μετὰ
τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὐ ἢ ἀρχή, Τότ' εἶ-
δες· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὦν ἐνταῦθα ἕτερος στίχος
ἐξεβλήθη ὡς περισσός. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1240. ὍΡΑ ΓΕ ΜΕ'Ν ΔΗ'. ἐπὶ τὴν
Κλυταιμνήστραν τείνων Φησί, ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα
ἀνείλεν.

1241. Ἐ'Τ Δ' ἘΞΟΙΣΘΑ ΠΕΙΡΑΘΕΪ'ΣΑ'
ΠΟΥ. διὰ τὸν Φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος
τοῦτο Φησί, ὑπὸ γυναικὸς τῆς Κλυταιμνήστρας.

[ΜΕΤΡ. 1242. ὍΤΟΤΤΟΤΟΙ'. Η πα-
ροῦσα στρεφὴ κῶλων ἐστὶ ε. τὸ α, ἰαμβικὸν μο-
νόμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, ἰαμβικὸν δίμετρον
βραχυκατάληκτον, ἔχον τοὺς πρώτους πόδας χο-
ρείους. τὸ γ, δακτυλικὸν πενθημιμερές, τὸν β
ἔχον πόδα προκελευσματικόν, ἢτοι τετράβραχυ-
τὸ δ, παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιώνων
πρώτων. τὸ ε, ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυ-
κατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παιώνος πρώτου.
εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

1242. ὍΤΟΤΤΟΙ'. ἐπέπερ ὑπέμνησεν
αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναρέσεως διὰ τῶν προει-
ρημένων δύο στίχων, Φησί, ἐτι εἰέβαλές μοι κα-
κὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκία-
στον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακόν, ὑπὸ μηδεμιᾶς
νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. ΟὔΤΠΟΤΕ ΚΑ-
ΤΑΛΥ'ΣΙΜΟΝ, ΟὔΤΔΕ ΠΟΤΕ ΛΗΣΟ'ΜΕ-
ΝΟΝ. οὐ καταλυόμενον. ὃ δὲ νοῦς· λήθης τυ-
χεῖν μὴ δυνάμενον.

[1243. ἌΝΕ'ΦΕΛΟΝ. Φανερόν, ἀνακε-
καλυμμένον. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μὴ ὑπὸ νεφέ-
λων κεκαλυμμένου ἀέρος. ἘΠΕ'ΒΑΛΕΣ. ἀνέ-
μνησας. ἐπιβαῖλλον, τὸ ἐπιτυχεῖν ἄνω· ἐνταῦθα δὲ

ἐπέβαλες, ἀντί τοῦ εἰς γνῶσιν ἡγάγες, τούτεστιν ἀνέμνησας. ΚΑΤΑΛΥΨΙΜΟΝ. ἀφανισθῆναι δυνάμενον. ΛΗΣΘΨΙΜΟΝ. ἀντί τοῦ ἐπιλησθῆσόμενον, τούτεστιν ἐπιλησθῆναι δυνάμενον.]

1242. ὍΤΤΟΤΟΙ. τοῦτο θρηνηῶδες ἔστιν ἐπιφθεγμα, ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα, ἀλλ' ὡσπερ θαυματικόν. ὦ Ορέστα! ἐπέβαλες, ἤτοι εἰς μνήμην ἡγάγες τὸ ἡμέτερον πάθος. ἀνέφελον ὄν, ἢ τοι ἀπερικάλυπτον, καὶ μηδέποτε δυνάμενον λήθῃ παραδοθῆναι, ὄν, τούτεστιν μέγα, κακὸν ὑπάρχει.

[ΜΕΤΡ. 1248. ἘΞΟΙΔΑ ΚΑΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, τὰ μὲν σ' ὀκτώ. στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1249. ὍΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΦΡΑΪΖΗ. ἔταν ἐπιτρέπη ὁ καιρὸς καὶ καλῆ. ἢ ὅποταν ἡ παρουσία τούτων ἢ καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Αγαμέμνονα, δι' ὄχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν, καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ορέστου γιγνόμενα.

[ΜΕΤΡ. 1250. Ὅ ΠΑΪΣ ἘΜΟΪ. Ἡ ἀντιστροφή αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στροφῆς, ἢ ἡ ἀρχή, ἰὼ γοαί. ἔστι δὲ κάλων ὁμοίων ἐκείνη, δ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Τ.]

1250. Ὅ ΠΑΪΣ ἌΝ ΠΡΕΪΠΟΙ. ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δίκῃ λέγειν με ταῦτα. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. γράφεται ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΪ).

[1253. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. τούσδε τοὺς δικαίους λόγους. τὸ πᾶν οὕτως ὁ παρῶν χρόνος πᾶς ἀρμόζει ἀν' ἐμοὶ ἐνέπειν τούσδε τοὺς δικαίους λόγους.]

[1252. οὐ γράφειν ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ χρεῖ· ἀλλὰ ΔΙΚΑΙ. οὕτω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ. εὐρηται δὲ καὶ ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν βιβλίων οὕτω. καὶ οφείλεις συντάττειν οὕτως· οὐχ ἔταν ἡ παρουσία ἐπιτρέπη, τότε χρεῖ τούτων μεμνησθαι, ὡς σὺ φῆς· ἀλλ' ὁ παρῶν χρόνος πᾶς ἀρμόζει ἀν' ἐμοὶ ἘΝΝΕΠΕΙΝ καὶ λέγειν τὰδε ἐν δίκῃ. τούτεστι, δίκαιόν ἐστιν οὐ μόνον μεμνησθαι τῶνδε, ἔταν ἐπιστῆ καιρὸς τούτων, ἀλλὰ καὶ λέγειν τὰδε ἂν λέγω διὰ παντός τοῦ παρόντος χρόνου. μόλις γὰρ νῦν ἔσχον ἐλευθερίαν, ὥστε λέγειν ἂν βούλομαι, μὴ τινα φοβουμένη. Τ.]

1250. Ὅ ΠΑΪΣ ἘΜΟΪ, Ὅ ΠΑΪΣ. πᾶς. φησὶν, ὁ χρόνος ἀρμόζει ἐμοὶ λέγειν καὶ διηγῆσθαι ταῦτα τὰ ἐμὰ δίκαια, ἂν οὐ πρότερον ἔλεγον τοὺς ἐχθροὺς φοβουμένη.

[ΜΕΤΡ. 1254. ΞΥΜΦΗΜΙ Κ'ΑΓΩΪ.

ξ) ΔΙΚΑΙ. Brunek.

Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν πρῶτην στρεφὴν συστήματι, οὐ ἢ ἀρχή, Πάρεσμεν. ἐστὶ δὲ στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου· ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Τ.]

1254. ΣΩΪΖΟΥ ΤΟΪΔΕ. ποῖον; τὸ ἐλευθεροστομεῖν. τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθεροστομίας.

1256. ΜΗΪ ΜΑΚΡΑΪΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ μακρῶς.

[1254. ΣΩΪΖΟΥ ΤΟΪΔΕ. ἤγουν σῶζε, Φύλασσε. ταυτέστι διατήρει σαυτῆ τὴν ἐλευθερίαν.]

[1254. τὸ ΞΥΜΦΗΜΙ Κ'ΑΓΩΪ πρὸς τὸ ΤΟΪΔΕ συνάψεις· τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΪΝ ΣΩΪΖΟΥ διὰ μέσου· ἢ στίξεις μὲν πρὸς τὸ σύμφημι καὶ γὰρ· τὸ λοιπὸν δ' οὕτως εἶποις· τοιγαροῦν σώζου τόδε τὸ ἐλεύθερον στόμα, καὶ μὴ ταῖς βουαῖς ἀπολίπης, εἰ τις ἐνδοθεν αἰσθαιτο. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1257. ΤΙΪΣ ΔΗΪΤ' ΟΪΥΝ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στρεφῆς, ἧς ἢ ἀρχή, ΑΛΛ' οὐ τῶν Αρτεμιν. ἐστὶ δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνη, ε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνῃ. Τ.]

1257. ΤΙΪΣ ΟΪΥΝ ἈΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἂν, Φησί, σοῦ Φανέντος, δικαίως ἔλοιτο ἀντὶ λόγων σωπῆν;

[1257. δὲν οὕτως εἶπεν, τίς δῆτ' οὖν μεταβάλλοι τοὺς ἐμούς λόγους εἰς σιγὴν ἀξίας; ἐπειδὴ ἢ μεταβολὴ τῶν λόγων σιγὴ ἦν, ΣΙΓΗΪΝ εἶπεν, πρὸς δ' καὶ τὸ ἈΞΙΑΝ ἐπήνεγκε. χρεὶ δὲ γράφειν ταῦτα τὰ κῶλα οὕτως·

τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν,
σοῦ μοι Φανέντος νῦν.

οὕτω γὰρ οἰκείως ἔχει πρὸς τὰ τῆς στρεφῆς. οἱ δ' ἄλλως γράφοντες, οὐ καλῶς γράφουσι. τὸ δὲ ΔΗΪΤ' ΟΪΥΝ ἐκ παραλλήλου. Τ.]

1257. ΤΙΪΣ ἈΝ ΟΪΥΝ ἈΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἂν οὖν μεταβάλλοι καὶ ἐπάξει σιγὴν ἀξίαν τῶν ἐμῶν λόγων, ἦτοι κατ' ἀξίαν. ἢ ἀξίως σοῦ πεφηνότος καὶ ἐν ἐμοὶ ὑπάρχοντος. ἐπεὶ εἶδόν σε ἀφράστως καὶ ἀνεπίστως.

[ΜΕΤΡ. 1261. ΤΟΪΤ' ΕΪΔΕΣ. τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στρεφὴν συστήματι, οὐ ἢ ἀρχή, Ορα γε μὲν δῆ· ἐστὶ δὲ μονόστιχον ἄς κἀκείνο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος.

1262. ΟΤΟΤΤΟΤΟΪ. Η ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στρεφῆς, ἧς ἢ ἀρχή, ΟτοττοτοΪ· ἐστὶ δὲ κώλων ὁμοίων ἐκείνη, ε. πλὴν τὸ

δεύτερον κῶλον οὐ τοὺς δύο πόδας ἔχει χορείους
ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον. ἐπὶ τῷ τέλει
μόνη παρὰ γραφῆς. Τ.]

1262. ὙΠΕΡΤΕΡΑΝ. λείπει χάριν.
ΤΑΨ ΠΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. τῆς σῆς πα-
ρουσίας.

[1262. ὙΠΕΡΤΕΡΑΝ. ὑψηλοτέραν, ἀ-
μένω χάριν, ἀπὸ κοινού, τῆς πρώην χάριτος, ἡ-
γουν τῆς ἐπιδημίας σου. ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ. εὐ-
τυχές. ΕἶΡΓΑΘΕΙΝ. εἴργειν, καλύειν.]

[1262. ἡ παρούσα ἀντιστροφὴ ἐλλιπὴς ἦν
πρὸς τὴν αὐτῆς στροφῆν· διὸ τὸ πρῶτον ἐκείνης
κῶλον ὈΤΟΓΤΟΤΟΙ προσετέθη παρ' ἐμοῦ κών-
ταῦθα. εὐρηται γὰρ πολλὰ τοιαῦτα.

1264. περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ἘΠΩΡ-
ΣΕΝ, διὰ τοῦτο ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ἢ τὸ
κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. χρὴ δὲ λαμβάνειν
ἀνωθεν τὸ ὠτρυνε μελεῖν, εἰς τὰ ἡμέτερα μέλα-
θρα δηλονότι. Τ.]

1262. ἘΦΡΑΣΑΙ ὙΠΕΡΤΕΡΑΝ. ἔφρα-
σαι, ἦτοι εἶπες χάριν μείζονα τῆς πρότερον, εἶπερ λέ-
γεις, ὅτι ὁ θεὸς σε διήγειρε καὶ ὁ θεὸς σε προέπεμψεν
ἄλλθαι ἐνταῦθα.

[ΜΕΤΡ. 1268. ΤΑ ΜΕΝ Σ' ὈΚΝΩ.

Τὸ παρὸν σύστημα ὅμοιον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν τρι-
την στροφῆν συστήματι, οὐ ἢ ἀρχῆ, Ἐξοῖδα καὶ
ταῦτα. ἐστὶ δὲ στίχων ἰάμβων δύο. ἐπὶ τῷ τέ-
λει μόνη παρὰ γραφῆς. Τ.]

[1268. διότι μὲν μέλις τῶν πάλαι δακρύων
ἀπήλλαξαι, καὶ εἰς χαρὰν ἄρησας δι' ἐμέ, οὐ
θέλω παῦσαί σε τούτου· διότι δὲ ὑπένοιαν δίδως
προδώσειν ἡμᾶς τοῖς ἔνδον, μὴ δυναμένη σαυτὴν
ὑπὸ τῆς τοιαύτης χαρᾶς κατέχειν, φοβοῦ-
μαί σε. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 1270. ἼΩ ΧΡΟΝΩΙ. Σύ-
στημα ἕτερον ἀνομοιομερὲς πρὸς τὰ ρηθέντα συ-
στήματα, κῶλων ζ. ὦν τὸ α, ἰάμβος τρίμετρος
ἀκατάληκτος. τὸ β, ὁμοίως τρίμετρος καταλη-
κτικός. λείπει γὰρ συλλαβή. τὸ γ, ἐπιχορι-
αμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸν πρῶ-
τον ἔχον πόδα παῖωνα πρῶτον. τὸ δ, ὅμοιον
τῷ δευτέρῳ. τὸ ε, ὅμοιον. τὸ ς, ὅμοιον τῷ πρώτῳ.
τὸ ζ, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον καθαρόν. ἐν ἀρχῇ
τοῦ τοιοῦτου κῶλου καὶ ἐν τῷ τέλει αἱ διπλαῖ.]

1272. ὩΔ' ἸΔΩΝ. γράφεται ὦ δι'
ἰδάν. ΜΗ Μ' ἈΠΟΣΤΕΡΗΣΗΣ. μὴ ἀπο-
στερήσης με, φησί, τοῦ μεδέσθαι τῶν προσώπων
καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἠδονῆς, ὅπερ μοι παρῆ-
σται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σου, καὶ ἀπολαυστή.

οὕτω γὰρ ἀπαλλαγῆσομαι μετὰ ἡδονῆς. εἰάν δὲ ἤδη ἀποστερήσης σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγῆσομαι.

[1271. δέον ἐλθεῖν εἰπεῖν, ΦΑΝΗΨΝΑΙ εἶπε. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τὴν ἡδονὴν ποιῆσαν, τέλος ὄν τῆς περιείας.

1274. τὸ ΤΩΨΝ ΣΩΨΝ ΠΡΟΣΩΨΠΩΨ ἢ πρὸς τὸ ἈΠΟΣΤΕΡΗΣΗΨ συναπτόεν, ἢ πρὸς τὸ ἩΔΟΝΑΨΝ, οὕτω μὴ ἀποστερήσης ἐμὲ μεθέσθαι ἡδονὴν τῶν σῶν προσώπων. τουτέστι, μὴ ἀφαιρήσης ἐμὲ τὴν διὰ τῆς σῆς παρουσίας ἡδονὴν.

1275. Ἡ ΚΑΨΡΤΑ. ἡγουν οὐ μόνον ἐγὼ τοῦτο οὐ ποιήσω, ἀλλὰ καὶ ἄλλω βουληθέντι ποιεῖν ὀργισθήσομαι. Τ.]

1272. ΠΟΛΨΨΤΟΝΟΝ ΨΩΔΨ ΨΔΩΨΝ. πολύστονον πάθος τὸ πολλῶν στεναγμῶν καὶ θρήνων ἄξιον. πολύστονος δὲ τις γυνὴ ἢ πολλοὺς στεναγμοὺς ἔχουσα. πολύπονος δὲ γυνὴ καὶ πολύστονος, ταυτόν.

1275. Ἡ ΚΑΨΡΤΑ. εἰπούσης Ἡλέκτρας, μὴ ἀποστερήσης ἐμὲ τῆς σῆς ὀψεως, ὥστε μεθέσθαι καὶ ἀφῆναι τὴν ἐκ ταύτης ἡδονὴν, Φησὶ ὁ Ὀρέστης· οὕτως εἰ ἀποστερήσαιμί σε τῆς ἐμῆς θεωρίας ἰδῶν σε οὕτως ἔχουσαν, καὶ ὑπὸ ἄλλων τινῶν ἀνθρώπων ὀργιζομένην αὐτῶντα ποιήσας.

[ΜΕΤΡ. 1277. ΨΩ ΦΨΛΑΙ. Ἡ μονοστροφος αὕτη στροφή κώλων ἐστὶ ζ. τὸ α, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ β, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου. τὸ γ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἀμφιβράχους. τὸ δ, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίων δύο καὶ ἀμφιβράχους. τὸ ε καὶ σ, τροχαϊκὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. τὸ ζ, χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριαμβου, διϊάμβου καὶ βακχείου. ἐξῆς κορωνίς μόνῃ ἐπισφραγίζουσα οἶον τὰ προβῆθέντα συστήματα. στροφή δὲ τοῦτο τὸ σύστημα ὠνίμασται παρ' ἡμῶν, ἐπεὶ καὶ στροφὴν ποιησαμένη Ἡλέκτρα πρὸς τὸν Χορὸν ποιεῖται τὸν λόγον· ἔπειτα δὲ καὶ πρὸς τὸν Ορέστην. Τ.]

1277. ΨΩ ΦΨΛΑΙ ΨΕΚΛΤΟΝ. ὦ Φίλοι, οἷαν ἤκουσα Φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον, ἐφ' ἣ οὔτε σιωπῆσαι ἀν' ἡδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ἄμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ὁ νοῦς· ἐκλυον αὐδὴν, ἢν οὐδέποτε ἠλπισα, καὶ ἔσχον τρόπον ἀναυδον τῶ μὴ δύνασθαι ἀκούειν, οὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν δυναμένη. οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς, λέγει δὲ, περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ορέστου ὅτε ἤκουσεν.

[1278. ἌΥΔΑΪΝ. ἀντὶ τοῦ ἀγγελίαν. τὴν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὁρέστου λέγει. ἘΣΧΟΝ ὈΡΓΑΝ ἌΝΑΥΔΟΝ, τουτέστιν ἄφρων ἐγενόμην. ΟὔΤΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑΪ, καὶ κωφὴ ἐγενόμην, ὡς μηδὲ βοῶντος τινὸς αἰκούειν. ΠΡΟΣΟΨΙΝ. ὄψιν, ἐμφάνειαν, ἧς οὐδ' ἂν ἐν κινδύνοις ἐπιλαθοίμην.]

[1280. ΟὔΤΔΕ ΣΥΝ ΒΟΑΪ. ἤγουν σὺν ὀδυρμοῖς καὶ δάκρυσιν αἰκούουσα τὴν περὶ τοῦ θανάτου φήμην, τουτέστι βουλομένη κλαίειν πρὸς τοὺς τοῦ ἀγγέλου λόγους, οὐκ ἠδυνάμην ὑπὸ Κλυταιμνήστρας κατεχομένη. Τ.]

1277. Ω ΦΪΛΑΙ. ὦ προσφιλεῖς γυναῖκες. ἤκουσα ἀγγελίαν, ἣν οὐδὲ ἠλπίσα ἂν αἰκούσαι. τὴν περὶ τοῦ θανάτου δηλονότι τοῦ Ὁρέστου καὶ ἔλαβον ὀργὴν ἄφρων, ἧτοι μεγάλην, οὐδὲ σὺν βοῇ, ἧτοι μεγάλως αἰκούουσα ἤκουον. νῦν δέ, ὦ Ὁρέστα! ἔχω σε.

[ΜΕΤΡ. 1284. ΤΑ ΜΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ. Αἱ μονοστροφικαὶ αὗται περιζῶσι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, ὧν τελευτῆ, τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοί. ἐξῆς κορωνίς συνήθως. Τ.]

1286. ΜΗΘ' ὍΣ ΠΑΤΡΩΪΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχές τῆς ταυτολογίας. ἤκει γὰρ καὶ ἐκ τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ἌΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΝ ἘΞΕΪΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γάρ, φησί, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων προαθῆναι τῶν λόγων ἢ ἀδολοσχίαν.

[1287. ἌΝΤΛΕΪ. κενῶ. ἘΚΧΕΪ. ἔνθα οὐ δεῖ ἀναλίσκεαι. ΔΙΑΣΠΕΪΡΕΙ ΜΑΤΗΝ. σκορπίζει ἀκαίρως. ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν, οἶον, ἀντλεῖ τις ἀπὸ τοῦ φρέατος ὕδωρ καὶ ἀρύεται καὶ ἀνέλκει· ἐκχεῖ δὲ τὸ ἀιτλούμενον. ὥστε καὶ αὐτὸ συναγεται, ὡς περ λῆμμα καὶ δῶρον.

1 88. ΧΡΟΝΟΥ. ὁ λόγος γὰρ σοῦ κωλύει τὸ ἐγκαιρον τοῦ χρόνου.

1289. ΤΩΤ ΠΑΡΟΝΤΙ ΝΥΝ. περισσὸν ἢ τὸ ΝΥΝ ἢ τὸ ΠΑΡΟΝΤΙ. ὁ παρὼν γὰρ χρόνος λέγεται καὶ ὁ νῦν χρόνος· ὁμοῦ δὲ ὁ παρὼν νῦν χρόνος οὐ λέγεται. ἀρκεῖ γὰρ τὸ ἕτερον αὐτῶν, ἢ τὸ παρὼν, ἢ τὸ νῦν, δηλῶσαι τὸ ἐνεστῶτα εἶναι τὸν χρόνον, ὃ βούλεται δηλοῦν ὁ λόγος· ὥστε καί, ἀμφοτέρων λεγομένων, ἀδολοσχίαν ὁ λόγος ἔχει.

1290. ΣΗΜΑΙΝ'. δήλου. σημαίνω σοι τὸδε, ἀντὶ τοῦ δηλῶ· καὶ σημαίνω, τὸ ἀρχῶ παρ' Ὀμήρω. ΓΕΛΩΝΤΑΣ ΠΑΥΣΟΜΕΝ. τὸ γελαῖν παύσομεν τοὺς ἐχθρούς. ΜΗ' ΠΙΓΝΩΣΕΤΑΙ. ὄψεται. περισσὴ ἢ ἐπὶ. ΦΑΙΔΡΩΤΙ ΠΡΟΣΩΠΩΙ. οἱ χαρὰν ἔχοντες λέγονται Φαιδρῶι, ἐπεὶ τῶν χαϊρόντων αἱ ὄψεις Φαιδραὶ γίνονται· καὶ ἀντιστρόφως τὰ λαμπρὰ γελαῖν λέγεται, ὡς παρ' Ὀμήρω· (Ιλ. τ'. 362.)

γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς.
καὶ γεγανωμένον, ἀπὸ τοῦ γάνος ἢ χαρᾶ, τὸ
λαμπρὸν καὶ Φαιδρόν.]

[1291. τὸ ΤΗΓΝΥΝ ὈΔΩΤΙ ἢ πρὸς τὸ
ΓΕΛΩΝΤΑΣ συνάψεις, οὕτω γελῶντας τῇ
νῦν ὁδῶ, ἤτοι ἐπεγγελῶντας τῶ συμβάντι δῆθεν
ἐμοὶ θανάτω· ἢ πρὸς τὸ ΠΑΥΣΟΜΕΝ, οὕ-
τω παύσομεν ἐν τῇ νῦν ὁδῶ, ἤτοι ἐν τῶ παρόντι
ἀγῶνι, ὃν ἡμεῖς κατ' αὐτῶν ποιούμεθα.

1297. τὸ ΣΟΙ διπλῶς λέγεται. ἢ οὕτως
ὡς περ ὑπάρχει σοὶ φίλον, καὶ τούμῳ τῆδε ὡδε
καὶ οὕτως ἔσται. καὶ πάλιν ὡδε καὶ οὕτως ἔσται καὶ
τὸ ἐμὸν τῆδε προσφιλές, ὡς περ ὑπάρχει σοὶ φί-
λον. ἘΜΟΝ οὖν ΤΗΓΔΕ, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ αὐ-
τῇ. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ἐμοί, ἐμὲ εἶπε πρὸς τὸ
φίλον. ἕτεροι δὲ παρανοοῦντες ΤΗΓΔΕ ἀντὶ τοῦ
οὕτως φασίν, ὡς περ καὶ τὸ ὩΔΕ, ἀμφω ἐκ
παραλλήλου λέγοντες. Τ.]

1284. ΤΑ ΜΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑ. πε-
ρισσεῦον περισσοῦ διαφέρει. περισσεῦον μὲν γὰρ λέγεται
ὃ παρατίθεται ἄλλω τινί. μείζον ἔστιν ἐκείνου καθ'
ὅποιον δὴ τινα τρόπον. περισσὸν δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀρ-
τίου. καταχρηστικῶς δὲ περισσεῦον καὶ περισσὸν τὸ πο-
λύ, ὡς ἐνταῦθα.

1288. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ἌΝ ΣΟΙ ΚΑΙ-
ΡΟΝ. οὐ χρόνον Φησὶ λέγων. καιρόν. ἢ γὰρ ἂν ἔλε-
γε χρόνον χρόνου· ἀλλὰ τὸ ἐγκαίρον καὶ πρέπον.

1292. ΟΥΤΩ Δ' ὈΠΩΣ ΜΗΤΗΡ ΣΕ
ΜΗ. οὕτως δὲ ποιεῖ, ὅπως μὴ ἐπιγνώσεται σε ἢ μή-
τηρ ἐπελθόντων ἡμῶν εἰς τοὺς οἴκους Φαιδρῶ πρόσωπον,
ἤγουν Φαιδρὸν ἔχουσαν πρόσωπον. ἀλλὰ στέναζε καὶ
θρήνηι ὡς ἐπὶ τῇ λελεγμένη ἀτῇ ματαίως περὶ ἡμῶν.

1297. ἈΛΛ' Ὡ ΚΑΣΙΓΝΗΤΕ. ἀλλὰ, ὦ
ἀδελφέ! ὡδε καὶ οὕτως ποιήσω, ὅπως ἔσται καὶ σοὶ
προσφιλές τὸ ἐμὸν βούλευμα, ἢ ἢ ἐμοὶ σιέψις καὶ
αὐτῇ τῆδε. ἢ οὕτως· ὅπως καὶ σοὶ ἔσται φίλον ὃ
βούλει ποιῆσαι καὶ τὸ ἐμὸν οὕτως βούλευμα καλῶς ἔχον
ἔηλονότι.

1300. ΔΕΞΑΪΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφε-
ται ΒΟΥΛΟΪΜΗΝ.

1303. ἈΛΛ' ΟΪΣΘΑ ΜΕΝ Τ' ἈΝΘΕΝ-
ΔΕ. εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν
Ορέστην. ΜΙΣΟΣ ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μη-
τέρα δηλονότι.

[1302. ὙΠΗΡΕΤΟΪΜΗΝ. ὑπουργοῖν.
ὕπηρετῶ καὶ ὑπηρετοῦμαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ὦν τὸ
μὲν λέγεται κοινῶς· τὸ δὲ ὑπηρετοῦμαι παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς. Τ' ἈΝΘΕΝΔΕ. τὰ ἐνταῦθα. ΓΕ-
ΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΟΝ. ὑπὸ γέλωτος διακεχυμέ-
νον, χαροπὸν. ΜΙΣΟΣ ΤΕ ΓΑΡ. καὶ γὰρ
μῖσος πολυχρόνιον ἐμπέφυκέν μοι, ἄλλως τε καὶ
ἐπεὶ σε εἶδον, οὐ παύσομαι ἐξ αἰτίας τῆς χαρᾶς
δακρυβροῦσα. ἈΣΚΟΠ|Α: ἀπροσδόκητα. ΤΕ-
ΡΑΣ ΝΟΜΙΖΕΙΝ ΑΥΤΟ. εἰ πατὴρ ἀφί-

κοιτό μοι ζῶν, οὐκ ἔτ' ἂν παρὰ φύσιν πρᾶγμα νομίζεν τὴν ἄφιξιν.]

[1308. τὸ Ο΄ΥΠΟΤ' ἘΚΛΗ'ΞΩ διπλῶς νοεῖται. ἢ οὐποτε παύσομαι τοῦ χαίρειν, καὶ εἰς δάκρυα ἔλθω ἢ, ὃ καὶ κρείττον, ἐπειδὴ σὺ κελεύεις φαίνειν με σημεῖα χαρᾶς τῇ μητρὶ, οὐ παύσομαι τοῦ χαίρειν δακρύουσα, ὡς διὰ σέ δῆθεν ὀφθήσομαι αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν χαίρουσα. Γ.]

1306. ΓΕΛΩΤΙ ΦΑΙΔΡΩ. οὐκ ὄφεται τὸ ἔμῳ κᾶρα σὺν γέλωτι Φαιδρῶ, ἦτοι πολὺν γέλωτα καὶ χαρὰν μνησύντι. καὶ γὰρ ἐντέτηκεν, ἢ τοι κατεσκευασμένον ὑπάρχει ἔμοι μῖσος κατ' αὐτῆς παλαιόν. τουτέστιν ἐν πολλοῦ καιροῦ κατεσκευασθέν. τὸ δὲ ἐντέτηκεν καὶ πρὸς τὴν Κλυταίμνηστραν λέγεσθαι. ἐντέτηκεν ἔμοι παλαιόν μῖσος ἢ Κλυταίμνηστρα, ἦτοι ἐνδύσασα δυσάπόβλητον πεποιήμεν.

1311. ἘΙΡΓΑΣΑΙ ΔΕ' Μ' ἈΣΚΟΠΑ. ποιήμας δὲ ἐμέ δειν σε ἄσκοπα, ἢ τοι ἀσκόπως, ἢ ἰθεὶν ἄσκοπα τινα, ἃ δηλονότι οὐκ ἐσκόπουν. ὥστε εἰ καὶ ὁ πατήρ ἤλθε μοι ζῶν, μηδαμῶς νομίζεν αὐτὸ τοῦτο τέρας, πιστεύειν δὲ ἀληθῶς ὄραν αὐτόν.

1318. ΣΙΓΑῚΝ ἘΠΗ'ΝΕΣΑ. τινὲς τὸν Χορὸν Φασι λέγειν ταῦτα. Εἴσιτ' ὦ ΞΕ'ΝΟΙ. τοῦ παιδαγωγῶ μέλλοντος ἐξίεναι, ὃ Ορέστης αἰσθόμενος τοῦ ψύφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγαῖν διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται. ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ Ο΄ΙΑΝ Ο΄ΥΤΕ ΤΙΣ. τοιαύτην ἀγγελίαν δηλονότι φέροντες, ἢν οὐκ ἂν

τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ἴστα, οὐδὲ ἠδέας λάβοι, ὅτι κακὴ ἐστίν.

[1319. ΧΩΡΟΥ'ΝΤΟΣ. τινὸς δηλονότι ἀπὸ τῶν ἐνδον ἐρχομένου.

1320. Ο΄Ι' ἈΝ. τοιαῦτα, οἷα ἂν.]

[1318. καλῶς τὸ ἘΠΗ'ΝΕΣΑ, καὶ οὐκ ἔπαινώ. ἠνίκα γὰρ ἐβουλήθη τοῦτο, τότε ἐπήνεσεν, εἰτ' ἐξείπεν. ἢ τὸ ἘΠΗ'ΝΕΣΑ διὰ τοῦτο εἶπε παρωχημένως, ἐπειδὴ καὶ πρῶην αὐτῇ εἶπε (1235.) ΣΙΓΑῚΝ ἈΜΕΙΝΟΝ. Γ.]

1318. ΣΙΓΑῚΝ ἘΠΗ'ΝΕΣΑ. ὦ Ἠλέκτρα! ἔπαινώ, ἢ τοι ἀποδέχομαι σιγαῖν σε, ἐπεὶ ἠκουσά τινας ἀπὸ τῶν ἐντὸς οὐτῶν χωροῦντος ἐπὶ ἐξοδῶ, ἢ τοι ἐρχομένου ἐπὶ ἐξελεύσει.

1319. Εἴσιτ' ὦ ΞΕ'ΝΟΙ. ὦ ξένοι, εἰσέλθετε, καὶ ὅτι παρὰ φίλου ἐστὲ πεμφθέντες, καὶ ἄλλοτρόπως φέροντες τοιαῦτα μηνύματα, οἷα οὔτε ἀπὸ τῶν οἴκων τις ἀποδιώξει (προσφίλη γὰρ εἰσι τῇ Ἠλέκτρα), οὔτε ἠσθεῖν ἂν παντελῶς δεξάμενος αὐτά. θάνατον γὰρ τοῦ Ὀρέστου ἐμφαίνουσιν, ὃν φυσικῶς πενθήσει ἢ Ἠλέκτρα, εἰ καὶ μὴ προαιρετικῶς.

1322. ὦ ΠΛΕῖΣΤΑ ΜΩ'ΡΟΙ. ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς, ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίνονται.

1324. ἘΓΓΕΝΗ'Σ. ἐγγεγεννημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους.

[1322. ΦΡΕΝΩ'Ν ΤΗΤΩ'ΜΕΝΟΙ. φρο-

νήσεως ἐστερημένοι. ΠΑΡ' ΟΥΔΕΝ. οὐδαμῶς.
ΕΙΓΕΝΗΨ. ἔμφυτος, γνήσιος. ΟΥ' ΟΥ
ΠΑΡ' ΑΥΤΟΙΨ. ὅτε οὐ πλησίον αὐτῶν, ἀλλ'
ἐντὸς αὐτῶν τῶν κινδύνων τῶν μεγίστων ὄντες.

1327. ἌΛΛ' ΕἼ ΣΤΑΘΜΟΪΣΙ. ἀλλ'
εἰ μὴ ἐκ μακροῦ ἐφύλασσον ἐγὼ ἐν ταῖς παρα-
στάσιν. σταθμά, ἐπὶ ζυγοῦ. σταθμοί, καὶ οἱ
οἰκοὶ ἔνθα ἐστήκασιν οἱ ἵπποι ἢ οἱ βόες, οἱ κοινῶς
σταυλοὶ, οἱ καὶ οὐδετέρως λέγονται τὰ σταθμά.
σταθμοί, καὶ αἱ παραστάδες.]

1327. ἌΛΛ' ΕἼ ΣΤΑΘΜΟΪΣΙΝ. ἀλλ'
ἐὰν μὴ ὑπῆρχον ἐγὼ ἐν τοῖς σταθμοῖς πάλαι φυλάσ-
σων, ἢ ἂν πρότερον ἐντὸς τῶν οἰκῶν γεγενημένα, ἢ
μέλλομεν δρᾶν, ἢ καὶ παρὰ τὰ σώματα ὑμῶν τουτέστι
καὶ πρὶν ὑμᾶς εἰσελθεῖν, ἐγὼ ἂν ἢ Κλυταιμνήστρα
παντὰ τὰ ἡμέτερα καὶ γνοῦσα, ταχύ τὸν ὀλεθρον ὑμῖν
ἐπήγαγεν.

1329. ΠΡΟΣΘΕΝ ἢ ΤΑ' ΣΩΜΑΤΑ.
οἶον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροί, ἐγνω-
σαν ἂν τὰ βουλευματα τῆς ψυχῆς.

1334. ἘΝ ΤΟΙΨ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. και-
ροῖς δηλονότι.

1340. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕἴΠΟΙΜ'
ἌΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον δια-
τρίβειν, ὡς καὶ Ορέστης ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
(1284.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες.

ΚΑΙ' ΤΑ' ΜΗ' ΚΑΛΩΨ. ὁ νοῦς· καὶ τὰ μὴ
καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ
νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνου-
σιν· ἄπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παρο-
ξυντικά.

[1340. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ. πέρασ εἰλη-
φότων τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων, ἐπιμὴ ἂν
ὅπως ἔχουσι, εἴτε χαίρουσιν, εἴτε λυποῦνται· κα-
θὰ δὲ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς
ἔχει, καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἤγουν καὶ ἂ σκευωροῦν-
ται κατ' αὐτῶν, ἐτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω
πέρασ εἰληφότα.]

[1340. ὍΣ ΔΕ' ΝΥ' Ν' ἘΧΕΙ. ἤγουν κα-
θὰ νῦν διάκειται, τὰ ἐκείνων πάντα καλῶς ἔχει,
καὶ τὰ μὴ καλῶς· ἤτοι καὶ ἂ σκευωροῦνται κατ'
αὐτῶν, ἐτι καλῶς ἔχει αὐτοῖς, μήπω πέρασ εἰλη-
φότα. καὶ ἄλλως. καὶ κατὰ τᾶλλα εὐτυχοῦ-
σι, καὶ ὅτι μήπω δίκην δεδώκασιν. εἰ γὰρ καὶ
μέλλουσι δώσειν, (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΤΑ' ΜΗ'
ΚΑΛΩΨ) ἀλλ' ὅτι μὴ ταχέως τοῦτο γίνεται,
εὐτυχοῦσι. τοῦτο δὲ φησὶν ὁ γέρον παροξύνων
αὐτοὺς πρὸς τὸ ἔργον. Τ.]

1333. ὍΣ ΤΟ' ΜΕ'Ν ΜΕΛΛΕΙΝ. τὰ μὲν
μέλλειν, ἢ τοι βραδύνειν ἐν τοῖς τοιούτοις πράγμα-
σιν, ἢ τόποις ὑπάρχοντας, κακόν ἐστιν. ἀκμὴ δὲ ἐστὶν,
ἢ τοι πρέπον καὶ ἐγκαίρον ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν, ἢ
τοι βραδύνειν.

1358. Εἰς τῶν ἑν Ἄιδου. μάνθανε, ὅτι ἐκ τῆς ἐμῆς ἀγγελίας ἦν εἶπον τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ὑπάρχεις εἰς ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐν Ἄιδου, ἡγουν τῶν ἀποθανόντων, ζῶν καὶ ὡν ἐνθάδε.

1342. Τίς οὔτος ἔστ', ἀδελφε'. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ορέστην πρότερον ἢ Ηλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητῆς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμὸν.

1345. Οὔ το' φωκέων πέδον. οὐ χερσαῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθη σὴ προμηθεΐα.

[1348. ΠΡΟΣΕΥΨΟΝ. ἡγουν εὖρον. ΜΗ' Μ' ἔλεγε. μὴ ἀνάκρινε διὰ πλειόνων λόγων.

1350. Φῶς. ἐμὸν δηλονότι.

1355. Οὔτ' ἔφαινες. οὐδ' ἐδείκνυς, σαυτὸν δηλονότι.

1359. ἐπὶ τοῦ Ἥχθηρα κ' ἀφίλησα λέγεται τὸ μάλιστα ἀνθρώπων ἐμίσησά σε, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἐφίλησά σε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1361. ΚΥΚΛΟΥΣΙ. κατὰ κύκλον στρέφονται. ἡμέραι τ' ἴσαι. καὶ ἰσάριθμοι ἡμέραι. Εἶ δ' ἔφεζέτον. ἡγουν εἰ κω-

λυθήσεσθε νῦν. ΣΟΦΩΤΕΡΟΙΣ. Φρονηματέροις. ΜΑΧΟΥΜΕΝΟΙ. μέλλοντες μαχήσεσθαι.]

[1354. ΠΟΔῶΝ ὑπηρετήμα. διὰ γὰρ τούτων τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡμῖν ὑπηρετήσας, πάλαι μὲν ἐκ μέσου θανάτου λαβὼν Ορέστην καὶ ἀγαγὼν ἔτερωσε· νῦν δὲ μετ' αὐτοῦ ἀφιγμένος εἰς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν.

1359. ἐπὶ τοῦ Ἥχθηρα κ' ἀφίλησα λέγεται τὸ μάλιστα ἀνθρώπων ἡχθηρά σε, καὶ μάλιστα ἀνθρώπων ἐφίλησά σ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

1361. ΠΟΛΛΑΓ' ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. εἰκότως εἶπε τὸ ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ, ἐπεὶ καὶ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τῆς εἰς τὸ αὐτὸ περιστροφῆς τοῦ ἡλίου καθίστανται.

1366. ἀποροῦσι, πῶς εἶπε τὸ ΤΟΥΤΟΙΣ. οὐ γὰρ τις ἀνδρῶν ἦν ἐνδον, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει, ἀλλὰ γυναῖκες. καὶ Φαμεν, ὅτι ἀπλῶς τοῦτ' εἶπεν, ἢ ὅτι, ἀν μὴ τὸ ἔργον ἐτάχυνον, ἐλθεῖν ἐμελλεν Αἰγισθος. καὶ οὐ μόνον ταῖς περὶ ἐκεῖνον ἐμαχέσαντο ἀν, ἀλλὰ καὶ βοῆς πρὸς τὸ πλῆθος γενομένης, οὐκ ὀλίγοι κἀκεῖθεν ἀπήνησαν. Τ.]

1545. ῬΟΤ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΔΑΨΕΔΟΝ. οὐκ οἶσθ' αἰνεῖον ὑφ' οὗ ἐξέπεμφθην ἐγώ, ἦτοι διεκομίσθην εἰς τὸ δάπεδον τῶν Φωκίων, ἦγουν εἰς τὴν Φωκίαν διὰ τῶν αὐτοῦ χειρῶν, τῇ σῆ προμηθεΐα.

1552. ἘΚ ΠΟΛΛΩΝ ΠΟΨΩΝ. ὦ παιδαγωγέ! ἕς τις ἔσωσας τούτον τὸν Ὀρέστην τοῦ θανάτου, διὰ σε γὰρ οὐ τέθνηκεν, ἐμὲ δὲ ἔσωσας, ἦτοι ἠλευθέρωσας πολλῶν πόνων καὶ θλίψεων.

1554. ΠΩΣ ὍΤΤΩ ΠΑΛΑΙ. πῶς ἐλάνθανες ἐμὲ πάλαι οὕτω μοι συνυπάρχων. οὐδὲ ἔφαινες ἦ τοι ἐδεικνυες σεαυτὸν, ἀλλὰ λόγοις ἔφθειρες ἐμέ, ἔργα ἔχων ἥδιστα ἐμοί.

1560. ἈΡΚΕΙΨ ΔΟΚΕΙΨ ΜΟΙ. δοκεῖ ἐμοὶ ἀρκεῖν, ἦτοι ἀρκούντως ἔχειν ἃ εἶπες, ὦ Ἥλέπτρα. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ, ἡμῶν δηλονότι, λόγους, οὓς μέλλομεν λέγειν, πολλὰ νύκτες καὶ ἡμέραι ἴσαι ταῖς νυξὶ νυκλευσίν. ἀντὶ τοῦ κυκλήσουσι καὶ συττρέψουσι. καθ' ἃς δηλονότι μέλλομεν λέγειν αὐτοὺς, αἵτινες ἡμέραι καὶ νύκτες δηλοποιήσουσί σοι καὶ ταῦτα, ἔπερ δι' ἡμῶν κατεσκευάσθησαν.

1565. ΕΨ Δ' ἘΦΕΨΕΤΟΝ. εἰ δὲ ἐφέξετε, ἦ τοι κωλύσετε ὑμᾶς, δηλονότι τοῦ ταχύναι, φροντίζετε, ὡς μαχόμενοι τούτοις τε τοῖς ἐνδον οὖσι, καὶ σοφωτέροις ἀλλοῖς πλείοσι τούτων.

1568. ἘΘ' ἨΜΙΨΝ. ΟΨΔΕΨΝ ἈΝ ΔΟΨΩΝ. τὸ ΟΨΔΕΨΝ παρέλκει.

1574. ΔΙΠΑΡΨ ΧΕΡΙΨ. ΠΡΟΨΣΤΗΝ ΧΕΡΙΨ. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς. ἘΞ ΟΨΩΝ ἘΧΩ. ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤΑΠΙΤΨΜΙΑ. τοὺς μισθούς.

[1370. ΠΑΤΡΩΨΑ. προσκύσαντας τὰ ἀγάλματα τῶν πατρῶων θεῶν.

1374. ΔΙΠΑΡΕΨ ΧΕΡΙΨ. ἦγουν ἐπιμόνω δώσει χειρῶν, τυτέστι δι' ἐπιμόνου δόσεως. ΠΡΟΨΣΤΗΝ. παρεκάλεσα. ἘΞ ΟΨΩΝ ἘΧΩ. προσφέρουσα δηλονότι.]

[1374. εἰκότως ἔπε τὸ ΠΡΟΨΣΤΗΝ. οἱ γὰρ θύοντες καὶ ἱκετεύοντες, ἔμπροσθεν τῶν θεῶν, ἐφ' οἷς τοῦτο ποιοῦσιν, ἴστανται. ἦ τὸ ΠΡΟΨΣΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ πρόμαχον καὶ προστατήν ἐκάλεσα ἐν θυσίαις. Τ.]

1572. ἈΝΑΞ ἈΠΟΔΔΟΝ. ὦ ἄναξ Ἀπολλων! ἐπάκουσον αὐτῶν ἱλαρῶς ἐπικαλουμένων σε. δηλονότι, ὥστε καλῶς συμπεράναι ὃ ἐπιχειροῦσιν. ἀνίττεται δὲ διὰ τοῦτο ὅτι αἴτιος ἦν Ἀπόλλων τοῦ φόνου τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἔλεγεν. (Ὀρέστ. 545. τὸ ἐξῆς).

1578. ΚΑΨ ΔΕΓΕΟΝ ἈΝΘΡΩΨΟΨΙ. καὶ δεῖξον τὰ ἐπιτίμια, ἦ τοι τὰ πρὸς ἀμοιβὴν ἄξια τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται οἱ θεοὶ τοῖς δυσσεβέσιν ἀνθρώποις.

[ΜΕΤΡ. 1380. ἸΔΕΘ' ὍΠΟΥ. τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ἄσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ κῶλα τῆς στροφῆς ζ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α, παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον καθαρὸν ἐκ παιῶνων τετάρτων δύο. τὸ β, ἀντι-

σπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, ἐπιτρίτου δευτέρου καὶ ἰάμβου. τὸ γ, ἰάμβος τρίμετρος καθαρός. τὸ δ, σύνθετον ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκατάληκτου καὶ τροχαϊκοῦ μονομέτρου καταληκτικοῦ· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διαίμβων δύο καὶ ἀμφιμάκρου. τὸ ε, ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δογματικόν. τὸ ς, ἰαμβικὸν διμετρον ἀκατάληκτον τὸ ζ, ἰάμβος τρίμετρος καθαρός. εἶτα ἐπὶ μὲν τῆ στροφῇ παραγράφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνὶς μόνη. T.]

1380. ἸΔΕΘ' ὍΠΟΥ ΠΡΟΝΕΜΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προβιβάζει τοῦ Ορέστου δὲ εἰσελθόντος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἀλλως· εἰσεληλυθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ορέστην καὶ Πυλάδην. τοῦτο δὲ ἦτοι ὁ Χορὸς φησὶ καὶ τῆς Ηλέκτρας συνεισελεύσεως αὐτοῖς, καὶ τὸ ἸΔΕΤΕ πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἕξω οὖσα ἡ Ηλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἐστὶ διαλειμμα, ὥστε ἐξελεθούσαν αὐτὴν ἀρχεσθαι τοῦ Ὡ ΦΙΛΑΤΑΪΤΑΙ ΓΥΝΑΪΚΕΣ. παρατηρεῖ δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆ τοῦ ἀγγέλου παρουσία προαικισμῶς ὁ ποιητὴς ἕξω διατρέβει τὴν Κλυταμνήστραν, δι' ἧς προεἰπομεν αἰτίας· ἐνθαδὲ δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ηλέκτραν ἐκ τοῦ Ορέστου, οὐ-

δὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταμνήστραν, ἀπερ' ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσηγάγεν. ΤΟ' ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ ΑἶΜΑ ΦΥΣΩΝ. οἶον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς, Φυσῶν αἶμα καὶ Φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον κακόν. τὸ δὲ κακόν^ς) οὐχ ὡς κατηγορουσά φησὶ ἐναντίον γὰρ τῷ ἦθει τοῦ Χοροῦ· ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἠδέα τοῖς ἀνθρώποις. ἌΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἦτοι εἰς τὸν Ορέστην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἀφυκτοὶ κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν Εριννύων. εἰσηλθὼν εἰς τὸν οἶκον αἱ Εριννύες, ὡς οὐκ ἐστὶ φυγεῖν. ὩΣΤ' ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ^ς). οὐ περὶ τοῦ ονείρου τῆς Κλυταμνήστρας φησὶ· τοῦτο γὰρ βιβαῖον. ἀλλὰ τοῦτο φησὶν ἃ κατ' ἐμαυτὴν ἀνεκρεπίλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἐστὶ μετέωρα, ἀλλ' εὐθέως τελεσθήσεται.

[1383. ΜΕΤΑΔΡΟΜΟΙ. τιμαροί, ἀπὸ τοῦ μετέρχομαι τὸ κολάζω. ὩΣΤ' ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. ὥστε οὐκ ἐτι ἐπὶ πολὺ ἀναμένει προσδοκώμενον τὸ ἀνεῖρον τῶν ἐμῶν φρενῶν, τουτέστιν ἡ φαντασία, ἣν ἐφανταζοντο αἱ ἐμαὶ φρένες. ΑἴΩΡΟΥΜΕΝΟΝ. προσδοκώμενον.]

1580. ἸΔΕΘ' ὍΠΟΥ. ἴδετε καὶ θεάσασθε ὅπου, ἦγουν ποῦ, τουτέστι πῶς ὁ Ἄρης Φυσῶν, ἦτοι ὀγκούμενος, προνέμεται, ἢ τοι προάγει, τὸ ἄρμα αὐτοῦ

ς) ΚΑΚΩΝ Brunck.

ι) ΤΟΤΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ Brunck.

τὸ δυσέριστον. ταυτὸν δὲ εἶπεν δυσπολέμητον, τούτεστι πῶς ὄρμην δέδωκεν Ὀρέστη καὶ ἄμαχον, ὥστε κτεῖνας Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

1385. ὩΣΤ' ΟὔΤ ΜΑΚΡΑ'Ν. ὥστ' οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀναμένει, τούτεστι διαμενεὶ ἀτελὲς τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ὄνειρον αἰωρούμενον τῶν ἐμῶν Φρενῶν.

1387. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ ἘΝΕΡΩΝ ΔΟΛΙΟΨΟΥΣ. ἡ Ερινυὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἢ δαίμων τις ἀπλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ Ορέστου· παρερέχεται, Φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ορέστης. ἘΝΕΡΩΝ δὲ ἈΡΩΓΟΣ. ἦτοι τοῦ Αγαμέμνονος, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθός, ὁ ἐστὶν ὑπηρετίς. ἈΡΧΑΙΟΠΛΟΥΤΑ ΠΑΤΡΟΣ ΕἰΣ ἘΔΩΛΙΑ. ἐδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΟΚΟΝΗΤΟΝ ΑἶΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἶμα καὶ φόνον. Ὁ ΜΑΪΑΣ ΔΕ ΠΑΓΣ. ὁ Ερμῆς αὐτὸν ἄγει πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα, κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

[1387. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ. παραγίνεται γὰρ βοηθός τῶν νεκρῶν δολίᾳ πορεία, λέγει δὲ τὸν Ορέστην, ἔσω τοῦ οἴκου, εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς πλουσίας καθέδρας τοῦ πατρὸς, αὐτοῦ δηλονότι, κρατῶν ταῖς χερσὶν αἶμα νεακόνητον, ἀντὶ τοῦ, ξίφος εἰς ἔκχυσιν αἵματος ἠτοιμασμένον, ἦγουν νεωστὶ ἠκονημένον. ἘΡΜΗΣ ΣΦ' ἘΠΑΓΕΙ. ὁ

Ἐρμῆς ἐπάγει αὐτὸν, δηλονότι τὸν Ὀρέστην, πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος.]

[1392. διὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὸν Ἐρμῆν λέγει ἄγειν αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον, ἢ διότι μετὰ δόλου εἰσῆρχετο· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἐρμῆς δόλιος· ἢ διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ Μυρτίλου, ἃς ἠγάσαστο εἰς τὸ τοῦ Πέλοπος γένος. ἦν δ' ὁ Μυρτίλος παῖς Ἐρμού. λέγεται δὲ οὕτως· ὁ υἱὸς τῆς Μαΐας Ἐρμῆς ἄγει ΣΦΕ καὶ αὐτὸν, ΔΟΛΟΝ, τούτεστι δολίως πρὸς τὸ ἔργον κινεῖ, κρύψας αὐτὸν ἐν σκότῳ πρὸς τὸ τέρμα, ἦγουν μέχρις ἂν ἐργάσῃται ὁ σπείυει, οὐδεὶς αὐτὸν ἐπιγνώσεται. τὸ δὲ Κ'ΟΥΚ' ἘΤ' ἈΜΜΕΝΕΙ πρὸς τὸ ἄγει τὴν δύναμιν ἔχει, οὕτως· ἄγει καὶ οὐκ ἐτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται. οἱ δὲ γράφοντες ἘΠΑΓΕΙ, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν, γράφουσι. Τ.]

1387. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. καὶ γὰρ παραγίνεται τις ἀρωγός, ἦτοι βοηθός, τῶν ἐνέρων, τούτεστι τῶν νεκρῶν, δολίπους, ἦγουν δόλιος, ἔσω τῆς οἰκίας, εἰς τὰ ἐδράσματα, λέγω, τοῦ πατρὸς τὰ ἀρχαιοπλοῦτα, ἦγουν τὰ ἐξαρχῆς πλοῦσις· κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ξίφος νεωστὶ ἠκονημένον.

1391. Ὁ ΜΑΪΑΣ ΔΕ ΠΑΓΣ. ὁ δὲ υἱὸς τῆς Μαΐας, ὁ Ἐρμῆς, ἐπάγει τὸν δόλον ἐν σκότῳ, ἦτοι ἀφανεῖα, τούτεστιν ἀφανῶς.

[ΜΕΤΡ. 1394. Ὡ ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΪΚΕΣ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι
Αα

καλοῦνται ἀλλοιόστροφα. ἔστι δὲ τὸ παρὸν σύστημα προωδικόν, στίχων δὲ ἰαμβικῶν θ. ὧν οἱ μὲν η, τρίμετροι ἀκατάληκτοι· ὁ δὲ ζ, ἰαμβικός διμετρος ἀκατάληκτος. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1394. ᾠ ΦΙΛΑΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΪΚΕΣ. ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.

1396. Ἡ ΜΕΝ ἘΣ ΤΑΨΟΝ. εἰς τὸ περιδείπνον, τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέστη δοκῦντι ἀπολωλέναι.

1398. ΣΤ΄ Δ΄ ἘΚΤΟ΄Σ ἩΙΖΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙ΄; ἐν ταύταις δῆλον ἔτι εἰς ἦλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ἡλέκτρα.

1400. ΑΪ ΑΪ ἸΩ΄ ΣΤΕΨΑΙ. ὁ λόγος ἀποτρίβεται εἰς Λύγισθον. ἔθος δὲ ἔχουσι τὰ γεγονότα ἐνδὸν ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι· νῦν δὲ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι, οὐκ ἐποίησε τοῦτο. προκείμενον γὰρ τὸ κατὰ τὴν Ἡλέκτραν ἔστι πάθος. νῦν τοίνυν βοᾷσης ἐν τῇ ἀναιρέσει τῆς Κλυταιμνήστρας, ὁ Θεατῆς ἀκούει, καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίγνεται, ἢ δι’ ἀγγέλου σημαίνμενον. καὶ τὸ μὲν φορτικὸν τῆς ὀψέως ἀπέστη· τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἦσσαν καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

[1396. ΠΩΨ ΔΗ΄; ἔχει τὸ πρᾶγμα δηλονότι. ΤΑΨΟΝ. ἐπιτάφιον θυσιαν. ΚΟΣΜΕΪ. εὐτρεπίζει.]

[1399. Α΄ΙΓΙΣΘΟΣ Α΄ΥΤΟ΄Σ ΜΗ΄ ΔΑ΄ΘΗ, ΜΟΛΩ΄Ν ἘΣΩ. οὕτως ὀφείλει ὁ παρῶν στίχος γράφεσθαι, ἵν’ ἡ ἰαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἑλλιπὴς γὰρ ἦν. διὸ καὶ τὸ Α΄ΥΤΟ΄Σ προσετέθη παρ’ ἐμοῦ, καὶ οἶμαι ὡς καλῶς προσετέθη, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τετρα. Τ.]

1396. Ἡ ΜΕΝ ἘΣ ΤΑΨΟΝ. ἡ μὲν Κλυταιμνήστρα κοσμεῖ λέβητα ἐς τάφον, ἦτοι ἔνεκεν τοῦ τάφου τοῦ ἐμοῦ πατρός, δηλονότι τοῦ Ἀγαμέμνονος. τῷ δὲ, ἡγουν οὗτοι, ἴστανται πλησίον αὐτῆς.

[ΜΕΤΡ. 1403. ἩΚΟΥΣ΄ ἈΝΗ΄ΚΟΥΣΤΑ. Ἡ παροῦσα στροφή κῶλων ἔστι δύο. τὸ α, ἰαμβικὸν διμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ β, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κῶλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1405. Ο΄ΙΜΟΙ ΤΑΛΛΙΝΑ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων, δ. εἶτα παράγραφος ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν σύστημα ἑλλιπὲς ἔστιν· ὅπερ οὐκ ἂν εὐρεθῆν ἐν ἑτέροις. Τ.]

1403. ΒΟΑΪ ΤΙΣ ἘΝΔΟΝ *). οἰκῶν
τὸ διανόημα γυναικῶν. τὸ δὲ ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ
οὐχ ὡς καταγιγώσκουσαι τοῦ Ὁρέστου Φασίν, ἀλ-
λὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.

[1404. ὩΣΤΕ ΦΡΙΖΑΙ. ὥστε ἐκ τοῦ
Φόβου ὀρθίας γενέσθαι τὰς τρίχας μου.]

[1403. ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ. ἦτοι ἂ οὐ δύ-
ναταί τις ἀκούειν. πᾶσι γὰρ αἱ τῶν Φονευομένων
βοαί, κἂν ἐχθροὶ ᾶσι, δέος καὶ ὑποστολὴν ἀκούε-
μεναι φέρουσι. Τ.]

1403. ἮΚΟΥΣ ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ. ἦκουσα
ἐγὼ ἢ δύστανος τὰ ἀνήκουστα, ἦτοι τὰ μὴ ἀκουόμενα
οὐ γὰρ τοιαῦτα πρότερον ἦκουσα.

[ΜΕΤΡ. 1409. Ὡ ΠΟΛΙΣ. Ἡ παροῦ-
σα στρεφὴ κῶλων ἐστὶ δ. τὸ α, χοριαμβικὸν δί-
μετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαί-
στου· εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. τὸ
β, ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, δο-
χμαϊκὸν ἐκ διιάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πεν-
θημιμερές. τὸ γ, ὁμοίον τῷ πρώτῳ. τὸ δ, ἰαμ-
βικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον, καθαρὸν. ἐπὶ
τελευταίῳ κῶλῳ παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1411. Ὡ ΜΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ πε-

*) ΗΚΟΥΣ ἌΝΗΚΟΥΣΤΑ Brunck.

ρικοπήν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων
δύο. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1409. Ὡ ΠΟΛΙΣ, Ὡ ΓΕΝΕΛ. ὦ γε-
νεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέ-
ραν ἢ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ
γένους.

[1412. Εἶ ΓΑΡ ΛΙΓΙΣΘΩ, Θ' Ὅ-
ΜΟΥ γένοιτο ταῦτα δηλονότι. ἐν χρεῖα ἐστὶ τὸ
εἶ ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ.]

1409. Ὡ ΓΕΝΕΑ ΤΑΛΑΙΝΑ. ὦ γενεὰ τᾶ-
λαινα τῶν Ἀτρειδῶν! νῦν φθείρει σε ἡ μοῖρα κατὰ τὴν
ἡμέραν ταύτην.

[ΜΕΤΡ. 1413. ΤΕΛΟΥΣ ἌΡΑΙ. Ἡ
παροῦσα στρεφὴ κῶλων ἐστὶ δ. τὸ α, ἀντισπασ-
τικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβου καὶ
κρητικῶ, φερεκράτειον. τὸ β, χοριαμβικὸν κα-
θαρὸν ἡμιόλιον. τὸ γ, ἰαμβος τρίμετρος ἀκατά-
ληκτος. τὸ δ, ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατά-
ληκτον ἐξ ἐπιτρίτου καὶ διιάμβου καὶ συλλαβῆς
σαπφικόν. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ.

1418. ΚΑΙ ΜΗΝ ΠΑΡΕΙΣΙΝ. Σύστη-
μα ἕτερον κατὰ περικοπήν, στίχων ἰαμβικῶν τρι-
μέτρων 5. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1413. ΤΕΛΟΥΣΙΝ ἌΡΑΙ, ἀντὶ τοῦ,

ἐπέρχονται αὐτούς. ΥΠΕΞΑΙΡΟΥΣΙ. ἐκ-
χέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευ-
θέντες.

1421. ἈΠΟΛΛΩΝ Εἰ ΚΑΛΩΣ Ἐ-
ΘΕΣΠΙΣΕΝ. οἶον, οὐκ ἀπ' ἑμαυτοῦ ἐπιβαλ-
λόμενος ἐπραξα, ἀλλὰ κειθόμενος τῷ θεῷ.

[1413. ΤΕΛΟΥΣΙΝ. τελοῦνται αἱ κα-
τάραι τῶν πεφονευμένων δηλονότι. ζῶσιν οἱ ὑπο-
κάτω τῆς γῆς κείμενοι.

1419. ΣΤΑΪΖΕΙ ΘΥΗΛΗΨ ἈΡΕΟΣ,
Θυσίας φόνου, ἀντὶ τοῦ αἵματος, ὃ ὁ φόνος εἰρ-
γάσατο. ἀμηχανοῦσα ὑπὸ τῆς χαρᾶς τοῦτο λέ-
γει, εἶτα ἐπιστρεφόμενη πρὸς τὸν Ὁρέστην λέγει
ὉΡΕΣΤΑ ΠΩΣ ΚΥΡΕΪ; πρὸς ὃ ἀπαντᾷ ὁ
Ὁρέστης, Τ'ΑΝ ΔΟΜΟΙΣΙ ΜΕ'Ν, καὶ τὰ
ἕξῃς.

1423. ΜΗΤΡΩΪΟΝ ὩΣ ΣΕ ΛΗΨ' Ἄ-
ΤΙΜΑΪΣΕΙ. τὸ φρόνημα τὸ μητρῶον. περι-
φραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ μήτηρ ἀτιμάσει σε ποτέ.]

[1413. ἈΡΑΪ. ἦτοι ἄς Ἀγαμέμνων ἐκ-
πνέων ἠγάσατο, ὥστε τούτων ἐνεργουσῶν, δοκεῖ
ζῆν ὁ ταύτας ποιήσας.

1419. ΘΥΗΛΗΨ ἈΡΕΟΣ, ἦγουν Θυσίας,

ἦτοι αἵματος, ὃ Θυσία δέχεται Ἀρης. Φιλαίμα-
τος γὰρ καλεῖται. Τ.]

1415. ΖΩΣΙΝ Οἱ ΠΑΛΑΙ ΓΑΨ. ζῶσιν
οἱ παλαί κείμενοι ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἀποθανόντες,
ἐπεὶ πολὺ αἷμα ὑπεξαιροῦσιν, ἦτοι ἀφαιροῦσι τῶν κτα-
νόντων αὐτούς, ἦγουν ὁ Ἀγαμέμνων.

1419. ΟΥΔ' ἘΧΩ ΛΕΓΕΙΝ. οὐδὲ δύναμαι
λέγειν, ὡ Ὁρέστα, πῶς ὑπάρχει, ἦγουν ποταπά εἰσι
τὰ ὑφ' ὑμῶν πετραγμένα.

[ΜΕΤΡ. 1424. ΠΑΥΣΑΣΘΕ. Ἡ ἀν-
τιτροφή αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ
ἀρχή, Ἡκουσ' ἀνήκουστα· ἐστὶ δὲ κώλων δύο ὁ-
μοίων ἐκείνῃ ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος.

1426. Ὡ ΠΑΪΔΕΣ. Τὸ παρὸν σύστημα
ὅμοιον ἐχρῆν εἶναι τῷ μετὰ τὴν πρώτην στροφὴν
συστήματι, οὐ ἡ ἀρχή, Οἶμοι τάλαινα. ἐκεῖνο
μὲν γὰρ στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων, ὁ
ταῦτο δὲ στίχων ὁμοίων δύο, καὶ κώλου ὁμοίου
πενθήμερου, ὅπερ οὐκ ἂν ἐν ἑτέροις εὔροι τις.
ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Τ.]

1424. ΛΕΥΣΣΩ ΓΑΡ ἈΙΓΙΣΘΟΝ
ἘΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ. οἶον ὑποστρέψαντα. μετε-
κέκλητο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

[1425. ἘΚ ΠΡΟΔΗΛΟΥ. ἐκ τοῦ φα-
νεροῦ.

1427. ἘΦ' ἩΜΙΝ. πλησίον ἡμῶν. ἘΚ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ. ἐκ τῶν προθύρων τῆς πόλεως. προάστεια, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ ἀσπυ, ἀ καὶ προπύλαια λέγονται.]

1426. Ὡ ΠΑΙΔΕΣ. ὦ παῖδες! οὐκ ἀπελευσεσθε εἰς τοῦπίσω. Ὅμηρος μὲν οὖν εἶπεν ἀψ ὀρώων, ἦγαν εἰς τοῦπίσω βλέπων. ἐκ τούτου γίνεται τὸ ἀψορόων. καὶ ἔστιν ἐπίρρημα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀψ καὶ τὸ ὀρούω, τὸ ὀρώω. ὁ γὰρ εἰς τοῦπίσω ὀρώων, καὶ εἰς τοῦπίσω βλέπει.

[ΜΕΤΡ. 1429. ΒΑῚΤΕ ΚΑΤ' ἈΝΤΙΘΥΡΩΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς δευτέρας ἐστὶ στρ. Φῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ὡ πόλις. ἐστὶ δὲ κώλων τεσσάρων ὁμοίων ἐκείνη. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος.]

1431. ΘΑῚΡΣΕΙ ΤΕΛΟΥΜΕΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν β στροφῆν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Ὡ μοι, πέπληγμα. καὶ ἔστιν ὡς ἐκεῖνο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δύο. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος. Τ.]

1430. ΤΑ' ΠΡΙΝ ΕὔΤ ΘΕΜΕΝΟΙ. τὰ μὲν πρὶν εὔθήμενοι, τὰ κατὰ τὴν *) Κλυταιμνήστραν, ὡς καὶ ὑμῖν εὔθῃ τὰ κατὰ Δίγισθον.

[1429. ΒΑῚΤΕ ΚΑΤ' ἈΝΤΙΘΥΡΩΝ.

*) τὴν οmissit Brunck.

πορεύθητε κατὰ τῶν ὀπισθεν τῆς θύρας μερῶν. ἀντίθυρα, τὰ ὀπισθεν τῆς θύρας, ὡσπερ ἀντικνήμια, τὰ ὀπισθεν τῶν κνημῶν.

1431. ΤΕΛΟΥΜΕΝ, Ἡ: ΝΟΕΙΣ. ἦγουν χωροῦμεν κατ' ἀντιθύρων.]

[1430. εἰκότως πρὸς μὲν τὸ ΤΑ' ΠΡΙΝ τὸ ΕὔΤ ΘΕΜΕΝΟΙ εἶπε· πρὸς δὲ τὸ ΤΑ ΔΕ ὩΣ ΠΑΛΙΝ ἀπεσιώπησεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἦδες τὸ συμβάν, ἐνταῦθα δὲ ἀδηλον ἦν τὸ μέλλον, εἶθ' Αἰγισθος, εἶθ' οὗτοι ὑπερισχύσουσι καὶ καταβαλοῦσιν ἐκεῖνον. Τ.]

1430. ΤΑ' ΠΡΙΝ ΕὔΤ ΘΕΜΕΝΟΙ. ἦτοι τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας Φόνον καλῶς κατασκευάσαντες τὰδε, ἦτοι τὸν Φόνον τῷ Αἰγίσθου πάλιν ὡς καλῶς κατασκευάσαντες.

[ΜΕΤΡ. 1433. ΔΙ' ὩΤΟΣ ἌΝ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή. Τελοῦσ' ἀραῖ ἐστὶ δὲ κώλων δ', ὁμοίων ἐκείνη. αἱ δύο ἐπὶ τῷ τελευταίῳ κώλῳ διπλαῖ.

1438. ΤΙΣ ΘΙΔΕΝ ΥΜΩΝ. Τὸ παρὸν σύστημα ὁμοίον ἐστὶ τῷ μετὰ τὴν τρίτην στροφῆν συστήματι, οὗ ἡ ἀρχή, Καὶ μὴν πάρεσιν οἶδε. καὶ ἔστιν ὡς ἐκεῖνο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων, 5. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος μόνῃ. ταῦτο δὲ καὶ τῶν ἐξῆς ἀρχὴ δοκεῖ εἶναι συστημάτων καὶ περιόδων, διὰ τὸ καὶ τὸ πρόσωπον ἕτερον

εἶναι. εἰσι δὲ καὶ οἱ ἐξῆς πάντες στίχοι ἰαμβικοί τριμετροὶ ζ, ἂν τελευταῖος, κτείνεν· τὸ γὰρ πανοὔργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ. εἶτα παράγραφος. Τ.]

1433. ΔΙ' ὨΤΟΣ ἌΝ ΠΑΤΡΑ. μὴ ἀνατεταμένως φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐλαφρῶς ἐν τῷ λαλεῖν δεῖ, μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον. ὨΣ ἨΠΙΩΣ ἘΝΝΕΨΕΙΝ. γράφεται ΝΗΠΙΩΙ. ὡς ἂν μικρῶν παιδῶν ῥήματα, οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ γεγινός κατὰ τὸν οἶκον. ΠΡΟΣ ἌΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ ΣΤΜΦΕΡΟΙ. καθ' ὑπέρβατον. συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι' αὐτὸς αὐτοῦ ἐνέπειν, ὡς ἂν ἀνοήτῳ διαλεγόμενον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγόμενον τῷ γ) νηπίῳ. ἢ πρὸς αἰτιατικὴν μετακτέον· πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέροι τοῦτον, ὡς πρὸς νήπιον, ἐνέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ αὐτὸς, ὅπως ἂν ἀπατηθεῖς ἐμπέση εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης, τὸν λάθρα κατ' αὐτοῦ γιγνόμενον.

[1433. ΠΑΤΡΑ. ὀλίγα. ὨΣ ἨΠΙΩΣ. λίαν πρᾶως. συμφέροι ἂν λέγειν πρὸς τόνδε τὸν ἄνδρα ὀλίγα διὰ τοῦ αὐτὸς λίαν πρᾶως, ἵνα ὀρμήσῃ πρὸς τὸν λάθρα ἠγρεπισμένον ἀγῶνα τῆς τιμωρίας.

1438. Τίς ἀφ' ὑμῶν οἶδεν, ποῦ ποτ' εἰσὶν

γ) διαλεγόμενόν τφ Brunck.

οἱ Φακῆς ξένοι, οὓς Φασιν ἀγγεῖλαι ἡμῖν τὸν Ὀρέστην ἀποθανόντα ἐν θραύσει ἀρμάτων ἰππιῶν; ΚΡΙΝΩ. ἀνακρίνω, ἐρωτῶ. ΣΟΙ ΜΕΛΕΙΝ ΟΪΜΑΙ. καθὰ ὑπολαμβάνω σοι μάλιστα διὰ Φροντίδος εἶναι εἰδέναι περὶ αὐτῶν. ΤΗΣ ΦΙΛΤΑΤΗΣ. τῆς γνησιωτάτης.]

1455. ΔΙ' ὨΤΟΣ ἌΝ ΠΑΤΡΑ. ἐπεὶ ὁ πρὸς τὸ οὓς τιμὴ διαλεγόμενος βραχέα διαλέγεται, ἢ διὰ τὸ βούλεσθαι λαυθάνειν τοὺς παρατυγχάνοντας, ἢ φόβου ἕνεκα, ἢ ἄλλου τινὸς τρόπου, Φησί, συμφέρον ἐστὶ λέγειν παῦρα, ἡγουν ὀλίγα ἠπίως, ἢτοι πρᾶως, ὥσπερ ἐπὶ αὐτὸς πρὸς τὸν ἄνδρα τόνδε, ὡς, ἢτοι ἕα, ὀρούσῃ καὶ ὀρμήσῃ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης λαθραῖον, ἢτοι λαθραῖως. ἢ τὸ λαθραῖον πρὸς τὸν λαθραῖον ἀγῶνα.

[1441. ΣΕ ΚΡΙΝΩ. ἡγουν διακρίνω εἰδέναι, νοουμένου τούτου ἀπὸ τοῦ ἐπισθεν, τοῦ ΤΙΣ ΟΪΔΕΝ. Τ.]

1446. ΔΙΔΑΣΚΕ ΜΕ. γράφεται ΜΗΝΥΕ ΜΟΙ.

[1447. ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ. κατηνέχθησαν, κατήσαν. ἤνυσαν τὴν ὁδὸν ἀπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα. κατήνυσαν δὲ εἰς λιμένα ἢ εἰς καταγῶγιον, ὅμοιον τῷ κατάγομαι καὶ καταίρω.

1449. ΟΥΚ. ἌΛΛΑ. οὐ μόνον ἡγγεῖλαν, ἀλλὰ καὶ ἐπέδειξαν. ΟΥ ΛΟΓΩ, ΜΟΝΟΝ. ἀλλὰ καὶ ἔργῳ δηλονότι.

1452. Ἡ ΠΟΛΛΑ΄. ὄντως πολλὰ εἶπας,
ὥστε χαίρειν ἐμέ.]

[1447. ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ.
ἦτοι ἐπέτυχον. ὁ γὰρ ἀνύων τι, ἐπιτυγχάνει
τούτου, αὐτῶ τῶ ἀνύσαι. ἐστὶν οὖν ἡ τοιαύτη
γενικὴ πρὸς τὸ τοῦ ἀνύσαι σημαίνομενον. ἡ κατ'
ἐκείνης ἤνυσαν ἢ ἐβούλοντο, ἵνα τῶ μὲν Αἰγίσθω
ισήται ὅτι ἐπάνω ἐκείνης, ἦγουν εἰς αὐτήν, τὴν
τοῦ Ὁρέστου ἀγγελίαν ἐπλήρωσαν· τὸ δ' ἀληθές,
ὅτι κατ' ἐκείνης τὸν φόνον εἰργάσαντο.

1449. τὸ ΟΥΚ πρὸς τὸ ΟΥ ΜΟΝΟΝ
συναπτόν· τὸ δὲ ΚΑ' ΠΕΔΕΙΞΑΝ διὰ μέσου.
ἔστι δὲ τὸ ΟΥΚ καὶ τὸ ΟΥ ἐκ παραλλήλου.

1452. τὸ ΠΟΛΛΑ΄ πρὸς τὸ ΧΑΪΡΕΙΝ
συναπτόν, καὶ οὐ πρὸς τὸ ΕἶΠΑΣ, οὕτως ὄν-
τως εἶπας χαίρειν ἐμέ πολλά. τούτεστιν, ἐξ ὧν
εἶπας, πολλῆς ἐπεπλήσμεν χαρᾶς. τὸ δὲ ΟΥΚ
ΕἶΩΘΟΤΩΣ πρὸς τὸ ΕἶΠΑΣ, ἀντὶ τοῦ,
οὐκ ἦν σοι εἶδος λόγου ἐμοὶ προφέρειν. ἢ τὸ
ΠΟΛΛΑ΄ πρὸς τὸ ΕἶΠΑΣ, ἢ ἢ τὸ ΧΑΪΡΕΙΝ
διὰ μέσου. Γ.]

1444. ἘΞΟΙΔΑ. καλῶς τοῦτο γινώσκω. πῶς
γὰρ οὐχί; ἐπεὶ εἰ οὐ γινώσκω, εἴην ἂν ἐξῶθεν, ἦτοι
ἐκτὸς τῆς συμφορᾶς. τούτεστι μὴ πείραν λαβοῦσα τῆς
συμφορᾶς, ἣν ἐπήγαγέ μοι ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ Ὁρέ-
στου. τῆς οὕσης ἐμοὶ Φιλτάτης ἀπὸ τῶν ἐμῶν συμφο-

ρῶν. Φιλτάτου δὲ ὠφείλειν εἶπαι, ἐπεὶ οὐδεμίᾳ συμ-
φορᾷ ὑπάρχει Φιλτάτη. συναπακούεται δὲ εἴπερ ἡ
συμφορὰ τοῦ Ὁρέστου.

1447. ΦΙΛΗΣ ΓΑΡ ΠΡΟΞΕΝΟΥ. πρόξε-
νος ὁ τοὺς ἀπ' ἄλλης πόλεως ἐρχομένους ἀναδεχόμενος,
καὶ προσόδου φροντίζων τοῦ πρὸς τὸν δῆμον. κατὰ πρῶ-
τον σημαίνομενον λέγει τὴν Κλυταμνήστραν πρόξενον.

1453. ΧΑΪΡΟΙΣ ἌΝ, Εἶ ΣΟΙ ΧΑΡ-
ΤΑ. ἐπισαρκάζουσα λέγει τὰδε.

1454. ΣΙΓΑῖΝ ἌΝΩΓΑ. κελεύει ὁ Αἰ-
γίσθος ἐμφανῶς δέκνυσθαι τὸ σῶμα τοῦ Ὁρέστου·
οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τὸ τῆς Κλυταμνήστρας. ΜΗ-
ΔΕ' ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. εἰ μὴ πείθεται, πρὸς βί-
αν, κολάσεως τυχῶν, τότε φύσει φρένας, καὶ εἴ-
σεται, ὅτι ἄμενον ἦν πείθεσθαι τῶ κρατοῦντι.

[1456. Εἶ ΤΙΣ ἌΣΤΩΝ. εἰ τις ἀπ'
αὐτῶν, ἦγουν τῶν Μυκηναίων καὶ τῶν Ἀργείων,
ἐπ' ἐλπίσι ματαίαις τῷδε τοῦ ἀνδρός, τούτεστιν
ὡς εἶχεν εἰς τόνδε τὸν ἀνδρα, πρῶτερον ἐξήρετο,
ἦτοι ἐμεγαλαύχει, νῦν ὄρῶν τεκνόν, αὐτὸν δηλον-
ότι, δέχεται τὰ ἐμὰ στόμια, ἦγουν τὰ ἐμὰ χα-
λινά, μηδὲ βιβίως καὶ μετὰ ἀνάγκης φύση φρέ-
νας, τούτεστι σωφρονήση, ἐμοῦ τυχῶν κολαστοῦ.
ΦΥΨΗι, γεννήση.

1460. Τ'ΑΠ' ἘΜΟΥ. τὰ ἀπὸ τῆς ἐμῆς
γνώμης. ΝΟΥΝ ἘΣΧΟΝ. γνώσιν ἐκτησάμενη.
ΣΥΜΦΕΡΕΙΝ. συμφέρεσθαι.]

[1453. ΧΑΡΤΑ ΤΥΓΧΛΉΝΕΙ. τὸ μὲν Φαινόμενον, τὰ κατὰ τὴν Ὁρέστην· τὸ δ' ἀληθές, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμνήστραν.

1455. ΜΥΚΗΝΑΙΟΙΣΙΝ ἈΡΓΕΪΟΙΣ Θ'. Μυκῆναι, πόλις Ἀργους. λέγει οὖν οὐ μόνον τοὺς ἐν ταύταις συγκαλεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ παντὸς Ἀργους. Τ.]

1454. Κ'ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΝΑΙ ΠΥΛΑΣ. ἡτοι ἀναπεταυύσειν καὶ ἀνοίγειν αὐτοὺς πᾶσι τοῖς Ἀργείοις, ὥστε ὄραν τοὺς ἀγγειλαντας ταῦτα. ἵνα εἰ τις ἐξ αὐτῶν, τῶν Μυκηναίων δηλονότι, πρότερον ἐξήρπτο, ἡτοι ἐμεγαλαύχει ἐπὶ κενῆς ἐλπίσι τούτου τοῦ Ὁρέστου, νῦν ὄραν αὐτὸν νεκρὸν, δέχεται τὰ ἐμὰ στόμια. (στόμια δὲ εἰσι τὰ χαλινὰ τῶν ἵππων) τουτέστιν ἵνα φόβον λάβῃ ἐξ ἐμοῦ ἀποθανόντος τοῦ Ὁρέστου, μὴ δὲ φύσῃ, ἡτοι κτήσεται καὶ λάβῃ Φρένας πρὸς βίαν, ἡτοι βιάται, τυχῶν ἐμοῦ κολαστοῦ, ὥστε πάλιν μεγαλυχεῖν. εἰ γὰρ τις ἐμελλε τοῦ λοιποῦ θρασύνεσθαι τοῦ Ὁρέστου χάριν, παντὶς ὑπ' ἐμοῦ κολασθήσεται, ἢ τὸ πρὸς βίαν μετὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ κολαστοῦ, συνταυτέον.

1461. ΣΥΜΦΕΡΕΙΝ ΤΟῖΣ ΚΡΕΪΤΤΟ-ΣΙΝ. ἐνταῦθα τὸ συμφέρον οὐ τὸ λυσιτελεῖν, ἀλλὰ τὸ συμφέρονταί φησι, καὶ συμφωνῶν, καὶ τοῖς κρείττοις μετὰ τοῦ συμφωνεῖν ὑπερτάσσονται.

1462. ἌΝΕΥ ΦΘΟΝΟΥ ΜΕΝ. εἶον, ἐφθονήθη, καὶ ἐπεσεν ὁ Ὁρέστης. Εἶ δ' ἔΠΕ-ΣΤΙ ΝΕΜΕΣΙΣ, Οὔ ΛΕΓΩ. εἰ δὲ μεμφόμεθα τοῖς περὶ αὐτῶ συμβᾶσιν, οὐ λέγω.

[1466. ΒΑΣΤΑΖ. αἶρε τὸ κάλυμμα. ΠΡΟΣΗΓΟΡΕΪΝ ΦΪΛΩΣ. προσαγορεύειν. γράφεται καὶ ΦΪΛΟΣ, ἡγουν Φίλε. ἌΔ' Ἄ Εὔ ΠΑΡΑΙΝΕΪΣ. καὶ μὴν εὔ συμβουλεύεις.

1469. εἰ που κατ' οἶκον ἡ Κλυταιμνήστρα ἐστὶ, κάλει μοι αὐτὴν δηλονότι.

1473. Οὔ ΓΑΡ ΑἴΣΘΑΝΗ. οὐ γὰρ γινώσκεις, ὅτι παλαι, ἡγουν ἐκ μακροῦ, ζῶν ἀνταυδάς, τουτέστι διαλέγη, ἴσα τοῖς θανούσιν, ἡγουν ὡς τεθνηκώς, οὐδὲν διαφέρειν τοῦ τεθνηκώτος.]

[1473. Οὔ ΓΑΡ ΑἴΣΘΑΝΗ. αὕτη ἡ κατασκευὴ ἐστὶ πρὸς τὸν λόγον τὸν ἐπισθεν, ΤΙΝΑ ΦΟΒΗΪ, ΤΙΝ' ἈΓΝΟΕΪΣ, ὡς τινὲς φασιν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Λίγισθου λόγον αὐτὴν εἶναι λέγω, καὶ ἀληθῆ λέγω. τὸ δὲ ΠἌΛΛΙ πρὸς τὸ ἌΝΤΑΥΔΑΪΣ συναπτόεν. Τ.]

1465. ΤΟ' ΣΤΙΓΓΕΝΕΪΣ. τοῦτο διπῶς. ἢ ὁ Ὁρέστης τύχη θρήνων καὶ ἀπ' ἐμοῦ συγγενῆς ὡν ἐμός, ἢ κατὰ τὸ συγγενές τουτέστι κατὰ τὴν συγγένειαν.

1470. ΜΗΚΕΪ ἌΛΛΟΣΕ ΣΚΟΠΕΙ. μηδαμῶς διαλογίζου ταύτην ἀλλαχοῦ εἶναι.

1472. ἈΡΚΥΣΤΑΤΟΙΣ. ἄρκυς, ἄρκυρος, τὸ δίκτυον. ἐκ τούτου δὲ τὸ ἀρκυστάτοις. καὶ Εὐριπίδης (Ὁρέστ. 1422.) εἰς ἀρκυστήν μηχανάν ἐμβαλλεῖν.

1474. ΤΟΓΪΣ ΘΑΝΟΤΪΣΙ. τῷ Ὁ-
ρέστη.

1479. ΜΗ ΠΕΡΑ ΛΕΓΕΙΝ ἘΑ. πε-
ριστή γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει
ἐκτείνειν λόγους.

1483. ΠΡΟΨΕΣ ΤΑΦΕΥΪΣΙΝ, ὩΝ
ΤΟΝΔ' ΕΪΚΟΣ' ΕΣΤΙ ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ. ἡ-
γουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόψες αὐτόν. ὩΣ' Ε-
ΜΟΙ' ΤΟΔ' ἘΑΝ. τὸ ἄταφον αὐτὸν αἰκι-
σθῆναι.

[1481. Τί γὰρ κέρδος ἀποφέρειτο ἀπὸ τοῦ
χρόνου, ἡγουν ἀπὸ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου,
ὃ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βροτῶν τῶν συμμεμι-
γμένων κακοῖς, τουτέστι τῶν δυστυχοῦντων.

1485. ἘΑΠΟΠΤΟΝ ἘΜΩΝ. ἀπὸ τῆς
ὀψέως ἡμῶν. ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ. ἔτοιμος.]

[1477. ΜΑΝΤΙΣ ὩΝ. τινὲς φασιν,
ὅτι διὰ τὸ εἶναι τὸν Αἰγισθον μάντιν, διὰ τοῦτο
ὃ Ὁρέστης τοῦτο πρὸς αὐτὸν λέγει ἕτεροι δὲ τοῦ-
το μὲν οὐ λέγουσιν, εἶπεν δὲ τοῦτο, διὰ τὸ πά-
λαι τὸν Αἰγισθον τὸν καθ' αὐτοῦ ὑποπτεῦεν θά-
νατον. ἐγὼ δὲ καὶ τοῖς πρώτοις τίθεμαι, συμ-
μαρτυροῦν ἔχων τὸ ΠΑΛΔΑΙ, ὃ πρὸς τὸ ὩΝ
συνάπτεται.

1481. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ ἘΑΝ. ὃ μέλ-
λων γὰρ τῶν βροτῶν θνήσκειν, ὥσπερ οὗτος, τὸ
κέρδος φέρει τοῦ χρόνου ΜΕΜΙΓΜΕΝΟΝ συν-
τοῖς κακοῖς. τουτέστιν, ὅστις μέλλει θνήξεται,
εἰ νῦν δεῖθι θνήσκειν, ὃ δὲ παραπετάσει τὸν χρό-
νον, καὶ μετ' ὀλίγον τοῦτο πέσεται, οὐδὲν παρὰ
τοῦ χρόνου ἐκέρδανεν· ἀλλ' ὃ κέρδος δοκεῖ εἶχειν,
ἢ μέλλουσ' αὐτὸν καταλήψασθαι τύχη ἀμβλύει
καὶ ἀμαυροῖ, ἐλπίδα κακῆν ὑποτένευσα. μὴ λά-
βης δὲ εἰς τὸ ΧΡΟΝΟΥ ἔξωθεν τὸ ἔνεκα, ἀλ-
λά χωρὶς τοῦτου λέγε. τὸ γὰρ κέρδος τοῦ χρό-
νου ἦν, διὰ τὸ τοῦτον αἴτιον αὐτοῦ εἶναι.

1487. ΧΩΡΟΓΪΣ ἘΑΝ. εἰώθασιν οἱ Ἐτ-
τικοὶ εἶσθ' ὅτε το προστακτικὰ εὐκτικῶς ἐκφέ-
ρουν. Τ.]

1476. Ὁ ΠΡΟΣΦΩΝΩΝ ἘΜΕ. προσΦω-
νῶ σοι, καὶ προσΦωνῶ σε ὁμοίως. δηλοῖ δὲ τὸ ἀπλῶς
καλῶ.

1481. ΤΙ ΓΑΡ ΒΡΟΤΩΝ. τί γὰρ κέρδος
φέρει, ἡγουν εὐρίσκει καὶ ἀποκερδίζει ἐκ τοῦ χρόνου
τῆς ἀναβολῆς δηλοῦσι ὃ μέλλων θνήσκειν ἀπὸ τῶν βρο-
τῶν. τῶν μεμιγμένων τοῖς κακοῖς, ἡγουν τῶν ἐν δυστυ-
χίαις ὄντων. ἐστὶ δὲ ὁμοιον τῷ (Αἰ. στ. 475. 476.)

τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπει (τέρπειν ἔχει)
προσδεῖσα κἀναΐεσσα τοῦ γε κατθανῆν.

1491. ΜΗ ΤΑΪΣΣΕ. μὴ ἐπίτασσε. ΧΩ-
ΡΕΙ Δ' ἘΝΘΑΠΕΡ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΣ. πρὸ-

Φασιν ἰκανὴν εὔρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ Φοιγεῖσαι αὐτόν.

[1491. ΧΩΡΕΙ Δ' ἘΝΘΑΠΕΡ. πο-
ρεύου ἐκείσε δηλονότι ἔνθα ἔκτανες ἐμὸν πατέρα,
ἵνα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ θάνῃς. ἌΚΡΟΣ. ἀρι-
στος, ἔξοχος.

1497. βραδύνω ἀμεταβάτως, τὸ βραδύς
γίνομαι· ἐνταῦθα δὲ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ ἀντὶ τοῦ
βρατύτητα λαμβάνει ἀφ' ἡμῶν, ὡς ἀπὸ μετα-
βατικοῦ τοῦ βραδύνω.

1498. ὙΦΗΓΟΥ. προηγοῦ. τὸ ὑφηγεῖ-
σθαι ἐπὶ παρανέσεως λέγεται, ἐφ' οὗ καὶ τὸ ὑ-
ποτιθεσθαι. τὸ δὲ προηγεῖσθαι, ἐπὶ οδοῦ, ὃ βού-
λεται δηλοῦν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

1503. ΤΟ' ΓΑΡ ΠΑΝΟΥΡΓΟΝ. ἡ-
γοῦν ἢ πανουργία. πολλάκις τοῦτο γίνεται, τὸ
ἀντὶ προσηγορικοῦ ὀνόματος θηλυκοῦ μονογενεῖς
τίθεσθαι οὐδέτερον, οἷον τὸ αὐτεξούσιον ἀντὶ τοῦ ἢ
αὐτεξουσίτης, καὶ τὸ σοφὸν ἀντὶ τοῦ ἢ σοφία.]

[1494. ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ. τοῦτο λέ-
γει, ὡς περ περιμαντευόμενος, ἵν' ἀπολυθῆ, ἐκφο-
βῶν αὐτοὺς διὰ τούτου. Τ]

1489. ΠΩΣ ΤΟΔ' Εἶ ΚΑΛΟΝ. εἴπερ
ἔστι καλὸν τόδε τὸ ἔργον, ὃ δρᾷς, τί ἄγεις ἐμὲ εἰς τοῦ

δόμους; πῶς δὲ, ἢ τοι χρεῖα ἔστι, σοι σπότου, καὶ οὐκ
εἶ πρόχειρος κτανεῖν ἐμέ;

1491. ΧΩΡΕΙ. χωρῶ τὸ ὄρω καὶ ἀπέρχομαι.
καὶ τὸ δέχομαι. ὡς τό, ἐξ ἧος χωρήσεται.

1496. ἌΛΛ' ΟΥ ΠΑΤΡΩΙΑΝ. ἀλλὰ οὐκ
ἔχων τὴν τέχνην ταύτην τῆς μαντικῆς πατρῶαν, ἤγουν
παρὰ τοῦ σου πατρὸς λαβὼν, κομπαστικῶς λέγεις εἰς αἰ
μαντικὴς ἄκρος.

1500. ΦΤΛΑΞΑΙ ΔΕΙ' ΜΕ. δεῖ φυλάξαι
ἐμὲ τοῦτο πικρὸν σοι, ἤγουν λύπης καὶ πικρίας πρόξε-
νόν σοι, τὸ μὴ θανεῖν δηλονότι σε καθ' ἡδονήν.

[ΜΕΤΡ. 1504. Ὡ ΣΠΕΡΜ' ἈΤΡΕΪ-
ΩΣ. Σύστημα ἐπωδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος,
κώλων ἀναπαιστικῶν τριῶν· ὧν τὰ δύο δίμετρος
ἀκατάληκτα. τὸ δὲ τρίτον καταληκτικόν, ἦτοι
ἔφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἢ περατοῦσα
τὸ δράμα. Τ.]

1504. ὩΣ ΠΟΛΛΑ' ΠΛΘΟΝ. ἀντὶ
τοῦ, μετὰ πολλῶν καμάτων μίλις ἠλευθερώθης.

[1505. ΔΙ' ἘΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΜΟΛΙΣ
ἘΞΗΛΘΕΣ, μίλις ἠλευθερώθης. ΤΗ' ΝΥΝ
ὈΡΜΗ', ἤγουν κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν. ΤΕ-
ΛΕΩΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ διατέλους, ἐπιρρηματικῶς.
τὸ πᾶν οὕτως· ὧ σπέρμ' Ἀτρέως πλεῖστα πα-
θόν, μίλις διατέλους ἠλ.υθερώθης κατὰ τὴν νῦν
ἐπιχείρησιν.]

[1506. ΤΗ̄ ΝῩΝ ὈΡΜΗ̄. ἤγουν ἦν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὤρμησας νῦν κατὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου. ΤΕΛΕΙΩΘΕ̄Ν δέ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαταστάν εἰς τὴν ἐκ προγόνων σοὶ προσήκουσαν εὐδαιμονίαν. Τ.]

1504. Ὡ ΣΠΕΡΜ' ἈΤΡΕΨΩΣ. ὦ Ὁρέστα! ἀπόγονε τοῦ Ἀτρέως, πολλὰ παθὼν, μόλις ἐξήλθας δι' ἐλευθερίας. τελειωθείς τῇ νῦν ὁρμῇ. ἤγουν διὰ τῆς παρουσίας ἐπιχειρήσεως τέλος δεξάμενος ὧν ἐπασχες πρότερον. τινὲς δὲ Φασι καὶ πρὸς τὴν Ἠλέντραν τὸν λόγον ἀναφέρεσθαι.

In
S o p h o c l i s
E L E C T R A M
Adnotationes.

V. 2. *ἔξεστί σοι παρόντι λείσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἄσ.*
Aeschylus Choëph. 213.

εἰς ὄψιν ἦκεις, ὡνπερ ἐξήνχου παλαιοί. Brunck.

Eurip. Iph. Taur. 620 *προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει.* Synes. Ep. IV. sub finem, *τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας.* Musgr.

v. 4. revocavi vulgatam lectionem, temere a Brunckio aliisque loco motam. Nimirum edidit ille:

τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐ πόθεις τόδε, —

ita quidem, ut *τόδε* in fine versus ad sequens pertineret *ἄσος*. Quae ratio vel propterea rejici debet, quod anapaestus versui infertur. Conf. Hermann. ad Eurip. Hecub. p. LIV. Aliam emendationem proposuit Jac. Fr. Heusingerus, quam probat Purgoldus:

τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐ πόθεις τόδε.

Namque articulus praepositivus saepe etiam simpliciter apud nostrum ponitur pro *τόδε*, vel *οὗτος*. Sic paulo post v. 43. Oed. T. 1082. Verum nihil est mutatione opus, quippe cum versus 3. per appositionem referatur ad praecedentem versiculum. Etenim voc. *ἄσος*, ut recte monuit Musgr., quemvis locum Numini cuicumque consecratum indicat. Scholiastes Pindari ad Olymp. III. stroph. II. *ἔλεγον πᾶν χερσὶν ἀφιερωμένον θεῷ, καὶ ψιλὸν φυτῶν ἢ, ἄσος.* Confirmat et Scholiastes recentior. Sic et Pindaro praebente *ἄσος ἐν ἀπροπόλει* Olymp. VII. antistroph. 3. recentior ille Scholiastes *ναὸν* annotat. Confer etiam Olymp. V. antistroph. I. Olymp. XIII. epod. ult. Isthm. I. stroph. 4. Ae-

fchyl. Suppl. 567. Nostri Antig. 857. (845. ed. Brunck.) denique Hom. Iliad. B. 506. — De voc. Argos haec habet Brunckius: „Argos accipi hic potest pro regionis nomine at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenae promiscuo nomine appellare solent. Strabo p. 337. *διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τοιαυτοὶ συνωνύμους προσεγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τότε μὲν Μυκήνας καλῶν, τότε δ' Ἀργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστη. Infra v. 1459. Μυκηναῖοι et Ἀργεῖοι ejusdem urbis sunt incolae.*“ Accedit, quod epitheton παλαιὸν minus commodum est regioni. quam urbi, utpote ab Argo, Phoronei nepote, Inachi pronepote, conditae. Nihili ergo est Musgravii haec adnotatio: „Ex voce *τόδε* liquet Paedagogum loqui de loco cui jam infestebant, non de loco remotiori. Dixisset enim *ἐκεῖνο*, non *τόδε*. Quum igitur scena dramatis Mycenae constituta sit, quae ab urbe Argis quinquaginta stadia, i. e. ultra sex millia passuum distabat, (Strabon. p. 368. D.) consequens est vocem Argos non de urbe hic accipiendam esse, sed de regione; quod et usus Veterum patitur. Scholiastes Apollon. Rhod. ad III. 992. *Ἀργος, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ χώρα.*“

v. 5 *οἰστροκλήγος*. Ab Aeschilo hoc epitheton mutuatus est, Prometh. 682. Musgr.

v. 6. *αὐτή*. Nemini facile haec vox displiceret, nisi cum topographia pugnaret. Sed *αὐτή* haec vix nisi de locis in propinquo sitis adhiberi potest, cum tamen constet Apollinis Lycei templum, quod in urbe Argis erat, a scena hujus fabulae ultra sex millia passuum abfuisse. Vide supra ad v. 4. Praestat igitur, meo iudicio, *αὐτήν* ex adverso. — *λυκετόνου*. Non incongrue hoc de Deo praedicatur, quem ut *Νόμιον* colebant Veteres. Callimach. Apoll. v. 47. Musgr.

v. 7. *ἀγορὰ Λύκαιος*. Non commemoratur eo nomine a Pausania, in Corinthiac p. 152. sed templum tantum Apollinis *Λυκάου*, quod cum foro forte continuum esset, Sophocli occasionem dedit, utrumque sub *ἀγορᾶς* nomine complectendi. *ὕξ ἀριστέρης*. Pausanias

ibid. p. 147. *Μυκητῶν δὲ ἐν ἀριστέρῳ πέντε ἀπέχεται καὶ δέκα στάδια τὸ Ἡραῖον.* Musgr.

v. 8. f. *οἱ δίκαι νέμα*. ubi iustitiam distribuit. vel *οἱ δίκαι νέμα* ubi iustitia habitat. Reisk. *ὁ κλαυθὸς ναός*. Lucius Ampelius in libro Memorial. inter miracula orbis recenset Argis Inachiae Junonis templum magnifice ornatum, quod Asylum vocant. Plura dabit Pausanias. Musgr.

v. 9. *Φάσκ' ἔ M.* — — *ὄρᾳς*. dic, num Mycenae videas. Reisk. pessime. *Φάσκων* pro imperativo, ut Philoct. 1411.

„Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobaeum Floril. Grotii p. 169.

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τὸδ' ἐστὶ πᾶν κόκλῳ

Ὀλυμπία· τηνοὶ δὲ τὴν σπηνην ἐκᾶ

σπηνην ὄρᾳν θωαρικὴν νόμιζέ σε.“ Brunck.

πολυχρύσου. Epitheton ex Homer. Il. A. 46. Od. Γ. 305. et passim sumptum. Hinc dites Mycenae Horat. Od. I, 7, 9.

v. 10. *Πολυπιδῶν*. Eos non Argis, sed Mycenae habitasse docet et Pausanias. Musgr. *πολύχρυσος* (saepe a Horat. Od. I, 6, 8) dicitur familia Pelopis ob caedes domesticas. Tantalus enim Pelopa filium mactaverat, diisque epulandum apposuerat; Atreus et Thyestes, Pelopis filii, occiderant Chryseippum fratrem. Atreus liberis Thyestis, Aegisthus, Thyestis filius, Atreum et postea Agamemnonem.

v. 12. Eustathius ad Il. Γ. 238. *αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μίᾳ γένετο μήτηρ*. ista observat: *Ὅρα, ὅτι Ὀμήρου τοῖς κασιγνήτους ἐρμηνεύσαντας, Σοφοκλῆς τὴν ὀμαιμον διακαθεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὀμαιμον καὶ κασιγνήτης. ποῖα δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὀμαιμον ἤδη καὶ κασιγνήτον εἶναι. ὀμαιμοὶ γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἀπλῶς καθ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐτομαίμενος τοῦ τοῦ αὐτοῦ γένους ἄπῶν.* Brunck. Pindar. Pyth. XI, 25. *Ὀρέστην* caedi ereptum dicit ab Arfinoa nutrice.

v. 14. *τόσονδ' ἐς ἡβης*. Erat circiter viginti annos natus. Agamemnon enim decimo post expeditionem

Trojanam anno Mycenae rediit, quo interfecto Aegisthus septem annos regnavit, Homer. Od. Γ. 305, octavo anno ab Oreste occisus.

v. 19. ἄστρων. f. αὔρας, ex auris vel ex aëre excessit, deseruit auras nox atra. Reisk. ἄστρων. Per ἄστρα intelligunt poetae non tantum itellas, aut constellationes, sed nonnumquam ipsum quoque coeli fornicem. Virgil. Aeneid III. 507.

Ter spumam elisam et rorantia vidimus astra. Plane obliuiofus fuit Virgilius, si stellas hic intellexit, cum in proximo versu spectaculum hoc interdium visum fuisse tradat. Confer et Aeneid IX. 76. — ἐκλέλοιπεν, excessit. Sic Xenophon de Cyri Exped. Lib. I. p. 147. ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες — ἐς χωρίον ὄχυρόν. Plura dedi ad Eurip. Rhed. 97. Totus versus sic vertendus: Et atra nox excessit e coelo. Musgr. Schema hujus versus infra ad v. 758 ἀντίπτωσις appellatur a Scholiasta. Vide ad Oed. T. 833. Brunck.

v. 21. ζυνάπτειον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam I. 87. Conferenda nobis sunt consilia: non, conferte consilia. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ζυνάπτειον λόγοισιν, ut vulgo legitur. — ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν — Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Super scripta in quibusdam glossa ἴσμεν, quae in aliis codd. librariorum stupore textum invasit. Primitivam formam ἴμην tuetur praeter auctorem observationis, quam in minoribus scholiis edidi, Eustathius, cujus quaedam huc pertinentia excerptam e commentario in Odyss. Γ. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὲ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ αἰμί, ἴμην, ἐτέ' ἢ ἄλλως μὲν προσθήσα τοῦ ι, αἰμίν, ἀπὲ Δωρικῶς μὲν τοῖς ἴσμεν, ἐπὲ. ἡμάρτηται δὲ κατ' Ἡρακλεῖδην τὸ ἐστέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δάκνυστε ἢ φασσέ, οὕτως οὐδὲ ἐτέ, ἐστέ — εἶτα ἐπιφθραν καὶ χρῆσιν τοῦ ἴμην, ὅθεν γίνεται τὸ ἴσμεν, λέγει ὅτι Ομηρὸς μὲν σὺν τῷ ι ἔφη, ἀπῆμονες αἰμίν τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Γρῆος ἴμην, ἦγουν γραῖας ἴσμεν. Ista, ut opinor, numquam legerat Rich. Dawesius, qui Miscell. crit. p. 281. ἴμην pro ἴσμεν ne Ionibus quidem, ne-

dum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. Et tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto, quam Ionica, scripto. Verum primitivum ἴμην in quacumque dialecto, et quibuscumque poetis permixtum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius reponendum censebat, ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν, merito Toupius ineptum esse affirmat. Sed fallitur ipse, quum ἴσμεν legendum esse, et hujus vocis priorem corripri posse statuit quod falsissimum est. Si quis Tragicorum et Comicorum quae sup. sunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptae fidei excitabit correptae vocalis brevis ante consonantes σμ, στ, nec usquam reperiet ἴσμεν prima brevi. Longa est nuperi editoris hanc in r. m. disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta sumit ex poetarum depravatis versibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ipsum eos dimetiri nesciisse, aut perperam legisse demonstravi in nota ad Thesmoph. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomiceis Graecis p. 200. Brunck. ζυνάπτειον male praeferunt Musgr. et Purgoldus. Diversa est ratio vsf. 15. 16. ubi βουλευτίων legitur, non βουλευτόν. Alteram lectionem confirmat Winshemius, vertens: Conferenda sunt consilia. Sed lectionem ἴμην, de qua Musgravius Brunckio adsentitur, equidem non satis munitam arbitror, quae forma ipso Tragicorum usu asseri debuerat. Eam ob causam rescripti ἴμεν, probatum illud etiam Wakefieldio in Silv. Crit. T. I. p. 105. defensumque similibus formulis ἐνταῦθα βαινόμεν, ἐρχόμεθα, ἴσμεν, eo loco imus, incedimus, sumus, ubi.

v. 24. γηγώς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472. Brunck.

v. 34. ἀροίμεν futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aoristo ἀροίμεν producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad Oed. T. 792. Brunck. Imo est optativus aor. II.

v. 36. αὐτὸν rectius cum Schefflero pro ἱμαντὸν, quam cum Brunckio in versione pro μόνον acceperis. De phrasi ἄσκειον ἀσπίδων vide Brunck. ad Oed. T. 191.

v. 37. Cod. Lipf. habet ἐν δίκαις, unde efficio ἐν δίκῃ. Cohaeret χερσὶς cum ἐν δίκῃ. ἐν δίκῃ χερσὶς κλήψαι σφαγὰς δόλοισι. Iustitia vel jure manus, brachii faecularis, quod nos jus pugni appellamus, justitia, quam homo ipse sibi sua manu procurat. Reisk. χερσὶς connectendum cum σφαγὰς, non cum δόλοισι. Musgr.

v. 39. οἶον, nempe ὁδόν, qua via, quo aditu te oportunitas ducat, qua ex plaga, aut οἶ ἂν quo vel qua. de loco sermo est, non de tempore. Reisk.

v. 40. Comma delendum. Constructio est ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον ἕω δόμων τῶνδε. Reisk.

v. 42. 43. Constituo sic: οὐ γὰρ σε μὴ γνώσῃσι γῆρας καὶ μικρῷ χρόνῳ, οὐδ' ὑποπτέουσιν τῶν ἠνυσμένων. neque suspectum rerum, quae agitantur, habebunt. Reisk.

v. 43. ἠψισμένον, canis capillis variegatum. Hippothoon apud Stobaeum Serm. CXIV.

— πολιῶι τοῦ γῆρας ἕνθεα θνατοῖς.

Cyrillus in Julian. Lib. VI. p. 187. A. λευκῇ πολιῶ κατηνθισμένον. Scholiastes intellexisse videtur dolos comminifcentem, τοιαῦτα πλαττόμενον. Quo sensu nusquam mihi obviam fuit ἀνθίζουσαι, Nec melius fuerit mutata veste transformatum, quae Johnsonianae versionis mens est. Nusquam enim alibi Paedagogum simulato habitu celatum memorat. Musgr.

v. 45. Φανοτέως non est nomen proprium, ut ἀδρός Οἰδίπου Oed. C. 109. ἀδρός Εκτορος, praesertim cum Aeschyl. Agam. 889. diferte Strophius nominetur, a quo Orestes educatus fit, verum incolam denotat Phanothen, oppidi Phocidis, quod et Phanoteus, Panopaeus, Panope et Phanotea dictum est. Cf. Strabo IX. p. 291. & Cellar. Not. O. A. T. I. p. 1129. sq.

v. 46. δορυζίνων. Eustathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυζίνου Πανσανίας Φησὶν, ὅτι δορυζίνος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ πρεσβύων περὶ λυτρῶν, αὐ ζωρηθεῖεν τινας. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ο γὰρ, ἤγουν οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυζίνων, ἢ παραχρῆται τῇ λέξει ποιητικώτερον ἢ δριμύτως δορυζίνους λέγων τοὺς τοῖς Φονεῦσι τοῦ Αγαμέμνονος Φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθρῶνάσῃ ταῖς ἐκείνου παῖσιν ὡς ἄναι οὕτω δορυζίνον εἰπεῖν, καὶ τὸν χῆριν δουρός, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ζηνωθέντα ὑπὸ τινῶν. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine δορυζίνος hospitem simpliciter significare. Sic Aegaeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea 688.

καμοὶ γε πάντων φίλτατος δορυζίνων. Brunck.

v. 47. ἀγγελοῦ δὲ προστιθείς, ἀγγελίαν δηλοῦσά, ἔργῳ λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προστιθείς ἔργον τῇ ἀγγελίᾳ. — ἐξ ἀναγκῆς τύχης. βιαίως. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαίως. θάνατος, ἢ δουλεία, ἢ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485. Brunck. Durum illud et coactum ἔργῳ obvia correctione mutavi in ἔργον, quod Reiskius jam suaserat, ἔργῳ προστιθείς. Quaestionem non ineptam proponit hic Camerarius: „Quom Orestis persona introducatur hac in fabula, non improba neque scelerata, cur Poëta facit nunc suadere illum perjurium?“ Mirum quoque videri debet, si tale aliquid in mandatis dederat Orestes, excidisse hujus mandati memoriam bono seni, priusquam ad Clytaemnestram accederet; nullo enim jurejurando narrationem suam confirmat. Utrique difficultati unius literae mutatio medebitur. Quidni enim legamus?

Ἀγγελλε δ' ὄγκῳ προστιθείς —

Nuncia autem proluxe et cum ambitu quodam orationis: id enim ad fucum faciendum mirum quantam vim habeat. De constructione ambigi potest annon potius dicendum fuerit ὄγκον προστιθείς. Quae quidem scriptura, si ab auctore profecta est, facile potuit in ὄγκῳ depravari, quod Sophoclis aevo exarati solebat ὄγκοι, nondum sc. usu receptis vel ome-

ga, vel iota subscripto. Aliis fortasse magis placebit enallage casuum, cujus exempla aliquam multa dabitur ad v. 122. Musgr. Orestes cum suadet perjurium, parat oraculo Apollinis.

v. 50. ὃ δ' ἄ μιν εἰπάτω est idem atque usitatus ille Allicis ab uno argumento ad alterum transitus, sicut in Reisk.

v. 52. λοιβαῖσι. Aeschyl. Choeph. 12. dicit Orestes:

Ἡ πατρὶς γῆ μὴ τάσδ' ἐπεικάσας τύχῃ
Χοῆς φερούσας νερτέρους μειλίγμασιν;

ubi Schützius monente Hermanno (Obsf. critt. p. 55. sq.) praeter necessitatem scripsit μειλίγματα. — καρτέμοις χλιδαῖσι. Aeschylus ibid. v. 6.

* * πλάκαμον ἰσάχῃ θρεπτήριον,
Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε περὶ θητήριον.

Priori versiculo integritas restitui possit sic, ut addas φέρω δέ. Cf. etiam Eurip. Orest. v. 96. 113. et Homer. II. Ψ. 151.

v. 53. στέφαντες, ornantes. Sic χοῦσι — τὸν νέκυσ στέφα Antig 437. Musgr.

v. 54. τύπαμα, figuram, effigiem. Vide Euripid. Phoeniss. 166. — ἔρμιοι. Passivum pro activo. Vide ad Ajacem 208. Musgr.

v. 60. C. Lips. habet ἔργοις. unde efficio ἔργοις τοσαυτῶ. Reisk.

v. 61. ῥῆμα κακόν. male ominatum dictum recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinae Helenae roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059

βούλει λέγεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανῶν;

respondet Menelaus:

κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ περὶ θανῶν λέγων,
ἔτοιμός εἰμι, μὴ θανῶν λόγῳ θανῶν.

Nostri κακὸν ῥῆμα idem est ac illius κακὸς ὄρνις. Proin-

de culpanda non est haec sententia, ut illa, quam e Tragico nostro profert Plutarchus:

το κέρδος ἡδὺ, καὶ ἀπὶ ψευδῶν ἦν.

et ista Diphili apud Stobaeum:

καίρῳ τεθήμενον ψεύδος ὡς καρπὸν φίσας.

Confer nostrum in Aethiopicibus I. Brunck. Eodem redit Musgravius nota.

v. 62. πολλὰ κίς καὶ τοὺς σοφούς. Pythagoram intelligi putat Scholiastes, utpote qui se in specu subterraneo aliquamdiu abdiderit. Quicquid hujus historiae sit, non absurdum certe est Pythagoram innui, vel propter peregrinationes ad Aegyptios et Chaldaeos. Pertinere et huc potest fabula de Epimenide sex continuos annos dormiente, et Solonis post leges Atheniensibus latus ἀποδημία. Quibus adde, quae de Aristea Proconnesio habet Herodotus IV. 14, 15. de Zamolxide idem IV. 95.

Zaleucum citat, versum hunc interpretans, Eustath. in Odyss. Ω. p. 834. Musgr.

v. 66. δεδοκῶτα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius p. 1259. extrema participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδοκῶτα λάμψαν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ἀραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησαν ὡς τοῦ μέσου παρακαμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος. Brunck. ἄστρον Schefflerus intelligi vult perniciosum fidus, ut Homer. II. X. 6. canem Orionis describit. Simplicior est explicatio, quam v. 64. suppeditat.

v. 70. δίκη. f. ἄγους. Reisk.

καθαρτής. De domorum lustratione vid. Hom. Odyss. X. 481. Aeschyl. Choeph. 967. Eurip. Herc. Fur. 925. Nostri Oed. Tyr. 1250. Verba ἔρχομαι σοῦ καθαρτής valent ἔρχομαι, ἵνα σοῦ καθαρτής γένωμαι, ut ad reliqua expeditionis incitamenta etiam religio accesserit, ne domus paterna scelere inquinata tam diu maneret. Musgr.

v. 71. καὶ μὴ μ' ἄτιμον (id est ἄμοιρον) τοῦδ' ἀπίσταλαι γέρον. honore hoc (purgandi tui) ne me remittas frustratum. Reisk.

v. 75. Pindarus Pyth. IX. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφαίαν. Brunck.

v. 76. μέγιστος i. e. supremus, ὁ κυριώτατος, cui parere prae caeteris debemus. Musgr.

v. 78. Συρῶν, regitur ab Ἴνδον. Idem.

v. 85. — 119. Edidit hunc locum Brunckius sic, ut anapaestis acatalecticis et catalecticis mixti sint dimetri anapaestici brachycatalectici, quod genus cum in systematibus anapaestorum nusquam occurrit, solita metra restitui ex emendationibus Hermannii ad Eurip. Hecub. p. 76 sq.

v. 85. ἐφ' ἡμῶν. Abundat ἐφ', ut saepe ex. Vide infra v. 621. (612.) Antig. 1068. Musgr.

v. 86. Vocem ἰσόμοιρον interpretatus est Hermannus in Obs. critt. p. 89. „Videntur, inquit, ἰσόμοιρα dici, quae quid aequali proportione inter se participant, eoque conjuncta inter se et consociata sunt. Ita ἀήρ ἰσόμοιρος γῆς aer dicitur contiguus terrae: ita hic (Aeschyl. Choeph. 315.) Φάος ἰσόμοιρον σκότῳ, lux contigua tenebris.“ Obiter moneo, in loco Aeschyl. laudato metri causa reponendum esse ἀντλιοιρον, cujus scripturae vestigia supersunt in Ald. et Robortelli lectione ἰσοτίμοιρον. „Non alloquitur lucem Electra, sed lucem tenebris mixtam. Hanc enim temporis particulam initio dramatis assignat auctor supra v. 17. Constat quoque matutinum tempus lamentis edendis, superisque obtestandis aptissimum veteribus visum esse. Eurip. Suppl. 980. Troad. 183. Electr. 914. Credebant quippe Deos tempore nocturno terras pererrare; (Graev. ad Hesiod. Op. et D. 730) forte et matutino tempore, donec penitus illuxerit dies, ibidem commemorari. Hinc ἀήρ interpretor tenebrae. Theocrit. Idyll. XVII. 20. Ἄφρη κίονοις. Apollon. Rhod. III. 211. Ἥμερα παλὸν ἐψῆκε δι' ἄστεος, et IV. 648. Ἥμερα χεῦε θεά. vid. et Iliad P. 644. Erit ergo γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, caligo terram aequaliter cum

luce partiens. Σκότῳ Φάος ἰσόμοιρον habet, sed de alia re, Aeschyl. Choeph. 317.“ Musgr.

v. 88. Θρήνων φάος. Aristides in Eteon. Tom. I. p. 78. καιρὸν εἶναι τοῦ Θρήνου ἄδαν κατέλιβες. Vide et ad Ajacem 636. Musgr.

v. 89. ἀντήρας. gl. ἀντιτύπους. Brunck. Ἐντήρας ἀντιθέτους. Σοφ. Πλέκτρ. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. Hesycli. Proba est glossae interpretatio. Nempe ἀντήρας (ab ἐρέσσω) transfertur ad planctus sic, ut cogitandum sit, quod iis resistat, ut remigi undae. Id autem est peccus αἰμυροσόμενον.

v. 90. πληγὰς. „In illegitimis anapaestorum systematibus, in quibus dimetri catalectici e spondeis compositi primas partes habent, semper Dorica dialectus invenitur. Sed ubi insigni legitimo systemati pauci dimetri catalectici interponuntur, manet systemati communis lingua.“ Hermann. ad Hecub. LXXV.

v. 91. ἀνοφερά νύξ. Si recte superiora interpretati fumus, non otiosum epitheton erit ἀνοφερά. Indicabit enim Electram de tempore loqui, non quo tota nox recessit, splendore folis profligata, sed quo sincerior illa et, ut ita dicam, meraca nox minui et deficere inceperit: ὑπολείπεν, quod pro deficere, minui positum citat Budaeus ex Aristotele, melius omnino hic convenit quam passivum ὑπολείπεσθαι, quod resto, superfluum valet. Utrum tamen legendum sit ὑπολείπη an ὑπολείψη, mihi non satis liquet. Musgr.

v. 93. εὐνάς, non vertendum putem cum Cameraio cubilia, sed thalami vel cubacula. Sic κοίτη multis in locis pro κοιτῶν ponitur. Vide citata ad Eurip. Hecub. 1084. Confer et Aeschyl. Choeph. 316. Idem.

v. 92. τὰ δὲ παννύχια Θρήνη (a nomin. sing. τὸ Θρήνος, τοῦ Θρήνου) αἰ στυγεραῖ. Reisk. Vulgatae sensus est: Conscium est meum cubile, quae agam pervigilia, dum patrem desleo. Vocabulum autem μογερῶν causam continet, quare odiosum (στυγερόν) sit cubile Electrae,

quae propter facinorum ab adulteris commissorum memoriam a fomno arcetur.

v. 96. ἐξήνυσε (ab ἐξανύω) confecit. Reisk. „ἐξέ-
νυσε. Tuetur Mnafarchus (ut de Archilochō in
Scholiis citato nihil dicam) Anthol. p. 442. ubi fa-
gillas vocat ὀλοὰ ξάνια δυσμενέων. Heathium tamesi in
partes traxit Iohnsonus, ἐξήνυσε legens. Verti potest
ἐξέανυσε vel donis hospitalibus suis cumula-
vit, vel ut hospitem detinuit, commorari
fecit. Utramque enim potestatem habet verbum
ξενίζω. Musgr. ἐξένυσεν alludit ad caedem Aga-
memnonis inter convivium patratam. Cf. Hom. II.
Δ. 405. sqq. coll. Δ. 534 sqq.

v. 98. ἄνω δρυῖν. Exemplum a caesa quercu repeti-
tum indicat fortem virum magno impetu obtrunca-
tum. Sic Homer. II. III. 60 — 62.

αἰεὶ τοὶ κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστὶν ἀτραχίη,
ὅστ' εἰσὶν διὰ δούρος ὑπ' ἀνέρος, ὅς γὰρ τε τέχνη
νήϊον ἐκτάμνησεν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρῶην.

et XIII. 389 — 391.

ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις ὄρεσ ἤριπεν, ἢ ἀχρηαί,
ἢ ἐ πίτυς βλωθρή, τὴν τ' οὐροσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήμεσι, νήϊον ἄνα.

v. 100. Egregiam vim habet tautologia, quae
vocabulo τούτων inest. Prodit enim totam Electrae
mentem in sola patris caede occupatam.

v. 103. οὐ μέντοι λήξω. Reisk.

v. 104. ἐς τ' ἄν. gl. ἴως ἄν. Mirari subit nemini
librario hic libuisse scribere ἴως ἄν. Vide ad Aj. 1117.
et Philoct. 1330. Brunck. Dissentit de his parti-
culis Porfonus ad Eurip. Phoen. 89.

v. 105. παμφεγγᾶς. Sophocl. Antig. 1146.

ᾧ πῦρ πνεόντων
χορᾶν ἄστρον.

Sic scribendum ex Aldo et codicibus. In strophicis
dele ἐκ. Versus sunt dochmiaci. — ζῆλαι ἄστρου γα-

dii astrarum rutilantes. Similiter Horat. Od.
II, 15, 10. ictus dixit de sole.

v. 106. ἐς τ' ἄν λεύσσω — ἄστρον ῥιπᾶς, λεύσσω δ' ἡμαρ,
quamdiu vivam. Male Schefflerus τὸδ' ἡμαρ ex-
plicat: hunc diem, hanc lucem, quae modo orta est.

v. 107. τενολέταρ' ἀηδῶν. Comparatio poetis ni-
tatissima. Vid. Hom. Od. T. 518. Aesch. Agam.
1152. Callimach. h. in lavacr. Pallad. 94 et ad h.
l. Spanhem., Virg. Georg. IV. 511. sqq. Mosch. IV,
21, et Hygin. fab. XLV. ejusque commentatores.

v. 108. ἤχῳ ἐπὶ κωκυτῷ est ἤχῳ θρηνητικῇ.

v. III. χθόνιοι deductor ad inferos. Eodem nomi-
ne invocatur Mercurius Aj. 832. Aesch. Choeph. v.
1 et 122. Synonymum est νύχιοι, Aeschyl. Choeph.
772. quem locum Hermannus in diff. de diffe-
rentia profae et poeticae orati-
onis nuper edita praecclare correxit sic: Νῦν γὰρ
ἀκμάζει Παιθῶ δολίαν Ξυγκαταβήγαι, νύχιον δ' Ἐριννίους
Ἰφοδεύσαι Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. — Ἀρὰ h. l. a Furiis
distinguitur, cum plerumque Ἀραὶ et Ἐριννῆες eadem
sint, Divae ultrices. Sic Aesch. Eumen. 414.
Furiae dicunt:

Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα.

Cf. Boettigeri Furiemaske p. 103. Musgravo judi-
ce verum hic vidit Triclinius, qui Ἀρὰν votum vel
imprecationem interpretatur, quo Aegisthum et
Clytaemnestram quotidie devovebat Electra. Talem
imprecationem Aeschylus εὐκαταίαν Ἐριννῶν vocat Sept.
c. Theb. 729. tanquam praecipui aliquid prae ceteris
Furiis habentem: unde et hic fortasse a Sophocle
distinguitur. Ἄτα, quod Viro doctissimo in mentem
venit, metro repugnaret.

v. 112. θεῶν. Oed. C. 40. Γῆς τε καὶ Σκότου κόρου.
De ortu Furiarum vid. Heyne ad Apollod. T. I. p.
13. — Additum in libris παῖδες debetur interpreti-
bus, ut δίμυς Hecub. v. 63. ed. Herm.

v. 113. non hiat metrum, etiam cum Musgr.
non legeris ὄρατ' ᾧ.

v. 114. τούς — ὑποκλεπτομένους. Sensu activo accipit Lascaris apud H. Steph. in Lexico. Et sic Camerarius subfessores cubilium. Mihi contrarium magis placet, i. e. ut ὑποκλεπτόμενοι sint ii, quibus conjuges furtim corrumpuntur et auferuntur. Musgr.

v. 113. 14. aut probanda lectio Cod. Lipf. αὐ τοὺς ἀδίκως aut leg. τοῦ ἀδίκως θνήσκοντος. Reisk. Ineptum articulum τὰς cum Hermanno delevi.

v. 117. πέμψατ. Orestis adducendi munus pertinet in primis ad Mercurium, qui saepe vocatur ἐνόδιος, ἡγεμόνιος, ὀδηγός. Cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1160.

v. 118. aut ἄπαν οὐκέτ' ἰσχυῶ (non possum amplius in aequilibrio tenere) aut ἄπαν οὐκέτ' ἰσχω πᾶν λύπησ. non amplius habeo, valeo, librare, seu tenere in suspenso, omne onus moeroris in alteram partem vergens et me secum detrahere nitens. Reisk. Σωκῶ, σωκῶν, τὸ ἰσχύον Etym. M. et Hesych. Extat vox Aeschyl. Eumen. 36.

v. 119. ἄχθος. Graece vix dicitur ἄπαν ἄχθος pro ὑπομέναν ἄχθος. Sed si ἀντιβόσπον cum ἄπαν connectas, duae voces simul sumptae valebunt aequilibrio tenere, i. e. parem ferendo esse; non superari ab onere: ἄπαν pendere exemplis, quantum fatis est, munivit H. Steph. in Lexico. Musgr.

v. 120. δυστυχεύσας. Euphemismus est pro impurissimae. Sic δούπησιν Aj. 1307. Potest forte τᾶπαν οἰμωγῶν per enallagen constructionis significare macerare se edendo lamenta. Enallage constructionis, si quaeris, est, cum accusativus verbo subjectus talis est, ut non proprie nec in pedestri oratione, sed per poeticam tantum licentiam verbo adhaerere possit. Exemplum praebet Virgilius Aeneid. I. 691.

— — placidum per membra soporem
Irrigat.

Soporem irrigare, si ad proprietatis leges exigas, vix tueri se poterit. Apud Graecos, maximeque Tragicos, permulta hujusmodi loca sunt. Sic νᾶκος, δίκας, πολέμους ταρατταν etiam Historici habent, ut docebunt notae ad Antig. 805. Sic τέγγαν ἀχθαν Trachin. 861. (853.) ἐρέπεται κτύπος Oed. Col. 1533. ἀραχθῶν et τυφλωθῶν ἔλκος Antig. 984. 986. πλάξε ψολόεντα κεραυνὸν Pind. Nem. X. epod. 4. Musgr.

v. 122. λακῆσ. Reisk.

v. 124. Ἀγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγῶν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Aeschylum pag. 57. Brunck.

Ἀγαμέμνονα a quo regatur, nihil statim lectori se offert; neque facile cuiquam in mentem venit Agamemnonem ipsum οἰμωγῶν dici posse. At si quis reputet carmen Latinis esse argumentum carminis, non negabit, credo, οἰμωγῶν significare posse τῆς οἰμωγῆς ὑπόθεσιν. Claudianus Praefat. in Sext. Conf. Honor. 17. Enceladus mihi carmen erit. Iterumque Laud. Herc. 10. Alcides mihi carmen erit. Audacius paullo Propertius lib. I. XV. 21.

Conjugis Evadne miseros elata per ignes
Occidit, Argivae fama pudicitiae.

Eadem phrasi, sed modestius, in proximis versibus utitur:

Tu quoque uti fieres nobilis historia.

Inter Graecos quoque, minime grandiloquus auctor, Euripides plus uno loco adhibet. Phoeniss. 679.

— — ὀλβίσις ἐνάτισε
Βαυχῶν ΧΟΡΕΥΜΑ
Παρθένοισι.

Iph. in Taur. 965.

κλύω δ' Ἀθηναίοισι τὰμὰ δυστυχῆ
ΤΕΛΕΤΗΝ γιέσθαι —

Sed de hoc satis. Priusquam tamen pedem hinc promoveamus, monendus est Lector, praepositionem *ἐν* abundare hic videri. Vide infra v. 621. (612.) et ad Antig. 1068. Musgr.

v. 125. *κακῆ χάρι προδοτον* Camerarius vertit: scelerata manu; Brunck. sceleratae manui, sc. Aegisthi, proditum, quod melius est. Musgr. verendum putat ignavae manui. Aegisthum enim ignavum et alibi audire, ut v. 295. — *ὁ τάδε ποιῶν*. Hom. Od. A. 47.

ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε βέξοι.
ἢ πορῶν. Eurip. Androm. 1065. *παιδὸς παιδὶ πορῶν μέρων.* Musgr.

v. 126. *ἄ μοι θέμις*. Si mihi, utpote mulieri, ita principi civitatis imprecari convenit. Musgr.

v. 127. *παραμύδιον*. Frigide vertit Johnsonus: ut fitis solatio. In omnibus linguis usitatissimum est, etiam extra Poeticam, abstractum, quod ajunt, pro concreto adhibere. Exempla quaedam vide ad Oed. Tyr. 1271. Musgr.

v. 129. *ξυνήμι*. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptae in verbo *ἴημι*, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indullerunt etiam in senariis. Vide Aeschylum S. Theb. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive erat scribere:

οἰδὰ τε καὶ ξυνήμι τάδ' —. Brunck.

οἰδὰ τε — φυγγάνα. Non est tautologia, sed repetitio magnum pathos indicans. Vide annotata ad Eurip. Orest. 137. Musgr.

Pro *οὔτι με — τόδε* suspicaris legendum esse:

οὔδὲ με
φυγγάνα· οὔτι δ' ἔχω προλιπᾶν τόδε.

v. 132. *παντοίας φιλότητος ἀμειβομένοις χάριν*. Male Johnsonus, quae rependitis gratiam. Arro-

gans enim esset Electra, collata in Chorum beneficia vel sic commemorans: ut mittam ipsam amicorum inopem nulla in quenquam beneficia conferre potuisse. An igitur interpretamur, officia omnia in me per vices conferentes? Parum et hoc quoque decorum esset: est enim amicorum mediocrium sane, vices inter se officiorum parti-ri. Superest ut hanc vicissitudinem ad ipsa officia referamus: At o vos, nullum officii genus negligentes, sed nunc hoc, nunc vicifim illud conferentes. Sic *ἀμείβομαι γυναίκας* apud Steph. in Lexico est, aliam et deinde aliam uxorem ducere. Musgr.

v. 135. *σὸν γ'.* Reisk. *οὐ τοι τὸν πατέρ' ἀνστάσας*. Euripid. Alcest. 1007.

τόλμα δ' οὐ γὰρ ἀνά-
ξας ποτ' ἐνεργεν
κλαίων τοὺς φθιμένους ἦνω.

Ex Homero sumit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. Ω. 550.

οὐ γὰρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔηος,
οὔδὲ μιν ἀνστήσας, πρὶν καὶ κανὸν ἄλλο πᾶθῃσθαι.
 Brunck.

Ἄϊδα λίμνα de Stygia s. Acherusia palude reditum ex inferis arcente. Cf. Sophocl. fr. Polyxenae 2. et Heynii Exc. IX. ad Virg. Aen. VI.

v. 137. Brunckius edidit:

στάσας, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.

Qui versus si anapaesticus est, vehementer displicet ictus in syllaba *τε* vocis *οὔτε* collocatus. In promptu esset scribere *οὐ θρήνοις*, nam *γόοις* et *θρήνοις* confunduntur etiam in Eurip. Phoen. 1649. ed. Porson., sed obstat strophicus versiculus, cujus ingrati ad aures accidunt numeri, si cum Brunckio legas

τάσας ὡδ' ἀκόρετον οἰμωγάν,

meliores quidem futuri recepta cod. T. lectione ἀπόρροιστ', nisi dubitandum esset ἀπόρροιστον, quod magis est poeticum ac Romani quoque Scholiastae patrocinio se tueri videtur, inclementius posthabere. Nihil itaque superest praesidii, quam ut antistrophica mutentur, et quidem οὐτ' εὐχάει pro οὐτε λιταίς reponendo. Quippe λιταίς ex glossa, opinor, in textum immigravit. Iam rhythmus exoritur verborum ponderi quam maxime accommodatus.

v. 138. ἐπ' ἄλγος στεναχῆν non magis Graecum est, quam ἐπ' ἄλγος διόλλυσαι. Scripsit fortasse Sophocles:

ἀλλὰ πόνων μετρίων ἄπ' ἀμήχανον
ἄλγος αἰ στενάχουσα διόλλυσαι.

Constructio est: ἀλλὰ διόλλυσαι στενάχουσα αἰ ἀμήχανον ἄλγος ἀπὸ μετρίων πόνων. Offendat forte aliquos insolentior locutio, στενάχουσα ἄλγος, quae mihi parum differre videtur a στενάχαν στοναχάς, cum ἄλγος et στοναχάι potestate fere convenient, etymologia tantum diversa sint. De istiusmodi autem locutionibus, sc. ubi accusativus cum verbo cognatae significationis construitur, vid. cl. Forsterum in Indice ad calcem Platonis v. Accusativus. — Quibus hoc non satisfacit, legere possunt καναχούσα. Musgr.

ἀπὸ — ἄλγος jungendum cum στενάχουσα. Sic etiam Wakefieldii emendatione φρέν' ἄγουσα in Silv. Crit. P. IV. p. 182. prolata facile caremus.

v. 140. Wakefieldius l. l. sic scribit: „Quod ad dictionem ἀνάλυσις attinet, solus veterum perspexit Triclinius, cujus Scholion hac ratione integrum red-detur: Ἀνάλυσις, ἥτοι ἈΝΑΠΟΔΙΣΙΣ, καὶ αἰς τὸ — ἦτοι τὰ καλὰ, ἈΝΑΔΥΟΤΣΙ: emergunt, revertuntur. Interea vero, ut nihil taceam, suboritur suspicio, verisimillimam esse lectionem, quae nobis olim in mentem venit: ἀνάλυσις, pro ἀνήλυσις, adscensus, regressio. — Triclinii explicationem firmant et manifestum faciunt figuram esse derivatam a navibus oram solventibus, Hesychii duo glossemata, quae coram lectoribus sistemus. Ἀναποδισμός

ἐπανάλυσις. Respexit lexicographus ad sapient. Salom. c. II. v. 5. Σκίπς γὰρ πάροδος ὁ βίος ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἈΝΑΠΟΔΙΣΜΟΣ τῆς τελευτῆς ἡμῶν. Et infra: Ἀναποδίζουσαν ἐπαναλύουσαν. Tertium denique: Προδιάζαν τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφαι καὶ ὑποστρέφαι. Inania sonat pro more. Nam vocis ἀνάλυσις pro ἀνήλυσις acceptæ antepenultimam longam non patitur metri ratio.

v. 141. τῶν δυσπόρων, rerum aegre adipiscendarum. Reisk.

v. 142. νήπιος h. l. innuit puerilem mentis levitatem, quae vel carissima quaeque brevi tempore dediscit atque obliviscitur.

v. 143. ἀρωρε est aoristus secundus: nam in praeterito medio secunda semper producitur. Brunck. ἐμέ — ἀρωρε. Sic etiam ἀρέσκω passim apud Poetas et Platonem cum accusativo construitur. Musgr.

v. 144. αἰ Ἴτεν. Cf. Aeschyl. Agam. 1152. et Aristoph. Av. 209.

v. 146. Διός. Imo vero Διοῦς Cereris, id est messis instantis nuncius. Reisk.

Διὸς ἄγγελος. Veris nuncium Sappho in Scholiis citata Iulciniam dixit: patetque nominis ratio ex Hom. Odyss. T. 519. Sed nihil hinc roboris vulgaræ accedit, nisi appareat Δία apud Tragicos verum tempus significare. Rationem quidem affert Triclinius, cur Διὸς ἄγγελος audiat Iulcinia, quod scilicet paullo ante Διόσια, i. e. Jovis festum, canere incipiat. Ea Διόσια mense Anthesterione celebrata fuisse testatur Scholiastes Aristophanis ad Nubes, v. 407. mensemque Anthesterionem eundem cum Aprili fuisse auctor est Macrobius Saturn. I. 12. Tempus igitur non male convenit, modo verisimile fit, Tragicam personam, tam gravem, atque in tanto moerore constitutam, ad Atheniensem ritum et festa alluisse. Mihi sane parum satisfacit haec solutio. Tentabam, Διὸς ἄγγονος, Jovis progenies. Philomela enim ab Erichthonio, Vulcani filio, originem traxit. Apollodor. Lib. III. p. 243. Omnino tamen praetulerim:

Ὁρνις, ἀτυζομένα Διόθεν γένος.

avis, cujus genus omne a Jove labefactatum est. Ἀτύζεσθαι plerumque valet terrore subito affici. Ne tamen hanc unam vocis notionem fuisse putemus, facit Hesychius, qui ἀτύζα per ἀπολύα, i. e. ἀπολλύει, exponit. Musgr.

Jacobsius in specim. emendatt. in auctores vett. p. 14. legendum putat αἶρος ἄγγελος. „Jovis enim, inquit, nunciae vocabantur eae aves, quarum e vultu auguria captari solebant; Iuscinae vero, quantum ego scio, in re augurali nullae partes demandatae erant.“ Cui quidem correctioni tum metri lex adversatur, tum vulgatae scripturae praestantia. Jovis enim nuncia dicitur Philomela, quoniam veris nuncia est, Jupiter autem tempestates regere credebatur.

v. 147. Brunckius ex unis membranis σέ, σ' ἔ. edit, quae pronominis geminatio, si unquam apud Tragicos occurrit, occurrit certe perraro. Probum est σὶ δ' ἔγωγε. Cum subito sermo ad alium ab alio convertitur, primo nomen ponitur, deinde pronomen, tum particula. Conf. Porsonus ad Eurip. Orest. 614.

„σὶ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, te Deum puto. Νέμω puto, ut Aj. 1348. Oed. Col. 931. ubi alia. — At quomodo vel quam ob causam Electra pro Dea habet Nioben? Nempe ob felicitatem, qua prae hominibus fruuntur Immortales. Electra sc. tristitiae et moerori indulgens, idque ut in talirerum statu jucundissimum existimans, miram quandam felicitatem Niobae esse autumat, semper lacrymas stillantis. Deum esse vel inter Deos versari, non dignitatis fastigium, sed felicitatis consumptionem apud Veteres significat. Catullus LII. 1.

Ille mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus identidem te
Spectat — —

Quod ex Sapphūs oda traductum esse norunt Eruditi. Horatius quoque loco non satis intellecto Lib. I. Od. I. 29.

Me doctarum hederæ præmia frontium
Dis miscent superis: —

i. e. parī gaudio afficiunt ac si inter Deos versarer, vel tali gaudio afficiunt, ut inter Deos versari me putem. Inurbanus fuisse latque ἀπαρόνατος Horatius, si his verbis ad Maecenatem usus esset, multum supra doctorum hederas dignitatis fastigio eminentem. Quid quod hederæ coronari non excellentis doctrinae aut ingenii indicium, sed omnibus doctis commune erat. Propertius II. IV. 26.

Rusticus haec aliquis tam turpia proelia quaerat,
Cujus non hederæ circumire caput.
Sed nimis de via digressi sumus.“ Musgr.

v. 149. aut αἶψ' aut δῆρ' ὄν. Reisk.

αἶ, αἶ, δακρύεις. Sic si legamus, interjectiones αἶ, αἶ, filum orationis, sine ullo lepore aut emphasi, dirumpunt. Peritque etiam id, quod in Niobae conditione maxime invidendum ducebat Electra, lacrymarum utique perennitas. Noli dubitare, quin scripserit Sophocles αἶσ' δακρύεις, ut invenisse videtur in quibusdam libris Triclinius. Musgr.

v. 150. οὗτοι σοὶ μόνον. Cicero Tuscul. III. 33. Ne illa quidem firmissima consolatio est, quamquam et usitata est, et saepe prodest: Non tibi hoc solum. Sane frequentissima est apud Tragicos haec moerentium consolatio. Euripides Med. 1016.

οὗτοι σοὶ μόνον σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.

Hippolyto 841.

οὗ σοὶ τὰδ', ὦ γὰρ, ἔλθε δὴ μόνον κακὰ
πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὄλεσας κεδνὸν λῆχος.

Alceſtide 423.

οὐ γὰρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοιπὸς βροτῶν,
 γυναικὸς ἐσθλῆς ἠμπλακῆς.

Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179. Brunck.

v. 154. εἶα pro εἶα metrum pariter ac ſententia exigebat. ζῶα autem ſequenti verſu dictum eſt poetice pro εἶσθλ. Sicetiam apud Romanos poetas vivere pro eſſe occurrit, ut Lucret. V, 539. et ſæpius. — Reiskius ſic: „Δία Χρυſόθεμις ζῶα κχ) Ἰφιάναξ ὁ κρυπτῶν Δαλέων ἐν ἤβῃ, divina Chryſothemis vivit (cf. v. 170.) et ſtrenuus dominus (Oreſtes), qui occulta floret aetate adoleſcens, et Chorus producendus uſque ad v. 161. ubi perſona Electrae incipit.“

v. 155. Ἰφιάνασσα. Non eſt eadem cum Iphigenia. Nam et apud Homerum Agamemnon, anno poſt ſimulatam Iphigeniae caedem decimo, Iphianaffam Achilli pollicetur. Iliad. L. 145. Electram eſſe, quae Homero Laodice audit, nonuit jam Scholiaſtes Euripidis ad Oreſt. 72. Muſgr.

v. 156. ἀχέων. Participium ἀχέων moerens habet Homerum Iliad. B. 694. et 724. Muſgr.

v. 157. ὄλβιον ὄν ἀ κλασσ — Vulgo legitur ὄλβιος, et hic verſus cum tribus ſequentibus Electrae partibus contribuitur perquam abſurdo errore. Si enim conſideret Electra fratrem ſuum, ita reverſurum, ut his verſibus declaratur, non ita moerore conficeretur, nec ſpem prope omnem abjiceret. Nihil magis alienum eſt a mente et opinione Electrae. Sunt iſta revera Chori miſeram virginem conſolantis. Verum non ex ſententia modo apparet, ineptiſſimam eſſe illam perſonarum diſiſionem, ſed etiam ex eo quod totius choricæ cantici oeconomiae adverſatur. Quippe conſtat tribus ſtrophis, totidem antiſtrophis, et epodo, quod neutiquam perſpexit ſtolidus ille Triclinius, cujus de Sophoclis metris ſomnia pro oraculis habuit Turnebus, et qui eum ſecuti ſunt editores. Unaquaeque ſtrophæ et antiſtrophæ inter Chororum et Electram ita diſiſa eſt, ut utrique per-

ſonae tot verſus in ſtrophæ, quot in antiſtrophæ tribuantur. Hic in antiſtrophæ IX. verſibus auctiores eſſe non debent. Egregia haec reſtitutio acumini debetur ingenioſi mei amici Thomæ Tyrwhitti. Praeterea ego non ὄλβιος, ſed ὄλβιον legendum eſſe contendendo. Felicitatis illa praedicatio non praefens tempus, ſed futurum ſpectat. Ineptum eſſet ἀχέων ἐν κρυπτῶν ἤβῃ, ὄλβιος —. Qui moeret, ſane beatus non eſt: ſed quem olim beatum — ſenſum diſerte verſio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων moerens praecedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀχέων, quod reponi vult, ineptum eſſe iudico. ἀχέων legit etiam Euſtathius, qui κρησιν hanc, ex memoria citatam, non inſpecto libro, peſſime interpretatur ad Homerum p. 440. Brunck. ὄλβιος revocavi, utpote multo fortius: „beatus ille futurus, ſiquidem eum aliquando Mycenæ recipient“. Muſgr. ita: „Vox ὄλβιος nec cum ἀχέων conſiſtere poteſt, nec exulis conditioni convenit. Corruptela nata eſt, opinor, ex Ὅ ΔΒΙΟΣ egenus, ut Sophoclis aetate ſcribi ſolebat, nondum ab Atticis recepto omega. Hoc ut ἄβιος pronuntiabatur, quae ſcribendi ratio haud ita multo poſt uſu obtinuit. De craſi vocalium o et α vide Giſbert. Koenium ad Gregorium de Dialectis p. 196.“

v. 159. διζίται ἐς πατρίδ' εὐδίοις εὐφροῖνι recipit in patriam ſereno vultu, hilari greſſu. Reisk. εὐπατρίδαν, nobilem, Iohnſonus; generoſum, vertit Camerarius. At ego quidem malim ut genitivum pluralem accipere. Μυκηναίων εὐπατρίδων, ut εὐγενεῶν Ερεχθιδῶν. Eurip. Ion. 1079. Muſgr.

v. 160. βήματι Scholiaſtes per πομπή interpretatur; quam poteſtatem vocis βήμα nuſquam alibi inveni. An legendum Διὸς εὐφροῖνι σήματι, cui geminum fere eſt δεξιὸν Διὸς τέρας, Eurip. Phoeniſſ. 1224. Muſgr. Solet noſter vocabulorum ſignificationes novare.

v. 162. αἰχινῶ. Leg. ἑμνῶ. Reisk.

v. 163. δάκρυσι μυδαλέον παναγνήτων σίτον ἐδοῦσα κικῶν, quae panem miſeriarum nullo unquam tem-

pore aut modo finiendarum lacrymis ta-
bidum devoro. Reisk.

v. 164. *ὄτον κακῶν*, potest esse velluctum malo-
rum vel perniciem malorum. Hesychius
enim *ὄτος* et per *θρήνος* et per *ὄλεθρος*, *φθορά*, exponit.
Musgr.

v. 166. *ἔρχεται? ἀγγελίας ἀπατώμεθα*. Reisk. *ἀπα-
τώμενον*. Forma hic passiva, notio activa est. Sic
πύλας Aj. 783. *αὐδιωμένου* Philoct. 131. *ἡ παῖς ὄρᾳται* An-
tig. 429. Musgr.

v. 170. *ἔστι μέγας ἐν οὐρανῶ*. Sic libri omnes recte;
nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus
est jambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio et
jambo hic est dactylus et anapaestus. In D. singu-
lis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo
adposita nota *ιαμβικόν*. Nugatur Heathius, quum ait
ἔστι prae suo *ἔτι* languere. Formula usitata est.
Plautus Capt. II. 2. 63.

Est profecto deus, qui, quae nos gerimus,
auditque et videt. Brunck.

Adulterinam esse praepositionem *ἐν*, metri lex evin-
cit, dactylum illa et anapaestum dipodiae jambicae
loco poni vetans. Argumenta exposuit Hermannus
in libro II de metris cap. XIV.

v. 172. *νέμουσα* i. e. *ἐφίσσα* permittens, ejus
arbitrio concedens. Comparari potest *σοὶ νέμω
τουαῶν μέρος*. Eurip. Iph. Aul. 500. Musgr.

v. 174. *μήτ' ἐπιλαβοῦ*. neque conviciis eos
incesse. Reisk.

v. 175. tempus dicitur *θεός*, quia insignis est ali-
quis ejus effectus, *ευμαρής* autem, quod lenit dolo-
rem. Sensus: Expecta tu, Electra, tempus leniet
dolorem tuum. „*ευμαρής* θεός. An interpretandum,
Deus, qui senfim, et nullo molimine,
quicquid vult, effectum reddit? Virg. Ae-
neid. IX. 6.

— — quod optanti Divum promittere
nemo

Auderet, volvenda dies, en, attulit ultro.“
Musgr.

v. 176. *Κρίσαν*. Legendum, *Κρίσα*, ut *Δωδών* Trachin.
175. Musgr. Male. Nomina enim primitiva, pro-
pria seu appellativa, adjectivorum instar substantivis
saepius junguntur, ut *Ἑλλάς γῆ* Philoct. 256. flu-
men Rhenum Horat. A. P. 18.

v. 178. *ἀπερίτροπος* idem est atque *ἀνεπίστροφος* aut
ἀνέντροπος, incurius, animum non advertens ad ali-
quid. Reisk.

ἀπερίτροπος, nullas viciffitudines habens;
a *περιτροπή* viciffitudo. Musgr.

v. 184. *ἀλλ' ἄτ' ἔριδος ἔποιμος*. Reisk. Vulgatam
verte: ut aliena, contempta etc. *ἀναξία* i. e.
dignitatis expers, *χωρίς ἀξίας*. Sequenti versu
scrib. *ξίν*.

v. 188. *οἰκτρά μὲν ἀστοῖς λουτρά, οἰκτρά δ' αὖ κοίταις*.
Reisk. Wakef. in Silv. Crit. P. II. p. 119. ita:
„Haec mihi videntur caligo confusioque, merum
Chaos. Quomodo fuit vox reditūs luctuosa? pri-
mum quidem laeta, deinde luctuosa, adeo ut dictio
saltem ambigua sit et sine judicio adhibita. Nec di-
ci potest fuisse securis plaga *ἀνταία σοι*, s. e. Ele-
ctrae, ut postulat justa loci constructio. Deinde cer-
tissime libido rem excogitavit, perfecitve-
ro fraus. Et qualem demum aut quam formam
illae prius conceperunt? Experiamur igitur, an huic
morbo facilis medicina parari possit loco ad hung
modum reformato:

*οἰκτρά μὲν παστοῖς αὐδά,
οἰκτρά δ' ἐν κοίταις πατρώαις,
ὄτε τοι παγχάλικων ἀνταία
γενύων ὠρμάθῃ πλαγιά.
ἔρος ἦν ὃ πλάσσει, δόλος ὃ κτείνει,
δανὴν δανῶς προφουτεύσαντες
μομφάν κ. τ. λ.*

i. e. Luctuosa erat in aedibus vox, cum ferret ictum securis, quam fabricavit libido, extendit ad ferendum dolus; cum prius, ante reditum Agamemnonis, in animis suis procreaverant hoc culpandum scelus. “Sanus est locus, si quis alius. Primum quidem νόστοις dictum est pro ἐν νόστοις hoc sensu: luctuosa fuit (ob insidias in caput tuum paratas) vox illa, quae reditum tuum, Agamemnon, nunciabat, luctuosa et illa in thalamo paterno a te aliisque tecum oppressis edita. Deinde magnam habet ac praeclaram vim subita orationis ad Agamemnonem conversio; is enim vix dubitari potest quin vocula σοί compelleretur. Tum φράσας nullo pacto indicat excogitavit, alioqui scriptum oporteret φρασάμενος, verum docuit, scil. quomodo perpetranda esset caedes. Denique si μορφάν verteris monstrum, portentum, h. e. facinus, non amplius erit, quod interpolatum cupias.

Iam quidem facile iudicabit Lector de Musgr. sententia, quam ipsius Viri doctissimi verbis asseram. „Οἰκτρα μὲν νόστοις αὐτά. Scholiastes interpretatur de patris reversi nuncio, utpote qui statim post reditum interfectus est. Primum, si hoc voluit Sophocles, obscure admodum et inconcinne enunciavit: verba enim nihil aliud sonant, nisi tristem fuisse in reditu vocem. Deinde laetus potius quam tristis aut miserabilis erat de reditu patris nuncius; licet gaudium illud paullo post in tristitiam conversum fuerit. Postremo, nimis abrupte atque eleganter Chorus, velut de Electrae miseriis parum sollicitus, ad mortem Agamemnonis saltum facit. Puto igitur locum corruptum esse, et sic emendandum:

Οἰκτρα μὲν νῆστις λύμα.

Νῆστις λύμα ut νῆστισι αἰκίαις, Aeschyl. Prometh. 601. νῆστιδες δόαι, Agam. 1630. Miseranda sane est jejunii contumelia. Optime hoc cum Electrae φῆσα connectitur, cujus finis erat querela de victus parcite. Per periphrasin sic non incom-

mode interpreteris: Fatendum est te non absque causa lugere; nam et luctuosum est victu per contumeliam privari, et luctuosum quoque aereae securis vulnus. — δόλος ἦν. Frigide, ut mihi videtur, Chorus, non ut miseratione tactus, ullamve cum Electra luctus societatem habens, sed historici prope more de morte Agamemnonis differit, quibus causis impulsus, quam viam ingressi pataverint eam homicidae. Neque recte porro ultimas in hoc dramate partes, ipsam utique caedem, Amori tribuit, qui scelerati consilii auctor potius et origo dicendus erat. Vere enim Thucyd. III. 45. ἢ τε ἐλπίς, καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί ὁ μὲν, ἠγούμενος, ἢ δ', ἰφισομῆνη. Verum hoc librarium, non Poetae, puto, crimen erat, quem vide, Lector, an probabiliter emendaverim:

Δόλος ὧν ὁ φράσας, Ἄρες ὁ κτείνας,
Δεινὰν τᾶν' ἐς προφυτεύσαντας
Κορυφάν, αἶτ' οὖν — —

Δόλος hic nominativus est pro vocativo. Sic Eurip. Helen. 1419. ὦ κλεινὲ ἡμῶν πόσις. Dolum an ut Deum alloquatur, non dixerim; quanquam Ἀπάτη ab Hesiodo Theog. 224, Fraus a Cicerone, Deorum numero recensentur; De Nat. Deor. III. 17. Licet talem Deum non agnoverint Mythologi, a Choro certe προσωποποιῆσαι, utpote magnum Agamemnoniae caedis artificem, magnam et venustatam et πύθος habet. Ὡν quarum rerum: necessarium pronomen ad comma hoc cum praecedenti connectendum. Τεῖν' ἐς προφυτεύσαντας, adversus eos, qui hanc calamitatem primi pepererunt, dirige. Eurip. Hecub. 263. Εἰς τὴν Ἀχιλλεύς ἐνδίκως τᾶνα φόνον. Confer etiam Iliad. P. 543. et 736. γ. 101. Κορυφάν, finem, terminum. Plutarchus: ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιπέσῃ ἐαυτῷ πάσῃ, de Prud. Animal. Vol. II. p. 975. A. — Totus locus sic concipiendus est: Quarum rerum tu, o Dole, qui excogitasti, tu, o Mars, qui interemisti, dirige

finem terrificum in eos, qui in fabricando principes fuerunt.“

v. 190. *σά*. Scholiastae facile assentior, pronomen hoc non penitus otiosum esse monenti. Vis ejus est: Vulnus illud, quod perpetuo tibi in animo versatur. — *άνταία*, corpus trajiciens. Aeschyl. Choeph. 638. *άχι πλευμόνων ζήσσι δαιτυαίν — σούτας*. Vide et Antig. 1314. Musgr.

v. 191. *γνώων*. Graecis *γένος* dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. (478.) ut Philoct. 1205. pro securi accipitur. Eadem translatione *γνάδος* cuneo tribuitur ab Aeschyllo in Prom. 64. *σφηνός αυθάδη γνάδον*. Quin etiam igni rerum omnium edaci in Choeph. 321. *Φρόνημα τού θανόντος ου δαμάζει πυρός ή* (scrib. *α*) *μυλερα γνάδος*. Brunck. Ad dit Musgr. Euripidem in fragm. VI. Meleagri.

v. 193. *δανάν δανών προστατεύσαντες*, id est *προστήσαντες*, qui subtiliter excogitatam personam, imposturam, ausibus horrendis circumposuerant. Reisk.

v. 195. *δ ταύτα πράσσω*, qui talium rerum poenas exigere solet. Musgr.

v. 198. *δέπνων*. Sequutus est Noster Homerum, a quo discunt Aeschylus Agam. 1391. Euripides Orest. 25. et Lycophron v. 1099.

v. 199. *άχθη*. Aeschyl. Choeph. 417. *πάθομεν άχθη*. Eurip. Iph. Aul. 686. *Ως άχθος ήμιν έγενεθ' ή Φρυγών πόλις*. Quae affero, ne quis hic reponat *άχη*. Musgr.

v. 200. *τοίς*, id est *εν οίς* in quibus nocte et coena scilicet. Reisk. Proprie dicendum erat *ω* (*άχθη*), quod neglexit Electra prae moeroris magnitudine ac vehementia.

v. 201. Vide infra ad v. 221.

v. 205. *πόνημα*. gl. *αντέπισιν έχοντα*. Brunck.

v. 207. *άνυσαντες έργα*. Parum mihi satisfacit Iohannis versio, Qui perpetrarunt facinora. *Άνυσαν* eleganter adhibetur de rebus feliciter gestis. Vide Dawes. Miscell. Crit. p. 206. Valckenaer ad Theocrit. Idyll. XVIII. 17. et quae dabimus ad Oed.

Col. 1838. *Έργα* non sunt quaevis facta, sed facinora illustria. Homerus Iliad. I. 443. *πρηπιήρα τε έργων*. Utamque vocem eadem qua hic potestate conjunxit Aeschyl. Pers. 768. Hinc *τοιαύάνυσαντες έργα* interpretor, Qui tam praeclara facinora fortuna favente ediderunt. Musgr.

v. 209. *έξ οίω* sc. *αιτίω*, quare. Sic explico propter sequentia *πολύ γάρ — πολέμους*. Minus bene Brunckius quali e statu vertit.

v. 210. *οίκας — άτας*, si vera scriptura est, interpretari licet, mala, quae Electra prae reliquis fororibus perpeti solebat. Vid. v. 362. et seq. Non deterius tamen esset:

Ου γνώμων άχθεις, έξ οίω
Γά παρόντ' οίκας, α τ' εις άτας
Επιπίπτεις ούτω σκαιώς;

Έξ οίω οικας per quales homines vivis, vel penes quos tuae vitae potestas est. Sic *οικούμεν* pro *ζώμεν*, Oed. Col. 1401. *Άτη* vox ambigua est, significans et damnium, et vesaniam. Si vulgatam lectionem sequimur, priori notione accipienda est. Sed ad alteram potius ducit v. 226. (219.) in quo ad praecedentia Chori monita manifesta allusio est. Vesaniam, vel vecordiam significat apud Homerum quoque, Iliad. A. 412. I. 115. *Έπιπίπτεις*, quod habet Aldina, melius convenire videtur, quam vulgata *επιπίπτεις*. Sic enim Plato habet *επιπίπταν άνομιχ* epit. VII. p. 1284. E. Aristides: *εις τούτους έπιπίπτω τους λόγους*, tom. II. p. 323. *Σκαιώς*, morose, δυσκόλως. Auctor incertus apud Suidam v. *σκαιώς*, *Ό δέ εν μέρει ταις έντευξεσι σκαιός ήν' εν δέ ταις πράξεσι ήν' μάλα εις τούναντίον ήπιος*. Idem Suidas *σκαιότης* paullo post per *άγριότης* exponit, — Inter vulgatam lectionem et nostram hoc praecipue interest, quod vulgata proxime sequentem versum,

πολύ γὰρ τι κακῶν ὑπερεκτίσσω,

anticipat et superfluum quodammodo reddit; non item ea, quam ex conjectura posui. Musgr.

v. 210. τῶν παριόντων οἷος ἐς ἄτας ἐμπίπτεις. quod postremum Cod. Lips. quodque habet. Reisk.

v. 211. Hesychius: αἰκῶς, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς, ἀπὸ τῆς αἰκίας. Brunck.

v. 214. 15. f. οὐ δὲ τοῖς ἀδύνατοις οὐ παρίστω πλάθει. tu vero in animum ne inducas tuum, atrectare, captare res non adipiscendas. Reisk. Ovum ovo similis non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius et Parisinus editor: ille πλάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credidit Heathius primam in πλάθειν corripit, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesium 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, ut et in 347. 914. 923. prima producit. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. XXIX.

ἀπολίμων τὰδ' εἴκειν ἐν οἴνοπλῆξι τεράμνοις
πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνναλίου. Brunck.

Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 35. corrigit οὐκ ἐριστά, τλάθει, patienter fer ea, in quibus cum potentibus nequis contendere: ut infra 101. Horat.

— — ego, ut contendere durum est cum victore, sequor.

Musgr. τὰ δὲ intelligit hujusmodi mores, vel hujusmodi probra, et pro ἐριστά tentat ἐραστά, ut Homer. Od. I. 230. Οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι Φανίς ἐρατὰν ἐσεσθαι. Malit tamen ἀριστά. Equidem nihil mutato, sed verto: propterea (τὰ δὲ) non invidenda, i. e. abominanda res est (ἐριστά pro ἐριστὸν) cum potentioribus contendere eosque lacessere.

v. 216. ἠγαυιάκτου. Reisk.

v. 216. ἠγαυιάσθην sc. πλάθειν τοῖς δυνατοῖς. Nihili est, quod Musgr. ob v. 218 — 220. quibus repugnantiae

aliquid inesse temere arbitratur, συνεκλήσθην, i. e. συνεκλάσθην, refingit hoc sensu: Periculis, periculis undecunque cincta sum. Locum affert Aristidis tom. I. p. 452. ἀτα καὶ εἰς ἀνάγκην κατακέκλανται, et Aj. 1291. (1274.)

v. 217. Morosius vocem ὄργα in ὄργμα (circumseptio ab ἄργω cohibeo) mutat Musgr. quod Electra non de ira sua a Choro admonita sit, verum de periculis, quibus ob linguae intemperantiam exposita erat. Hesychius ὄρχμαι, ὄρχμοί. „unde, inquit, alii fortasse ὄρχμαῖ hic malint. Sed alteram scripturam tuetur locus incerti scriptoris apud Suidam v. ὄρχμευόντες, ubi non praetulerim cum Kustero ὄρχμευόντες.“

v. 218. οὐ σχήσω πῶ τὰς ὄργας. Reisk. σχήσω compefcam, cohibebo. Musgr.

v. 221. Metro convenientius erit φίλα γενέθλα (pro φίλα γενέθλη), modo recte sic ἀντίστοιχον v. 201. constituerim:

Θανάτους διδύμαιν χερσὶν αἰκίᾳ —
Τίνι γὰρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα —

Contra, si γενέθλα nominativus pluralis est a γενέθλον, legendum erit φίλια. Musgr.

v. 222. ἀνούσαιμ. Sensus: cui bene audiam, a quo laudabor? Confer Philoct. 616. Musgr.

v. 225. ἀφικτα τετλήσεται Reisk.

v. 225. Bene lohnsonus νεκλήσεται pro ἔσται positum censet, citans v. 977. Confer Aeschyl. Pers. 2. et 242. Choeph. 1037. quaeque praeterea congestimus ad Eurip. Hecub. 625. Musgr.

v. 226. οὐδέ ποτ' ἀκαμάτων ἀποπαύσομαι συνήριθμος (id est σύντροφος) ὡδα (subintell. οὐσα) θρηῶν Reisk. Purgoldus Camerario auctore jungit ἐν καμάτων cum ἀποπαύσομαι propterea, quod πύεσθαι eodem modo construatur. Non probo, nisi quis ipsius verbi ἀποπαύεσθαι exempla afferat.

v. 227. ἀνίριθμος — θρηῶν. Sic Eurip. βοστρύχων πινῶδες Orcest. 225. θεοπισμάτων ψευδόμεναις ibid. 1699.

Noster ἀλαῶν ὀμμάτων *Φυτάλμιος* Oed. Col. 147. Musgr.
v. 229. πιστά, bona, benevola. Vide Aeschyl.
Choeph. 395. Πιστά Φρονίων, Pind. Olymp. III. stroph.
2. Confer et Eurip. Ion. 764. Musgr.

v. 230. μὴ τίταν σ' ἄταν ἄταις, ne damnatum
tibi tua intemperantia consciscas. De ambi-
guitate vocis ἄτα dixi ad v. 210. Musgr.

v. 231. καρότητος ὑψίστερον? ecquodnam esset
majus scelus hoc? Reisk.

v. 233. εἴ τις τοῦτ. Reisk.

v. 235. Brunckius vertit: nec, si cui nubam
fortunato (Scheffler. bono et honesto) viro,
cum eo habitem tranquilla. Id si voluit So-
phocles, obscuritatis culpandus est, ut qui non ad-
didit ἀνδρῖ. Tum etiam quaerere possis, cur matrimo-
nium nunc potissimum ab Electra commemoretur.
At longe alia est loci sententia, hanc dico:
neque si quid boni nacta sim, fruam eo
tranquille. Πρῶτον δὲ αὖτις eodem modo infra v.
1036. et Euripidis fr. Inus XXI. Συνναίειν autem,
ut ξυνοικῶν, ξυνῶναι, saepissime notat participem es-
se rei.

v. 237. ἐπιτίμως est idem quod ἀτίμως, id est οὐ
τιμῶσαι τοὺς γονεῖς. Reisk. Eandem secuti sunt
rationem Brunckius et Schefflerus, perperam, siqui-
dem recte concludo ex analogia verbi ἐπιτιμῶν, quod
magnopere colere indicat. Atque omnino haec
vox cum nusquam, nisi hoc loco, occurrat, non po-
test non et significatio ejus admodum esse ambigua,
et auctoritas maximam habere suspicionem. Accedit,
quod exilis quaedam oppositio, si qua est, nascitur,
vocabulo ἐπιτιμος proxime praecedente. Quapropter
ἐπιτίμως reposui, quod ipsum nescio an expressum sit
a Winshemio, cum vertit: ita ut parentibus propter
motum non persolverem justos demortuis luctus.
Musgr. tuadet οἰκτισμοὺς ἰσχυροῦ, ἀπέρυγας etc. Lu-
ctum ob parentes ita comprimens, ut non
in ejulatus acutos erumpat. Vox οἰκτισμοῦ ex-

tat Aeschyl. Eumen. 189. Xenoph. p. 51c. Sympos.
sub initio. Polluc. lib. VI. cap. I. sect. 201.

v. 243. τ' ἂν valet τοι ἄν. Brunck.

v. 249. πολλοῖσι θρήνοις, ob nimis multa la-
menta. Construitur enim cum δουῶ, non cum dus-
Φορῶν. Musgr.

v. 251. ευγενής γ' ἂν ἦ. Reisk.

v. 254. θάλλοντα. Conf. Philoct. 262. Musgr.

v. 262. ἐσθήματα — ταῦτά. i. e. vestimenta regibus
solemniter gestata. Statius Theb. V. 315. notas,
regum gestamina, vestes; et VI. 80. cultus-
que, insignia regni, Purpureos. Germa-
nic. Arat. Phaenomen. Reges — fatis religio-
se tunicati. Nonnus K. 20.

— — βασιλῆια Φαιδρά τανῆσι
Δύσατο πορφυρέω πεκαλαγμένα Φάρσα κόχλη.

Musgr.

v. 267. ἐν τῇ θαλαίῃ μητρί. Idem hic significat
θαλαίῃ, ac secundo abhinc versu τλήμων. Brunck.

v. 272. aut ἔτους, quotannis, illam totius anni
diem, aut τηρούσα leg. Si posterius praeferatur, v.
274. nil mutandum erit. Si autem prius, tum leg-
erit πανη χοροῦ, aut πανηγύρεος. Reisk. τότε, olim.
Vide notam ad Comici Ilysi. 1023. Brunck.
Adde quos laudavit Schaeferus ad Julian. p. IV.

v. 275. εἰσὶ ἐστεμμένη ἱερά. Reisk. ἔμμη ἱερά,
sacra quae singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Sui-
das recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα.
Hesychius: ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

Brunck.

ἔμμη ἱερά. Quid proprie sint, docebunt annotata ad
Eurip. Heraclid. 780. Sed hic Sophocles, minus qui-
dem proprie, pro festo die adhibuit, qualemcunque
ob causam celebrato. Et sic Suidas: ἱερομηνίαι αἱ ἑορ-
τάδες ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται. Musgr.

v. 278. ἐπινομασμένη δαῖς est idem atque ἐπιθήτος, ta-
lis, ad cuius commemorationem in sermone factam
neceffe est invocare conceptis verbis deos malorum

averruncatores, velint nos a simili tutos praestare. Praeterea leg. τὴν διττάλαιαν non simpliciter, sed bis atque dupliciter infelicem, ut τριμάκαρ, τρίτυλαι, ter quaterque beatus aut miser. Reisk.

δαῖτ', i. e. θυσίαν, sacrificium. Sic θεῶν ἐν δαίτ' apud Homerum pluries. Virg. Aeneid. VIII. 186. Has ex more dapes. Vide et Pindari Isthm. II. antistr. 3. et Isthm. IV. antistr. 4. Musgr.

v. 281. Clytaemnestra quomodo λόγοισι γενναία dici meruerit, non equidem intelligo: λόγοισι γενναία esset Illa in infidiis fortis. Conf. v. 124. Musgr. Ironice dictum puta.

v. 282. Φωνούσα. Inepta et superflua vox, cui lubs suffecerim Φωρῶσα deprehendens. Ἐξοιαδίξω κατὰ verterim aggerat convitia; nisi scripsit Auctor κατὰ ironice. Musgr.

v. 295. ἡ πάσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 622. Sic ibidem 927. πᾶν δᾶμα. Brunck.

v. 311. ἐρωτῶν. Cohæret enim cum θίλω. volo te interrogare, quid dicas te scire rerum fratris tui. Reisk.

v. 312. ἤξειττε veneritne jam, an venturus sit. Reisk.

v. 314. ὀκνᾶν prima longa. Vide ad Trachin. v. 299.

v. 316. ἀρκᾶν, ἱπαρκᾶν. Sic in Oed. Col. 262. Hefychius: ἀρκᾶ, περισρκᾶ, βοηθᾶ. Brunck.

v. 319. φύσαν, id est γεγονυῖαν. Reisk.

v. 319. ὀμαιμον hic est adjectivum, non substantivum. Ipsa enim Chrysothemis, ne dubites, ὀμαιμος φύσις dicitur. Sic Homerus ὀμηλικίη pro ὀμῆλιξ. Vide et citata ad Aj. 771. Musgr.

v. 329. πλῆι ὑφαμένη. Recte Scholiastes exponit.

v. 332. Post λίγω repetendum a versu superiori ποιᾶν. Pium est te, non ut ego suadeo, facere. Musgr.

v. 333. με δᾶ. Legendum, ni fallor, σὲ δᾶ, ut teste hic significet Chrysothemis, quae infra apertius declarat v. 367. et 372. Musgr.

v. 339. ἵκαται h. l. notat igitur, quae cum ita sint, ut v. 260.

Musgr. deletο ἢ malit θάτερον, negans se meminisse, qui in hac phrasi plurale θάτερ' adhibuerit.

v. 348. ὥστε. f. τῷ γε, eo quod honorem defunctum. Reisk.

v. 350. Hic versus in iis est, quos Porsonus (in Supplem. praefat. ad Hecubam p. XXXII.) mutari vetat propterea, quod secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut praecedenti verbo adhaereat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant. Sic enim non amplius putat opus esse, ut verbum praecedens brevi syllaba terminetur. Equidem alios quoque locos exceperim, ubi itidem elisio efficit, ut duae voces coalescere videantur. Huc pertinent Aj. 1101.

Ἐξεστ' ἀνάσσαν ὧν ὄδ' ἠγάτ' οἴκοθεν;

et Philoct. 22.

Ἄ μοι προσελθῶν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχσ.

quos tanquam vitiosos memorat quidem Porsonus p. XXXVI. sed lectorum acumini relinquit. Hos emendare velle temerariae foret audaciae. Sed qui eodem loco assertur Oed. C. v. 664.

Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κᾶνευ τῆς ἐμῆς —

ejus praeclaram mecum correctionem communicavit Hermannus meus, legens ille κᾶν ἐμῆς ἀνευ.

v. 356. Vulgo legitur:

ἔμοι γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπᾶν μόνον
βόσκημα.

Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest, quem percommodum expressisse sibi videtur Heathius hac versione: Id enim solum mihi pro cibo sit, ut neme ipsa angam. Sententia satis inepta graece sic exprimi debuisset, ἔμοι γὰρ ἔστω μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπᾶσθαι, vel τὸ

ἐμὲ μὴ λυπᾶν ἐμαυτὴν. Verbo activo λυπᾶν subjici debet persona, in quam cadit actio, quae nisi expressa sit, tota phrasis nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἐμαυτὴν subintelligere: at secus videbatur auctori glossae in codd. superscriptae verbo λυπᾶν, τὸν θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poetae mentem adsecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendosam esse judicaverunt, sed quod reponendum esse conjecerunt τοῦμὲ μὴ λυπᾶν, vel μὴ ἄλυπᾶν, nimis abjectum est, et ab Electrae magnanimitate alienum. Unica vocula mutata sententiam restituiimus:

ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ νιν λυπᾶν μόνου
βόσκημα.

id enim solum mihi pro cibo fit, quod eos angam. Dixerat paulo supra λυπᾶ δὲ ταυτοῦ, nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit eis molesta esse. Brunck. Wakefield. in Silv. Crit. P. IV. p. 200. praeter necessitatem corrigit σοὶ δὴ πλουσίῳ — et ἐμοὶ παρέστω. Futile est, inquit, illud γὰρ, et importunum: quod probat fatis Scholiastae interpretatio. Imo familiarem loquendi consuetudinem refert. Idem λυπᾶν legit P. III. p. 362. Musgr. male retinet λυπᾶν hoc sensu: mihi instar pabuli fit, non me duntaxat, sed alios angere: coll. v. 348. Quod ego reposui, id unice verum puto, tum quia perquam lenis est et aptissimi sensus mutatio, tum propter Scholiastae Romani ac Winshemii auctoritatem, quorum uterque, nisi me omnia fallunt, eandem scripturam secutus est. Sic enim ille: ἐμοί, Φησὶν, ἔστω τροφή, ἢ τῇ ἀνάγκῃ μόνου ἀρμόζουσα, καὶ τὴν πείνην ἀπελαύνουσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἠδονὴν σχήσω. Hic autem: mihi tantum sit, quod me non excruciet, pabulum. Tametsi paulo diversum statuo sensum hunc: mihi enim id tantum sit pro pabulo, quod mihi dolorem non afferat, h. e. satis habebō

non exagitari adulterorum inhumanitate. Constru-
ctio est: ἐμοὶ γὰρ βόσκημα ἔστω τὸ μὴ λυποῦν ἐμέ.

v. 357. τιμῆς τυχαῖν. In C. E. August. λαχᾶν. Haec verba saepe commutantur. Sane λαχᾶν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis μέρος: rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Oed. Col. 450.

ἀλλ' οὐτι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμάχου.

Sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχαῖν, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi:

οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχαῖν; Brunck.

λαχᾶν praetuli ob id ipsum, quia rarior est et exquisitior constructio, et reprehendo Brunckium, qui locum Antigoniae laudatum adulteraverit.

v. 366. ἐκείσθην, puncta fuisse sem, id est me non movissem, aut sensissem vel prodidissem animum meum feriri. vel ἐκείσθην pro ἐξείσθην foras prodidissem. Reisk.

v. 371. ὅσον καὶ οἶδ' ἐγώ. Reisk.

V. 375. ὑμνήσας κακά. gl. θρηνησας τὰς δυστυχίας. Eustathius p. 634. τὸ ὑμῶν φαύλος ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρῶν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς ὑμνήσας κακά ἦγον ὑβρίσας, καὶ ἐν Οιδίποδι τῷ τυράνῳ (1275.) τοιαῦτ' ἐφωμῶν ἦγον δυσφημῶν. Δίσχυλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροίμους πολυβρόθους. Εὐριπίδης (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῖσαι ἀπιστοσύνην ἦγον κακολογοῦσαι. καὶ, ἐπὶ ἀντάχῃσαν ὕμνοι αἱ κατὰ τῶν ἀββέων ὕβρις δηλαδὴ. Ultima χρῆσις ex eodem choro cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπὶ ἀντάχῃσ' ἂν ὕμνον ἀστέων γένῃα. Brunck.

v. 383. Post πάθῃς collocandum signum interrogationis. Reisk.

v. 398. ἐμπορεύη. Vide ad Oed. T. 456. ἐμπυρα. Suidas: τὰ καίόμενα ἱερᾶ. Nempe Chrysothemis sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria ferentes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari solebant, quasque moris erat ad tumu-

lum cremare. Rogata Chrysothemis, cui victimas illas ferat, respondet, a matre se missam, ut patris tumulo infundat libamina. Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Aen. III. 66.

inferimus tepido spumantia cymbia lacte,
fanguinis et sacri pateras.

Aen. V. 77.

hic duo rite mero libans carchesia Baccho
fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine
sacro.

Inde liquet perperam in glossa τὰδ' ἔμπερα exponi ταύτας τας σπονδας, Brunck. Merito dislentiunt Schefflerus et Purgoldus. Nam primum non semper haerendum est in etymologia vocabulorum, deinde sanguine et victimis interdum carebant inferiae. cf. Antig. 430. sqq. Oed. C. 469. sqq. Orestis quoque libatio v. 890. incruenta fuisse videtur, unde enim victimas adduceret? Pari modo in Eurip. Orest. 115. partes inferiarum, mel tantum, lac et vinum commemorantur. Repugnat etiam v. 320. ubi Chrysothemis ἐντάφια χερσὶν φέρουσα dicitur, de famulis nil additur, in primis autem vv. 428. sqq. Denique ipsum loci argumentum non patitur, alios, praeter Chorum, praesentes ad stare. Intelligitur itaque incruentum libamen, Spanhem. ad Callim. h. in lavacr. Palladis v. 107.

v. 404. Priscian. XVII. p. 1105, 36. Εὐριπίδης τῶ θεοῖ πατρῶσι συγγενῆς τε ἀλλὰ νῦν. Leg. Σοφοκλῆς ὡ θεοῖ πατρῶσι, συγγενεσθί γ' ἀλλὰ νῦν, notante Porfono ad Eurip. Phoen. v. 28. ubi plura confusorum nominum exempla recensentur.

v. 411. δευτέραν ὁμιλίαν. Ne emendare festinemus, vetat δισσῶν ἀνεῶρων infra v. 638. At unius duntaxat somnii, non duorum, in seqq. meminit Chrysothemis. Quidnam igitur sibi volunt δευτέραν illud et δισσῶν? An

somnium id bis in eadem nocte a Clytaemnestra visum esse? quemadmodum somnia quaedam, ad majorem rei fidem faciendam, repetita fuisse traduntur. Cic. de Divin. lib. I. 25. et 26. Haec si mens Auctoris fuit, obscurius paullo enuntiavit: quod in Sophocle quis miretur. Musgr.

v. 417. ἤλιψ δάκνυσι τοῦναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43.

ἢ καινὰ δ' ἔκει νύξ φέρουσα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', ἢ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄνος.

Medeae nutrix apud eundem v. 56.

ὡςθ' ἴμερός μ' ἐπῆλθε γῆν τε κούραν
λέξαι, μολεῦσαν δεῦρο, Μηδείας τύχαις.

Plautus Mercatoris initio:

Non ego idem facio, ut alios in comoediis vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii, aut soli, aut lunae miseras narrant suas. quos pol ego credo humanas querimonias non tanti facere, quid velint, quid non velint. Brunck.

Addit Musgr. Valerii Flacc. v. 330.

Senferat ut pulsas tandem Medea tenebras,
Rapta toris, primi jubar ad placabile Phoebii
Ibat.

v. 420. Cod. Ien. lectio τάρβους, quam Purgoldus veram tragicam manum esse pronuntiat, potest ex v. 405. huc traducta videri. Super scriptum τοῦ φόβου fortasse correctori debetur.

v. 421. τῶν ἐγγενῶν qui jura affinitatis tuentur. Vid. ad Antig. 205. Idem Platoni ὁμόγνητοι θεοῖ dicuntur. Δία ξύναμιμον habet noster Antig. 670. θεῶν ὁμογνίων Oed. Col. 1398. Musgr.

v. 427. λουτρά, libamina, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari, qua λοιβοῖ in v. 52. Huc pertinet Hefychii glossa: χθόνια λουτρά, τῶ

τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκομιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Proprie indigetantur hac appellatione aquae libationes. Dioscorides Epigr. XXXVI.

ἀλλὰ περιπαύλας με δίδου χθονί' μηδ' ἐπὶ νεκρῶ
λουτρά χέης' σίβομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

Vide Meursii libellum de Funere, cap. XIV. Brunck. κτερίσματ'. οὐδὲ λουτρά. Cujusmodi fuerint, in medio relinquit Poeta: ἐντάφια vocat v. 320. χθούς v. 399. et 433. ἔμπυρα v. 398. Libationes sepulchrales quales fuerint, omnium planissime declarat Eurip. Iph. Taur. 161. ἔμπυρα interpretabitur Lucianus de Luctu, sect. 19. τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρῶν, καὶ αὐτοὶ ὄρατε, αἶμα, ὡς τὸ μὲν νοστιμιώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καρπὸς παραλαβῶν ἔνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται κ. τ. λ. Has inferias qui λουτρά dixerit, non memini, tentabamque adeo λύτρα. Helychius: Λύτρα, καθάρματα. Musgr.

v. 428. ἀλλ' ἢ πυρᾶ δός. Reisk. ἀλλ' ἢ προῦσιν. Hand quidquam ineptius est Britannorum conjecturis ποῦσιν, vel προῦσιν. Vide quae notavimus ad Oed. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari possit, multaque ex utriusque linguae scriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel sollicitata.

Duo tantum promam. Virgilius Aen. VII. 187.

Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat
succinctus trabea.

Lituo succinctus non erat; sed instructus, insignis. Formam, de qua agimus, ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davium ad Ciceronem de Finibus II, 27. Pindarus Pyth. IV, 184. ἔπροι δ' ἐκπελάσας ἐνιαυτούς, οὔτε ἔργον, οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κίνοισιν εἰπών. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπών non aptatur, sed extrinsecus accessit commodum ποιήσας, vel simile. Brunck.

Hortabatur Eleetra sororem, ut inferias sibi a Clytaemneitra demandatas, vel ludibria ventis dispergeret, vel si matris reverentia hoc prohiberet, saltem pulveri infoderet, tanquam thesaurum ipsi post fata fronte perverenturum. Veteres, quaecunque mortuis devovebant, terra superinjecta occultare solebant: vid. ad Antig. 203. Cujus moris origo ad opinionem forte referenda est, mortuorum juris esse, quaecunque terra occultarentur. Musgr.

v. 429. εἰς εὐνήν. Tetigit Dorvillius ad Chariton. p. 97. Musgr.

v. 432. τλημονεστάτη, impudentissima. Sic ελημονεστάτον λόγον Philoct. 367. Vide et supra 269. Musgr.

v. 434. f. τῶδ', ἐπέστελε. Reisk.

v. 435. αὐτῇ jungendum, non cum σοί, sed cum δέξασθαι, ut sit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς. Pro-nomini σοί superscripta glossa τολ. Bene. Secunda persona pro tertia incerta et indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero necesse est δέξασθαι contra librorum omnium fidem legere. Vide quae notavimus ad Aeschyli Persas 738. et ad Euripidis Phoenissas 899. Brunck.

v. 436. γέρα, ultima longa, non ob metri necessitatem, ut falso tradit auctor glossae in veteri cod. μακρόν, διὰ τὸ μέτρον. Verum ob contractionem ex γέρα. Vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921. Sic plurale τέρα apud Apollonium Argon. IV. 1410.

Brunck.

v. 438. ἐμισυλήθη in minuta, vel factum, contruncatus fuit. Deinde λουτροῖς ἢ κάρα suo capite. Reisk.

ἐμασχαλίσθη. Bene Grammatici μασχαλίσθιντας interpretantur, quibus membrorum extremitates amputantur, et axillis cadaveris subjiciuntur. Tradunt porro, hoc ab antiquis factum esse mortui debilitandi causa, ne aequae ad homicidium ulciscendum potens esset. Quod mihi cum hoc Sophoclis loco non satis convenire videtur. Commemoratur enim μασχαλίσις ut causa caedi superaddita,

cur Agamemnonis odium in Clytaemnestram implacabile esset; unde colligas, contumeliam potius, quam homicidae incolumitatem hoc more spectatam esse. De ἀρωτηριασμῷ, quod ad μασχαλισμὸν proxime sane accedit, clara res est: vid. Hom. Odyss. X. 475. Apollon. Rhod. III. 378. Virgil. Aeneid. VI. 496. Arrianum de supplicio Bessi, Exped. Alex. lib. IV. cap. 7. Iustin. XV. 3. — Etymologus porro cum in v. λάβη tradat, ἀρωτηριασμὸν hominum scelerum poenam fuisse usitatam, non inepte emendes:

Ἐφ' ἧς θανάων, ἄτιμος, ὥστε δυσσεβής,
Ἐμασχαλίσθη — —

ut ἄτιμος cum ἐμασχαλίσθη construatur. Ignominiose, ut sceleratus, artus praeciosos sub axilla gessit. Perfrigidum sane est *δυσσεβής*: quem enim ferro interfecerat Clytaemnestra, num aliud quam *δυσσεβής* esse potuit?

Quod sequitur ἐπὶ λουτροῖσιν, satis cum historia convenire non negaverim. Tradunt enim antiqui; tragici saltem, Agamemnonem in balneo occisum fuisse. Aeschyl. Agam. 1118. Eumen. 636. At quam vim ad πάθος augendum habeat balnei commemoratio, equidem non intelligo. An legendum?

— — κατ' ἀλιτροῖσιν, κέρα
Κηλίδας ἐξέμαζεν.

Ἐπ' ἀλιτροῖσιν velut ob scelera: κέρα de capite Agamemnonis intelligendum est. Eustathius in Iliad. T. p. 1237. τὰ ἐκ Φαύλου φόνου ἡμαρμίνα ξίφη εἰς τὴν τῶν πιπτόντων κεφαλὴν ἀνεμάζοντο. Fecisse hoc videntur homicidae, velut testantes eum, quem occiderant, proprii sceleris debitas poenas dedisse; unde phrasis: ὅσῃ κεφαλῇ ἀναμάζεις. Croesus apud Herodotum, I. 155. ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάζεις φέρω. Eodem forte alludit Apollon. Rhod. IV. 234.

— τὰδε πάντα, δαήσονται κεφαλῆσι
Πάντα χόλον, καὶ πᾶσαν ἐὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.

Musgr.

Ἐμασχαλίσθη. Σοφ. ἐν Ἠλέκτρῃ, ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὅποτε φονεύσαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιούμενοι, ἀρωτηρίαζεν τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μορίων ὄμμαθ' ἀποκόψαντες, κρημνίζοντο κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διεύρυντας. ἀφ' οὗ δὲ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωίλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων ἔθηκε τὸν φονεύσαντα. Suidas. Μασχαλίσματα φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας, ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλίνει, ἀρωτηρίασαντες τὰ μόρια τούτων, οἷον ὠτων, ρινῶν, καὶ ἐράσαντες ἐκείμων ἐν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. Hefych. Eadem fere Romanus Scholiasta refert. Sed scire velim, unde hauserint, certe immanis ista et barbara consuetudo post Orphei tempora non obtinuit. μασχαλίσθηναι is dicitur, cui brachia ita truncata sunt, ut nihil restet, nisi summa pars eorum, h. e. axillae. Agamemnonem sic mutilatum testatur etiam Aeschylus Choeph. 437. vid. Stanley. ad h. l. et Seneca Agam. v. 950.

ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ καθάρσει. — κέρα dativus est. ὑφ' ἧς θανάων ἐμασχαλίσθη, καὶ τῇ τῆ ἐαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαζεν τὰς κηλίδας αὐτῆς. Vel, si mavis, κατὰ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλίδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαζεν. Prior ratio magis placet, juxta quam utriusque verbi idem nominativus est. Brunck. Eustathius ad Odyss. T. 92. ubi nostrum locum affert, φαίνεται, inquit, ταῖς πεφονευμένων κεφαλῶν ἐναπομιμνῆσθαι τὸ ἐν τοῖς ξίφεσιν αἵμα' ὡς εἰς κεφαλὴν δῆθεν ἐκάνοις τρεπομένου τοῦ νακοῦ. Wakefieldius in Silv. Crit. P. I. Sect. XL. p. 105. sic vertit: et cui absterfit, inter lavandum, a capite sanguineas maculas. Eurip. Orest. 367. dicitur Agamemnon

λουτροῖσιν ἀλόχου περιπέσας πανυστάτοις.
Ego Brunckium sequor.

v. 439. In ἀρα μὴ negatio refertur ad aliud verbum, quam ad quod ἀρα. Hermann. ad Viger. p. 788 Struene
E e

dum itaque foret: *ἀρα δοκῆς, μὴ Φέραν λυτήρα αὐτῆ;* quod sensum praebet plane contrarium. Musgr. *ἀρα μὴν*, an revera, Purgoldus *ἀρα πῆ* (i. e. *πῆς*) corrigit. Neutrum probabile. Ego *καὶ* rescripsi, quod non solum loquendi usui optime convenit, verum etiam apicibus voculae *μὴ* simillimum est.

v. 440. *οὐκ ἔστιν*, nefas est. Aj. 470. Eurip. Elect. 1059. Alcest. 548. et alibi.

v. 442. *ἀκραις Φοβας*. Vix putem morem fuisse summos capillorum apices vel Deo consecrare vel mortuis honoris causa offerre. Vid. annotata ad Eurip. Orest. 128. Victor. Var. Lect. lib. XXXII. 6. An igitur *ἀκραις* interpretandum optimas, praestantissimas? An mendo laborat locus, legendumque *αἰβράς*, non *ἀκραις*. Denique si quis *ἀκραις* ad *κρατὸς* referre maluerit, tueri se poterit ex annotatis ad Eurip. Orest. 270. Elect. 140. Musgr. Bene movet Brunck. ad Eurip. Orest. 128., in recenti lectu moris fuisse caput ad cutem radi, (Eurip. Helen. 1207.) in veteri tantum aliquot cincinnos abscissos esse.

v. 444. *τὴνδὲ λιπαρῆν τρίχα*, id est *τὴνδὲ ἰκίτιν τρίχα*. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum commentariis, quorum meminit Scholiafles, olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissē, nisi vulgatae lectioni *τὴνδ' ἀλιπαρῆν* gravis Hefychii auctoritas patrocinari mihi visa fuisset, in glossa, *ἀλιπαρῆν, ἀνχμηράν*, quae procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hefychius! menda quae, antiquitus inolevit. *τὴνδ' ἀλιπαρῆν* per metrum stare non potest. Si *τὴνδὲ γ' ἀλιπαρῆν* scripssisset poeta, quae Heathii conjectura est, id multo minus facile depravatum fuisset, quam proclive fuit ex *τὴνδὲ λιπαρῆν* facere *τὴνδ' ἀλιπαρῆν*. Causa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius *λιπαρῆν* accepit pro *λιπαράν*, nitidam, cujus contrarium quum videret prorsus requiri, barbaram vocem excudit *ἀλιπαρῆν*. Nec *λιπαρῆς*, nec *ἀλιπαρῆς*, pro nitidus et sordidus, graeca vocabula sunt. Graecum est *λιπαρός*, prima semper brevi: *ἀλιπαρός* ca-

ret. auctoritate; nescio an existet usquam. *ἀλιπαρῆς*, ut dicebam, plane barbarum est, et e graecis lexicis in posterum, me auctore, eximetur. In *λιπαρῆς*, *λιπαρῆν* prima semper producitur. *λιπαρῆς* et *λιπαρός*, quae forma parumper differunt, sed prosodia et significatione permultum, alibi confundi observavimus. Vide notam ad Comici Lys. 673. *λιπαρῆς χεῖρ*, hic dicitur, ut infra 1378. *λιπαρῆς χεῖρ*, supplex manus. *λιπαρῆν τινα*, supplicare. Vide Aeschylum Prom. 1012. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452. Brunck.

v. 445. *ζῶμα*. Plerumque significat pallium, ut indicare videtur Scholiafles. Pallia tamen mortuis oblata non temere invenias: unde probabiliter idem de zona vel cingulo interpretatur, quam ab Electra, taeniam in promptu non habenti, quippe subito oblata occasione celeriter arripienti, vice taeniae consecrari minime absurdum erat. Musgr.

v. 448. *ἰὲ ὑπερτέρας χερός*. Sic infra v. 1086. *καθ' ὑπερτέρας χερός*. Eurip. Bacch. 879. *χερῶν ὑπὲρ κορυφῆς τῶν ἐχθρῶν*. Ἐξ pro *μετὰ* hic poni videtur. Nicander: *Σκορπίον, ἐν κέντροιο τεθνηγμένον*, Theriac. 14. Musgr.

v. 449. Wakefield. in Silv. Crit. P. I. p. 103. propter inficetam, ut ait, sodalitatem *χερός* et *ποδὶ* rescribit *ἐπεμβῆναι ποτὶ*: tandem aliquando. Male. *Ποδὶ* eodem modo additur Aj. 1281.

v. 460. *ἀφυστερίζαν*. ratione caret bonum facinus procrastinare. Reisk. *ἐπισπενδαν*. Hunc locum Toupius ad Suidam II. 133. ridicule vertit, constructione sic ordinata: *τὸ γὰρ οὐκ ἐρίζαν οὐκ ἔχασ δίκαιον λόγον*. Mira sane phrasis, longaque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam aegre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nusquam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus in minoribus Scholiis. Brunck. Subobscura gnome sic fortasse intelligenda est: De re honesta (i. e. quam honestam esse constat) disceptare non oportet, sed facere. *Οὐκ ἔχασ λόγον* plerumque sine nominativo, ut ver-

bum impersonale occurrit, valetque, rationi minime consentaneum est. Qua quidem ratione et hunc locum construendum censeo, ut *δικαιον* accusativus sit verbo *δρᾶν* subjectus. Nec objici debet impeditus verborum ordo, Sophocli, ut a populari sermone remotior, haud raro captatus. Musgr. *ἐπισπύδα* probavi cum Purgoldo propterea, quod, cum Tragici nostri codd. adhuc collati omnes ejusdem sint recensionis, quae Stobaei aetatem non adscendat, in conflictu cum Stobaei recensione duntaxat pro uno adversario sunt habendi. Neque in ipsa illius lectione inest, cur eam non praeferas. Est enim activo sensu; accipienda, quod librariorum fugerat.

v. 464. *τῆδε τολμήσαν ἐπι* super hac foemina; Clytaemnestra scilicet. Reisk. Rescripsi *τῶνδ'*, ut v. 460. *παρωμένη τῶνδε τῶν ἔργων*.

v. 473. *κλύουσαν*. Si quis mala re magna mactari non reformidat, taedium subeat legendi Parisini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnsoni conjecturam, multis obrutam nugis, *κλύουσα*. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non existimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo perplacet mihi, sic formas poetici sermonis variari per *ἀκαταλληλίαν*, unde nulla oritur obscuritas. Schema est, quod vocant *σολοικοφανές*, quo constructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hic verbale positum est pro verbo: *ὑπὲρ μοι θάρσεν ἀδύπνων κλύουσαν ἄρτιως ὀνεράτων*. Vel subintelligitur verbum e proximo nomine arcessendum: *ὑπὲρ μοι θάρσος, ὥστε θάρσεν ἐμὲ κλύουσαν*. — Simile est in Euripidis *Medea* 813.

*σοὶ δὲ συγγνώμη λέγων
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.*

Ibi si legeretur, ut nihil vetabat poetam scribere,

*σοὶ δὲ συγγνώμη λόγων
τῶνδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.*

geminum gemellum exemplum esset. Nihil fre-

quentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini saepe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto obliterari potuit. In Antig. 1001. legitur,

*ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγων ἰρνίθων, κακῶ
κλάζοντας ἄστρω καὶ βεβαρβαρωμένῃ.*

Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat *κλαζόντων*, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis *Iphig. T.* 954. scripsit Tragicus:

*ἔλθῶν δ' ἐκᾶσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδαὶς ξένων
ἐκῶν ἐδέξαθ', ὡς θεοὶς στυγούμενου.*

Imperitae librarii curae debetur vulgata lectione, *ἔλθῶντα δ' ἐκᾶσε*. Variatur constructio, quae frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque, quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi *ἔλθῶν δ' ἐκᾶσε* est pro *ἔλθόντος δ' ἐμοῦ ἐκᾶσε*. In *Oed. Col.* 1120, *τέκνα φανέντ' ἄελπτα*, est pro *τέκνων φανέντων ἄελπτως*. Et sic facile expeditur difficultas in Aeschyli loco *Choeeph.* 408. quem post Pavium temere sollicitat, et pejus adhuc corrumptit idem Sophoclis Parisinus editor:

*πέπαλται δ' αὐτ' ἐμοὶ (αὐτὲ μοι) φίλον κέαρ
τόνδε κλύουσαν οἶκτον.*

quem ad hunc modum resolvas: *κλύουσης δ' ἐμοῦ τοῖδ' οἶκτον, πέπαλται αὐτὲ μοι φίλον κέαρ*. Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. *κλύουσαν* apud Sophoclem defendit, apud Aeschylum mutari vult in *κλύουσα*: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum *φίλον κέαρ* connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structurae, nec metri ratione quidquam mutandum est: versus est choriambicus, ut

duo sequentes. Brunck. ἀδυνάων aut epitheton est quod vocant perpetuum, aut scribendum ἀδύναον, quod referatur ad θράσος. Comparatio a ventis repetita. Sic Philoſt. 828. de Somno:

εὐαῆς ἡμῶν ἐλθοῖς.

v. 475. Wakef. in Silv. Crit. P. III. p. 93. legendum suspicatur ἀμναστῆ σ' ὁ φύσας. Male.

v. 477. f. οὐδ' ἀπόλλυθ' α (hoc est ἀπόλλυται α) vel οὐδ' ὄχεται α. certe requirit verbum vox γένος, securis, cui applicari ἀμναστῆ e superioribus nequit. Reisk. Wakef. l. l. conjicit χαλκκόπληκτος (debebat χαλκόπλακτος). „Homo occifus, inquit, recte dici potest χαλκκόπληκτος, ut et σιδηρόπληκτος Aeschyl. S. Th. 918. quod absurdissimum foret, opinor, de bipenni ipsa, vel alio quovis instrumento pronuciare. Plura sunt filimiliter composita. Antipater Sid. epigr. 10. χαλκοπιγὴ σάλπιγγα. Virgil. Aen. XI. 655. aetam securim.“ Nunc retineo χαλκόπλακτος et verto: securis aere percutiens. Active! occurrit etiam ἀμφιπλήκτων Philoſt. 688. notante Porſono ad Eurip. Hecub. v. 1125. ubi plura ex hoc genere laudantur.

v. 485. Constructio est: [τινὲς] ὅσιν οὐ θίμυ ἐπέβα [vel ἐπέβαν] ἄλευτρα, ἀνυμφα ἀμιλλήματα [vel ὀμιλήματα]. Nominativus etsi pluralis simulque masculinus sit, potest tamen verbum singulare adjunctum habere, ut ostendi ad Eurip. Helen. 1378. ἐπέβα igitur cum ἐπέβαν non mutaverim. — Pro ἀμιλλήμαθ' cum duo Bodleiani praebeant ἀμιλήματα, non longe quaerenda erat vera lectio, ὀμιλήμαθ'. Sic Eurip. νυμφικὰς ὀμιλίας Helen. 1420. Vox ὀμιλήμα extat apud Platon. p. 841. A. et in fragm. Euripidis Antiopae apud Stobaeum, ferm. XXXVI. Musgr.

v. 488. πρὸς ἄν θεός μ' ἔχῃ, e quibus timorem concipio. Reisk. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum ignorasse πρὸς saepe idem valere ac ὑπέρ. Brunck. θράσος e v. 472. subaudi vix potest, quapropter addidi deleto δὲ τοι,

v. 489. Reiskius et Purgoldus rescribunt ἡμῶν, quo admisso verba τοῖς δρώσιν καὶ συνδρώσιν claudio pede sequuntur. Probum est ἡμῶν, quod refertur ad πελῶν, cum ἀφ' ἑγὼς ad τοῖς δρ. καὶ συνδρ. pertineat. Musgr. suffluum esse censet.

v. 496. κατασχῆσαι. Non displiceret κατασκήψαι, ut ὄργαι κατασκήπτουσι Eurip. Hippol. 1436. Vide et Aeschyl. Perf. 514. et 742. Vulgata si retinetur, metaphora erit a navibus, quae κατασχῆν dicuntur, cum terrae appellunt. Musgr.

v. 497 — 508. Etsi difficile sit rationem transpositionis reddere, praefertim ubi ἔφησιν aliqua paullo longius a sede sua deerravit, nequeo mihi persuadere, epodon hanc proprium locum obtinere. Primo, commode sententiam claudit, εἰ μὴ τότε φάσμα v. ε. κ. Deinde moestitiam spirat epodos, cum in fine antistrophes Chorus ad boni eventus spem animum erigere coepit; ut non facile intelligas, quid ei in memoriam Myrtili historiam revocaverit. At hoc ipsum φάσμα ad finem proximi actus transferatur, post v. 865. iam venusta et dilucida erunt omnia. Quippe audita ex nuncio Orestis morte, quam in curruum certamine accidisse mentiebatur, aptissime subiecit Chorus ὡ πούλυπος ἱππεύς, ὡς ἔμολες αἰωνή τῆδε γῆ. Imo vel ex αἰ πρόσθεν πούλυπος satis liquere videtur, novam aliquam calamitatem, ex aurigatione ortam, Chori animo obversatam esse. Myrtili porro exemplum unquamne commodius citari potuit, quam ubi similis fere casus legendus erat? Musgr. Imo non inopportune Chorus in fine cantici antiquam calamitatem, quibus Pelopidarum domus exagitabatur, originem commemorat, quae quanto diutius duraverant, tanto certius desituras auguratur punito intersectorum scelere.

v. 499. αἰκίη nolim cum Brunckio verti luctuosa, sed intellexerim duratura, ut derivetur ab αἰός, quo significato plerumque occurrit.

v. 502. ἐποιμῆθη, Confer Oed. Tyr. 980, Antig. 844. Musgr.

v. 505. ἐκτριφθεὶς. alias πρὸβριζος non haberet locum. ἐκτρίβαν τινὰ πρὸβριζον dicitur, non ἐκρίπταν. Constructio haec est ἐκοιμάθη ἐκτριφθεὶς πρὸβριζος αἰκίαις δίσφραν, leto datus est: radicitus excisus, per infelices lacerationes et confractiones membrorum suorum a rotis currus aurei. Reisk.

v. 509. στρέφω pro ἀναστρέφω. Sic Plato epist. VII. ἐπι γῆ στρεφομένη. p. 1284. A. Liban. Vol. I. p. 843. A. κατὰ τὰς πόλιν στρέφονται. — Ἀναμένη libera, custodia soluta. Sic vertendum esse offendunt proximi duo versus; pariaque ipsa de se Eleetra testatur. v. 306. 7. Musgr.

v. 515. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὕβρις. ἄρχαν hic valet προκατέρχων, ut apud Homerum, ἔγω δ' ἤρχων χαλπεαίνων, id est Eustathio interprete p. 241. προκατήρξα τοῦ χαλπεαίνων. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχαν, καὶ κατέρχων λέγεται παρα τοῖς ἕστερον καὶ ὑπάρχων, ἔξ οὗ καὶ ἡ ὑπάρχη· καὶ Ὅμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἄρχω ἀπαλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε καθηκτικῶς προφέροντες, καὶ αἰτιατικῇ ποιοῦσιν ἐν αὐτῇ συντάξιν, οἷον καὶ τὸ Κατέρχομαι νόμον βαυχῆον. Haec χρῆσις sumta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra 252. ἄρξασθαι τι λυπηρόν. Brunck.

v. 516. f. οὐκ ἔρω non dicam. Reisk.

v. 518. πατήρ γάρ — Haec longe a vulgatis diverso sensu accipio, ait Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in modum, quem non fert fermonis indoles. Ex praecedentibus quaedam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατήρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ, ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesis sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημα· καί. Brunck. Interpunctione paululum mutata longe facilius evadit loci intellectus. Pater enim, inquit, nihil aliud tibi praetextum est. Quippe pater tuus a me occisus est. Sic cepit etiam Grammaticus in minoribus Scholiis.

v. 519. distingu. sic: ἐξ ἐμοῦ. καλῶς. ἔξοιδα. vel potest quoque punctum post καλῶς omitti. at post ἐμοῦ nequit. Reisk.

v. 527. πρὸς χάριν τινός, ut in C. L. est, aut τινῶν. Idem est πρὸς χάριν atque χάριν simplex. Reisk. Musgr. τοῦ χάριν, τίνων τ', cujus rei et quorum hominum gratia.

v. 530. ἀντ' ἀδελφού. Sic libri omnes recte, fratris vice. Temere Heathius mutat in ἀνταδελφού. Brunck.

v. 536. δαίσασθαι. Mortem sic depingi rariusculum est. Gratius tamen Cynegético, 347.

— — totumque avidissimus orcus Pascitur, et nigris orbem circumsonat alis.

Seneca Herc. Fur. 554.

— — mors avidis pallida dentibus.

Confer etiam Eurip. Alcest. 857. Antipater Anthol. p. 219.

— — λοιμὸν ὅλας θοιήτορα χέρσου. Musgr.

v. 538. Μενέλεω. Sic cum iota subscripto recte exhibet Scholiastes Bodlejanus. Vulgo Μενέλεω casu genitivo. Idem. Bene vulgatam explicat Gramm. in schol. min.

v. 544. σχοῦσα est idem atque παρέχουσα et cohaeret cum ψέγῃ, profer rationes justas, et tum demum propinquos (me puta) vituperat. Reisk. Reliquo Clytaemnestrae sermoni optime respondet sensus a Brunckio in versione expressus: tu vero, si minus recte sapere tibi videor, rem aequo iudicio perpendens, culpam in alios (Agamemnonem) confer. Inutilis est Musgravii conjectura: τοὺς Φαύλους στέγω: at si tibi non recte sentire videor, ipsa mentem puram habens, ineptos patienter fero. Heathius τοὺς πείλας propinquos tuos interpretatur, Agamemno-

nem intelligens, quod an fieri non possit, merito dubitat Musgr.

v. 549. Nota insolentem phrasin, *λόγοις ἰζήσαν*. Musgr.

v. 550. *λυπηρὰ κλύων*. Eadem structura ac *οἰκτρὰ βόσκων* in Philoct. 1167. Brunck.

v. 557. *ποιήν* (subint. *διά, κατά, εἰς* vel *πρός*.) Etiam *πνεύματα* non placet. Num forte *τὰ πολλὰ πείσματ' ἔσχ'*, tot naves cohibuit in Aulide. Reisk. Iacobf. in specim. emendd. p. 27 non recte conjicit *τὰ κόμπια πνεύματ'*. Musgr. *ποιήης* in *ποιναίς* mutat, quo nihil opus. Genitivum pro dativo adhibuit etiam Eurip. Herc. F. 939.

Ἐξὸν μὲν αἰ μάχῃ χειρὸς εὖ θίεθαι τάδε.

v. 560. *πολύστικτον* est una vox, sed necessitate metri diremta. Reisk.

v. 560. *ἰξενίησεν*. Heathio placet *ἰξενίησεν*, quod speciem sane habet. Vulgatam tamen interpretari forte licet: excitavit e cubili vel e latibulo, *ποδοῖν*, cursitatione. Musgr.

v. 561. Tentabam: *ὄν κατὰ σφαγίας, Ἐυκομπύσας ἔπος τὶ τυγχάνει, βαλῶν*. Quem ad jugulum feriens, nescio quid jactabundae vocis edidit. *σφαγιάς* jugulum, ut Eurip. Orest. 291. De cerva hac vide Libanium, tom. II. p. 667. Musgr. *ἴσας βάλλειν* verbum emittere, ut *κόμπους ἐκβαλῶν* Euripid. Tr. 1180. Herc. F. 148. et *οἰκτρὰ πολλὰ πτόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη* Ion. 929.

v. 564. *ὡς* perperam Johnsonus vertit donec, qua potestate haec particula ab Atticis numquam adhibetur. Brunck.

v. 565. *ἐπίστασε*. Reisk.

v. 589. f. *οὐ πᾶσαν ἴσσαν γλῶσσαν*, non potes reprehendere matrem, quin omnilinguae intemperantia utaris. Hoc distichon est Clytaemestrae, quae Electram interruptit; ad quod Electra v. 590. respondet. Reisk. *ἴης*. Ad Oed. T. 628. haec notavit Brunckius: „Antiqua forma est *ἴω*,

ut *τιθῶ*, a librariis saepe oblitterata; *ξυνίης* forma vulgaris. Legitur apud Homerum II. K. 121.

πολλάκι γὰρ μεθίω τε καὶ οὐκ ἐθέλας ποτέσθαι.

Z. 523.

ἀλλὰ ἐκὼν μεθίω τε καὶ οὐκ ἐθέλας —

Librarii ejusdam levitas intrusit *μεθίης* in Odyf. A. 372. ubi ad superiorum normam scribendum:

ἢ ἐκὼν μεθίω, καὶ τίρπεκε ἄλγεα πάσχω.

Iliad. E. 880.

ἀλλ' ἀνίης, ἐπὶ αὐτὸς ἰγόναιο παῖδ' αἰδηλον.

In omnibus istis locis tonus etiam perperam notatus. Accurata scriptura est in Hesychii glossa: *συνίω, ἰω*. At duo tempora confundit in glossa, *μεθίω, ἀμεθίω, ἀφῆεν*. a *ξυνίω* praefens est imperativi *ξύνισα* Homero frequentatum. Formam agnoscit auctor Etymol. M. p. 612. l. 7. *συνίω σὺν. καὶ ὁ παράτατικός, συνίου. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, σύνιον καὶ ξύνιον*. Pertinet observatio ad Homeri versum II. A. 273.

καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, παῖδοντό τε μύθῳ.

El. 596. *ἢ πᾶσαν ἴσας γλῶσσαν*. Ibi tres codd. et Aldus *ἴας*: reliqui *ἴης*. 1347. (1343.) *οὐχὶ ξυνίω*. Quatuor codd. et Aldus *ξυνίω*. Eadem varietas aliis in locis deprehenditur: nos ubicumque rectam scribendi normam sequimur. Ridicule Eustathius cum alibi, tum p. 1500. l. 52. *ἴας, μεθίω, τίθας* de tempore praesenti dici ait *κατὰ ἐναλλαγὴν χρόνου*. At recte obloquitur Porsonus ad Eurip. Orest. 141. „Attici, inquit, dicebant *τίθῃμι, τίθῃσι, τίθῃσι*. Ubicumque *τιθᾶς* legitur, legitur ex errore scribarum α et η permutantium. Exempla proferri debebant, ubi, versu cogente, *τιθῶ, τιθᾶ, τιθᾶμεν, τιθᾶτε* Attici adhibuerint. Unde enim sit, ut haec forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit profus inutilis?“

Eodem loco τῆσ' Eurip. Cycl. 526. in τῆσ' et μὲν Aristoph. Ran. 1337. 1346. in μένθεσθε mutatur.

v. 602. Homerus in Odyssaeae fine: μή τι κατασχύναν πατέρων γένος. ubi haec observat Euseb. Hieron.: Ὅτι κατασχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνα. ἐνταῦθεν το τραγικὸν ἐρρέθη ἀντιστρόφως κατὰ τὴν σκωμμά,

εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἰδρῖς,
σχεδὸν τι τῆν σὴν εὐ κατασχύνω φύσιν.

ὡς γὰρ παῖς ἐκβαῖ ἀγαθὸς οὐ κατασχύνει ἀγαθοῦς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαύλους, παῖς κακῶν ἰδρῖς κατ' ἐπίνομος γένεος. Brunck.

v. 603. καὶ δίκη. Reisk.

v. 603. 4. Verto: video Electram iras spirantem, sed utrum jure an injuria, aliis curae esse nondum video. Musgr.

v. 607. καὶ ταῦτα τηλικούτος. Johnsonus vertit, idque tantula aetate. Inepte, si quid recte judico. Electra XXV. annos ad minimum nata erat. τηλικούτος vox media est, et tam de majore, quam de minore aetate dicitur. Brunck. Alii de juvenili aetate accipiunt, in qua virginem verecundiam prae se ferre quam maxime deceat. Diversa plane est Seidenstückeri explicatio a Schefflero prodita. Is Clytaemnestrae verbis ironiam affingit, qua significet querslam filiae neutiquam abs se negligi propter audaciam virginis eo jam aetatis provectae, ut caedis confilium (πᾶν ἔργον) non modo capere, sed etiam perficere possit. Quod autem Electra in sqq. vocem τηλικούτος de adolescentia intelligit, dissimulatum factum arbitratur.

v. 611. ἔξωρα. Recte interpres: aetati meae incongrua. Id utique ipsi Clytaemnestra exprobraverat: καὶ ταῦτα τηλικούτος. Musgr.

v. 617. νῦν, ista. Plurale pariter est Eurip. Bacch. 979. et Helen. 1561. ubi ἰδὼν δὲ νῦν παρίστα. Vide et Oed. Tyr. 887. Musgr.

v. 619. θράσους — ἀλύξαις. Eadem constructio est Antig. 494. Oppian. Halieut. III. 104. Nec dissimile est τῆς νόσου πεφουγῆναι Philoct. 1072. Musgr.

v. 630. Προστατήριος Ἀπόλλων. ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ ἵδρῶντο. Σοφ. Photii Lex. Ms. Hefychius: Ἀργυεὺς ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἔστως βωμός, ἐν σχηματι κίονος.

v. 631. κακρυμμένην — βάζειν. Non putem Clytaemnestram submissa voce haec eloqui, ut audire Electra non posset: sed βάζειν κακρυμμένην vocare, quod mentem suam verborum ἀμφιβολίας occultare studeret. Mox enim dicit, non sibi expedire πᾶν ἀναπτύξαι i. e. totam rem dilucide enarrare. Musgr.

v. 636. f. ἀλλ' ὡς ἀκούειν τήνδε μου κἄλλον φράσω. Sed sic dicam, ut et haec alius quicumque audire queat absque offensione. vel ἀλλ' ἢ εἰ ἀκούεις αὐτ' ἀλλ' ὡς ἀκούεις. qua ratione tu audis. id est λοξίως. intelligis enim symbolicas, aenigmaticas dictiones. Reisk.

v. 638. δισσῶν ὀνείρων Brunckius: ancipitis infomuii, vereor, ut recte.

v. 639. αἰ μὲν ἀπέφηνεν. Reisk.

v. 645. Praefractam ac plane rudem structuram ξυνοῦσαν εὐημεροῦσαν nemo facile erit, qui toleret. Rescripsi, quod Grammaticus quoque in minoribus Scholiis invenisse videtur hac usus interpretatione: καὶ συνεῦσαν φίλοις, οἷς συναίμι νῦν μετὰ εὐημερίας.

ἢ ὅσῳ γ' ἐμοί. Subintell. a communi ξυνοῦσαν τούτῳ τῶν τέκνων, ὅσῳ μὴ πρόσεστι δυσμένειαι. Reisk.

v. 656. ἦ (id est ἔτι) nempe καλῶς, (quod tacite repetendum) ἀνάξων. Reisk.

v. 657. πρέπω ὡς τύραννος ἐσορᾶν, decora est videri ut regina; id est reginae similis est. Hoc significato frequentatur verbum πρέπω, Pindarus Pyth. II. 69.

ἄδος γὰρ ὑπεροχυνάτα
πρέπειν οὐρανίῳ
θυγατέρῳ Κρόνου.

Euripides Bacchis 903.

μορφή δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπας μιᾶ.

Ibidem 1177.

πρέπα γάρ, ὡς τε θηροὶ ἀγροῦλου φόβη.

ut hic πρέπα ἀσορῆν, sic apud Aeschylum Suppl. 727.

πρέπουσι δ' ἄνδρες νῆοις μελαγχίμοις
γυίοισι λευκῶν ἐν πεπλωμάτων ἰδέων.

ubi πρέπουσι ἰδέων, conspicui sunt. Brunck.

v. 661. ἰδέξιμην τὸ ἐηθέν, accipio omen. Omen est, quod a paedagogo dictum erat, se ἡδῆς λόγους afferre. Clytaemnestrae, somniis perturbatae et sollicitae, optime convenit haec exclamatio.

Musgr.

v. 663. παρόνταν. Reisk.

v. 667. οἱ ἐγὼ male defendit Brunckius. Non corripunt Attici poetae diphthongos in jambis, neque hiatus tolerant, nisi in longa ictuque acuta syllaba, idque ipsum in folis epiphonematibus. Cf. Hermann. ad Eurip. Hecub. p. LV.

v. 675. πρόσχημα, inquit Budaeus, decus significat et rem vivendam. Herodot. l. V. 28. καὶ ἐκ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Eadem significatione simplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachae initio;

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις.

Ἑλλας ἀγών, conventus Graecorum. ἀγών certamen hic non significat, quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἀθλων χάριν. [Sic etiam Musgr., legens insuper Δελφικῶν τ' ἀθλων χάριν, propter certamen et praemia Delphica.] Adjective sumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223. Brunck. Πρόσχημα. καὶ ἢ προφασίς, καὶ τὸ οἶον προκαλυμμα. ἔτι δὲ καὶ τὸ καλλώπισμα. Σοφ. ἐν Ἡέκτρῃ. (hic et v. 518.) Thomas Mag.

v. 679. τῇ φύσει. hoc est δρομή. ut in Anthologia de Gallo est ἔθρονεν ὄρος, id est ὤρμησεν εἰς τὸ ὄρος. Reisk. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod quid sit, nemo adhuc diferte potuit exponere. Quae in Scholiis afferuntur explicationes sunt inutilissimae. Cursus, qui δολιχὸς appellabatur, diu post heroica tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter criticos. Probabile est fuisse XXIV. stadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poetam tam obscuro aenigmate significare voluisse, tot stadia Orestem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσει hic aetatem significare? glossa ἦγον δραμῶν ἀρμόδιος τῇ αὐτοῦ φύσει nihil expedit Unius literae mutatione sententiam restituit Musgravius felici conjectura ad Euripidis Phoen. 1135. proposita:

δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα.

Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariae impertit Antipater Sidonius Epigr. XXXIX.

ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος ἀδὲ τις ἄρου
ἠΐθεον, μέσση δ' οὐκὸς ἐνὶ σταδίῳ.

Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφείσει, metam carceribus cursu jungere. Librario fraudi fuit elisio τῇ φύσει, quod quum non caperet, notius substituit φύσει. Brunck. Suidas: ἀπὸ γραμμῆς οἶον ἀπ' ἀρχῆς ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομῶν ἀφεταιρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἀφῆσιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν. Musgr. ad h. l.

v. 681. ἐν πολλοῖσι πᾶρα pauca ex multis, quae dici possent. Musgr.

v. 684. f. πέντ' ἀέθλων, ὧν νόμος. Reisk. Verba δρόμων διαύλων πεντάεθλ' non carent difficultate. Intellegenda sunt, tamquam si scriptum esset, ὄσων γὰρ ἀγῶνων νενομισμένα πένταεθλα οἱ βραβεῖς εἰσκηρύξαν, τούτων—. Pro ἀγῶνων posuit δρόμων διαύλων, quia cursus certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, et signabantur singulae Olympiades athletae nomine, qui stadio vicerat: iti-

dem Quinquertii pars erat nobilissima cursus duplicati stadii, hujusque certaminis nomine ceterae quatuor Quinquertii partes synecdochice continentur: ἀπο μέρους, ut ajunt, τὸ ὅλον. Orestes hic fingitur primum vicisse stadio, postea eodem die pentathlo certasse, qua in commissione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. XIII. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris T. III. p. 247.

ἄλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἔρωψ,
καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

Verti debuit: Quorumcumque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum etc. Brunck., Legendum et distinguendum:

Δρόμων, δίκυλων, πένταθλ' ἢ νομάζονται.

ἢ νομάζονται. Reliquorum certaminum natura ex nomine cognoscitur; non item Pentathli. Hinc Paedagogus, eorum quae pentathla vocantur; more hominum, quibus in sermonem nomen paullo insolentius incidit. Δρόμων a Diavlo diversum esse ostendet, si cui id dubium est, Pindarus Olymp. XIII. antistr. 2. Musgr. Vulgatum πεντάεθλ', ἢ νομάζονται offendit non solum anapaesto versui immixto, sed etiam eo, quod πεντάεθλα quadrifyllabum ab Attico sermone abhorret. Hinc expulsa adnotatione interpretum Hermanni correctionem adoptavi.

v. 692. τέλλοντος, gl. ανατέλλοντος. Brunck.

v. 695. ζυγωτών. Hesychius: ζυγῶσω — κλείσω.

Musgr.

v. 699. λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuisse videtur pro nomine proprio. Epitheton est, quo Stesichorum usum fuisse docet Eustathius p. 524. Brunck.

v. 701. δίκυτον ἐμπληρῶν ὄχον, decem curruum numerum explens: an potius decimum currum implens, i. e. ipse suo corpore obtinens. Indicet lector. Musgr.

v. 707. f. προτήλων. Reisk.

v. 710. χνόαις τις αὐτῶν. Legendum, ni fallor, χνόαις τις ἄλλων. Mentem loci cepit et reddidit Johnsonus. Musgr.

v. 712. ἤφριζον — Hinc Virgilius Georg. III. 111. humescunt spumis, flatuque sequentum. Brunck.

v. 713. ἔχων. Ab hoc participio regitur σύριγγα. Constructio est: ἔχων σύριγγα ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην, ἔχρημπτ' αἰά. Confer annotata ad Philoct. 308. Musgr.

v. 718. ἐκ δ' ὑποστροφῆς, et in reflexione. Sic ἐκ νυκτῶν, in nocte, Theaetet. apud Anthol. p. 211. Vide et annotata ad Philoct. 1104. Musgr.

v. 719. τελούντες, non ad solum Aenianem, sed etiam ad Barcaeam refertur. Nam Aenian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed quum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcaeus sextum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impingere. Est itaque τελούντες nominativus pendens, vice genitivi absoluti. ἐκ δ' ὑποστροφῆς μέτωπα συμπαίουςι Βαρκαίοις ὄχαις, τελούντων αὐτῶν ἠδὲ ἕκτον καὶ ἑβδομον δρόμον. In sine versus 725 comma poni debuit. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules victorias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δωδεκαδρόμων: et metam, δωδεκάγραμματον τέρμα δρόμον ἵππων. Brunck.

v. 719. Pro τελούντες malim τελούντος. Quo tempore Aenian hic sextum septimumve cursum absolveret. Septimumve, inquam: puto enim τὲ et pro ἡ aut hic usurpari. Vide annotata ad Eurip. Bacch. 407. Sextum septimumque simul absolvi nimis ridiculum est. In curruum certamine duodecim flexus fuisse docet ex Pindar. Olymp. III. stroph.

3. Camerarius. — Planior sententia foret, sic hic versus cum praecedenti locum commutaret:

Ἑπτα δ' Αἰνίανος ἀνδρὸς ἄστομοι,
Τελούντος ἔκτον ἑβδομὸν τ' ἤδη δρόμον,
Πῶλοι βίη φέρουσιν —

Sed quae plana sunt, vitare, non sectari solet Sophocles. Quid quod in tristi casu enarrando venustatis aliquid habet intricatior ordo? — Quaerat fortasse aliquis, cum Poeta nullibi tradat Aenianis hujusce equos cursum retro vertisse, quomodo fieri potuerit, ut frontibus adversis in Barcaeos equos impegerint. Hunc nodum, modo non ineptum fuerit talem a Poeta ἀκρίβειαν, in figmento praesertim enarrando, exigere; nodum, inquam, hunc ita solvere licet. Fingamus lineam, quam describere debuerint currus, ellipsin fuisse, cujus duo foci fuerint metae:

Iam quid vetat equos Aenianis cursum introrsum flectentes equorum insequentium frontibus occurrisse?

Sed nimium, puto, diligentes fumus. Musgr.

v. 720. Βαρκαίοι ἔχαις. Optime interpretatur Heathius, Barcaeis equis: ostendens etiam ex Phaethontis fragmento, ὀχήματα equos significare. Adde Eurip. Ion. 1170. Musgr.

v. 727. Reduplicatio est, quales jam multae observatae fuerunt, in ἔσχατος ἤλαυτε, ὑστέρως ἔχων πῶλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha 393.

ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφείε,
πρὸς τὴν τελευταίην, ὑστέρων ἔσαν, φέρη.

Ibi voces ὑστέρων ὄσαν sine ullo sententiae detrimento tam bene omitti poterant, quam hic voces ὑστέρως ἔχων πῶλους. Faceta est conjectura Parisini Editoris:

ἤλαυτε δὲ ἀνατος μὲν, ὑστέρως δ' ἔχων —

Hominis temeritatem fati mirari nequeo, qui Tragici Graeci emendationem in se suscipit, paremque se huic negotio putat, et tamen ignorat, talem hiatus, qualis in δὲ ἀνατος est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicum in superstitibus omnibus Atticae scenae reliquiis exemplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλαυτε δ' ἀνατος, et tum claudicaret versus in secundo pede. Brunck. Reisk. legi vult εἰς πέρας δ' ἰδῶν. Wakefield. in Silv. Crit. P. III. p. 184. non modo nostrum locum, sed Euripidis quoque versiculum, quo Brunckius utitur, sollicitat. Illum corrumpit scribendo:

Ἠλαυτε δὲ ἀνατος μὲν, ὑστέρως δ' ἔχων
πῶλους Ὀρέατης.

Hunc imperite refingit sic:

ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφείε,
πρὸς τὴν τελευταίην, ὑστέρων νοήσας, φέρη.

i. e. de re posteriore cogitans, cum de priorē debueras. — Musgr. pro ὑστέρως conjicit εὐσφύρους, bonis talis praeditos, verba τῶ τέλει πίστιν φέρων male interpretans: fiduciam de fine certaminis fautoribus suis dedit; cum deberet: in fine demum certaminis spem victoriae ponens.

v. 731. melius καξισώσαντε in duali. Reisk.

v. 732. Correlativa sunt τότε, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel alteri cognatae significationis adverbio opponi, infra v. 752. (745.) ubi solum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico

suspectum fuit. Pro ἄλλοτ' οὐρανῷ conjecit ἀλλὰ του-
ρανῷ, quod equidem cum eo non accipiebam pro τῷ,
sed pro τῷ οὐρανῷ. Verum conjecturae non est locus.
E praecedenti Φερούμετος πρὸς οὐδὲς fatis intelligitur, im-
pliciti loris cadaveris crura modo in solo porrecta
fuisse, modo fursum jactata Brunck.

v. 734. τοῦ μὲν ἄλλου παντός ἀσφαλῆς δρόμου. Reisk.

v. 744 λαγχάνει. Non detrius foret, τυγχάνει, quod
ut varia lectio a Scholiasta commemoratur. Nam et
hoc accusativum, quanquam rarius, adsciscit: vid.
Eurip. Phoeniss. 1709. Musgr.

v. 745. ἢ ἀντία δ' οὐρανῷ. Reisk.

v. 751 Legendum, ni fallor, accusativo plurali
δαλαίαις σποδοῦς. Rariunculum est hujus nominis plura-
le; occurrit tamen in versu Sotionis apud Athenae-
um, lib. VIII. p. 336. F. Musgr. Vide ad v. 19.

v. 753. ἐκλάχῃ scribendum erat ex praecepto Da-
wesiano, cui Brunckius ipse obtemperat supra ad v.
57.

v. 759. τί τῆντα. Supplendum ex seqq. λέγω. Quid-
nam haec dicam? Musgr.

v. 763. δανὸν τὸ τίταν ἐστίν. Comicus in Lyfistr.
884. οἶον τὸ τεκῶν. Brunck.

v. 768. ψυχὴ καὶ ἡ φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλῆ ἐν Ἠλέκτρῃ.
Ἐμῆς ἐμῆς ψυχῆς γοῦν. ἦγον ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. Phil-
emon Ms. et Thomas M.

v. 774. ἢ ἐμ' ἐστὶ σπᾶσαι ἠδὺν vel potius ἐμοὶ πελά-
ζαν ἠδὺν. Reisk.

v. 774. ὁ προσπατῶν χρόνος. Non tempus quodcum-
que, sed tempus adveniēns, tempus futurum Cly-
taemnestram male habuit. An igitur legendum ὁ
προσπατῶν? Hesychius: πατῶν, πορεύεσθαι. Aeschyl.
Agam. 1307. πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατῆς. Oppian. Cy-
neg. I. 66.

— δι' ἠερίην δόνακες πατῶσιν ἀταρπόν.

Διῆγε, ut ὁ δὲ διᾶγε με πολὺν ἢδὴ χρόνον Philostrat. Vit.
Apollon. lib. III. cap. 38. Idem lib. V. cap. 42. δι-

γετο pro ἐτρέφετο, sc. μελιτρούταις διήγετο καὶ ἀροίς.
Musgr.

v. 779. Non debet Brunckius particulam δὲ de-
lere. Interdum repetitur ea post longiorem paren-
thesin. Conf. Hermannus ad Viger. p. 803.

v. 784. οὐ σοὶ γε κῆνος. Reisk.

v. 785. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum
ἄκουσ. Ineptum Scholion, quod ad hunc versum vul-
gavit Johnsonus, consulto omisimus. Brunck.

v. 793. κατ' ἀζίαν probat etiam Purgoldus coll. Eu-
rip. Hecub. 734.

v. 798. Male Wakefield. in Silv. Crit. Part. IV.
p. 85 pro δανῶς vel transpositis vocibus legit ὡς δὲ,
ut decet, vel κῆνον. Vt hic δανῶς δακρῦσαι, sic δανὸν
στενάξασα Eurip. Med. 1184 et alia ejusmodi plurima.

v. 800. delendum comma. Reisk. ἰγγελάσασα κα-
ταγελῶσα. Hesych.

v. 807. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρός ἦδη.
Particula ἦ δὴ in unam vocem librarii errore coalue-
rat. Brunck.

v. 811. Dawesius Miscell. Crit. Sect. V. p. 261.
ad Comic. Pac. pro ζῦνοικος ἔσομαι emendat ἔσομαι ζῦ-
νοικος. Negat enim Atticis ἔσεται, nedum ἔσεται per-
missum fuisse. Eandem conjecturam prodidit Her-
mannus ad Eurip. Hecub. p. 116. Sed cum anapae-
stum jambico versui ex emendatione inferre, etiam
ab initio versus, religiosum sit, verissimam recepī
aliam conjecturam ab optimo Praeceptore mecum
communicatam.

v. 816. Hic versus et tres sequentes vulgo tribu-
untur Choro, manifesto errore. Ab Electra eos pro-
ferri debuisse liquet ex Chori subjecta admonitione μη-
δὲν μὲν αὐσῆς, quae ad ista Electrae verba refertur. Inepte
Johnsonus vertit, ne altum nimis clamaveris.
Recte glossa: μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς ἀπῆς. Vide
scholia ad Aj. 386. Brunck. Fallitur, nam quae
hoc de se professa erat:

Λύπη δ', εἰάν ζω' τοῦ βίου δ' οὐδὲς πόθος,

an ab ea statim Deos objurgari expectes? Choro contra, prosperis impiorum rebus, Elestraeque immerentis infortunio indignanti, optime convenit hujusmodi exclamatio. Quod contra Mudgium monet Musgr. Deinde strophici et antistrophici versus personarum quoque respectu sibi respondere solent, praefertim si quaeque persona pauca tantum loquitur. Ac sequentia *μηδὲν μὲν ἀδύσσης* non nisi hoc significant: noli vehementer gemere.

v. 819. *κρύπτουσι*, occultant. At minime occulta erant Clytaemnestrae scelera, neque opus erat sole, ut in lucem proferrentur. Ergo hic vertendum potius obscurant; i. e. negligendo obsolescere et obscurari sinunt. Raro scelera, frequentius paullo res honestae factaque egregia *κρύπτεσθαι* dicuntur. vid. ad Oed. Col. 286. Licet etiam *κρύπτουσι* per occultant se interpretari. Vide ad Eurip. Phoeniss. 1152. et ad Nostri Oed. Tyr. 987. Musgr.

v. 826. *τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς αἶδαν*. Ridiculus fuisset Chorus spem aliquam de Orestia suggerens, quem mortuum esse minime dubitabat. Nec eo referri sententiam finit adverbium *φανερώς*, quod tum maxime adhiberi solet, cum dubitandi locus aliquis, perexiguus tamen relinquitur. Ergo *τῶν οἰχομένων εἰς αἶδαν* cum *πραγμάτων* subaudito construendum puto. Si de rebus manifesto perditis et pessumdatis spem aliquam suggeris. *Νεκρὰ πρᾶγματα* de rebus desperatis dici ostendemus ad Oed. Tyr. 45. Musgr. At eo sensu, quem damnat Musgr., ipse Chorus verba intelligit, quod ex seqq. patet, ubi exemplo Amphiarai probare conatur, mortuos esse beatos.

v. 828. *κατ' ἐμοῦ*. Reisk.

v. 832. *ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν*, mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum. Alusio esse possit ad monile Eriphylae datum.

Bruncck.

ἔρκεσι. Etsi non damno, lectori tamen perpendendum relinquo, annon scripserit Auctor *ἔρκεσι* ab *ἔρκει*.

Musgr.

v. 833. *κρυφθέντα*. Amphiarum in profundum terrae specum demersum non male depingit haec vox. Oraculum Alcmaeoni datum apud Athenaeum, lib. VI. p. 232. F.

— — ἢ ποτε μήτηρ

Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν.

Nec aliter Alcaeus in Anthol. p. 254. de naufrago quodam: *σῶμα δὲ πάντος ἔκρυψ'*. Videtur tamen vox *κρύπτεσθαι* de quovis genere mortis poetis in usu fuisse. Confer huj. fab. 874. Eurip. Bacch. 955. Diatimus Anthol. p. 208.

Λέσβον ὁ λυσιμελής ἀμφεκαλύψ' αἶδης.

An et huc pertinent Hefychiana illa? *Κρύβες, νεκροί. Κρυβήσια, νεκροῖα. Κρυβήτας, τετελευτηκότας.* Musgr. Idem retinet *ἀπάταις*, intelligens cum Scholiasta ornamenta foeminis decipiendis apta, et in strophico versu addit *ἔτιτα*. Hefychius: *Ἄπιτος, ἀτιμώρητος*. Sed multo melior est Brunckii ratio. Varie peccarunt librarii in voc. *ἀπάταις*. Ut hic male additum, sic temere omissum deprehenditur Oed. Col. 547. ubi sic scribendum puto: *καὶ γὰρ ἀλοῦς ἀπάταισιν ἀπώλεσα*.

v. 835. *πάμφυχος ἀνάσσα*. Cicero de Divinatione I, 40. Amphiarum autem sic honoravit fama Graeciae, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur. *πάμφυχος* glossa exponit *ζῶν*, recte. *ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν*. Nempe quia, ut Homerus ait de Tiresia,

τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια

οἷψ' πεκύνθηται· ταὶ δὲ, σικεὶ αἰῶσουσιν. Brunck.

Idem ad Aeschyl. Pers. 688. haec notat: „Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra, seu animas exercere. Apud Sophoclem El. 841. Amphiarum *ὑπὸ γαίας πάμφυχος ἀνάσσα*. Ulysses in Necyia Achilli ait v. 481.

σῆο δ', Ἀχιλλεῦ,
 Οὐτὶς ἀνὴρ προκάρριδε μακρύτατος, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γὰρ σε ζῶν ἐτίομεν, ἴσα θεοῖσιν,
 Ἀργεῖοι νῦν δ' αὐτὲ μέγα κρατέεας νεκρούσιν
 Ἐνθάδ' ἴων."

Musgr. pro κάμφυχος correxerat ἐμφυχος ἀνάσσα, vivit et regnat, i. e. dignitate pristina floret, qua quidem caruerat apud Inferos, quamdiu inultus erat: Vid. Aeschyl. Etmen. 97. Sic ζῶαν, et ζωὸς εἶναι poetis valet dignitate et opibus florere: ut v. 1413. ζῶσιν οἱ γὰρ ὑπαὶ κείμενοι. Conf. etiam Oed. T. 45. Sed ipse nihil temere mutandum statuit.

v. 836. sqq. Musgr. personas ita distribuit:

Ηλ. Φεῦ.
 Φεῦ δῆτ'. Χο. Ὅλοα γὰρ
 Ἐδάμη.
 Ηλ. Ναί.
 Οἶδ', οἶδ'. ἐφάνη γὰρ
 Μελέτωρ — —

At non patiuntur strophici versus.

Pro πολλῶν Musgr. malit: ὄχλων, ac seq. versum non dubitanter sic scribit: δανῶν, στρυγῶν τ' αἰκῶν, coll. v. 480. Aristoph. Eccles. 659. Ferrem, si αἰκία dedisset.

v. 844. θαλαῖα θαλαῖνοφυρῆς. Misera miserarum, id est, miserrima es. Perperam Johnsonus vertit: misera, miserias sustines. Geminatio ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad Oed. T. 465. Brunck.

v. 846. πανούργων (idem quod πανούτων, πανταχόθεν ἐσσυμένων καὶ συσσευμένων) πημονῶν, πολλῶν. Reisk. πανούργων παμμήνῃ non potest cum Brunckio accipi pro διὰ τὸ πανούργον καὶ τὸ πάμμηνον, ob defectum articuli. Substantivum requiritur, quod ad ablativos illos pertineat, quapropter ἀχθεα rescripti. Versus sunt ana-paestici.

v. 847. ἀχέων, ut clare legitur in C. Lips. Reisk.

v. 848. θροῖαι metrum postulabat. Hefychius θροῖαν, unde θροῖν, explicat per θροῖν.

v. 850. παραγάγης. Johnsonus vertit soleris; quo sensu non memini me legisse. Valet potius demulceas verbis, vel decipias.

v. 851. Pro ἐλπίδων melius intelligerem ἀσπίδων clypeorum, ut Orestes dicitur Electrae clypeus fuisse. Vel ἀλκίδων. Hefychius: ἀλκίδι, δυνάμει. Musgr.

v. 854. ἀρωγοί. Scholiastes ἀρωγαί legit, quod verum puto.

v. 858. τμητοῖς. Supra hoc epithetum Ioris tribuerat v. 740. — ὀλκοῖς. De Ioris vel habenis non alibi occurrit. Nec certum est vel metaphorice de iis dici posse. Hefychius ὀλκῆ quidem per ζυτῆρ exponit, sed non ὀλκίς. Thucydides lib. III. cap. 15. de machinis adhibet, quibus naves in terram subducuntur. Sed an inde sequitur ad Iora transferri posse? Mihi igitur verisimilius sit, legendum hic ὀλκεῦσ' i. e. ὀλκεῦσι. Hefychius, ὀλκῆς, ὅ' (forte οἷς) τὰ ἀμειβληστρα ἐπισπῶνται. Si enim de hominibus loqueretur, dixisset potius, ἐπισπῶντας. Sed neque ullo modo verisimile est, fuisse inter piscatores certum hominum numerum, retibus trahendis destinatum, quique ab eo munere ὀλκεῖς audirent. Addo Suidam: Ὀλκεῦσιν. Οἱ δὲ Τρωῆς ὀλκεῦσι πολλοῖς καὶ ἀρτήμασιν ἀνάψαντες. Hic cur Kusterus scripturam bis occurrentem mutatum iret, nulla ratio erat. Tenendum porro, Iora jugalia proprie ὀλκεῖς dici potuisse, quod eorum ope curus trahatur; non item habenas, sed metonymice tantum et quatenus Orestem humi trahentes ὀλκεῖν vicem praestabant. Musgr.

Ibid. ἐγκύρσαι. Suspicio verbum hoc de infaustis tantum casibus adhiberi. Musgr.

v. 859. Ἀσκοπος ἀνήτος, ἀπροόρατος. Hefych. Ἀσκοπον ἀντὶ τοῦ ἀπροσδέκτου, καὶ ἀσκοπος λῶβη, ἀπροόρατος, τουτέστιν ὁ θάνατος. Suidas. Imo denotat haec vox, quod oculis amplecti non potes, nostrum unabsehbar. Cf. Trachin. 248. Male Musgr. ἀσπετος.

v. 862. κίευσεν. Vide Aj. 64r. Musgr.
v. 864. οὔτε του (id est ὑπό του ab aliquo) τάφων ἀντιώσας. Reisk.

γῶν luctuum. Nempe eorum, quos praesente corpore ante sepulturam celebrari mos erat. Vid. porro ad v. 506. Musgr.

v. 865. διώκομαι, festino. Vide ad Eurip. Herc. Fur. 1085. Musgr.

τὸ κόσμιον, verecundiam in cessus. Deinde subaudiendum ὤστε. Omittens (vel negligens) verecundiam in cessus, ut cito venirem. Musgr.

v. 867. Eleganter abundat σοί, ut saepe. Accipī etiam potest pro σοῦ χάριν, vel pro πρὸς σέ. Brunck.

v. 874. ἐνεργῶς cum παρεσσι jungendum, non cum κλύουσα gl. παρεσσι φανερώς, ὡς περ ὄρας ἐμὲ ἐνεργῶς παροῦσαν. Brunck.

v. 883 ἀνήκεστον. δανῆ, μανιώδα. In Aj. 52. ἀνήκεστος χερά. Homericum est epitheton. Il. O. 217.

ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

ad quem locum Eustathius: Ὁρα καὶ τὸ ἀνίκεστος. ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δανῆς, τοῦ χόλου, ἐβρέθη αὐτό. et E. 394.

τότε κεν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

In Oed. T. 98. propria significatione adhibetur: ἀνήκεστον μίασμα, id est ἀθεράπευτον. Brunck.

πυρί. Passim apud Hippocratem febriū valet πυρ. Ad perturbationem mentis, pariter ac Sophocles, transfert Max. Tyrius Diss. XIII. c. 7. πῦρ αὐτὸν (sc. Alcibiadem) ἐπιτίμειται πολὺ καὶ ἄγριον, καὶ τοὺς λογιζομένους ἐπιταράττα. Musgr.

v. 886. τῶν λόγων. Reisk.

v. 888. ἀρχαῖον τάφον. Melius intelligerem ἀγίραστον inhonoratum. Vide Eurip. Electr. 325. et seq. Musgr. Necessitatem mutationis non perspicio.

v. 891. πάντων. Glossa omisam praepositionem supplet ἀπό, et κύκλω abundare docet. Super scriptum περισσόν. Σηκην exponit τὸν τάφον. Brunck.

v. 895. ἐσχάτης — Πυρᾶς. Sic Homer. Od. Γ. 251. Ἡ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ. Noster Philoct. 639. νεὺς ἄγοντα. In omnibus supplendum videtur ἐπὶ. Musgr.

v. 896. νεωρῆ nihil aliud significat quam νέον, ut Oed. Col. 730. hic vice adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Hesychium perperam scriptum pro νεαρὸν. Brunck.

v. 898. ὄμμα) f. οἶμα, vel simile quid. Forte omisso ψυχῆ sic legendus est versus: ἐμπαῖα τί μοι σύνηδες ἐνόημα, φιλτατου etc. Reisk.

Hermann auctore dedi ὄνομα, „quia quaeque circumscriptio convenire verbo ei adjuncto debet. Atqui multo latius patet ὄμμα τινός, quam ὄνομα. Oculus enim ubi est, ibi est is, cujus is oculus est, ut, quae proprie de persona dicantur, facile ad oculum transferri queant. Nomen autem absque re, cujus id nomen est, cogitatur: quare ubi nomen pro re ipsa commemoratur, verbum adhibendum est ejusmodi, quod proprie ad nomen spectet, atque propterea demum ad rem ipsam referatur, quia, quod nominis proprium est etiam rei, cujus id nomen est, proprium fit.“ ὄμμα et ὄνομα multoties permutantur.

Ita concidit Musgravii nota: „σύνηδες. Familiaris Chrysothemidi nec visus esse poterat, nec spes, quam inde conceperat. An igitur legendum σύνηδες, ut ψυχῆ σύνηδες id fit, quod uno verbo δύμηδες significare solent poetae? Vox σύνηδες extat Nicand. Alexipharm. 512. formata ibi a σύν et ἔρη. Hic fuerit a σύν et ἀρέσκω, quemadmodum πανῆδες apud Hesychium a πᾶν et ἀρέσκω. Σύνηδες, si bonus auctor praeberet, aequae hic commodum esset. — ὄμμα. An spes? ut Trachin. 206. (204.) et 1036. (1026.)“ Ceterum ἐμπαῖα h. l. verbum neutrum est.

v. 900. βραστήσασα, prehensens, vel contretans. Vide infra v. 1499. (66.) et quae dedi ad Eurip. Cycl. 379. Musgr.

v. 902. *ἱερίσταμα*. Non vertendum certo scio, sed valde existimo. Hesychius: *ἱερίσταμα* — *οἶμα*. Vide et Porti Lexicon Ionicum. Musgr.

v. 903. *μ' ἰδῶν* aut *μ' ἐλῶν* (idem quod paulo ante *βαστάσαι* dixerat) aut *μ' ἔχαν*. Reisk.

v. 907. *αυλαστώ* id est libere. Reisk.

v. 909. *οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν*. Sic ex indole linguae omnino legendum. Soloece vel inepte vulgo *οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν*, quod significaret Clytaemnestram fecisse id, quod plane fecisse neganda est. Ex vi sententiae vertit Johnsonus, neque, si fecisset, latuisset, quem quidem sensum graeca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, quidquid ogganniat Parisinus editor. Quam faepe imperiti librarii potentialem *ἄν* omiserint, indices nostri ostendunt in Aristophanem et Sophoclem. Brunck. Vulgatam tuetur Hermannus ad Eurip. Hecub. v. 1087. particulam *ἄν* recte omitti posse statuens. Cf. idem ad Aristoph. Nub. v. 1344. Brunckianam scripturam ab Sophoclis elegantia abhorrere aures arguunt.

v. 910. *Ἐπιτίμια*, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Suidas.

v. 910. *τάπιτίμια*, munera. Conf. v. 1400. (1378.)

Musgr.

v. 911. *ἄγ', ὦ φίλη*. Male vulgo legitur *ἄλλ' ὦ φίλη*. Istud *ἄλλ'* ab oscitante librario e praecedenti versu repetitum fuit. Valckenario obsecutus sum bene momenti ad Hippol. 288. *ἑάρουν*. Verbum hoc, quod transitive solet adhiberi, hic neutrum est, et passive significat. Vide Musgravium ad Euripidis Rhesium 639. Heracl. 16. et quae notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041. Brunck.

v. 914. pro *κῦρος* f. leg. *κυρόσι*, pro *κυρά*, gloriosa dies. Reisk. Musgr., *κρυρός* fons, scaturigo. Liban. Vol. II. p. 438. *πηγῆς ἀγαθῶν ἀπολαυσίας*. *κῦρος*. gl. *βεβήκωσι*. Brunck. *Κῦρος*, *ἐπιταυκτική*, *καὶ κυρία*. Σοφ. Suidas ex nostro loco.

v. 916. *πρὸς ἕδον*. gl. *ἡδύς καὶ τερπνός*. Sic supra 369.

(362) *πρὸς ἄρην*. 464. (457.) *πρὸς εὐσίβαν*. Cum variis substantivis *πρὸς* adverbii vicem fungitur. Brunck.

v. 917. *ἔποι γῆς*. Vide ad Eurip. Bacch. 506. Liban. Vol. II. p. 411. *οὐδὲ οἱ γῆς ἦσαν διὰ τὸν οἶνον ἐδίτων*. Musgr. Purgoldus negat se perspicere, quid sibi velit *οἱ γῆς ἦσαι*, quamquam ipse monet nihil frequentius esse locutione. nescis, ubi verferis, ubi terrarum sis. Hoc si recte dicitur, necessario sequitur et illud dici posse. Quod autem Jen. cod. versum sic exhibet: *οὐκ οἱ γῆς ὄπη γῆς, οὐδ' ὄπη γνώμης φέρει*; id in mentem ei vocavit conjecturam, qua nil fingi potest improbabilius. Scribendum censet *οὐκ οἱ γῆς ὄπη χας*, *οὐδ' ὄποι γνώμης φέρει*; i. e. *ὄπη* vel *ὄπου ἔχας*. Nam *ἔχαι* saepius apud Tragicos pro *ἄναι* etiam de loco adhiberi, probat allato Philoct. v. 22. et nostrae fab. v. 713 quem a Brunckio et Scheffero male intellectum iudicat, ita tamen, ut Grammaticum in minoribus scholiis, quem illi sequuntur, *ἐλῶν* legisse suspicetur.

v. 918. *κατοῖδα*, gl. *ἀκριβῶς γινώσκω*. Brunck.

v. 924. *ἡδύς*, laetus. Sic enim Electrae videbatur. Liban. Vol. I. p. 881. B. *ἡδύς* (laetiores) *ποιήσας τοὺς πολεμίους*. Sed neque ineptum foret interpretari: jucundus, ne matri quidem gravis. Accuratius cum Purgoldo scripsi *οὔτε μητρὶ δυσχερῆς*. Sic Oed. T. 58 *γνωτὰ κίκα ἄγνωτὰ μοι*. Oed. Col. 935. *βίβη τε πούχ' ἐκῶν*. Aj. 289. *ἄκλητος*, οὐδ' *ἐπ' ἀγγέλων κληθείς*. Nescio tamen an vulgatum *οὐδὲ* possit defendi. Certe Homeri Il. Z. 333. legitur *κατ' αἴσαν ἐνάκισας*, οὐδ' *ὑπὲρ αἴσαν*.

v. 928. *σινά*, gl. *ἄνθρωπον φίλον δηλαδὴ*. Brunck.

v. 943. *κατρωῶν* aut *παρεστίων*, vel potius *παροστίων* a *πάρος* olim. *παροστίας* pristinus. Reisk.

v. 946. *ἔγωγ'* et *ἔγῳ δ'* confunduntur etiam Eurip. Med. 526. 685.

v. 947. *θάλλοντ' ἐπ' αἰήκ*. Reisk. et Musgr. Particula *ἐπ'* saepe a librariis oblitterata. Restituendam puto etiam Oed. T. 258. scribendo *νῦν δ' ἐπ' ἐπικυρῶ γ' ἐγώ*.

v. 948. *πράκτορα*, gl. *ἐπαι-ητήν*, *ἐδικητήν*. Brunck.
v. 954. *ὄρδην*, *salvam*, *fospitem*. Conf. Oed.
Tyr. 39. 50. 51. 88. 714.

v. 955 — 7. *Ἰστιαμένη* — *γηράσκουσαν*. Vid. N. Forsteri Indicem in Platonis V. Dialogos v. Accusativus. Musgr.

v. 957. *ἄλεκτρα*, *ἀνυμέναια*. Neutra pluralia pro adverbis. Brunck.

v. 963. 4. *εὐσέβειαν* — *οἴση*, *famam pietatis adipisceris*. Vid. Antig. 936. Eurip. Iph. Taur. 682. Musgr.

v. 966. *καλῆ*. Praefens pro futuro. Vide Aeschyl. Prom. 766. et 847. Oed. Tyr. 785. Antig. 899. et quae dedi ad Eurip. Electr. 1066. An *καλοῦμαι* hic ponatur pro *ἔμι*, minus certum est. De ea licentia videri possunt citata ad Eurip. Hecub. 625. Musgr.

v. 972. *τῶδε τῷ κισιγνήτω*. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem in ΤΩ ΧΕΙΠΕ. Multus est ad Homerum versum in Scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit, in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali. *τούτους* de duabus feminis nemo graece dixit. Pausaniae locus, qui laudatur, in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonae pepercit ira, ibi agitur, Meliboea puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniae loco p. 417. *Χλωρίς Λαφίνος θυγάτηρ μόνη λαφθάσει τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἓνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀρσένων*. Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 21. *ΤΟΤΟΙΣ δὲ φασιν Ἀργεοὶ· τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομήσαι τῇ Ἀητοῦ τὸν ναόν*, quemadmodum paullo ante dicere debuit *περιγενέσθαι δὲ ΕΥΖΑΜΕΝΟΤΣ τῇ Ἀητοῦ*, ubi mendose, ex librarii errore legitur *εὐζαμίαις*. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, numquam, apud Atticos saltem, fe-

minino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cuius exemplum est supra 399. (392.)

πεσοῦμεθ', ἂ χρεὶ πατρὶ τιμαρῶν μιν.

De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait *οὐκ ἄρ' ὡς θανούμενους μετῆλθεσ ἡμᾶς*; non de se ipsa et filia loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi soloecadmodum, *θανούμενον ἐμέ*; et inueniste prorsus diceret *θανούμενας ἡμᾶς*. Exempla, ubi ad *νέκυσ* et *νεκρὸς* structura refertur, *ἀπροσδιόνυσσ* sunt, quia cadaver, sive maris sive feminae, nihil umquam aliud est quam cadaver. Nec saniori iudicio exemplum e Comici Concionantibus petitum, ubi mulieres viros se esse assimilantes e virorum persona loqui debent. Plautus Quis ea est bene dixit aetatis suae more. Nam veteribus Latinis quis utriusque generis est, ut ablativus qui. *θεός* Graecis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, ducente Deo: et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structurae varietas, nec generis enallage, qualis in *τῶδε κισιγνήτω*. Nam sive deo, sive dea scripserit Virgilius, semper manserit ducente. Quam aliena ista omnia a schemate, de quo hinc agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota saepe doctos viros abusos fuisse animadverri, quo insulsiimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quae notavi ad Antig. 986. Brunck.

v. 974. *εὐ βεβηκόσιν*. Hesychius: *εὐ βεβηκότι, εὐσταθῆ*. Brunck. *εὐ βεβηκόσιν*. Similes locutiones vide in notis ad Eurip. Heraclid. 611. Musgr.

v. 975. *προσθήτην*. Non duces erant, ut interpres, sed administrabant. Vide annotata ad Eurip. Androm. 221. Musgr.

v. 981. *συμπόνα πατρὶο Σύνκαμιν ἀδελφῶ*. Mortui apud Inferos agentes ultionem meditari et quovis modo promovere putabantur. Hinc mortuis auxilia-

ri apud poetas valet ulcisci. Vid. ad Oed. T. 503. Musgr.

v. 989. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς. Brunck.
v. 997. ἀγαστοί vel ἀδαστοί exfors. Reisk.

v. 1000. λῦα, subaudito τέλη, λυσιτελεῖ. Plene dixit in Oedipo T. 316. ἔνθα μὴ τέλη λῦα. Nuda sic posito λῦα utitur Euripides Medea 571. 1162. 1362. Alcestide 639. Brunck. At primum quidem recte monuit Schefflerus, verbum λῦαν pro λυσιτελεῖν positum adfiscere solere dativum personae; deinde multo simplicior in promptu est explicatio haec: nihil nos malis liberabit, nec prodest gloriosam adeptas famam indigne ac turpiter perire. λύσει enim scribendum erat pro vulgato λῦα. Δυσκλεῶς autem refero ad carceris, quae metuenda sit, ignominiam.

v. 1002. ὅταν θανάην χρῆζων τις. Ex vi sententiae intelligitur, supplendum esse adverbium τὴν αἰδῶ. Brunck. Quam dura haec sit ac contorta ratio, facile est sentire. Purgoldus itaque coniecit: ἀλλ' ὅταν καλὸν χρῆζων τις etc. θανάην ex sine versus proxime superioris a librariis vel oculorum errore vel quod oppositionem anxie quaererent, substitutum esse ratus. λαβίντε autem accipit pro nancisci cupientes, affectantes, allatis Oed. T. 993. sqq. et δυσκλεῶς θανάην explicat, turpiter, ob rem ipsam non perfectam nullam laudem reportantes mori. Equidem non correctione, sed interpretatione opus esse statuo, sic, ut cum Winshemio vertam: Non enim mori tristissimum est, sed quod, cum quis mori cupit, ne id quidem consequi potest. Obscure innuit Chrysothemis sempiternae custodiae atrocitatem ipsa morte acerbior.

v. 1013. Thomas Mag. ἐπαγγέλλεσθαι hic αἰπῶν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis I. 2. 8. Σωκράτης δ' ἐπαγγέλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν, ubi a sensu plane aberravit interpres. Brunck. ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλου, ἐπέστελλον. Hesych.

v. 1014. ἀυτόχειρι scripsi cum Porfano (ad Eurip. Orest. 1037.), adjectivum ut esset, non adverbium.

v. 1015. κενόν, infectum. Musgr.

v. 1018. Fortasse sana est antiquarum lectio editionum πάντα γὰρ καταργάσω. Omissum ἀν, ut saepius. Musgravo placet πάντα γ' ἀν καταργάσω.

v. 1019. bene explicat censor Observationum Purgoldi in ephemm. lenensf. 1802 n. 210. Indoles mihi jam tum erat ea, quae nunc est, sed prudentia minus valebam neque ita, ut nunc, patris ulciscendi viam cernebam, merito rejecta Purgoldi conjectura ἀλλ' ἦν φύσιν γ', οὐ τάνδε νοῦν, ἤσσω τότε.

v. 1022. Elegans est, sed inutilis Wakefieldii conjectura σκός καὶ ἐγχεροῦντα, in Silv. Crit. P. III. p. 85. prodita laudato Matth. 26, 52. Hesiodeo versu:

οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχεα ἀνήρ' ἄλλω κακὰ τεύχεα.

et Eurip. Orest. 413.

οὐ δανά πάσχων δάνα τοὺς ἀργασμένους.

v. 1024. χῶ τι ἀν ἐμὲ λέγης aut χῶ γ' ἀν σὺ με λέγης. Reisk. Male coniecit Musgr. ἀχρὶς τᾶμ' εὖ λέγης. Wakefield. l. c. post ἀνέξομαι interpungit ac reddit: feram; mox auditura cum me laudabis. Non opus, modo cum H. Stephano sic exponas: ut patienter audio, quod nunc mihi exprobras, ita audiam patienter te, tum quoque quum me laudabis, id est, quum consilium meum laudabis et te id aspernatam esse poenitebit.

v. 1025. Male tuetur Musgr. μύθης, ut sit: audiveris, coll. Eurip. Rhed. 690.

v. 1026. τὸ κρῖνας. Abundat τό. Similia exempla vide ad Aj. 556. Quibus adde Oed. Tyr. 1430. Oed. Col. 455. huj. fab. v. 1085. (75) Musgr.

v. 1054. τί τοὺς ἀνευθεν φρονίμου γέρους vel λάχους, fortis, id est ὄντας ἀνευ φρονήσεως, cassos sapientia. Reisk. De pietate avium vide Aristoph. Aves, 1353. Cic. de Fin. II. 33. De cygnis Eurip. Bacch. 1304.

Electr. 151. De 'ciconiis Phil. Iud. V II. p. 200. Symmachus lib. V. epist. 67. Est hujus indulgentiae in quibusdam avibus exemplum, ut nutrimenta senescentibus acta vicissim prima comportet Musgr. Sententiarum nexus usque ad ἀπόνητοι v. 1061. hic est: Quid est, quod non pari pietate, atque avium genus, parentes nostros prosequamur? — improbi sunt parentes (hoc mente et cogitatione addendum) — at mox poenas dabunt Hinc non erat, quod Musgr. corrigeret: Δρῶν ἀγάθ' οὐκ ἀπόνηται. Qui juste agit, nullum virtutis fructum percipit. Δρῶν pro ὁ δρῶν, ut κασεπίοντες Pindar. Pyth. IV. epod. 8.

v. 1061. sive ἀπόνητοι, sive ἀποιήτοι legatur, numquam hic versus alieni mangonii expertus cum antitropeico congruet, qui trimeter est dactylicus:

αὶ πινυδύρτος ἀηδῶν.

Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in ἀηδῶν produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur:

δυσὸν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι.

Nec sane video, qui hac scriptura corrumpatur sententia: haud longe aberit, quum laboribus et molestiis exercebuntur. Brunck. Genuinam strophici versus lectionem haud dubie Aldus et codd. exhibent, ut non possit non antitrophicus aliquantulum mutari. In hoc igitur dedi πινυδύρτος, quae vox licet nusquam occurrat, tamen ex analogia defendi potest. Sic enim δύρομαι pro ὀδύρομαι extat in Eurip. Hecub. v. 730.

v. 1063. κατὰ μοι βίασον. Abundat μοι, ut saepe, eleganter. Brunck.

v. 1065. οὐδέδη. Vid. ad Eurip. Orest. 1244. Musgr.

v. 1066. νοσοῦσιν. Sic rescripseram prius, quam

cognovissem Porsoni observationem in Addendis ad Eurip. Hecub. v. 1149. Is docte et subtiliter monet, veteres Atticos plurale verbum neutri plurali nunquam subjecisse, nisi ubi de animantibus ageretur. Quod si verum est, ut esse non dubito, correctio mea necesse est ut collabatur. Ac posses quidem sic refingere locum:

ὅτι σφίσι τὰ μὲν ἐκ δόμων
νοσοῦσιν· κ. τ. λ.

nisi paullo esset audacius ἀνωθεν v. 1054. in ἀνω mutare. Quapropter alia circumspicienda erat medicina, quam reperisse mihi videor admodum probabilem. Scribendum censeo v. 1067. νοσοῦσιν, sc. ἐστὶ, cujus in locum ex interpretatione succedere potuit νοσοῦσιν, addito postmodum δὴ a Triclinio, ut numeri aequarentur.

v. 1071. τὸν αἰ, subauditur χρόνον. Genitivus πατρὸς non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus arcessendo, pendet, verum ab adjectivo θαλαία, vel, si mavis, a suppresso ἕνεκα. Sic infra 1209. (1206.) ὡ τάλαν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolide fulem Heathii conjecturam olim receperam, Ἡλέκτρα, οἷον αἰ πατρὸς θαλαία στυνέχουσα. Glossae in codd. τὸν αἰ, χρόνον δηλονότι. θαλαία ἕνεκεν πατρὸς. Brunck.

v. 1074. Quae huic versui inest tautologia, fortius exprimit admirationem Chori, ut valde superflua sit Musgr. conjectura τοῦ λαθῆν.

v. 1077. Camerarius sic vertit: In taline fortuna florere queat ulla, paternae nobilitatis conscia? Pari fere sensu Johnsonus: Quis bonis prognatus sic vivere sustineat? Ego ita intelligendum censeo: quae nam mulier tam generosa nascatur? misso Musgravii commento: τίς ἂν εὐπατρίς ἦε βλαστὸς;

v. 1078 ζῶν κακῶς significat: adversis rebus afflicta. Quod si perpendisset Musgr., non correxisset ζῆν κακῶς εὐκλασαν αἰσχύναις θάλα, quae contorte interpretatur sic: nemo bene natus inhoneste vive-

revult, ea lege ut famam dedecoret: seu: vitam inhonestam tanti putat, ut famam propterea dedecoret.

v. 1080. Exclamationes ἦ ἦ, quas ex conjectura metro suadente importavi, bene conveniunt Choro Electrae fortem commiseranti. Male Musgr. ὦ παῖ παῖ in ὦ πόποι mutat.

v. 1081. αἰῶνα. Quid sit πάγκλαυτος αἰών κοινός, non assequor. Legendum fort. αὐλῶ-α, fossam, ut Eurip. Rhéf. 112. Carcinus apud Athenaeum, lib. V. p. 189. D αὐλῶνα περιδρομον στρατοῦ. Quanquam nescio, annon praestiterit vallem interpretari, ut significetur Inferorum fides, quam Pindarus κοιλῶν ἀγυῖν vocat Olymp. IX. stroph. 2. Κοινὸν αὐλῶνα, ut πολυκοινὸν ἔσαν Aj. 1212. παγκοίνου λίμνας supra v. 136. κοινὸν ἔστ' ὑπὸ χθόνα Pindar. apud Clem. Alex. p. 518. Musgr.

Purgoldus ita scribit: „Ineptiunt illi omnes, qui verba κοινὸν ἔλλου cum πάγκλαυστον αἰῶνα conjungunt, cum ea tamen ad sententiam insequentem referenda essent sic: κοινὸν ἔλλου σοφὰ τ' ἀρίστα τε παῖς κελεύσθαι, ceteris, quae in medio sunt, interpretationis atque explicationis causa interpolitis. Totus locus vero ita erat rescribendus:

ὡς καὶ σὺ, πάγκλαυστος (scilicet διὰ τὸν σοῦ) αἰ-
ῶνα, κοινὸν ἔλλου et q. seqq.

Quo non facile lenior neque probabilior medicina excogitari poterit. Nam πάγκλαυστος non passiva, ut vulgo solet, vi accipiendum, sed est pro σὺ κλαίουσθα διὰ πάντα τὸν αἰῶνά σου. Neque aliter Noster tot locis hoc verbum usurpat. Vid. supra 912. (906.) ἦ γι μὲδ πρὸς θεοῦ ἔξιστ' ἀκλαυστῶ τῆδ' ἀποστῆναι στίγης. Et ipsissimum πάγκλαυστος Antig. 831. et Trach. 652. πάγκλαυστοὶ αἰὲν ὄλλυτο.“ — Adsentitur censor Ienensis l. 1.; ego vulgatam teneo et πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν interpretor mortem. Sic σκοτίαν αἰῶνα in Euripidis Phoeniss. 1492.

v. 1083. τὸ μὴ καλόν. Desideratur copula, praecedentia et sequentia connectens. An legendum?

αὐ -
λῶνα κοινόν, ἔλλου
δ' ὁ μὴ καλόν καθοπλίσασα —

vel φέρειν θ' in v. 1084. Musgr. Commodè abest copula, modo suppleas ὥστε. Nisi forte placuerit legere τὸ μὴ καλόν τ' ἀθοπλίσασα.

v. 1083. τὸ μὴ καλόν καθοπλίσασα, id est καταπολεμήσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθοπλισαμένα, quia supra v. 996. (991.) θράσος ἐπλίξασθαι dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ἐπλίξῃ significat induis, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam infulsis conjecturis Tragicum olim adulterasse. Paullo ante πάγκλαυστον Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652. (655.) Brunck. καθοπλίσασα sensu cassum est, ut quod significet armans. Dedi παροπλίσασα ex armans, sollenni praepositionum in verbis compositis permutatione.

v. 1086. χῆρ saepe de potestate adhibetur: unde αἰ ὑπὸ χῆρα sunt subditi: (Thom. Mag. pag. 896.) Sensus itaque loci est hic: superes mihi tantum potentia et opibus inimicos, quantum nunc iis subiecta es. Vid. Hermann. ad Viger. p. 726.

v. 1087. πλούτῳ τε Triclinii temeritas substituit, pro eo, quod veteres libri habent καὶ πλούτῳ. Nec ferri potest τῶν ἐχθρῶν prohibente metro, neque etiam scribi σῶν, quod esse deberet τῶν σῶν. Quapropter lectio mutanda erat.

v. 1088. Musgr. dubitat, an legendum sit ὑπόχρη ναίης. — ὑπόχρη saltem non abhorret ab analogia. Occurrit ἐπίχρη, Polluc. II, 148 etiam ὑποχρησιος legitur et alia ejusmodi. Sed ναίης nullo pacto ferendum.

v. 1095. ὄρθῳ δ' ὄδ. Reisk.

v. 1097. ἰστορῶ, interrogo; ut Eurip. Phoen. 635. Suppl. 842. Musgr.

v. 1101. f. το ἄλγιστον. nempe adesse urnam Orestis, quod omnium mihi maximum creat dolorem. nisi forte fuerit in Graecia proverbium ὁ ἄλγιστος κηρύσσει, qui primus aliquid audit, id renunciat. Reisk.

v. 1107. ἐφ᾽ ἄτο. gl. ἐντελέατο. Vide ad Philoct. 619. Brunck.

v. 1127. Purgoldus vel sine codice scribendum fuisse putat ὡς ὠφέλιος πάροιδεν, quod versus 1130. 1131. 1132. sq. in primis ὅπως θανάτῳ ἕκαστο sqq. et oppositio νῦν δ' ἐκτός et tota sententia communi voce efflagitent. Cui quidem correctioni ut melius conveniat sequentium versus scriptura, hanc eliminandam arbitratur sic:

πρὶν μὲς ξένῃν σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῦν
κλεφθίντα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φέρον.

At vero perpendere oportebat, verba ὅπως ἕκαστο commodissime referri ad ea, quae v. 1128. leguntur: πρὶν ἐς ξένῃν σε γαῖαν ἐκπέμψαι, quo facto conjecturis abstinendum esse vidisset.

v. 1130. ὅπως ἕκαστο, ut jaceres. Vide quae notavimus ad Oed. T. 1392. Brunck.

v. 1132. Leonidas Tarentinus Anthol. III. 25. 75. ita loquitur in epitaphio suo:

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλῆος κῆμαι χθονός, ἐκ τε Τάραντος
πάτρης· τοῦτο δὲ μοι πικρότερον θανάτου.

Conf. etiam Tibull. I, 3, 4.

v. 1144. recte vertit Brunckius: tu me sororem compellabas semper, id est, si sensum spectes, ego tibi prae ceteris usquecarissima eram. Nam compellandi verba sic interdum adhibentur, ut significant amice vivere cum aliquo. Aj. 1221.

ταῖς ἑγῶς ὅπως προσεί-
ποι μὲν ἄν Ἀθάνας,

Euripidis Alcest. 330. Admetus conjugē orbatus ait:

κούτις ἀντὶ σοῦ ποτὲ
τόνδ' ἄνδρα νόμῳ Θεσσαλῆς πρὸς Φθίγγιστα.

Suppl. 958. eadem ratione legitur:

οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
πρὸς Φθίγγιστ' ἄν τὰς ἀτέκνους.

v. 1148. legebatur τέθνην' ἐγὼ σοι, quod dupliciter ceperunt interpretes, voculam σοὶ vel abundare rati, vel significare: exstincta et ipsa sum morte tua. Verum utrumvis elegeris, languida erit atque aliena, multoque praestat, quod edidi. Musgr. τέθηκ' ἐγὼ σοι.

v. 1178. κἀθίως. Vid. Oed. T. 262. Musgr.

v. 1182. Purgoldus gravi lectionis depravatione laborare existimat „Quomodo enim, inquit, haec inter se cohaerent: οὐκ ἤδη οὐδὲν τῶν ἐμῶν κακῶν — οὐὼν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι? Neque enim hoc Orestis consilium esse poterat, ut se ipsum primo statim congressu Electrae proderet. Denique cur Electra non quaerere pergat, quatenam sit illa ejus mala atque infortunia? Sed compares versus 1186. (1183.) num haec apta videantur. Cur tandem Orestes ipse hic incognitus de illis κακοῖς non verbum amplius? — Sed quid plura? Videsne pro ΤΩΝ ΕΜΩΝ substituendum esse,

ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη ΤΩΝΔΕ ΣΩΝ οὐδὲν κακῶν.

Tum bene Electra illius orationem verbis, quae seqq. excipere poterat. Neque enim ipsa de infelici sua vitae conditione nisi universe v. 1178. (1175) locuta erat. Deinde Orestem simulare, se ignorare penitus miserum Electrae vitae statum, ex v. 1191. (1188.) satis liquet. Quare illa correctione nihil exploratius. Haec non satis caute probat censor Ienensis, retractante Purgoldo ipso in Addendis et Emendandis. Hoc sibi vult Orestes, sua ipsius mala perquam exigua esse, si cum Electrae malis comparentur.

v. 1183. *δη ἔγνωσ*. Reisk. *ἐν* abundat, ut supra 1141. (1138.) et passim. Brunck.

v. 1190. *τις* redit ad *βροτῶν*. Ergo leg. *ἀνάγκη* in dativo, et *προστρέψαι*, qui te vertit, id est agit, impellit, inducit, ad hanc naecessitatem. Reisk. Etiam *προστρέψαι* locum habet. Sic *ἔχρη προτραπέσθαι* Homer. II. Z. 336.

v. 1191. *ἐξισοῖ* neutrum significatione passiva, ut Oed. T. 425. Brunck. In Oedipi loco laudato recepit Brunckius Marklandi conjecturam *ὄσ' ἐξισώσται σεῖ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις*, quae (mala) paria tibi erunt cum liberis tuis. Qua quidem ratione nihil fugi potest languidius. Multo gravior est librorum lectio *ἂ σ' ἐξισώσται* — quae te tibi et liberis tuis aequabunt, i. e. nunc quidem ignoras, Oedipe, quis sis, at cum id intellexeris, tunc eris, qui vere es, quique nunc liberi sunt tui, fratres simul ac forores erunt. Sic apparet, non posse hunc locum adhiberi ad comprobendam verbi *ἐξισοῦν* significationem passivam. Nec magis potest alius locus ex Aristoph. Vesp. 565. ibidem a Brunckio allatus, quem non dubito in menda cubare. Atque omissum esse aliquid, cod. Rav. docet. Scribo:

κακὰ πρὸς τοῖς οὔσι κακῶσιν, ἕως ἂν ἰσωθῇ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

Nec tamen negaverim, passivam verbi *ἰσῶ* significationem Sophoclis usui optime convenire.

v. 1198. Mirari subit, nemini ex Interpretibus manifestam suboluisse argumentationis absurditatem. Solum te, inquit Electra, mortalium esse scito, quem unquam mei miseritum fit. Respondet Orestes: solus enim malis tuis doleo. Nonne haec hominis forent male fani? Rescribe ocuis *τοῖς ἴσοις*, solus enim advenio, qui iisdem tecum affligatur malis, eamque ipsam ob causam calamitates tuas melius quam alius quisquam perscrutificere possum.

v. 1203. *τοῦτό μ' ἐργάσθ*. gl. *μὴ ποιήσῃς τοῦτο ἐμὲ*. Vide supra ad v. 385. (378.) Brunck.

v. 1211. „Adeone parum me honoraverit mortuus, ut eum non debeam fratrem appellare?“ Musgr. Imo: „ut illum lugere fas mihi non fit.“

v. 1220. *σφραγίδα*, sigillum. Sed hoc non certo ostendit, eum Agamemnonis filium esse. Unde alii cogitarunt de nota corporis omnibus Pelopidis propria. De talibus notis vid. Hygin. fab. LXXII. Justinum, lib. XV. cap. 4. de Seleucidis. Aristot. de Arte Poetica cap. 16. Plutarch. de Sera Num. Vindict. Vol. II. p. 563. A. Cedrenus p. 135. A. ait Iphigeniam Orestis non antea parcere voluisse, *ἕως τὸ Πελοπίου τοῦ γένουσι σήμαντρον τὴν' ἐλαίαν ἔδεν ἔχοντα ἐν τῷ ἄμφω δεξιῷ*. Musgr.

v. 1222. *ἠφθης μ'* (id est *μοι*)? *ἀφίμου*? Reisk.

v. 1223. aut *ἔχοις* aut *ἔχῃς*, ut velim eum te deinceps perpetuum habere. Reisk.

v. 1227. *συμφορὰ* vox est media, quae in utramque partem accipitur. Eustathius ad Homerum p. 647. *συμφορὰ, οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ ἀπὸν ἐπ' ἀγαθῷ τό, Ἐπὶ συμφορῶσι γενηδὸς ἔρηπα δάκρυον ὀμμάτων ἀπο*. Alibi *ξυμφορὰ* absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu nihil aliud quam *ἀπόβασιν* significat, ut Oed. Tyr. 44. ubi sententia est non multum ab similibus hujus apud Thucydidem I, 140. *ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἴσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου*. Brunck.

v. 1242. Musgr. legit *ὄττοτοί, ὄττοτοί*.

v. 1244. f. *καταδύσιμον*. dies, qui nunquam occidet. Reisk.

v. 1246. *ἀμίραν*. Οἶον — o quantum malum facta est illa dies. o quantum in malum excessit illa dies. Reisk.

v. 1248. Legendum fort. *ὅταν παρήσιαν Χρήση*, vel, quod malim, *ὅταν παρήσιαν Πράξην*. Πράξην pro κτήση; cum libertatem loquendi adeptus fueris. Pindar. Pyth. III. epod. 5. *καύροις δὲ πρῶξαιδ' εὐμαρές*. Denique omnium maxime placet *ὅταν παρήσιαν Φράζαν*. Musgr.

v. 1252. *τά γο δίκαια χρόνος*. Reisk.
 v. 1261. *ὅταν οἱ θεοὶ μὲν ἐπώτρυναν*. Reisk.
 v. 1264. Musgr. legit *ἐπώρσε νῦν*. Malim *τις*.
 v. 1274. f. *ἡδονῆ μεθύσθαι*. voluptate inebriari. Reisk. Musgr. legit *ἡδονῆ μεθύσθαι*. Philostrat. vita Herodis cap. 1. *πλούτῳ μεθύοντες*. Demosthenes Philippic. 1. sub finem *μεθύσαν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων Μεθύσθαι* pro *μεθύσθησαι* in fragmento Alcaei restituit Bentlejus not. in Horat. lib. III. od. 2. Vulgatum *ἡδονῶν μεθύσθαι* retinuit Brunckius contra Dawesii Misc. Crit. p. 238 et Valckenarii ad Phoeniss. 522. decretum, mediam formam *μεθύσθαι* accusativum regere observantium. Recte legit Porsonus, (ad Med. 734.) Dorica forma, *ἄδονῶν*. Electra iterum usurpat pluralem 1298.

v. 1280. *κλύουσα τάλασσα*. Non apparet, quid sit, quod tacitam se audivisse gloriatur. Legendum ergo: *κλύουσα τὰ θανά*, audiens tristitia illa, i. e. tristitem de morte Orestis nuncium. Nisi malis *κλύουσα τὰ γ' αἰνά*. Musgr.

v. 1288. *ἔργου γάρ* Reisk. Minime hic convenit χρόνον. An legendum *δρανοῦς*? Hesychius: *δρανός*. ἔργον, πρῶξιν. Probabilem quoque sententiam effeceris legendo,

Χρόνον γὰρ ἂν σοι καιρὸς ἐξάργοι λόγου. Musgr.

Χρόνου καιρὸν dictum est ut *χρόνῳ καιρὸν λαμβάνων* Eurip. Ion. 658. Lat. temporis opportunitatem.

v. 1292. *οὕτως δ'* — Glossa *σκόπεα, πίοσα*. Brunck.

v. 1294. *μὴ μάτην*. Reisk.

v. 1295. Wakefield. ad Trachin. 1050. male conicit *στύγναξ'*, quae vox, quantum equidem scio, folia Novi Testamenti auctoritate nititur.

v. 1302. *ὑψηροτάμην*. Nisi alio exemplo confirmetur, legerim *ὑψηροτήην* Musgr.

v. 1319. *τῶν ἐνδοθεν*. Subaudiendum *τινάς*. Vid. Eurip. Med. 1128. Iph. T. 1216 Constructio est: *κλύω τινὲς τῶν ἐνδοθεν χωρὸντος ὡς ἐπ' ἐξοσῆ* Musgr.

v. 1321. *οὐτ' αὖ ἡσθαιη*. Reisk.

v. 1325. *ἐν αὐτοῖσι*. Illud *ἰ* longum est, ut in *καὶ, ὅθι*, et similibus, et est emphaticum. Reisk.

v. 1332. Purgoldus corrigit *τῆσδε σὺν βοῇ χαρᾶς*. „Nam *ἀπληστος*, inquit, quam multum aptius ad *χαρᾶς*, quam ad *βοῆν*! Tum *σὺν χαρᾶ* quam languidum h. l. *σὺν βοῆ* etiam paulo supra v. 1284. (80.)“ Frustra. Eurip. Iphig. Taur. 832. *γῶος ἄμα χαρᾶ*.

v. 1341. Interpretandum forte: *pulchre habent istorum res*, (specie et opinione eorum scilicet) etiam quae non pulchre habent. Musgr.

v. 1350. *Φῶς* tripliciter accipi potest, aut de die, aut de senis adfpectu, aut de homine ipso, qui laetitiam ei ac salutem afferebat, ut apud Homer. II. Z. 6. Agamemnon de Teucro dicit: *αἶψεν τι Φῶος Δαναοῖσι γένηαι*, et Orestes de Menelao apud Eurip. in Orest. 243. *ἦ καὶ Φῶς ἐμοῖσι καὶ σοῖς κακοῖς*. Prior interpretatio simplicissima videtur. Similiter Philoctetes apud nostr. in cognom. fab. 530. ita exclamat: *ὦ φίλτατον μὲν ἡμᾶρ, ἡδίστος δ' ἀνὴρ, Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ἔμιν ἰμφαιῆς Ἔργῳ γηνοίμην, ὡς μ' ἴδουθε προσφίλῃ*. Scheffier.

v. 1368. *οὐκοῦν*. Reisk.

v. 1380. *Ἄρη sanguis Martem spirans*. Reisk.

v. 1382. *ὑπὸ στέγος*. Reisk.

v. 1384. *κύνες μεταδρομοὶ πανουργημάτων* sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra 1349. *κύνες* appellat. Vide notam ad Oed. T. 391. Brunck.

v. 1388. Wakefield. in Silv. Crit. P. IV. p. 7. legi vult *σκολιόπους*, curvis pedibus, flexo tramite, quovis circuitu, modo sine strepitu, procedens. Unde Scholiaſtam emendat: *Ἡ Ἐριννὺς ἀφ' ὅφωσ χαρᾶσκα*. Dat Nemefi curvas manus Statius Silv. II. 678.

— carpsitque immitis adunca

Ora verenda manu.

Atque etiam pedes Aeschyl. S. Th. 791. ubi ineptiunt Scholiaſtae.

— νῦν δὲ τρέω,
μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἑριννύς.

Unde suspicatur Sophoclem Electr. 484. scripsisse καμψίπους Ἑριννύς.

v. 1390. αἰχμῶν ἔχων χειροῖν. Reisk. Ante nuperrimum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omnium eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus graecis displicuisse formam χειροῖν, quae, si fidem illi habeamus, aut reperitur nusquam, aut, si ubi occurrit, commutanda est cum χειρῶν vel χειρῶσιν, quotiescumque metri lex priorem productam requirit. Sed ego tali magistro non ita sum credulus, et χειροῖν graecae linguae non eximam, dum analogiae ratio potiori auctoritati non cedit. αἶμα hic gladium significare agnoscunt critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non deterruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione persanandum: νεακόνητον εὐ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ejus versione perspicuum est. ἐν προεῶν ὀπερῶν errore excusum fuisse Heathius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem αἶ ad compendium ponere. Nihil futile istis conjecturis, quae audaci metaphora, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam alienae, plebejorum putidumque sermonem substituunt. At sermonem tamen. Verum quo nomine appellabimus versum, quem Tragico largitur Parisini editoris solertia?

νεακόνῃ τῶν εὐ μάχαιραν ἔχων.

Nemo adeo lippus est, quin videat νεακόνῃ τῶν εὐ μάχαιραν esse pro τῶν μάχαιραν εὐ νεακόνῃ. Similis est structurae illius apud Comicum nostratem: d' a m o u r m o u r i r m e f o n t, belle marquise, v o s b e a u x y e u x. Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione versum restituerit in Aristophanis Acharn. 318.

ὑπὲρ ἐπιζήνου θαλίῳ τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγαν.

Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduceret, quod aliter facere non poterat, nisi νεακόνητον haud magis graecum esse decerneret, quam χειροῖν. Quis risum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem graece loqui docent? Legi digna sunt, quae de hoc loco scripsit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 416. Brunck. Αἶμα, τὴν μάχαιραν παρά Σοφοκλῆ. Etym. M. Ο δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἡλίπτῳ αἶμα τὴν μάχαιραν ἔφη. Hesych. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἡλίπτῳ τὴν μάχαιραν αἶμα φησιν. Suid — Heusingerus pro αἶμα legi vult ἡμα ex Homer. Il. φ. 891. verum ἡμα proprie jaculum est, non gladius. Parit r Wakefield in Silv. Crit. P. I. p. 28. ἡμα scribit. attatis Hesych. Etym. M. et Suida, qui ἡμα explicant ἀνόστιμα. Ηματῶ, ἀνόστια. Hesych. Eandem vocem restitui vult Eurip. Phoen. 152. (ed. Porson.) legens ἡματῶ δανῶ, ἡματῶ λυγρῶ. et ex Northmori conjectura Phoen. 1309. δι' ἀσπίδων, δι' ἀμάτων.

v. 1399. aut αὐτοὺς aut ἡμᾶς leg. Reisk.

v. 1403. ἦκουσα γ', ἦκουσα. Reisk.

v. 1410. Recte notavit Vauvillerius, verbum φθίασαν, quamvis frequenter a Sophocle usurpatum, nusquam, nisi hic, sensu transitivo adhiberi. Propterea deletο v scripsi φθία, non repugnaturus tamen, si quis cum Schefflero legi malit νῦν γε — φθίασιν, nunc certe calamitas tua diurna prorsus definit.

v. 1411. διπλῆν. Subaudiendum πληγὴν e verbo πίπληγμασι, ut Aeschyl. Agam. 1356.

ᾤμοι, μάλ' αὐδῆς δευτέραν πεπληγμένος.

v. 1412. εἰ γάρ, utinam. εἰ in hac formula valet εἰθε. Vide ad Oed. T. 80. εἰ etiam sine γάρ eandem significationem habet, ut Oed. Col. 614. εἰ μοι θῆμις γ' ἦν utinam mihi liceret. Brunck. Posterior locus huc non pertinet, namque εἰ conjungi debet cum γε, ut sit siquidem.

v. 1415. ἀπειθοῦσι. repositum. Reisk.

v. 1419, 20. Vulgo sic legitur:

οὐδ' ἔχω λέγειν,
Ορέστω, πῶς κυρῶ κ. τ. λ.

posterior versus ut et ipse Electrae adsignetur. Quae verba quam parum deceant Electrae adfectionem, nemo, nisi qui penitus frigeat, sentire non potest. Librariorum socordia pristinum loci nervum turpiter elisit. Iam quod Grammaticus in minoribus scholiis ita scripsit: ἀμειχανοῦσα ὑπο χαρᾶς τοῦτο λέγειν, inde suspicatus fueram legendum esse οὐδ' ἔχω τί φῶ, nescio, quid dicam, sc. prae gaudio. Sed postmodum aliud in mentem venit remedium, idque multo lenius et efficacius. Lege, una mutata litterula, οὐδ' ἔχω ψέγειν, nec habeo reprehendere, sc. caedem cum maxime perpetrata, id quod ex proxime antecedentibus intelligitur. Ejusdem confusionis exemplum dat Eurip. Alcest. ubi recte edd. ψέγεις, codex autem Florentinus λέγεις exhibet. Sed versus 1420. Choro tribuendum esse, strophicus evincit vericulus (1396.) ubi Chorus et ipse loquitur. Videmus enim rem sic a Sophocle institutam, ut, quot in strophicis, totidem in antistrophicis verba ab unaquaque persona efferrentur.

v. 1420. Parum probabile est, τὰ γ' ἐν δόμοισι μὲν, quod Brunckius, tamquam a poeta profectum, rescriptum, mutatum esse a librariis in τῶν δόμοισι μὲν. At multo credibilis, participium κυρῶντα sc. ἐστί, glossae κυρῶ cessisse.

v. 1423. Post hunc versus excidisse puto tres versus, qui responderent versibus 1400. 1401. 1402.

v. 1430. ὦν etc.) et instrumenta superiori caedi perpetrandae adhibita recte instruentes, ut Aegisthus vestigia sanguinis videat, et recte instruentes alia, ut rufus usuri. Reisk. In vulgata lectione ut haereas, facit vocula ὦν, quam si ad verba τὰδ' ὡς πάλιν referas, contorte ac superflue, sin ad θέμενοι, inepte ad-

hibitam esse fatebere. Musgravius tentat, ὦν πάλιν εἶ θέμενοι τὰδ', ὡς τὰ πρὶν, quae transpositio vocabulorum displicet propterea, quod sic participium futuri, θέσομενοι, adhibendum fuisse videtur. Ceterum ὡς significat h. l. ut in a m, ita ut suppressum sit τὸ δῶδε.

v. 1431. Verba ἢ νεῆς Electrae dedi ob versus antistrophicum 1411. „Celeriter confice rem, ut optas.“

v. 1434. ἠπίως recte C. Lips quam fieri possit mollissime, occultissime. Reisk.

v. 1447. Φίλης προζίνου κατήνυσαν. Elliptica locutio, pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς Φίλης προζίνου οἶκον. Vide ad Oed. Col 1562. Brunck.

v. 1454. ἀδακνύουσι πύλας pro ἀνείλαν πύλας primus suspectum habuit Reiskius, quocum in eandem conjecturam πέλας laetor me incidisse. Purgoldus in Notis improspere pro πύλας rescribi vult πυρῶν, quod idem sit saepius ac τάφος vel ipsa urna. Sic v. 901. (895.)

τύμβου προσῆρον ἄσσαν ἐσχατῆς δ' ὄρω
πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετραμμένον.

et ταφῆ de Orestis urna v. 1210. (1207.) coll. Euripidis Electr. 323 Sophocle. Phil. 1432. Sed in Addendis haud spernendam prodit conjecturam τύχαι, quam firmare poterat Eurip. Alcest. v. 795. ubi eadem vocabula librariorum errore confunduntur.

v. 1458. Φυσῆ, usque ad violentiam inflet animam, id est adeo inflet, ut exercere audeat violentiam. προστυχῶν est πάρος τυχῶν. prius nactus me castigatorem, antequam animum inflet. Reisk. Verba μηδὲ, πρὸς βίαν φύση φρένας, προστυχῶν ἐμοῦ κολαστοῦ significant: neque ingratis sapere discat, castigatorem me nactus. Ista latine et gallice vertit Parisinus editor, et in utraque lingua a sensu aberravit, πρὸς βίαν, quod ad φύση pertinet, cum κολαστοῦ jungens. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 1457. Brunck.

v. 1462. Absurde vulgo legitur: *δέδορκα φάσμι' άνευ φθόνου μένου πεπτωκός*. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationibus subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi v. 456. *φθόνος* et *Νίμεις* idem significant. *δέδορκα φάσμα εύ πεπτωκός. λέγω μὲν άνευ φθόνου α' δ' έπεισι φθόνος, ου λέγω*. Egregia hac emendatione nihil verius. Brunck. Non placet conjectura illa, quam durissime sic explicant: Spectaculum, felici casu (modo absit invidia verbo) oblatum; at si Nemesis insequatur, non dico. Maxime sic offendunt verba *άνευ φθόνου μέν*, quorum explicatio vereor ut se tueri possit. Verum cum ipse non haberem, quo pacto locum restituerem, integram textui vulgatam redonavi.

v. 1464. *τούγκάλυμμα*, id est τὸ ἐγκάλυμμα. Reisk.

v. 1466. *βάσταξ*. Vide supra ad v. 900.

v. 1467. *προσηγορίαν φίλιω*. compellare amice, ut cognatum decet. Brunck. *φίλιω* scribendum conjecit etiam Purgoldus, ut esset, quocum *προσηγορίαν* conjungeretur. Sic acerbissima loco inest ironia.

v. 1474. Rursus hinc Tragico egregiam operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, quam merito recepimus. Non sentis te dudum cum viventibus quasi mortuis confabulari? id est, cum Oreste vivente, quem mortuum opinaris. Brunck. Melius *πάλαι* junges cum *αίσθάναι*.

v. 1477. *κα* deest L. ergo *νῦν* leg. *νῦν μάντις άν*. Oponitur sequenti *πάλαι*. Reisk. *μάντις άν*. Talem exhibet Euripidis Electra. Musgr. *κα* quamvis. Conf. Valcken. ad Phoen. Eurip. pag. 98. 99. Hermannus (ad Viger. p. 753) adhibitum putat, ut *τε* saepius apud Aeschylum.

v. 1481. *τῷ γὰρ βροτῶν πᾶσιν κακοῖς μεμιχμέψ*. Reisk. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. Brunck. Bene Musgr. hunc et seq. vers. sic interpretatur: Cur enim tempus aliquod lucretur is, qui letho destinatus est, cum inter homines sceleribus inquinatos numeretur?

v. 1484. *τῷδ' illos ambos*. Reisk. *ταφεῦσιν*. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisset Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odyss. Γ. 255. si domum reversus Aegisthum in vivis adhuc reperisset.

Ἦτοι μὲν τὰς κ' αὐτὸς οἶσας, ὡς κεν ἐτύχθη,
α' ζῶντι Ἀγισθὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ατρείδης, Τροίηθεν ἰών, ξανθοῖ Μενέλαος·
τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
ἀλλ' ἄρα τὸν γε κύβες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
καίμενον ἐν πεδίῳ ἐπὰς ἄστεος· οὐδέ κέ τίς μιν
κλαῦσεν Ἀχαιοῖδων· μάλα γὰρ μέγα μῆστοτε ἔργον.

Brunck.

ταφεῦσιν. Sic Lycophron v. 154. *ἐτύμβευσε τάψω* pro *έθαψε*. Musgr.

v. 1487. *χωροῖς άν* idem valet ac *χώρσι*. Optativus cum particula *άν* saepe vim futuri habet, ut Oed. T. 95. 282. Oed. Col. 507. Antig. 1108. Saepè imperativi. Hic non magis huic formulae *χωροῖς άν* εἶσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoctetae dicit v. 674. ingredi, *χωροῖς άν* εἶσω, et quum in Trach. 624. amice Dejanira dicit Lichae, *στάχοις άν* ἦδη. Brunck.

v. 1488. *νῦν* ἐστὶν ἰώγων. Libri omnes mendose *άγών*, cujus vocis quum prior syllaba semper corripitur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 867. Brunck. Articulus hinc non magis locum habet, quam in Eurip. Phoen. v. 597. ad Porf. *μητρει ου λόγων άγων* ἐστ'. Hinc edidi *νῦν* ἐστ' *άγων* ἐστ'. Oblitteratae particulae *εἶ* aliquoties habuimus exempla. Unum addam ex Sophocl. Oed. T. 238. ubi haud dubie legendum: *νῦν* ἐστ' *εἶ* επικυρω γ' *εἶ*.

v. 1503. κτήναν. gl. λέγω τὸ κτήναν. Nimirum adponitur ad praecedens τάνδε δίκη. De ὅστις ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν relato vide ad Aj. 760. Brunck.

v. 1506. Wakef in Silv. Crit. P. V. p. 20. pro ἴρμῃ praeter necessitatem, quod ipse sensit. legendum arbitratur ὄμαη, laudato v. 68 1291 et Hesychio, qui εἶμα per ὄδος explicat. Idem τελευθεῖν verrit in finem itinerum perductus, parique significatu occurrere monet κραίνειν et ἀνύαν. Illud apud Aretaeum de morbis acutis II, 8 init κατιξὺ μὲν ἐν νεφραῖσι φλεγμασίη συμφλεγμαίνουσι γὰρ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραινεύουσι φλέβες, venae, quae ad renes usque perveniunt. Hoc apud Oppian Halie. I. 617. Θεσίμων δ' ἀνύουσι βοόσκορον, ubi Scholiastes: ἀνύουσι διαρχονται, τελέουσι: sic enim rescribi oportere. — Musgr. malit στερεωθέν, firmatum, solide fundatum: vel στελεχωθέν, quod legatur bis in Philone Iudaeo. Ego τελευθέν adverbii loco positum puto, ut significet tandem.

Index locorum

in

Suidae lexico citatorum.

(Ex editione Musgravii.)

V.	
3.	in voce πρόθυμος.
5.	αἰστροπλήγμα.
30.	μεθάρμοσον.
35.	χερή.
36.	ἀσκουον.
42.	ἦνθιμίτον.
48.	ἐξ ἀναγκαίας.
51.	χλιδή.
54.	τύπωμα.
58.	φλογιστόν.
59.	λύπη — τί γάρ μο.
62.	ἦδη.
65.	ἐπαυχῶ.
71.	ἀρχέπλουτον — καταστάτην.
75.	ἐπιστάτης — καιρός.
86.	Φάος.
89.	ἀντήρας — πλαγαί.
96.	ἐξάνισε — ζενία — Φοίνιος.
102.	αεκῶς.
103.	ρεπᾶς.
110.	Περρεφάνη.
117.	σωκῶ.
120.	δύστηνος.
129.	Φυγγάνα.
132.	αλύτιν.
134.	πάγκοινος
139.	δύσφορα.
141.	ἰφίγ.

- V.
 142. in voce αὐτοζόμενος — οἰκτρῶς.
 144. ἀραρέ με — ἀηδῶν.
 156. ἀχέων.
 161. ἀκάματα.
 162. οἰχῶν.
 163. ἀνίνυτον — μυδαλέα.
 172. ὑπεραλγῆ.
 173. μήθ' οἷς.
 175. χρόνος.
 176. πεοιτροπέων — ἀνεπίτροπος — ἀπερίτροπος,
 177. βουνομον.
 180. ἀρκῶ — οἰκονομῶ — ὑπερίσταται.
 186. ἀναξία.
 190. γένυς.
 192. Φράσας.
 204. ποινή.
 206. ἀνάκτα.
 216. πλάθων.
 221. καίρια.
 226. ἀντέ μ'.
 228. ἀτη.
 237. ἐκτιμος.
 269. τλημων.
 274. ἔμμηνα.
 283. δύσθεος.
 293. ὑλακτέ.
 295. ἀναλκίς — ὑλακτέ.
 299. μέλλω.
 312. οηνῶν.
 329. ὑψαμένη.
 354. ὑπακάθων.
 372. κατηρεφία.
 375. ὑμνήσεις — ὑμνῶν.
 396. πενόν.
 404. συγγένεσθε — ἀλλά νῦν.
 408. πολλά τοι.
 412. ἐφ' ἑστίας.
 435. μασχαλισθῆνας.
 438. ἐμασχαλίσθη.
 442. Φόβας.
 444. ἀλιπαρῆ — ἀ' χω — ζῶμα.

- V.
 459. in voce λογισμός.
 475. κινάστῃ.
 484. χαλκόπους.
 485. ἀλεκτρα.
 502. πρόβριζος.
 509. κινεμένοις.
 518. πρόσχημα.
 542. δύσθυμος.
 560. ἔξκείνωσεν.
 573. ὄμου.
 577. σκηψίς.
 599. στόμαργος.
 601. ἴδρις.
 609. ἐπίστω.
 611. ἔξωρα.
 617. νίν.
 645. εὐημεροῦσαν.
 656. ἐπαικάζω.
 675. πρόσχημα.
 679. δρόμοις.
 683. βραβῆς.
 689. θεός — ἰσχύων.
 710. χνάς.
 713. στήλη — σύριγξ.
 714. ἔχριμπτ' ἀέ — σαρούεε.
 717. ἄστομοι.
 720. βαρκαίοις — ὄχοις.
 723. ναυάγιον.
 724. δεινά.
 725. ἀνακωχεύαν — περισπᾶν.
 727. ἠλαυνε.
 728. τῷ τέλει.
 759. ὦ Ζεῦ.
 774. προστατῶν.
 816. κεραυνοί — φέθων.
 835. πᾶμψυχος.
 840. μελέτωρ.
 845. ἴσπαρ.
 849. παραγάγης.
 856. χηλιαροῖς.
 858. τμητοῖς.

V.	
859.	in voce ἄσκοπος.
870.	ἰασίς.
882.	ἀνήκεστον.
895.	νεωγή.
910.	ἑπιτίμια.
914.	κῦρος.
937.	Φιρίγγυος.
940.	πόνου
948.	πρακτορα.
953.	ποῖ ποτέ.
967.	Φιλᾶ.
1000.	λυσ.
1004.	ἀντιάζω.
1008.	ἐκείθεν.
1010.	πρόνοια.
1022.	εἰσός.
1039.	ἔχθιον.
1043.	ἔχθιον.
1050.	πολλής.
1054.	ἄνωθεν.
1098.	ἀζημιος.
1138.	ὄγκος.
1139.	Φίλος.
1177.	ἐπισκοπῶν.
1191.	ἑξισοῖ.
1214.	ἠσπημίνον.
1243.	ἀνέφελον.
1284.	περιττά.
1288.	χρόνος.
1372.	ἐξ οἶων — λιπαρῶ.
1376.	ἑπιτίμια.
1378.	τάπιτιμια.
1389.	ἑδωλία.
1390.	αιμα.
1424.	προάστειον.
1453.	χερτόν.

Corrigenda.

V. 154. et 55. in unum conjungi debent. Pariter antifrophici versus, 173. et 74.

P. 82. l. 28. dele ἐν post φέραν.

P. 101. l. 18. lege γαλυνον ἄν.

P. 108. l. 28. adde: Brunck.

P. 395. lin. ult. dele: Imo est optativus aor. II. Namque aor. II. nusquam occurrit.

P. 461. l. 25. post gravis adde: Musgr.

Reliqua, si quae fuerint, errata benevolus Lector et emendabit facile et condonabit.

